

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kieran Kramer will capture both
your imagination and your heart."
—Cathy Maxwell, *New York Times*
bestselling author of *The Marriage Ring*

Dukes to the Left of Me, Princes to the Right

*The
Impossible
Bachelors*

KIERAN KRAMER

Author of *When Harry Met Molly*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜKLER SOLUMDA, SAĞDAKI PRENSLER

Kieran Kramer

St. Martin's Paperbacks

*Anneme, babama
ve Jeannie'ye
Tüm sevginiz için teşekkürler.*

TEŞEKKÜRLER

Bir kez daha Jen ve Jenny'ye beni destekledikleri için teşekkür etmeliyim; ikiniz de olmasaydınız bunu başaramazdım!

Ve beni cesaretlendirmek ve güldürmek için her zaman yanımda olan kız kardeşim Devon'a büyük bir teşekkür.

Herbert Ames'e de teşekkür etmek istiyorum. O bir NASCAR adamı.

(ve gizli melek) beyaz bir takım elbise giyyordu ve onunla uçakta tanıştığım gün kocaman sırıtiyordu. Devon'la birlikte uçuyordum ve kız kardeşim uçmayı sevmediği için yan yana koltuk bulamadık. Hiç yabancıyla tanışmamış olan Herbert, sıkıştığı için hareket edemediğini söyledi ama Devon'a benim için çok iyi bakacağına söz verdi.

Bir dakika sonra, koridorun yukarısından büyük ve gür bir Güneyli ses tonuyla seslendi: "Kieran Kramer, kitap yazarı mısın?"

Altı sıra ilerideki orta koltuktaydım, bu yüzden ayağa kalkmak, arkamı dönmek ve uçağın kalkmasını bekleyen bir grup sıkılmış görünümlü insanın önünde Herbert'e cevap vermek zorunda kaldım.

Henüz bir yayıncı bulamamış olsam da, "Evet, Herbert, öyleyim" demeye cesaret ettim.

Ve ben bir kitap yazarıydım! Bunu göstermek için binlerce sayfam vardı.

Herbert cep telefonunu çıkarıp kendisi gibi yazar olan yakın arkadaşı Janet'i aradı ve kitabımı okumasını istedi.

"Kieran Kramer başaracak, bunu biliyorum!" dedi. telefona bağırdı. Ve sonra altı sıra yukarıya geçti. (uçaktaki herkes bu noktada çok daha az sıkılmış görünüyordu) ve arkadaşıyla birkaç kelime konuştum.

Janet taslaklarımdan birinin ilk bölümünü okuyacak kadar nazikti. Bana bu konuda bir not yazdı - bazı iyi şeylerin yanı sıra üzerinde çalışılması gereken bazı şeyler olduğunu ama genel olarak harika bir sesim olduğunu düşündüğünü ve biraz daha dayanmamı söyledi.

Janet Evanovich'in bu cesaret verici sözlerini, aylar sonra ilk kitabım *Harry Molly* ile *Tanışınca'yı yazarken* tekrar tekrar okudum. Sana da çok teşekkürler Janet. Sen ve Herbert ikiniz de bir yabancıya -şanslı bana!- yardım etti ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık Sayfası

Adanmışlık

TEŞEKKÜRLER BÖLÜM

1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

<u>BÖLÜM</u>	<u>26</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>27</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>28</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>29</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>30</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>31</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>32</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>33</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>34</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>35</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>36</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>37</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>38</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>39</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>40</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>41</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>42</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>43</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>44</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>45</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>46</u>

EPILOG

Kieran Kramer'in St. Martin's Paperbacks
Kitapları WHEN HARRY MET MOLLY için Övgüler
Telif Hakkı

BÖLÜM 1

Londra'nın Mayfair semtindeki Clifford Sokağı'nda, İngilizlere özgü bir salonda, dul Derby Kontu'nun kızı Leydi Poppy Smith-Barnes gazeteyi yere atıp titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı.

Sonunda, neredeyse altı yıldır yanında taşıdığı gizli tutku, gününü yaşayacaktı. Güneş.

"O burada," diye Charlotte Teyze'ye duyurdu. "Sergei İngiltere'de."

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Kendini Kız kurusu olmak - ne de olsa iyi bir arkadaşı. Ama şimdi... bir anda her şey değişmişti.

Prensi gelmişti.

Hacimli, modası geçmiş elbisesinin içinde küçücük kalan Charlotte Teyze örgüsünü bıraktı. "Emin misiniz?"

Poppy gazeteyi tekrar buldu ve teyzesinin burnunun dibine koydu. "O ve kız kardeşi, amcalarının son portresiyle birlikte turneye çıkıyor ve onu ilk kez burada Londra."

"Ah, Poppy!" Charlotte Teyze'nin gözleri gözlüklerinin üzerinde parlak, muzip bir maviydi ve pudralı beyaz peruğu başında hafifçe eğri duruyordu. "Seni Spinsters'dan çıkarabilecek dünyadaki tek adam o. Kulübü."

"Gerçekten de öyle." Aceleyle ön pencereye gitti ve *Bir şeylerin* farklı olmasını bekleyerek dışarı baktı. Ama gün herhangi bir gün gibi görünüyordu. Yine de öyle olmadığını biliyordu. Bu özel bir gündü.

Sergei - mükemmel çocuk ve şimdi de mükemmel adam - Kasabadaydı.

Teyzesine doğru döndü. "Sence beni hatırlar mı? Altı uzun yıl oldu. On beş yaşındaydım. Sadece bir haftamız vardı. Bir ömür önceymiş gibi geliyor."

"Seni nasıl unutabilir?"

Omuz silkti. "Başına çok şey geldi. Seyahat ediyordu, ordudaydı, gazetelerden takip edebildiğim kadarıyla onu takip ettim. Korkarım beni bir baloda görecek. ve yanımdan geçip git."

Charlotte Teyze güldü. "Kimse senin yanından geçip gitmiyor canım. Bu ateşli saçlar ve küstah havayla olmaz."

"Teyze." Poppy'nin yanakları renklendi. "Bana yumuşak başlı biri olmadığımı hatırlatmanın tam zamanı."

Charlotte Teyze sakince örgüsüne devam etti. "Eversly bu işten sağ çıkacaktır, sen de öyle. Sanki çok fazla pratik yapmamışsınız gibi."

Eversly'nin bir saat içinde gelmesi bekleniyordu ve bu Poppy'nin dışarıda geçirdiği üç yıl içinde reddettiği on ikinci evlilik teklifi olacaktı. Bu tekliflerden ikisi tahmin edilebileceği gibi Vauxhall'daki havai fişek gösterileri sırasında gerçekleşmişti.

Diğer ikisi de Hyde Park'taki Rotten Row'da moda saatinde gerçekleşmişti.

Uysal kısraklar (Babam, onun prime-goer'ları dışarı çıkarmasına izin vermezdi). Evlenme tekliflerinden biri sabah saat on birde British Museum'daki bir balina portresinin önünde gerçekleşmiş, diğer ikisi de şafağa kadar sürmüştü. Biri Venedik'teki bir kahvaltıda açık büfe sırasında, tabağını limonlu tart dilimleriyle doldurduktan sonra ortaya çıkmıştı, ikisi de misafir odasında soğuk çay fincanlarının üzerinde gerçekleşmişti-

ılıktı çünkü talipleri uzun süre

Ve bir tanesi, açıklanamaz bir şekilde, babamın en sevdiği av ceketini için düğme almaya gittiği bir tuhafiyede gerçekleşmişti.

İki baron, bir baronet, üç vikont, dört kont (biri o sırada sadece dokuz yaşındaydı) ve bir markiz ona evlenme teklif etmişti. İkisinin kulakları büyüktü. Dördünün gözleri küçüktü. Üçü konyak kokuyordu ve biri pantolonunu bir çeşmede kaybetmişti. Birinin ön dişleri eksikti (ve bu çocuk değildi).

Sakin ol, dedi kendi kendine. Eversly'ye hayır demek için her zamankinden daha fazla nedenin var.

Saatler Kont'un gelişine doğru ilerlerken Charlotte Teyze onu yanağından öptü ve odadan çıktı. Poppy acı dolu bir yirmi dakika daha bekledi. Sonunda ön kapı çalındı ve o da gazetesini yastığının altına koydu. Lord Derby'nin yaşlı uşağı Kettle, ziyaretçiyi her zamanki ağırbaşlı tavrıyla karşıladı.

Poppy ayağa
kalktı.

Sonra
oturdu.

Ve sonra ayağa kalktı.

Sonunda gerçek bir Adonis olan kont odaya girdi. Pırıl pırıl mavi gözleri, alnında altın rengi bir kıvrım ve dizlerinin bağı çözülecek kadar geniş omuzları vardı.

Ama dizleri sağlam kaldı.

"Yalnızsın." Eversly'nin gözleri sıcacıktı. Onun kendisine karşı gerçek bir sevgi beslediğini anlayabiliyordu, kendisi de ona,
Aslında. Sportmendi, cana yakın bir arkadaştı ama onu sadece bir arkadaş olarak düşünmekten kendini alamıyordu. Talipleri hep böyle oluyordu, sanki hepsinin alnında kocaman bir HAYIR damgası vardı.

Sergei'ye teşekkürler.

"Evet," dedi Eversly'ye, zorlukla yutkunarak. "Yalnızım."

İkisi de *bunun* ne anlama geldiğini biliyordu. Babası

olmadan ya da

Charlotte Teyze yanındaıydı, refakatçisi yoktu. Sadece nişanlı ya da evli bir kadın bir erkekle odada tek başına buluşabilirdi.

Ama tam olarak yalnız değildi, değil mi? Portresinden ona gülümseyen olgun annesi vardı; alyansları solgun, ince ellerinde parlıyordu. Saçları, annesinin saçlarıyla aynı

parlayan bakır rengindeydi.

Poppy'nin kendi dalgalı saçları; aynı zümrüt yeşili gözleri.

Kont Poppy'ye doğru ilerledi, küçük bir masanın etrafından dolaşp bir sandalyeye oturdu. Poppy'nin elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Birlikte iyi işler başaracağız," dedi, Poppy'nin omurgasını ürpertmesi gereken alçak bir sesle.

Ama olmadı.

Onun mükemmel dudaklarına bir bakış attı. Teyzesinin hizmetçisinden duymuştu, o da dul bir kadının hizmetçisinden duymuştu. onunla bir ilişkisi olduğunu, harika öpüştüğünü söyledi.

"Evlenmeliyiz," dedi küçük bir nefes alışla, "evlenecek olsaydık."

Lord Eversly bir kaşını kaldırdı. "Öyle değil miyiz?" "Hayır, değiliz," dedi küçük bir sesle.

"Ne?" Kontun sesi sadece bir ciyaklamaya dönüştü.

Poppy dudağını ısırdı. Her zaman bu noktada kendisine Spinsters Club'ı ve en yakın iki arkadaşı Leydi Eleanor Gibbs ve Leydi Beatrice Bentley. Aşk dışında hiçbiri evlenmezdi.

Ve sonra, kendine daha fazla ilham vermek için, kendini Sergei'yi öperken hayal etti.

"Sizinle evlenemem," dedi Lord Eversly'ye, şimdi daha cesur hissediyordu. "Çok üzgünüm."

Ve gerçekten de üzüldü. O çok iyi biriydi.

Yüzünü buruşturdu. "Ama baban dedi ki-"

Poppy gözlerini kırptırdı. "Bilmiyor."

"Neyi bilmiyor?"

Onu incitmek istemiyordu ama her zamanki hikâyesini anlattı. "Nişanlanacağım," dedi. "Ve bu bir aşk evliliği. Eminim anlıyorsunuzdur."

Kont soluk soluğa, "Adını öğrenmek istiyorum," dedi.

Sergei, demek istedi. Ama onun yerine "Drummond Dükü" dedi. Ses tonu sert ama nazikti. Bu senaryoyu daha önce birçok kez yaşamıştı.

Diğer talipleri, Dük'le tanıştığına inanıyordu. Cotswolds'da çıktığı bir yürüyüş turunda Drummond'u görmüştü ama aslında o tamamen hayal ürünüydü, Cook'un korkunç bir hayal gücü vardı. Cook tencerelerini karıştırırken ve sebzelerini doğrarken hikâyeler uydurmaktan hoşlanırdı, ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı (eğer mutfakta ara sıra içki içen unlu yüzlü, vahşi saçlı bir cadaloza cazip denebilirse).

Gerçekten de daha bu sabah Cook, Poppy'ye dük hakkında tuhaf bir hikâye daha anlattı. Poppy zaten onun

gelmiş geçmiş en güçlü, en vahşi dük olduğunu biliyordu. Ve atalarından kalma şatonun Kuzey Denizi'nin girdaplı sularının üzerindeki bir uçurumdan dışarı çıktığını da biliyordu.

Cook'a göre, dük olabilmek için kardeşini öldürmüştü ve suçunu unutmak için düzenli olarak yüzmek için bu uçurumdan aşağı inerdi. Ara sıra, kolunun altında kıvranan bir deniz canlısıyla derinliklerden geri çıkıyordu, Genellikle büyük dişleri olan.

Poppy bugün, korkunç dükün Kraliyet Posta arabası büyüklüğünde bir ahtapotla bile dövüştüğünü ve kazandığını öğrendi.

Kont, "Drummond Dükü mü dediniz?" diye sordu.

Poppy esnedi. "Evet, uzaklarda bir yerde rustik yapıyor."

Eversly çenesini içeri çekti. "Adını hiç duymadım."

"Oldukça kötü biri."

"Kötü mü?" Kont kaşlarını kaldırdı.

"Fena halde yakışıklı, yani," diye toparlandı Poppy. Yine Sergei'yi düşündü. "Üç yıl önce tanıştık. Thames Nehri'ndeki o hazırlıksız tekne yarışını kaçırdığım yılı hatırlıyor musun?"

"Oh, evet. Hatırlıyorum. Aslında benim tarafım kazanmıştı. Teknenin ön tarafında önemli bir yerim vardı ve Miles Fosberry nehre düştü. İşimiz bitene kadar onu çıkaramadık."

"Doğru." Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Siz ve ekibiniz daha az sevdiğiniz tanıdıklarınızın yanından kürek çekerek geçerken, ben Cotswolds'da yürüyüş turundaydım.

Dük de bir tanesindeydi. Bir köy panayırında tanıştık."

"Ama baban-" Kont'un kaşları çatıldı. "Lord Derby bundan hiç bahsetmedi. Teklifimi kabul etmekte özgür olduğunuzu söyledi."

"Drummond henüz bana tam olarak teklifte bulunmadı," diye açıkladı. "Ama eşiğinde" -durakladı- "eşiğinde."

Bu cümleyi bulduğu için oldukça zekiydi. -*Eşikte*. Önceki talipleri onu haftalarca, aylarca, hatta bazıları kendilerini reddettikten sonra *yıllarca* dans ederken gördüklerinde hikayesini sorgulamayı akıllarına getirmeyecek kadar belirsiz bulmuşlardı.

"Bu sadece bir zaman meselesi," dedi. "Babama hiç söylemedim. Bu benim sırrım" -elini kalbinin üzerine koydu

-*"Kalbimin sırrı."* Sesinin biraz titremesine izin verdi. "Ve bunu henüz babama bile açıklamak istemiyorum."

Lord Derby, Kont'un teklifini geri çevirdiği için elbette çok kızacaktı. Ama kesinlikle kendini toparlardı. İngiltere için çalışmakla o kadar meşguldü ki, ona kızarak uzun süre vakit kaybedemezdi, özellikle de kız ağlayıp ona onun ve annesinin gibi gerçek bir aşk eşleşmesi bekliyor.

Kont iyi cilalanmış Hessian botlarına baktı ve tekrar yukarı baktığında bakışları hem büyülenmiş hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Senden hâlâ hoşlanıyorum," diye itiraz etti Poppy. "Bir arkadaş olarak. Aramızdaki şu küçük... nişan olayını unutalım, olur mu? Seni sezon boyunca göreceğim, değil mi? Bir şeyler paylaşabiliriz. Vals." Yine de hayali bir sonraki valsini Sergei ile paylaşmaktı.

Öne doğru eğilip Eversly'nin yanağına küçük bir öpücük kondurmaya cesaret etti. Öpücüklerini hafifçe dağıtacak biri değildi ve tüm *ton* onun bu özelliğini biliyordu.

Kont biraz huysuz bir sesle, "Bu valsini sana bırakıyorum," dedi. Ona gerçekten değer verdiğini anlayabiliyordu. Yine de eski neşesi yeniden ses tonuna sızmıştı.

"Dört gözle bekliyorum." Gülümsedi. "Bu arada, sağduyulu olacağına güvenebileceğimi biliyorum. Lütfen kimseye bir şey söyleme. ... konuşmamız hakkında herhangi biri."

"Aklımın ucundan bile geçmez." Kont başıyla selam verdi ve başka bir şey söylemeden salondan ayrıldı.

Kettle'ın ön kapıyı açması için birkaç saniye bekledikten sonra pencereye koştu ve dışarı baktı. Lord Eversly ön merdivenlerden oldukça yavaş iniyordu. Poppy bu yürüyüşü tanıdı. Terk edilmiş bir bekârın yürüyüşüydü bu. Bunu birçok erkekte görmüştü.

Ama caddede bekleyen güzel arabasının basamaklarını çıktığında Kont'un hızı her zamanki neşeli hızına ulaşmıştı. Neden olmasındı ki? O bir zengindi, Krallığın yakışıklı bir eşiydi ve muazzam bir çekiciliği vardı. Pek çok kadın onun takım elbisesini kabul ederdi. Daha bu hafta birkaç kızın kulağına böcek sokmuştu.

Arkasını döndüğünde Charlotte Teyze'nin kapıda durduğunu gördü, peruğundan sarkan gevşek bir bukle gözüne takılmıştı ve
Bu da onu oldukça yaramaz gösteriyordu. "Her kelimesini duydum," diye fısıldadı yüksek sesle. "Kalbinin sesini dinlediğin için seninle gurur duyuyorum. Ama-

"Ama ne?"

"Mahvolduk. Umarım acil durum bavulun hazırdır."

Poppy ince bir sesle, "Öyle," dedi.

"Prosedürü biliyorsunuz. Artık Waterloo geride kaldığına göre, savunulamaz durumdaki Spinster'lar artık İskoçya'nın kuzeyine çekilmiyor. Paris'e gitmek zorunda kalıyoruz!"

Charlotte Teyze bu durumdan çok memnun görünüyordu.

"*Poppy?*" Bu babasının sesiydi. Babasının çizmeleriyle koridordan geçip misafir odasına doğru ilerlediğini duyabiliyordu. "Kont gitmiyordu, değil mi? Nişanını kutlamak için kütüphanede konyak ve puro var."

Dışarıda, Lord Eversly'nin arabacısı kırbacını şaklattı ve o gitti.

Ama Poppy'nin sorunları daha yeni başlamıştı.

BÖLÜM 2

Nicholas Staunton her zaman hafif bir uykucu olmuştur.

-Kuzey Denizi'nde uğuldayan fırtınalardan nasibini alan cereyanlı bir şatoda büyüdüğü için, birinin onu sarsarak "Uyan" dediğini hissetti, Nicholas," zihninin eterinde nerede olursa olsun, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Kimse onu uyandırmak için sarsmak zorunda kalmamalıydı.

Özellikle de yapması gereken bir şey olduğunu bildiği zaman. *Ne olduğunu* hatırlayamıyordu ama oldukça acil ve tatsız bir şeydi.

Bir gözünü açtı. Sabah güneşinin bir şafağı görüş alanının kenarını delip geçerek onu kör etti.

Ve sonra bir şey kokladı. Zambak.

Tanrım, zambaklardan nefret ederdi. Ona ailesinin cenazelerini hatırlatıyorlardı. Ama tanıdığı biri -yattığı biri- zambak kokusu sürüyordu. Ve bu iğrenç kokuya katlandığını hatırlar gibiydi çünkü o kadın çok iyiydi.

Evet. *İşte bu.* Şu anda yaptığı şey.

Gözünü tekrar kapattı ve o puslu havaya geri döndü, Sıcak, cinsel duyguların tadını çıkardığı ve tatsız, acil olan her şeyi unuttuğu yüce bir dünya.

Ama sonra sıcak, cinsel his aniden durdu. İnledi ve tüm gücüyle geri gelmesini diledi.

"Nicky, uyan," diye ısrar etti kadınsı bir ses.

Yüzünü buruşturdu ve görmezden geldi.

"Ben böyle şeyleri gün ışığında *yapmam*," diye devam etti ağır aksanlı ses, "ve daha ileri gitmeye niyetim yok. Sadece seni uyandırmaya çalışıyorum. O yüzden *uyan*."

Sağ yanağında hafif bir tokat hissetti ve büyük bir istekle ve muazzam bir isteksizlikle sağ gözünü açmayı başardı ve onu sarsarak uyandıran haşereyle yüzleşti.

Aman Tanrım. Şimdi zambak kokusunu kimin sürdüğünü hatırladı.

Yüzünden sadece bir santim uzaktaydı, sert kahverengi gözleri sabırsızlıkla parlıyordu ve abanoz bukleleri yüzünün etrafına dökülüyordu.

Bir cadınıninki gibi, diye düşündü uyumsuz *bir şekilde*.

"Natasha," diye mırıldandı.

Rus prensesi.

Yanağını ellerinin üzerine koydu ve ona gülümsedi - yavaş, ateşli bir gülümseme. Belli belirsiz hatırladığı bir şey vardı.

Gece yarısından sonra bir ara göbeğinden konyak içmiş ama sonrasını hatırlayamamış.

Bacakları ağrıyordu, başı ağrıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse uyumaya geri dönmek istiyordu.

Derin bir uykuya geri döndüm.

"Nicky," diye tısladı kulağına, "Howell'lar bu öğleden sonra Sussex'ten dönüyorlar." Avucunun içini Nicky'nin çıplak göğsüne yerleştirdi. "Seni burada bulurlarsa, eşyalarımı toplayıp St. Petersburg'a dönmemi isterler. Sakın uyuklama.

Yine! Saat neredeyse on

bir." On bir mi?

On bir iyi değildi. Aslında 11 kötüydü.

Kafası karışmıştı. Neden kalmıştı ki? O

hiç kalmadı.

Sabah gün ışığının bir erkeğın üzerine soğuk su serpmek, bir kadının ise ona yapışmak için bahane olduğunu keşfetmişti. "Haklısın," diye mırıldandı yataktan yuvarlanırken. "Gitmem gerek."

Natasha'nın kaşları küçük, zarif burnunun üzerine indi. "Bu kadar kolay kabul etmek zorunda değilsin. Birçok erkek benim yatağımda uyanmak için can atar."

Nicholas kızgın kadınlara aldırılmazdı, onların kızgınlığı ona özel "Kızgın olduğunu biliyorum ama bunu sana yaptıktan sonra unutacaksın" onarıcısıyla (bir Hint metninden öğrendiğı bir şeydi) onları yatıştırma fırsatı veriyordu ama bugün vakti yoktu.

Bugün-

Ah. Şimdi hatırlamıştı. Bugün, öğle vakti yapılacak büyük horoz dövüşünden önce Frank'i bulması gereken gündü.

Cheapside'da, kardeşinin de katılacağından ve ona (son seferinde onu ikinci kat penceresinden baş aşağı tutarak) artık harçlığını kumarda harcamaması ve White's'tan kaşık çalmaması gerektiğini hatırlatacağından emindi.

Evet, Nicholas'ın planı buydu, inatçı kardeşini ıslah etmek.

Ve Temmuz'da Londra'ya kar yağardı-

Ama bu hâlâ onun planıydı. Frank'ten umudunu kesmesine izin yoktu. Bu kendi koyduğu kurallardan biriydi. babaları öldükten sonra kendisi için kurdu.

"Nicholas." Prenses örtüyü tokatladı. "Beni dinliyor musun ki?"

Güvercin rengi pantolonunu buldu ve üzerine geçirdi. "Evet, beni uyandırdığın iyi oldu," diyerek onu yatıştırdı. "Baş avukatımla bir toplantım var. Bana bunun önemli olduğunu söyledi."

Bu onun standart *cümlesiydi*, ama düşününce, Groop onu geçen hafta ofisine çağırmıştı. Ne var ki Nicholas gelmeye zahmet edemeyecek kadar meşguldü. Şehvetli vücutları, büyüleyici aksanları ve üstün bağlantıları olan genç dul Rus prensesler, yükümlülükleri göz ardı etmek için oldukça iyi bir neden oluşturuyordu. Frank'in dişlerini kırdıktan hemen sonra Groop'u görmeye gidecekti.

Yani - diye düzelitti ve gömleğini başına çekti - kardeşiyle sakın bir şekilde konuştuktan sonra.

Natasha'nın çalışma masasının üzerindeki küçük aynaya doğru yürüdü, kendi ahlaksız yansımasının asil olmasını diledi ve tıraş olması gerektiği gerçeğini görmezden gelerek kravatını hızla düzelitti. Sonra parmaklarını saçlarında bir kez gezdirdi ve başını bir köpek gibi salladı.

Orada. Sokakta ona kirpiklerini savuran kadınların ve ondan kaçmak için diğer tarafa geçen erkeklerin sayısına bakılırsa, bu bakış ona yeterince iyi hizmet ediyordu.

"Prinny haklıydı." Natasha dudaklarını sıktı. "Sen İmkânsız Bekâr'sın ve ben de yatağımı seninle paylaşacak kadar aptalım."

Bunu inkâr edemezdi. Geçen yıl yakın arkadaşları Harry, Lumley ve Arrow'la birlikte İmkânsız Bekâr seçilmiş olmak, ona fırsat varken topuklarını tekmelemek için *daha fazla* neden vermişti. Bir hafta süren bahis son derece eğlenceli olsa da -kim metresini En Nefis Eş yarışmasına sokmayı sevmezdi ki? Kaybeden metreslerden birinin eşi evlenmek zorunda kalmıştı. Neyse ki, bu üzücü kader ona ya da arkadaşlarından birine değil de Yıllardır genç bakireleri baştan çıkarıyor ve bundan paçayı kurtarıyordu - ta ki Prinny'nin skandal bahsine kadar.

Bu da Nicholas'a papazın fare kapanından kaçma becerisiyle tanınan bir bekar *olduğunu* hatırlattı.

hala burada ne yapıyor? Ve lanet paltosu neredeydi?

Başına şiddetli bir ağrı göndererek eğildi. Ama buruşuk giysi orada, yatağın altında, uyuklayan iki corgis için rahat bir yuva olarak duruyordu.

Natasha ayaklarını kaldırdı ve köpekleri dürterek uyandırdı. Uykularında en az rahatsızlıkla paltoyu altlarından çekecek kadar uzun.

Ayağa kalktığı anda, o korkunç sabah güneşi gözlerinin tam ortasına vurdu.

Natasha sanki bir işaretmiş gibi yataktan fırladı ve onun koluna girdi. "Evlenirsek sahip olabileceğimiz çocukları bir düşünsene." Yüz ifadesi hayalperest olmaktan çok kararlıydı. "*Benim* saçlarım. *Senin* mavi gözlerin. Ve çenelerinde senin gibi tatlı bir yarık olan oğlanlar."

Kadın onu daha yakına çekti ve adam bir kolu paltosunun kolunun içinde, giyinirken durakladı. "En azından bir on yıl, muhtemelen iki yıl daha evlenmeye ve çocuk sahibi olmaya niyetim olmadığını söylediğime eminim."

Baştan çıkarma konusunda uzmandı ve kadının yakın zamanda siyah saçlı, mavi gözlü bir çocuk doğurma tehlikesiyle karşı karşıya olmadığından emindi - babası kendisi olan bir çocuk yani. Yatağa attığı kadınlar onun ne kadar disiplinli olduğunu, tutku sancıları içindeyken bile aralarına ne kadar dikkatli bir duvar ördüğünü hiç fark etmemiş gibiydiler-

Özellikle de tutkunun sancıları içindeyken.

Odada şapkasını aradı ve onu başka bir corgi'nin yanında buldu -Boris, kayıp gözlü olan- ve yatağın yanında yerde küçük, boş bir konyak şişesi. Yanındaki iki bardaktan birinin dibinde altın rengi bir su birikintisi vardı. Diğer - eline alıp kokladı - hiç kullanılmamıştı.

Natasha güldü ama ses tonunda bir tedirginlik sezdi. "Erkekler ve konyakları. Onları-" O zaman ona için için yanan bir bakış attı ve adam onun önceki akşamki şehvetli oyunlarını düşündüğünü anladı. Ya da *ona* bunu düşündürmeye çalışıyordu.

Dudağını ısırdı.

Yatağa onun yanına oturdu ve parmaklarıyla ince bileklerini zincirledi. "Bana doğruyu söyle oldu," dedi. Sesi sertti. Ama başı ağrıyan, şüpheleri artan ve tatmin edilmemiş, ateşli bir cinsel ihtiyacı olan bir adam için oldukça nazikti.

Gözlerini indirdi.

"Natasha?"

"Pekâlâ." Başını kaldırdı, sesi meydan okur gibiydi. "Ben aldım dün gece özgürlükler. Brendiye bir şey ekledim. çünkü *kalmanı* istedim. Bunu istemek çok mu fazla?"

Lanet olsun, bunu istemek çok fazlaydı. "Sizi eve götüren erkekleri sık sık uyuşturur musunuz?"

Cevap vermeyi reddetti.

Kızın çenesini kendisine doğru çevirdi. "Anlat bana."

Omuz silkti. "Bu benim bir alışkanlığım. Bunu oldukça iç gıcıklayıcı buluyorum."

Nicholas onun huysuz bir ifadeyle gölgelenmiş güzel yüzüne bakınca, ayartılmaya boyun eğmekle ne kadar aptallık ettiğini anladı. Böyle dikkatsiz hataları nadiren yapardı. Aslında, yeteneğini kaybedip kaybetmediğini merak ediyordu.

Geçen hafta bir gün onu takip ettiği Gunter's'de onunla yaptığı bir konuşmadan sonra, ünlü Revnik amcası ya da ikiz kardeşi hakkında bir iki lokma bile sunacak önemli bir siyasi *bilgisi* olmadığını anlamıştı, Prens Sergei.

Yine de Nicholas o akşam bir müzikalde ona rastladığında, daha sonra onunla birlikte Lord and Leydi Howell'ın evine, can sıkıntısından yatak odasına balkondan gizlice girerek.

İki kez geri dönmüştü, bu da son günlerdeki zihniyeti hakkında çok şey söylüyordu. Olması gerekenden çok daha önce bir rutinin içindeydi. onun değerlendirmesine göre bir tanesinin içine batmıştı. Çukurlar otuz yaş üstü erkekler içindi.

Natasha'nın bileklerini çözdü ve ayağa kalktı. "Bugün veda ediyoruz."

Burnunu çekti. "Sende hiç yürek yok, Nicholas."

"Bu kadar çabuk öğrendiğin için kendini şanslı say." Uyarıcı bir kaşını kaldırdı. "Beni öldürebilirdin, seni

beni ya da değerli corgis'lerinden birini. Devrilmiş bir bardağın birkaç yalaması bir köpeği öldürmek için yeterli olabilir."

Genç dulun gözlerinin açılmasından o kadarını düşünmediğini anlayabiliyordu. Düşüncesiz biriydi ve tüm sofistikeliliğine rağmen pek de zeki sayılmazdı.

"Endişelenme," diye ona güvence verdi. "Boris ve arkadaşları bu sabah hiç de kötü görünmüyorlar. Ama sana bir tavsiye: Yatağına geri getirdiğin adamlara uyuşturucu verme. Bu kötü bir davranış. Ve sizin durumunuzda, kötü politika."

Hiçbir kadının bir erkeğin yatağını ıslık  alarak terk etmesinden hoşlanmadığını deneyimleriyle öğrenmişti, bu yüzden yüzünde her zamanki kasvetli ifadesiyle kapıyı kapattı. Bu sefer sahte değildi. *Gerçekten de* kasvetli hissediyordu. Kıl payı kurtulmuştu.

Ama şampanyalı botları kaldırıma vurduğunda Nicholas, Lord ve Leydi Howell'ın Mayfair'deki evinin dışında, neşesinin yerine gelmesine engel olamadı. Muhteşem bir gündü ve ne kadar pahalı olduğunu zaten biliyordu. Natasha'nın yaralı gururunu yatıştırmak için alacağı biblo, d n seçkin bir mağazada hayranlıkla baktığı bir bilezik.

Bu onun aptallığı için ödenecek küçük bir bedeldi.

* * *

Birkaç saat sonra, cepleri oldukça hafifleymiş olan Nicholas, Groop ile görüşmeye gitti.

Ama onun avukatı değildi. Hem de hiç. Adam aslında gizli servisin casus şefiydi.

Hükümet,  alışanları tarafından Servis olarak bilinir.

Groop ince, cılız sesiyle Nicholas'a, "IF'in çok gecikti," dedi. Kravatları her zaman mükemmel bir şekilde katlanır ve paltoları Weston tarafından kesilirdi. Onun doğal şıklığı dikkatleri uzun yüzünden ve boncuk gibi gözlerinden uzaklaştırdı. "Kral ve ülken için evlenmelisin."

"Kral oldukça deli, teşekkür ederim," dedi Nicholas. "Ve ben hâlâ evliliğin neden yakın zamanda benim *kaçınılmaz kaderim* olması gerektiğini anlamıyorum."

Servis terimleri kısaltmayı severdi. Tüm mesleğe bir elitizm havası katıyordu, ancak bazı kod-Özellikle de daha melodramatik olanlar Nicholas'ı biraz delirtiyordu.

Groop kaşlarını çattı. "Üst düzey yetkililer yeni unvanınızın sizi *tonun* çöpçatanlık yapan nüfusu arasında yepyeni bir arzu edilirlilik alanına iteceğine inanıyor."

"Çok yakın üç arkadaşım dışında yeni unvanımı kimseye söylemedim. Onlar ve Whitehall'daki birkaç devlet görevlisi bunun farkında ama erkekler konuşmaya pek meyilli değil, özellikle de hiçbir etkisi olmayan az bilinen dükalıklar hakkında."

"Yine de, sosyal dünyadaki herkes yakında öğrenecek ve babanızın Kasaba'da hiçbir dalgalanma yaratmamış olması kimsenin umurunda olmayacak. Dük düktür."

"Ama-"

Groop elini kaldırdı. "Prinny yeni bir yönerge yayınladı. Yas yılınızı kısa kesti ve

yeni İmkânsız Bekârlar listesine seni de dâhil etti. Liste her an açıklanabilir ve sen ve yeni unvanın da listede yer alacaksınız."

"Yüce Tanrım. Hiçbir şey ulaşamaz olan kadar cazip değildir. Her kız ve annesi beni kazanmaya çalışacak - lanet olası Prinny'nin postu."

Groop yumuşak bir sesle, "İhtiyacınız olmayan çok fazla ilgi var," dedi. "Bu nedenle, derhal sıkıcı, düzgün, tamamen saygın bir angajmana girmelisin. İlk temasınızı bu akşam Grangerford'da kuracaksınız. top."

"Bu *akşam* mı?" Nicholas kekeledi. "Kiminle, sorabilir miyim? Genç, yavan sosyete kızlarının toplandığı her yerden kaçındığımı biliyorsun. Bir gelin bulmak biraz zaman alacaktır.

kumarhane. Ya da Madam Boingo'nun Palladium Show'unda. Seni götürmek zorundayım, Groop. Hiçbir şey giymiyor ama tüyler."

"Endişelenmeyin, Majesteleri. Size tatmin edici bir karşılıkla uygun bir aday seçtik bile. Düzenleme. Kızın babası bilmeden özel dedektiflik yapan Servis çalışanlarımızdan birini tutmuş. Görünüşe göre bu kont *sizi* arıyormuş."

"Ben mi?"

"Kızının reddedilen taliplerinin her biri, kızının seninle nişanlanmak üzere olduğunu iddia ettiğini söyledi. Tabii ki, o senin unvanından bahsedinceye kadar, hiçbiri ne unvanını duymuş ne de şu anda senin unvanına sahip olduğunu

biliyorlarmış.

Bu konuda. Onlara göre Leydi Poppy üç yıldır kötü, gizemli ve uzaklardaki bir sevgilinin meşalesini taşıyor."

Nicholas kısa bir kahkaha attı. "Saçma."

"Saygıdeğer meslektaşınız sizin ve araştırdığı kişinin aynı kişi olduğunu keşfetti. Yakında göreceğiniz gibi bu bilgiyi çok iyi kullandım. İşte kızın adı."

Bir kâğıt parçasını masanın üzerine itti.

Nicholas neredeyse çerotunu yutacaktı ama yine de öne doğru eğildi, bu sözde aday hakkında belli belirsiz bir merak duyuyordu. "Lord Derby'nin kızı mı?" dedi hızlı bir bakıştan sonra. "Kendisi çok titizdir ve kızın da süttten çıkmış ak kaşık olduğuna şüphe yok. Kırmızı yanaklı bir aşüfte ya da hiç kimseyi tercih etmem."

"Londra'nın Yukarı On Bini arasında hiç kırmızı yanaklı fahişe bulamadık, Majesteleri."

"Tanrı biliyor ki denedin." Hayattaki küçük zevklerinden biri Groop'a takılmaktı.

Groop, Nicholas'ın tüm yemleme girişimlerini her zamanki gibi görmezden gelerek, "Amacınız *tonlarca* insanın zihninde ikinci planda kalmak," diye hatırlattı ona. "Leydi Poppy Smith-Barnes neredeyse rafa kalktı. Bir kumar oynadık ve Lord Derby içeri girdi ve ona Servis'le olan bağlantılarınızdan bahsetti."

"Bunu yapmandan *nefret ediyorum*. Uzun süre çalışmak istiyorum, saman alevi gibi parlamak değil. Ünsüzler duvarını hedefliyorum

kahramanlar, görüyorsunuz. Önde ve merkezde

olmayı planlıyorum." Groop kuru bir sesle,

"Doğru," dedi.

Groop'un ciddi bir eksiği vardı. Hala söyleyemedi Nicholas ciddi olduğunda - ve Nicholas o duvar konusunda çok ciddiydi.

Elbette Nicholas Groop'un tahmin yürütmesini seviyordu. Kimsenin ona yaklaşmasına ihtiyacı yoktu.

En sevdiği atı Fritz (şu anda yirmi beş yaşında ve Seaward Hall'da ahırda) ve yakın dostları Lord ve Leydi Harry Traemore, Vikont Charles Lumley ve İngiliz Krallık Donanması'ndan Yüzbaşı Stephen Arrow Donanma.

Diğer herkes bir göle atlayabilir. Ya da işlerine devam edebilirlerdi. Hangisi olduğu umurunda değildi.

Groop, "Lord Derby sadık bir tebaadır," diyordu. "Korkacak bir şey yok. Ona ülkesine büyük bir hizmette bulunacağını ve kendi sorunlarını hafifleteceğini söyledik. Belli koşullar altında kızıyla evlenmeni kabul ederse pazarlık yaparım."

"Hangi koşullar?"

"Eğer bir pürüz çıkarsa, nişanın hızlandırılmasına yardımcı olmalı. Ayrıca kardeşinin borçlarını ödemeyi ve aile mülkünü yeniden ayağa kaldırmaya yardım etmeyi kabul etmeli. Bunu yapamayız. mali açıdan iflas etmiş dükler var, biliyorsun. Bu da sizi şantajla açık hale getirir."

Nicholas ayaklarını patronunun masasına uzattı. "Tanrım, Groop, bu harika. Hükümet, bir daha Bana çok az bir ödeme yapın ve bırakın özel bir vatandaş, akli başında olmayan aptal bir sosyete kızıyla evlendiğim için bana hak ettiğim tazminatı versin. Bunu neden düşünemedim ki?"

Groop gözünü bile kırpmadı. "İşin gerçeği şu ki, Şu andan itibaren, nişanın gerçekleşene kadar görevde değilsin."

"Bu çok saçma."

"Önümüzde özellikle ilgi çekici bir görev var, Groop, "Pembe Leydi Operasyonu" dedi. MR ile birlikte geliyor, bu bizim mesleğimizde nadir görülen bir şey."

Para ödülü ve Groop haklıydı, bunları bulmak zordu. Pembe Leydi Operasyonu çok önemli olmalıydı, bu da Nicholas'ın üzerinde daha fazla çalışmak istemesine neden oluyordu.

"MR ne kadar büyük?" diye sordu.

"Önemli. Ancak Derby Hanesi'ne bağlanırsanız buna ihtiyacınız kalmayacak."

"Doğru, ama-"

"Ama yine de görevi istiyorsun."

"Elbette. Güzel görevler istediğim kadar sık gelmiyor. Ben de parasal ödül istiyorum. Yığın ne kadar büyük olursa o kadar iyi. Seaward Hall için büyük bir

ve Lord Derby'nin eli sıkı olması durumunda MR iyi bir sigorta olacaktır."

"Ertesi gün kimin seçileceğine karar vermeliyiz. halledeceğim. Eğer bu görev için değerlendirilmek istiyorsan ve Servis ile çalışmaya devam etmek istiyorsan, bu gece kendini Leydi Poppy ile nişanlayacaksın."

Nicholas sandalyesinden kalktı. "Seni kuru dudaklı şeytan. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Groop kelepçelerini salladı. "Seni bir hafta önce çağırmıştım. Ama sen Rus prenseslerle yatmakla meşgul olduğun için gelemedin."

"Oh, evet... doğru." Nicholas sandalyesine geri yaslandı.

Groop ellerini çenesinin altında birleştirerek, "Bu ültimatom sürpriz olmamalı," dedi. "Eğitiminizin ilk gününde size EĞER'iniz söylendi."

"Evet, ama birkaç on yıllık boş zamanım olduğunu sanıyordum." Groop'un bakışları tereddütsüzdü.

"Gerçek bir insan gibi konuştun. İmkansız Bekar. Earl Maxwell olarak daha uzun kalsaydın, beş yıllık bir süreniz daha olabilirdi. Ama gerçek şu ki, sen artık bir düksün. Bir dük evlenmelidir. Özellikle de Ekselansları'nın hükümeti için gizli işlerle uğraşan bir dük."

Nicholas alay etti. "Uğraşmaktan çok daha fazlasını yapıyorum." "Bunun farkındayız,

Majesteleri."

"Evlilik hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Biliyorum. Eğer baban gibi zeki ve cömert bir adam bu kadar kandırılabilirdiyse-"

"O zaman ben de yapabilirim."

"Tüm kadınlar üvey annen gibi tüm servetini tüketmiyor."

"Evet," dedi Nicholas, "ama hangileri değil? Asıl soru bu."

Groop yanaklarını içine çekti. "Şu anda akıp gidecek bir servetiniz olmadığına göre, bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Durumu soğukkanlılıkla ve net bir şekilde kavrayışına

lanet olsun Groop." "Evet, iki arada bir derede kalmış

durumdasınız, Majesteleri.

Kardeşiniz şu anda Lord Wendell'e borçlu.
bin pound."

"Bunu biliyorum," diye kekeledi Nicholas. "Benim yarı parlaticı

Şu anda spor yapmak, kişinin kaçan kardeşi tarafından fırlatılan boş bir tahta fıçı ile göz göze geldiğinde başına gelen şeydir."

Groop ellerini kavuşturdu. "Açık konuşmama izin verin,

Majesteleri." "Bu senin en sevdiğin şey."

"Para ve macera. İkimiz de biliyoruz ki bunlara eşit ölçüde ihtiyacın var. Eğer bu kızla evlenmeyi reddedersen.

İkisi de yok."

"Kendi başıma dışarı çıkabilirim," dedi Nicholas. "Kendi zengin gelinimi bulabilirim ve kesinlikle Hizmet dışında kendi maceralarımı yaşayabilirim."

"O zengin gelini bulabileceğinizden hiç şüphem yok, Majesteleri, ama macera? Hizmet dışında bu macerayı nerede bulacaksın? Seaward Hall'da mı?" Acı bir kahkaha attı. "Maceranın var olduğu fikrinden yavaş yavaş vazgeçiyorsun ve bunu biliyorsun. Onu senin için arayıp *bulmama*, kucağına koymama ve sana bir dükten fazlası olduğunu hatırlatmama ihtiyacın var." Groop başını dikleştirdi. "Sen bir Majestelerinin hükümeti için gizli bir ajan," diye dramatik bir şekilde sözlerini bitirdi, Groop için bu yüz kaslarının seğirmesi anlamına geliyordu.

Yine de Nicholas sarsılmıştı. Groop haklıydı. Tekrar.

Frank'in sorunları... Seaward Hall'un çürümesi... kişisel sorunlarını unutmak için, aptalca bir şekilde çok fazla Brendi ve çok fazla kadın - örneğin Natasha gibi, istese onu öldürebilecek sinsi kadınlar.

Kendini savunmasız bırakmıştı -aslında bir amatör gibi davranıyordu- ve şimdi savunmasını güçlendirmenin zamanı gelmişti. Gerektiğinde dağıtabileceği bir yığın para, uysal bir gelin ve sıkıcı bir unvan, aksi takdirde altüst olan hayatına biraz istikrar getirmeye yardımcı olacaktı.

"İyi o zaman," dedi, hatalı olduğunu kabul etmekten asla korkmazdı. "Ama bu işi *kendi* şartlarımla yapacağım."

Hizmet ve ona olan yükümlülüğü sonunda her zaman galip geldi, ancak bir parça isyankar söylemde bulunmak zorunda kaldı.

işleri eğlenceli tutmak.

"Mevcut durumdan yakınarak zaman kaybetmemeniz akıllıca olur," dedi vurdumduymaz danışmanı gözlüklerinin üzerinden. "Lord Derby seninle saat sekizde White's'ta buluşacak, böylece her iyi babanın yapacağı gibi senin hakkında kendi değerlendirmesini yapabilecek. Eğer geçer not alırsanız -ki eminim alacaksınız- Grangerford balosuna tek başına git ve görevini yap. Her şey yolunda giderse, gecenin sonunda nişanlı."

"Tanrı yardımcım olsun."

Groop Nicholas'a bir şey fırlattı.

Eliyle yakaladı ve aşağıya baktı. Bu bir yüzüktü. Güzel bir yüzük.

"Annene aitti," dedi Bay Groop. "Nasıl-"

"Bizim de kendi

yöntemlerimiz var."

"Elbette."

Bay Groop ona yarı babacan, yarı hüzünlü garip bir gülümseme verdi. "Görünüşüne alışsan iyi olur."

Evet, öyle de olabilir, diye düşündü Nicholas Groop'un bürosundan bir gelin aramak üzere çıkarken. Ama bundan hoşlanmak zorunda değildi, değil mi?

O mu?

BÖLÜM 3

"Siz, papatya kokulu genç bayan. Saç!" Grangerford balosunda Poppy'nin arkasından gelen ağır Rus aksanı onu neredeyse yerinden sıçratacaktı.

Sığ bir nefes aldı ve arkasını döndüğünde geniş omuzlu, iri yapılı bir beyefendi gördü. Rus subay üniforması giymiş bıyıklı bir adamdı. "Çıkar

şunları," dedi çenesini kadının başına doğru kaldırarak.

Tanrım, çok kabaydı!

Ama Poppy başını dik tuttu ve soğukkanlı davrandı. "Neden?" diye sordu sakince. İçten içe şaşkına dönmüştü-

Ve annesinin adına incindi.

Poppy her dışarı çıktığında, annesinin partilere giderken taktığını gördüğü bir şeyi takmaya çalışırdı. Bazı geceler annesinin özel inci bileziğini bileğine takar ya da parmaklarına annesinin yüzüklerini takardı. Diğer geceler, annesinin en sevdiği çocuk terliklerini giyerdi, parmaklarında işlemeli tavus kuşları olan ve şimdi iki kez çözdürdüğü terlikleri. Başka gecelerde de, Annesinin en sevdiği püsküllü şallarından birini giyer ya da bu gece olduğu gibi saçlarına taze çiçekler takardı.

Adamın arkasından, parlak abanoz saçları hayali bir kıvrımla düğümlenmiş genç ve güzel bir kadın belirdi. Karmaşık işlemelerle süslenmiş koyu kırmızı ipekten zarif bir elbise giymişti.

siyah boncuklar, ağır bir elmas kolye ve parmaklarında birçok yüzük.

Natasha'ydı, Sergei'nin kız kardeşi.

Poppy kızgınlığını unuttu ve prensesi ilk kez şahsen gördüğü için heyecanlandı. İkiz kardeşiyle aynı esmer güzelliğe sahipti.

Sergei hemen arkasında mıydı? Poppy bütün hafta onu görebilmek için diken üstünde beklemişti ama henüz yolları kesişmemişti.

Prenses şimdi Poppy'nin yüzüne, saçlarına ve elbisesine bakıyor ve ona hafifçe şaşkın bir gülümseme veriyordu.

"Bizi tanıştırın lütfen," dedi refakatçilerinden birine. Son birkaç saniye içinde etrafında birkaç kişi belirmişti, Bunlardan ikisi Poppy'nin babasının Parlamento'daki ahbabları olarak tanıdığı kişilerdi.

Muhtemelen prensesin koruması olarak görev yapan üniformalı adam geri çekildi. İngilizlerden biri olan Lord Wyatt öne çıktı ve boğazını temizledi. "Prenses Natasha, bu Leydi Poppy Smith-Barnes, dul Derby Kontu'nun kızı."

Poppy başını eğdi. "Sizinle tanıştığıma onur duydum Prenses."

Leydi Nataşa da başını eğdi. "Saçınızda Rus çiçekleri görüyorum," dedi kusursuz, bal kıvamında bir İngilizceyle. "Papatya. Aslında onları merdivenin tepesinden gördüm."

"Evet." Poppy gülümsedi, prensesin bunu fark etmesine memnun olmuştu.

Bu gece çiçek takacaksa, Sergei'nin onuruna Rusya'nın ulusal çiçeğini seçmeye karar vermişti.

"Çıkar onları," dedi Natasha sertçe.

Poppy ortasında ani bir telaş hissetti ve yüzü alev alev yandı. "Neden?" diye tekrar sordu.

Ama Natasha açıklama yapmadan yoluna devam etti. Lord Wyatt arkasını döndü, kaşlarını indirdi ve sabırsızca fısıldadı, "Onun dediğini yapın, Leydi Poppy. Ülkelerimiz arasında herhangi bir sürtüşme istemiyoruz."

Sürtüşme mi? İngiltere ve Rusya arasında mı?

Güçleri yüzünden mi?

Poppy saçına çiçek takmanın diplomatik bir gaf teşkil ediyordu. Ancak Lordlar Kamarası'nın bir üyesinin kızı olarak işini şansa bırakmaya cesaret edemedi. Elleri titreyerek ve balo salonundan ayrılmadan çiçekleri buklelerinden çıkardı ve retikülüne doldurdu.

Etrafındaki herkes ona baktı.

"Başka birine bakın lütfen," diye ağzından kaçırdı ve Eleanor ile Beatrice'e doğru bir hamle yaptı.

Prensesle aralarında neler geçtiğini anlatmak için ağzını açamadan Beatrice, "Biz

gördüm."

"Çok kötü biri," diye ekledi Eleanor.

"Ama Sergei öyle değil," diye ısrar etti Poppy. "Her ailede çürük elmalar vardır, değil mi?"

Ama Beatrice ve Eleanor dinlemeyi bırakmışlardı. Onun omzunun üzerinden bakıyorlardı.

"İşte orada." Eleanor'un nefesi kesildi.

"Aman Tanrım," dedi Beatrice. "Ne demek istediğini anlıyorum.

O-"

"Mükemmel," diye nefes aldı Eleanor. "Bütün taliplerini başından savmana şaşmamalı."

Poppy döndü ve merdivenlerin başında duran adama baktı. Kalbi mutlulukla kabardı.

Sergei!

Elbette yaşlanmıştı. Ama sadece daha yakışıklı olmuştu. Petersburg'da onunla geçirdiği romantik haftanın anıları canlandı.

"Aman Tanrım, gözlerini dikmiş sana bakıyor," dedi minyon Eleanor, çilek sarısı saçları tepesindeki çifte avizede yüzlerce mumun ışıltısıyla aydınlanmıştı.

Beatrice, ışıltılı kahverengi gözleri ve şık bir düğümle geriye topladığı zengin, siyah saçlarıyla her zamanki gibi muhteşemdi, Poppy'nin elini sıktı. "Sana sahip olduğun için çok şanslı," dedi kararlılıkla. "Bunu unutma."

"Eğer kaderinizde varsa, bunu birlikte öğreneceğiz," diye ekledi Eleanor.

"Teşekkürler." Poppy boğazında bir yumru hissetti. "İkinize sahip olduğum için çok mutluyum."

Başka bir şey söylemeden üçü ellerini üst üste koydu. "Cehennem buz tutacak," diye fısıltıyla tekrarladılar, "biz-"

"Tutkularımızdan vazgeçelim," dedi Beatrice.

"Ve ailelerimize boyun eğmek," diye mırıldandı Poppy. "Sevmediğimiz adamlarla evlenmek için," diye ekledi Eleanor.

Bunun üzerine ellerini bıraktılar ve birlikte, "Spinsters Club mı? Hiç duymadım," derken Eleanor narin bir şekilde esnedi, Beatrice ratafia bardağından bir yudum aldı ve Poppy omzundaki bir kıvrımla oynadı.

Yemini söyledikten sonra genellikle kendini neşeli hissedirdi.

Daha güçlü ve daha cesur. Çünkü babam kadınların haddini bilmesi ve evliliğin bir iş anlaşması olması konusunda ne derse desin, o bir erkekle evlenmeyecekti.

Kalbine tam olarak sahip olmayan biriyle. Böyle bir kadere boyun eğmektense Kız Kurusu olmayı -aynı durumda çok iyi arkadaşları olan bir Kız Kurusu- tercih

ederdi.

Prens onunla göz göze gelip sırttı ve Poppy içinin aydınlandığını hissetti. Kendini tutamadı, o da sırttı.

Onu hatırladı.

Küçük bir maiyetle birlikte ona doğru yöneldi. Poppy Sakin olmak için kendini eğitti ve doğru şeyi söylemek için dua etti.

Prens onun önüne geldiğinde, tıpkı altı yıl önce onunla ilk tanıştığında yaptığı gibi elini kaldırdı ve öptü.

"Poppy. Sensin." Adam kızın gözlerinin içine baktı ve kızın dizleri titredi. "Küçük İngiliz arkadaşımı büyümüş görmek ne harika bir sürpriz."

"Merhaba, Sergei." Nefes aldı. "Yani, Ekselansları."

Başını geriye attı ve güldü. "Bana öyle demeye cüret etme. Ben senin için her zaman Sergei'yim ve arkadaşlarına beni Sergei olarak tanıtmamı istiyorum."

Beatrice ve Eleanor'a saygılarını sunarken, *ne kadar zarif bir kraliyet mensubu*, diye düşündü Poppy. Prens Londra'yı ziyaretiyle ilgili coşkuları büyüleyici, esprili ve içtendi. Onlara en iyi arkadaşlarım demekten daha fazla gurur duyamazdı.

Prens de onlardan etkilenmişti. "Görüyorum ki Leydi Poppy, sizi son gördüğümünden beri çok hoş bir arkadaşlığınız var. Kendi arkadaşlarım onlarla dans etmekten onur duyardı."

Gerçekten de, çok seçkin iki Rus aristokrat, diğer Spinsters'ların ellerinin üzerine eğilmişti bile.

Bu da Poppy'nin kendini gecenin keyfine bırakabileceği anlamına geliyordu. Sergei onun elini tutup kolunun altına aldığı anda tam da bunu yaptı.

"Dünyada bir oda dolusu meraklı insandan daha korkutucu çok az şey vardır," dedi. "En iyisi önce onlarla yüzleşmek ve odadaki diğer beylerin neyin ne olduğunu bilmesini sağlamak. Sonra da dans ederiz."

Neymiş o?

Poppy prensin ağır bir dil kullandığını düşünmeden edemedi. *Onun kendisine ait* olduğunu mu ima ediyordu? Diğer tüm erkeklerin uzak durması gerektiğini mi?

Eğer öyleyse, bunca yıl sonra bile çok sevimliydi. Çok zahmetsizce çekiciydi. Ve çok ... öpülebilir.

Poppy'nin okul aşkı her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geldi.

Tabii ki, eski taliplerinden biri prene olan yakınlığını fark edip Dük'ü sormak isterse Drummond bu gece, zaten kolay bir cevabı vardı. Dük ona evlenme teklif etmiş, o da reddetmişti.

Onu kim suçlayabilir ki?

Prens Sergei belli ki dikkat dağıtmaya değer biriydi.

Onlar salonda dolaşırken, Sergei durup Parlamento'nun sadece iki önemli üyesiyle sohbet etmeye tenezzül etti -en az beş Çok Önemli Kişi daha onun dikkatini çekmeye çalıştıysa da- ve sonra Poppy'yi dans pistine götürüp vals yaptırdı.

Mutlu bir iç geçirdi. Bu an için altı yıl beklememiş miydi?

Sergei onun elini sıktı. "Sanırım geldiğime memnun oldunuz. Aslında, yüz ifadenizden son görüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçtiğini hissettiğinizi anlıyorum."

"Çok uzun zaman oldu," demeye cesaret etti.

"Bana hayatından bahset." Kaşlarını kaldırdığında muhteşemdi.

Başını iki yana salladı. "Sizi son gördüğümde beri oldukça meşgulüm. Çalışmalarım, sosyal ve hayırsever yükümlölüklerim arasında evi yönetiyor, menüleri planlıyor, personelle görüşüyorum. Keşke babamın ev sahibi olarak hizmet edebilseydim, ama o ağırlamaz, hatta kibirli hükümet meslektaşlarını bile."

Prens Sergei'nin yüz ifadesi sempatikti. "Leydi Derby ile ilgili haberleri duyduğuma üzıldüm. Petersburg sosyetesinde büyük bir etki bırakmıştı."

Poppy'nin kalbi, biricik annesi hakkındaki nazik sözleri duyunca ısındı. "Böyle söylediğin için teşekkür ederim."

"Oh, ama bu doğru." Ona sevimli bir gülümseme verdi.
"Babanın son altı yıldır senden daha iyi bir yardımcı bulamayacağına ben de eminim. O şanslı bir adam, her ne kadar
Babanın evinin hanımı olmaktan daha fazlası için yaratılmışsın. Çok daha fazlası." Sesi sıcaktı.
Gözlerindeki bakış bir şey vaat ediyordu. Ve ne olduğundan emin olmasa da, bu onu nefessiz bıraktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı utangaç bir sesle.

Rüyası çok hızlı gerçekleşiyordu. Sonra tekrar, o uzun zamandır böyle bir anı bekliyordu. Kaç tane tatsız konuşmaya katlanmıştı? Kalbini hızlandırmayan kaç erkekle sabırla dans etmişti? Gecenin yarısını yelpazesinin arkasında esneyerek geçirdiği partiler için kaç balo elbisesi satın aldı?

Hiç şüphesiz yarın tüm Londra, Prens'in Grangerford balosuna nasıl geldiğini ve doğrudan *ona* nasıl yaklaştığını konuşuyor olacaktı. Onun bu ilgiyle ne demek istediğini merak edeceklerdi.

O da öyle.

Vals sona erdiğinde, bir Rus elçi elinde bir bardak limonatayla koşarak geldi ve onu Poppy'ye uzattı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve bir yudum aldı. Bu kadar şımartılmak oldukça güzeldi.

Sergei adama, "Ve bana güzel bir çiçek bul," dedi.

"Evet, Majesteleri. Ama kız kardeşiniz mutsuz olacak. Kendisinden başka kimsenin çiçek takmasından hoşlanmaz."

Prens gergin bir sesle, "Kız kardeşim tahammül edilemez biri," dedi.

Poppy daha fazla aynı fikirde olamazdı ama prensin bunu yüksek sesle söylediğini duyunca şok oldu.

Ama Poppy'ye baktığında yüzü yumuşadı. "Bu güzel bayan saçına her zaman çiçek takmalı."

Yanaklarının kızardığını hissetti. Prens burada olduğunu ve ona ilgi gösterdiğini fark etmek Öyle bir şok yaşadı ki, bir yanıt vermeyi düşünemedi. Ona hızlıca bir gülümseme gönderdi, ama sanki onu izliyormuş gibi hissetti. Başka birinin başına gelen olağanüstü bir şey.

Sergei'yle tanıştığından beri onunla evlenmek onun hayaliydi. Bunun gerçekleşebileceğini düşünmeye cesaret edemiyordu. Ama olabilir. Sadece olabilir. Acemi bir kız değildi - zaten bir düzine evlenme teklifi almıştı ve işaretleri tanıyordu.

Sergei onunla ilgileniyordu.

Belki de St. Petersburg'da aniden sona eren flörtleri Petersburg tamamen yeni, daha sofistike bir seviyede devam edecekti.

Ama içinde kabaran umut dolu duyguları besleyecek değerli saniyeleri yoktu. Kâhya merdivenlerin tepesinden geç gelenleri anons etti.

"Lord ve Leydi Harry Traemore!" diye bağırdı.

Poppy, Traemoreların merdivenlerden yavaşça inişlerini, birbirlerine fısıldaşmalarını, aşağıdaki kalabalığın kıskançlık ve hayranlık dolu bakışlarından habersizce izledi. Evleneli bir yıldan az olmuştu ve son derece mutlu görünüyorlardı. Lord Harry karısının elini tuttu, karısı da ona hayran gözlerle baktı.

Birbirleri için mükemmellerdi.

"Çok güzel bir karı koca," dedi Sergei. "Öyle değil mi?"

Poppy cevap verdi, mahalledeki her kızın oda kendisi için de aynısını diliyordu-

Bir aşk maçı.

Sonra merdivenlerin başında başka birini fark etti. Alev alev yanan mumların altında vahşi görünüyordu. Elbisesiyle değil. Gayet şıktı. Ama bu mesafeden bile adamın gözlerinin fırtınalı bir griye çaldığını ve ağzının yasaklayıcı olduğunu görebiliyordu. Koyu sarı saçları olduğundan daha uzundu. modaya uygun ve oldukça heybetli alnından geriye doğru fırçalandı.

Duruş şekli de tanıdığı diğer erkeklerden farklıydı. Sanki odanın sahibiymiş gibi duruyordu. Sanki Grangerford'ların evinin ve içindeki tüm şirketin sahibiydi.

Ve *ne* onu ne de onları umursadım.

Sergei onu inceledi. "Kâfir gibi görünüyor, değil mi? Ceketini mükemmel kesimli olsa da."

Poppy karşılık olarak hiçbir şey söylemedi, gözlerini küstah bakışlı beyefendiden ayıramıyordu.

Ve sonra onunla göz teması kurdu.

Ayak parmaklarına kadar bir sarsıntı hissetti. Nefesi sığlaştı ve kulaklarında bir uğultu başladı. Kimdi bu adam? Ve neden sanki onu tanıyormuş gibi bakıyordu?

Birdenbire başını çevirdi - onun cüretkârlığından rahatsız oldu - ve onun yerine uşağın göğsünü dışarı çıkarmasını, yumruklarını iki yanında sıkmasını ve "*Dük . . . of Drummond!*"

Poppy nefes almayı bıraktı. Ve sonra bir şekilde, çok yavaşça, oda dönmeye başladı.

BÖLÜM 4

Leydi Poppy hangisiydi?

Nicholas odanın etrafına baktı ve onu gördü
Natasha'nın kardeşi Rus prensinin hemen yanında.
Sergei'yle hiç tanışmamıştı ama Natasha ona kardeşinin
her zaman istediğini elde ettiğini söylemişti.

Poppy'yi istemese iyi ederdi. O zaten

kapılmıştı.

Lord Derby, "Onu kaçırmamız mümkün değil elbette," dedi.
o akşam White'ın evinde ona söyledi. "Titian saçları var ve
çok güzel, ama ağırbaşlı görünmeyecek. Onu ne kadar çok
sevsem de, kaç talibinin onunla evlenmek için teklifte
bulunduğuna şaşırıyorum. Teklif edilemez biri. Bu size bir
uyarı olsun. Oh, ve yıllardır
Petersburg'da birkaç yıl önce tanıştığımız Rus prensine
tutulmuş. Biraz Rusça biliyor ve şüphesiz onunla konuşmaya
çalışacaktır."

Prensin dirseğinin dibindeki baştan çıkarıcı soluk mavi
elbiseli kızın kızıl altın rengi parıldayan saçları ve
Düşman kabul etmeyen doğrudan bakışlar. Nicholas onun
göğüslerinde elmas şeklindeki bir kolyenin göz kırpışını
yakaladığında karnında bir şehvet çarpıntısı hissetti, ama
aslında çok daha fazlasıydı
Yüzündeki şaşkın ifade ilgisini çekmiş ve hemen ardından
prensin kolunu kararlı bir şekilde çekiştirmiştir.

Onda uysal bir şey yoktu.

Önemli değil. Onunla evlenecek, onu Seaward Hall'a gönderecek ve ona her kadının istediği şeyi verecekti - bebekler ve

Ara sıra onu mutlu edecek bir şeyler. Hatta her kadının özlemini gidermek için onu yılda bir kez kasabaya getirirdi. sosyalleşmek zorundaymış gibi görünüyordu.

Ama sonra onu tekrar Seaward Hall'a geri gönderecekti. Mektup yazmak, komşuları eğlendirmek, çiçekleri düzenlemek, çocuklarını büyütmek ve kadınların yapmaktan hoşlandığı diğer her şeyi yaparken, o Londra'ya geri döndü ve Servis için çalıştı.

Evli olmak hayatını çok da değiştirmeyecekti.

Müzik yeniden başladı, insanlar Dans pisti bir kez daha doldu ve Nicholas merdivenlerden aşağı indi. Lord Derby'yle göz göze geldikten sonra hemen bakır saçlı tanrıçaya doğru ilerledi ve yol boyunca dikkatini çekme çabalarını görmezden geldi.

Leydi Poppy'ye yaklaştığında, gözleri kamaşıyordu. zümrüt rengi, büyüdükçe büyüdü. Prens Sergei ona umursamaz bir bakış fırlattı, sanki yeterince yaklaştığında uçup gidecek bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi gerçek bir sıkıntı.

Nicholas adamdan anında hoşlanmadığını hissetti.

"Nicky!" Dansçı kalabalığının arasından kadınsı bir kol uzandı ve onu durdurdu.

Patlama. Natasha'ydı. Onun için aldığı bileziğin bileğinden sarktığını gördü.

"Her zaman kraliyet ailesini görmezden mi gelirsin?" diye sordu ona huysuzca. Adam sabırsızlığını bastırdı ve onun parmaklarını öptü.

"Merhaba, Majesteleri. Sizi kaçırdığım için özür dilerim."

"Susadım," dedi küçük bir çocuk gibi.

Doğru ya. Ona bir içki getirmesi gerekiyordu, ama etrafı ona limonata getirebilecek son derece saygıdeğer beyefendilerle çevriliydi.

"Eminim Lord Crowley ya da Sör Benjamin bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır." Prensesin yüksek sesle iç çekmesine aldırmadan yoluna devam etti.

Ama kendini kurtarmak için gösterdiği çabalar çok geç kalmıştı. Leydi Poppy ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 5

Poppy güçlü bir bünyesi olduğu için Tanrı'ya şükretti. Bir anlık baş dönmesinin yerini neredeyse anında güçlü bir hayatta kalma içgüdüğü almıştı-

Kaçmak için.

Prens Sergei'ye uyduruk bir bahane sundu. aşağı indi ve cevap vermeye fırsat bulamadan onu terk etti.

"Leydi Poppy!" Lord Cranston ona seslendi. Vauxhall'da ona evlenme teklif eden ilk talip oydu. "Dükünüz geldi."

"Evet, sonunda onunla tanışacağız," dedi yanındaki beyefendi, ona tuhafiyecide evlenme teklif etmiş olan Sir Gordon.

Tam karşısında Lord Winsbury ve Lord Beech'i gördü, kendisine at sırtında evlenme teklif eden Korintliler. Sollarında da kendini beğenmiş Stansbury Markisi vardı, çay içerken ona evlenme teklif etmişti.

Ne Lord Cranston'ı ne de Sör Gordon'ı duymamış gibi yaptı ve Lord Winsbury ve Beech ile Stansbury Markisi'nden uzak durmalıydı. Aslında, baloyu hemen terk etmeliydi.

Ama ön salona çıkan merdivenler, eski taliplerinden dördünün -Lord Greenwood, Sir Jared, Baron Hall ve Lord Nottingham- oluşturduğu bir küme tarafından kapatılmıştı.

Drummond Dükü'ne hevesle bakıyor ve balo salonunu araştırıyordu.

-

Onun için, şüphesiz.

Korku Poppy için yeni bir şeydi. Ondan nefret ediyordu. Tüm zevkini alıp götürüyordu. Ağlamak istedi ama bu fikri bir kenara bırakıp en nötr ifadesini takındı.

Beatrice ve Eleanor yanına geldiler, kaşları düzdü ama gözleri şaşkınlık ve endişeyle parlıyordu.

Eleanor elini Poppy'nin koluna koydu. "Kendine Drummond diyen bu düke neler olduğunu anlamıyoruz. Onun gerçek olmadığını sanıyorduk."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Poppy acı dolu bir fısıltıyla. "Cook'u dinlemekten bıktım. Masallar anlatıyor - masal olması gereken ama gerçek olan masallar."

"Çok doğru," dedi Beatrice ürpererek, omzunun üzerinden Drummond Dükü'ne bakarak. "Demek ki bunlar masal değilmiş."

"Ama Cook öyleymiş gibi davranıyor." Eleanor başını

salladı. "Bu da masal anlatmak demek, değil mi?"

Poppy tısladı.

"Önemli değil," dedi Beatrice, tüm işiyle. "Hadi seni buradan çıkaralım."

"Dikkat çekmeden çıkmanın tek yolu bahçelerden geçmek," diye fısıldadı Eleanor.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi Poppy. "Ben de şimdi oraya gidiyordum."

Evin önüne kadar gizlice gidip bir taksi çağırır ya da bunu yapamazsa eve yürüyerek giderdi. Sadece iki sokak ötedeydi.

"Ben bir yol açacağım." Beatrice terasa giden en az dirençli yolu bulmak için elinden geleni yaptı.

Neredeyse bahçeye açılan çift kapıya varmışlardı ki, iri bir figür üçlünün önüne dikildi ve yollarını kesti.

Lord Washburn. Ona evlenme teklif ettiğinde üzerinde pantolonu olmayan tek kişi oydu. Onları bir çeşme başında çıkan sarhoş kavgasında kaybetmişti.

"Sen ve ben konuşmalıyız," dedi Poppy'ye.

"Yapamam." Adamın gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştı. Sarhoş görünüyordu. Öfkeli. Oldukça dengesiz biri olarak sahip olduğu üne layıktı.

"Hayır, yapamaz Washburn," dedi Beatrice kayıtsızca. "O hasta."

Eleanor ona sert bir bakış attı. "Lütfen yolumuzdan çekilin."

Washburn, "Önce yakıcı bir soru sormalıyım," diye ısrar etti. "Drummond Dükü bu gece burada, Leydi Poppy. Ama siz onun yakınında bile değilsiniz."

Bir an tereddüt etti, ne söyleyeceğinden emin değildi ama bu Lord Washburn için yeterli bir duraksamaydı.

"Ah." Başını bilgece salladı. "Nasıl olduğunu anlıyorum." "Hayır, mümkün değil," dedi Poppy.

Onun bileğini kavradı. "O senin şerefini lekeledi. Seni kovdu." Yüzü kıpkırmızıydı. "*Bıne cüret.*"

"Her şeyi yanlış anladın Washburn," dedi Beatrice. "Ve bileğini bırak." Eleanor eliyle onun koluna vurdu. Retikül.

"Evet Washburn," dedi Poppy, "ben çocuk değilim."

"İyi o zaman." Washburn ters ters baktı ve Poppy'nin kolunu bıraktı. "Ama bir şey saklıyorsunuz leydim."

Poppy ona doğru yaklaştı. "Benim kişisel meselelerim seni ilgilendirmez," diye fısıldadı, "ama merakını oldukça yüksek sesle dile getirdiğin için sana kısa bir açıklama yapacağım. Drummond bu akşam çok meşgul. Ben de öyle. Yaklaşan düğünümüzü konuşmak için başka bir gün buluşuruz." Kadın sola doğru bir hamle yaptı ama Washburn gözleri alev alev yanarak tekrar önünü kesti.

"Onun için fazla iyisin," dedi. "Dük olsun ya da olmasın, soylu bir adam *seni* nasıl görmezden gelebilir?"

Onu itip kaçmayı tercih etmesine rağmen kendini gülümsemeye zorladı. "Çok naziksiniz.

ama arkadaşlarım ve ben gerçekten gitmeliyiz."

Onu görmezden geldi, döndü ve "Drummond!"

diye seslendi.

Ne yazık ki bir sükunet içinde. Balolardaki nadir durgunluklardan biri.

Müzisyenler kemanlarını bir kez daha çenelerine doğru kaldırırken, kadınlar dedikodu yapmak ve erkekler de Tattersall'dan aldıkları son atlar hakkında bilgi paylaşmak için bir nefes daha alıyorlar.

Sükûnet anı geldiği gibi hızla geçti ama kaybedecek zaman yoktu. Beatrice ve Eleanor'un ikisi de Washburn'e dirsek attı. Poppy onun önüne geçmeyi başardı ama Washburn onun kolunu yakaladı. Sertçe döndü, bileğini tekmeledi - "Ah!" diye bağırdı- ve kaçtı.

Tam da şimdi karşısında duran Drummond Dükü'nün yoluna... Yüzü sert, boyun eğmez çizgilerle belirlenmişti ama gözlerinde bir merak, hatta belki de eğlence pırıltısı yakalamıştı.

"Sizi gitmek istediğiniz yere götürmekten memnuniyet duyuyum, Leydi Poppy," dedi kalbinin göğsüne çarpmasına neden olan tehlikeli bir sesle.

Çenesi havada, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdi.

Biliyordu, değil mi? Üç yıldır onunla nişanlıymış gibi davrandığını biliyordu... Aslında ona deli gibi aşıkmış gibi davranıyordu.

Patlama.

Bundan sonra olacakların iyi olması mümkün değildi.

BÖLÜM 6

Leydi Poppy ona rastladığında Nicholas'ın aklına gelen ilk şey çok şanslı bir adam olduğuydu. Müstakbel karısı muhteşemdi ve savaşa hazırdı, gözleri zümrüt ateşi ve göz kırpan düşük korsajın üzerinde yükselip alçalan göğüsleri Elmas kolye.

Bir erkeğin kanını kaynatmak için bol miktarda şehvetli cazibeye sahip değerli bir rakip gibisi yoktur.

Yanında aynı kendinden emin bakışlara sahip iki çarpıcı arkadaşı vardı. Kendisini zorlaması gerektiğini gördü. Eğer bir yere varmak istiyorsa Leydi Poppy'yi hemen gündemine almalıydı.

Önsöz söylemeden kızın elini dudaklarına götürdü ve üzerine uzun bir öpücük bıraktı. Neden olmasındı ki? Birbirlerini çok iyi tanımaları gerekiyordu. Aslında, neredeyse bir düzine adam nişanlanmak üzere olduklarını düşünüyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kelimelerle boğuşuyor gibi göründü ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. O da tıpkı kendisi gibi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışıp kalmıştı.

Ona aşık olması gerekiyordu.

Bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu, onu rahat bırakmasını söyleyemediğini gördü.

Önsöz söylemeden tek dizinin üzerine çöktü ve annesinin yüzüğünü çıkardı. Bu pozisyon hayal ettiği kadar garip gelmişti.

"Bekle." Arayışının nesnesi titrek bir eli kalbinin üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Evet, ne yapıyor?" Prens Sergei, dirseğinde Lord Derby olduğu halde yaklaştı. "Onu geri çağır Derby. Kızınız pek memnun görünmüyor."

"Buna gerek yok, Majesteleri," dedi Lord Derby sakın bir sesle. "Drummond Dükü üç yıldır kızımın kalbinin anahtarını elinde tutuyor ve ben de onun sıfıra yaklaşıyor."

Sergei gözlerini Leydi Poppy'ye dikti. "Bu doğru mu?"

Dudağını ısırdı. "Aslında..." Narin bir homurtu çıkardı. "Eğlenceli, gerçekten. Ve oldukça uzun bir hikaye. Anlatayım mı... anlatayım mı Bu mu?"

"Devam et," diye ısrar etti Sergei.

Gösteriyi izlemek için Nicholas'ın arkasında toplanan kalabalıktan biri, "Kendinize işkence etmeyin Ekselansları," diye seslendi.

Lord Eversly'nin sesini tanıdı. "Bana geçen hafta kendisi anlattı. Ne yazık ki benim için, o adama aşık."

Sergei kendinden emin bir tavırla, "Artık değil," dedi. "Elbette."

Ve her kadının hayallerinin doruk noktası olduunu onaylatmak için Poppy'ye baktı.

Nicholas gözlerini devirmek istedi.

Bu arada Leydi Poppy, çilek rengi dudakları aralanmış bir halde prene bakıyordu. "Şey, Dük ve ben," diye boğuk bir sesle konuştu. "Biz..."

Sözünü yarıda kesti ve Nicholas'a baktı.

"Biz birbirimize deliler gibi aşığız," diyerek kızın elini kendi elinin içine aldı.

Sonra onun gözlerinin içine baktı ve en güzel sırıtışını takındı. "Neden, o benim gündoğumum. Ve benim günbatımım. O benim her şey." Uzun bir iç geçirdi. "Peki ben senin için neyim, sevgili sevgilim?"

"Aklıma hiçbir kelime gelmiyor," diye homurdandı. "Hem

de hiç." "Sorun değil," dedi adam anlayışlı bir ifadeyle. Gülümse. "Aşk seni suskunlaştırdı." Leydi'yi yakaladı Poppy'nin elini tuttu ve göz kırptı.

"Sadece uygun anda başını sallama," diye fısıldadı ona, sonra boğazını temizledi ve söylediği sözleri yıllarca söylemek zorunda kalmayacağını umuyordu. "Leydi Poppy Smith-Barnes, eşim olur musunuz?"

* * *

Poppy, Prenses Natasha ve Charlotte Teyze'nin de aralarında bulunduğu, etrafında toplanan büyük kalabalığa baktı.

O da her şeyi duyabiliyordu - Beatrice'in küçük bir nefes alışını, bir keman yayının rastgele tiz sesini

yanlışlıkla bir keman teline sürtünmesi, arkasındaki bir beyefendinin öksürmesi ve özellikle de Kulaklarında kendi kalbinin çarpıntısı.

Drummond Dükü *ona* evlenme mi teklif ediyordu - ona bir sürü tatlı söz söyledikten sonra?

Bu arada, ağızını tıkamak ve kulaklarını tıkamak istemesine neden olan tatlı sözler - çünkü bunlar tamamen yanlıştı. Her nasılsa-

ğrenmişti.

Rüya görüyor olmayı diledi. Sergei ile yaptığı, her şeyin mükemmel göründüğü valsine geri dönebilmeyi diledi. Gizlice, rüya görmediğinden emin olmak için elbisesinin içinden kalçasını imdikledi.

Kalbi sıkıştı. Hiçbir şey değişmemişti. Drummond hl orada diz çökmüş, yeni tıraş olmuş yanağına bir tokat atma isteği uyandıran o yapmacık bakışıyla ona bakıyordu.

Babası (nasıl öğrenmişti?), Sergei, en iyi arkadaşları, Charlotte Teyze, hatta Natasha... hepsi bekliyordu.

Bu gerçekten oluyordu. Ama Poppy'nin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da neden olduğunu. Cook bu hikyeleri uydurmuştu. Değil mi? Dk gerçek olsa bile, neden evlenme teklif ediyordu ki? Bu konu üzerinde düşünecek zamanı yoktu. Bir cevaba ihtiyaı vardı, Belli ki.

şu anda.

"I-" Evet demesi gerektiğini biliyordu. Tüm talipleri onunla alay *etmemekle kalmayacak*, aynı zamanda onu öveceklerdi.

sözde tek gerçek aşkına sadık kalarak son derece seçkin biriydi. Bir düşes olacak ve öyle yakışıklı bir adamla evlenecekti ki, ona yan gözle bakmak bile nefesini kesecekti. Ona doğrudan baktığında, gözleri onun akıl almaz gri gözlerine kilitlendiğinde başına gelenleri *tarif* bile edemezdi.

Ama o bir kız kurusuydu. Sadece aşk için evlenirdi.

Omurgasını dikleştirdi, sonuçları ne olursa olsun mümkün olduğunca nazik bir şekilde hayır demeye hazırlandı.

Eleanor, Beatrice ve Charlotte Teyze ona destek

olacaklardı. "Evet!" diye bağırdı merdivenlerden biri.

Poppy yukarı baktı.

Gelen Prinny'ydi, geç gelmişti ve her zamanki açık şarap şişesini taşıyordu. "Diz çökmüş Drummond mu o?" diye bağırdı.

"Evet, Majesteleri," diye seslendi kurnaz dük. "Genç bir bayana evlenme teklif ediyorum."

Prinny güldü. "Evet diyor, evet, evet! Sana sahip olacak, Drummond, ve bu sezonun düğünü olacak! Öyle değil mi millet?"

"Evet!" diye cevap verdi kalabalık. Ve çılgın bir alkış koptu. "Evet, evet!"

Poppy gözlerini kırptırdı.

Drummond ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti.

Ve sonra onu öptü. İyice. Sahiplenici, şehvetli bir öpücük ayak parmaklarına şok edici karıncalanmalar gönderdi. Sonunda başını geri çekmeyi başardığında düşünecek zamanı yoktu.

Sadece hissedebiliyordu. Ve hissettiği şey öfkeydi.

Sıcak, yakıcı bir öfke.

Eli onu tokatlamak için kaşınıyordu. Ama yapamadı. Ona aşık olması gerekiyordu.

Lanet olsun adama.

"Hiç evet demedin," dedi kulağına. "Ama aklına bir şey gelmesin. Senden bir adım önde olacağım."

Bu tam da kötü kalpli, vicdansız Drummond Dükü'nün bir kıza yapacağı türden kaba bir açıklamaydı. masum kız.

Sonra da bir öpücük daha almak için parmaklarını dudaklarına götürme cüretini gösterdi. Kalabalık çılgına döndü; yani Sergei, Natasha ve tabii ki Eleanor, Beatrice hariç herkes, ve Charlotte Teyze. Onları görmek ve öfkelerinden güç almak için arkasını döndü.

Elbette, sevgili arkadaşları ve teyzesi heykel gibi donmuş bir halde ona ve Drummond'a bakıyorlardı...

Yüzlerinde aptalca sırıtışlarla.

Ne düşünüyordlardı ki?

Spinsters krizdeydi. İçlerinden biri tuzağa düşürülmüştü!

Poppy hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Dük'e nezaketle gülümser gibi yaptı. "Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum.

hakkında," diye mırıldandı sadece onun kulakları için. "Ama *seninle* evlenmeden önce cehennem buz tutacak."

"Yarın durumu daha ayrıntılı açıklayacağım" -sesi hiç bozulmamıştı- "saat yedide akşam yemeği için evinize geldiğimde."

"Ama yarın gece dışarıda olacağım. Katılmam gereken bir müzikal var.

."

"Hiçbir müzikale katılmayacaksın," dedi. "Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsan, beni salonunda bekliyor *olacaksın*," diye ekledi ipek gibi ve kalabalığın sevinciyle elini havaya kaldırdı.

Neredeyse nefesi kesiliyordu. Ona ne yapacağını söylemeye nasıl cüret ederdi? Ve sanki bir ödölmüş gibi elini havada tutmaya?

Prinny'nin ve eski taliplerinin tebriklerini kabul etmek için yanından ayrılırken, Prinny de ona eşlik etmek için sırttı, Kendi tebriklerini kabul ediyordu ama içi öfkeyle doluydu. Kesinlikle öfkeliydi.

Bu adam onu alt edemeyecekti. *Bunu* Sergei

için saklıyordu.

BÖLÜM 7

Zafer.

Nicholas, ödülü onu hor gördüğü için bunun tadını çok fazla çıkarmamaya çalıştı, ama biraz zafer kazanmış gibi hissetmekten de kendini alamadı.

Daha önce hiç eli bu kadar sıkılmamıştı; hiç bu kadar çok adamın şaşkın bir ses tonuyla "Olağanüstü bir şey olmalısın" ya da "Bunu nasıl başardın?" dediğini duymamıştı ya da bir adamdan yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşı ve mırıldanan "Ona iyi bak, olur mu?" sözlerini duymamıştı.

Truvalı Helen'i kazanmış gibi hissediyordu ve belki de kazanmıştı.

Leydi Poppy'ye baktı, bastırılmış öfkesi içinde görkemliydi, o kadar dokunulmaz ve hiddetliydi ki, o anda biri ona devasa bir tahta at yapmaya yetecek kadar odun getirseydi, belki de Yaptım.

"Onu evine götür Drummond," dedi Lord Derby, şamata biraz yatıştıktan sonra, bu sadece Nicholas'ın sırtına bir tokat ya da bir çeroot yediği anlamına geliyordu ortalama her yirmi saniyede bir, her on saniyede bir cebine tikiştiriyor.

"Ama baba!" Leydi Poppy babasının kolunu tuttu.

Nazikçe ama sertçe elini itti. "Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok, canım. Sen artık nişanlı bir kadınsın ve

Nişanlınız, özgürce verdiğim iznimle size evinize kadar eşlik edecek."

"Hayır," diye araya girdi.

"Ve eğer onunla evlenmezsen," diye devam etti Lord Derby, sanki o hiç konuşmamış gibi, "seni beş parasız bırakırım." Ona bir bakış fırlattı. "Bunu kastetmediğimi sanma.

Çünkü ben biliyorum. Annenin mezarı üzerine yemin ederim."

"Ssssh, baba!" Poppy etraflarına bakındı. "Nasıl böyle bir şey söylersin? Sen böyle biri değilsin!"

Başını iki yana salladı. "Kendimi hiç suçlu hissetmiyorum. Eversly gibi mükemmel bir eşleşmeyi geri çevirmen bardağı taşıran son damla oldu. Drummond seni kabul ettiği için şanslısın. Bana kalırsa evde kalmış bir kız olarak geçirdiğin günler *sona* erdi."

Lord Derby sakince Poppy'nin alnından öptü. Görünüşe göre o kadar öfkelenmiş ve şok olmuştu ki, ona izin verdi.

Nicholas kolunu uzattı ve o da yavaşça, isteksizce kolunu tuttu.

Adam onu kalabalığın arasından geçirirken, "Tek kelime etme," diye mırıldandı.

Zarif bir kazanan olmak için elinden geleni yapıyordu, bu yüzden uymakta zorlanmadı. Şiddetli bir şok geçirmiş ve babasından da sert bir azar işitmişti. Ona birkaç dakika sessizlik vermekten mutluluk duyacaktı.

Ama birkaç dakika sonra, onun konforlu arabasına yerleştiğinde, tartışmaya hazırđı. Onun karşısına oturdu, gözleri parlıyordu. "Bu teklif de neyin nesiydi?" diye sordu. "Beni *tanımıyorsun* bile."

"Üç yıldır diğerk taliplerini savuşturmak için benim adımlı kullanan sensin," dedi, sinirlenmeyi reddederek. "Bu evlilik senin istediğın şey değıl mi?"

Tek söylediğı "Huh," oldu.

Araç bir köşeyi keskin bir şekilde döndü ve kadın bakışlarını onunkilerden pencereye doğru kaydıldı. Adam onun çenesinin kıvrımlarını ve şalının kıvrımlarında açıkta kalan omuzlarının beyaz düzlemlerini inceledi. Kadın muhteşemdi. Kendisine ve onunla karşılaşan her erkeğı sunduğı tehlikeden habersizdi.

Belki de ondan çocuk sahibi olmak hoşuna giderdi.

Dönüp ona baktı, ağız bir an için büzülmüştü. çekici bir surat ifadesi. "Havalı bir şeyler peşindesin. Paraya ihtiyacın olduğına şüphe yok ve ben de uygun bir kaynağımlı. Ama teklif etmek için başka nedenlerin olduğunu hissediyorum. Benim iyi içğüdülerim."

"Benimki kadar iyi değıl."

"Bunu bilemezsin."

"İçğüdülerim bana öyle olduğunu söylüyor."

"İçğüdüleriniz size içğüdülerinizin daha iyi olduğunu nasıl söyleyebilir?"

"Kolayca," dedi. "İyi içgüdüleri olan herkes anlıyorum." Ona en iyi şeytani gülümsemesini verdi. "Ama değerlendirmene gelince, düklerin mülklerini desteklemek ve gelecekteki dükleri doğurmak için her zaman zengin eşlere ihtiyaçları vardır. Neden senin için yanıp tutuşan bir eş seçmiyorsun?"

"Özlem duymuyorum. Ayrıca, özlem duymuş olsaydım bile -ki tekrar ediyorum *duymadım*- nedenleriniz bunun ötesine geçiyor."

"İçgüdülerin iyi."

Nefesini içine çekti. "Biliyordum."

"Bir an önce bir eşe ihtiyacım var, hem de paradan daha fazlası için.

Güvenlik," dedi, en ufak bir özür dilemeden. "Ben burada değilim

Nedenini açıklama özgürlüğüm var. Ancak benim tercihim olmanız kesinlikle sizi kötü yansıtmıyor."

Kollarını kavuşturdu. "Ben senin seçimin olabilirim, ama *sen* benim değil."

"Reddedilen bir düzine talip aksini söyleyebilir, ama kim o, kalbini çalan bu adam?"

Dudaklarını büzdü. "Kız kurusu statümden vazgeçmem için beni baştan çıkarabilecek tek bir erkek var-"

"Henüz evde kalmış bir kız değilsin."

"Ama ben yakınımlı," dedi, "ve başka biriyle evlenmek gibi bir arzum yok-" Tereddüt etti. "Söyleyemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü özel."

İç çekti. "Prens Sergei'den başkasıyla evlenmek gibi bir arzunuz yok."

Yüzünün solduğunu hissetti. "Nasıl tahmin ettin?"

"Ona karşı bir *eğilimin* olduğunu görmek çok kolay. O da sana aşık, yani sana ya da babanın parasına. Hangisi olduğunu henüz söyleyemiyorum."

"Bu ne cüret."

Küçük bir kahkaha attı. "Onu istediğine emin misin? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bunu biliyorum," dedi, öne doğru eğilip parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Geleceğim için *kendi* planlarım olduğunu ve bunların arasında bir kendini beğenmişle evlenmenin olmadığını biliyorum, çekilmez bir adam. Benim amacıma uygun olan Seninle bir aylığına nişanlandım, böylece kasabada kalabileceğim. Ama sonra nişanı bozmayı planlıyorum, nasıl olursa olsun.

Babamı kızdırıyor." Başını sertçe salladı. "İster teklifimi kabul et, ister etme ve kendine başka bir nişanlı bul. Yerimden kıpırdamayı reddediyorum."

"Baban seni beş kuruşsuz bırakacak olsa bile mi?"

Kollarını kavuşturdu ve yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedi."

"Sizi temin ederim, biliyor. Bana öyle söyledi. Ve unutmayın, annenizin üzerine yemin etti-"

"Annemi bu işe karıştırma." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," diye kabul etti, "belki de gerçekten bunu kastetmiştir."

Tek kelime etmedi.

"Ama seninle evlenmeyi reddediyorum. Beş kuruşsuz kalsam bile. Kimse bana kiminle evleneceğimi söyleyemez."

"Ama Drummond Dükü'nü istediğini söylemiştin." Görünüşe göre tekrar tekrar.

Kızgın bir yüz ifadesi takındı. "Bu bir hataydı. Tabii ki *seni* istemiyorum. Cook'un hakkında hikayeler anlattığı hayali bir dükten bahsediyordum. Babama gelince, ben takas edilecek bir et parçası değilim ve eğer seni anlaştığınızdan cayarsanız, ona elini zorladı." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu şimdi başardım. Değil mi?"

"Hayır, yapmadın." Sesindeki kararlılığı duydu ve bunun bir etkisi olduğunu umdu. "Kurallara uymak niyetindeyim. Babanla yaptığım anlaşma. İstesen de istemesen de evleneceğiz. Seni tekme tokat Gretna'ya sürüklemek zorunda kalsam bile."

"Buna cesaret edemezsin."

Kabadayılığı oldukça sarhoş ediciydi.

"Evet, aslına bakarsan, yapardım. Ve baban seni kurtarmak için hiçbir şey yapmaz. Görüyorsun, iyi bir çift olacağımıza inanıyor. Ben de aynı fikirdeyim. Sana bakmak bir zevk, iyi öpüşüyorsun-"

"*Yeterli mi?*"

"Şimdiye kadar."

"Ben herhangi bir erkek için yeterliden çok daha fazlasıyım! Benden bir öpücük daha alırsan şanslısın, ama alamayacaksın. Oh, hayır." O nefes nefese kıkırdadı. "Bundan kurtulacağım. Sadece bekle ve gör."

"İnanın bana, uzun bir bekleyiş olacak." Ona duyduğu hayranlığın belli olup olmadığını merak etti ve belli olmamasını umdu. Sakin. Sakin. Müstakil. Hizmet işinde olması gereken buydu ve onunla da böyle olacaktı. Her ne kadar içindeki bir şey ona, bir köpeğin tilki kokusuna verdiği tepki gibi tepki veriyordu.

"Ben IF'ye bağlıyım," dedi, "ve şimdi geri dönmek istemiyorum, özellikle de bana yüklü bir çeyiz getireceğin için. Nişanlılığımız beni büyük bir MR almaya açık bırakıyor. Tabii ki"-memnun bir iç geçirdi-"eğer OPL gerçekleşirse. Ki öyle olmalı."

"Az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Güzel." Onun koltuğuna doğru ilerledi ve bir kolunu Omuzlarına sarıldı ve mücadele etmeden kurtulamayacağı kadar sert bir şekilde sıktı. "Sen ne kadar beni küçümsüyor gibi görünüyorsun, ben bir canavar değilim. Sana bir ay vereceğim."

Eğer bu süre zarfında uysal bir nişanlı gibi davranmayı başırırsan, düğünü nazikçe üç ay erteleyeceğim. çekingenlik."

Gözlerini devirdi.

"Ama önümüzdeki otuz gün içinde," diye devam etti, "bağlılığımızı kibar topluma açıklayacaksın, yoksa babana neden hemen evlenmemiz gerektiğini açık bir şekilde anlatacağım."

Ceketinin cebine uzandı, bir çorap çıkardı ve incelemesi için ona uzattı.

"Bu benim çoraplarımdan biri! Üzerinde baş harflerim bile var. Nereden aldın bunu?"

"Bağlantılarım var."

"Ne?"

"Bulaşıkçı hizmetçinizi kovmakla uğraşmayın. Muhtemelen Şimdiye kadar Portsmouth'a gitmiştir. Ona Amerika'ya giden bir paketten bilet verdim."

Ona tokat atmaya çalıştı ama adam bileğini tuttu. "Ve sakın kaçmaya da kalkma. Seni bulduğumda -ki bulacağım- o gün evleneceğiz. Ya da belki de özel ruhsat gelene kadar ailemin malikânesi Seaward Hall'da günah içinde yaşarız."

Dudakları inceldi ve bileğini geri çekti. "Sen bir canavarsın."

Çorabı tekrar cebine koydu ve okşadı. "Seaward Hall yılın bu zamanı çok güzeldir. İlkbaharda Kuzey Denizi'nden esen dondurucu rüzgârlar, kışın kutuplardan esen rüzgârlar kadar kötü değildir. Ve bir de zindanı var."

Ürperdi. "Pekâlâ. Bir ay boyunca seninle *gerçekten* nişanlı gibi davranacağım - ne olursa olsun."

"Bu kadar umutsuz görünme. Erkekler müsait olmayan kadınları ister. Seni temin ederim, Sergei nişanlı olduğun için seni her zamankinden daha çekici bulacaktır. Onunla bir geleceğin olduğundan değil."

"Öyle düşünüyorsun. Ya onunla ya da hiç kimseyle. Sevmediğim bir adamla evlenmektense yalnız yaşamayı tercih ederim."

"İnatçılığınıza hayranım. Bir dereceye kadar." Esnedi. "Ben de öyleyim. Ama ağaçlar için ormanı görmenin en iyisi olduğu bir nokta var. Ve o zaman *şimdi*."

BÖLÜM 8

Drummond Dükü kolunu beline doladığında Poppy kalbinin hızla göğsüne çarptığını hissetti. "Tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Nişanlımı öpüyorum," diye mırıldandı ve ağzını nişanlısına doğru indirdi.

Bu öpücüğün, Sergei'nin altı yıl önce St. Petersburg'da ona verdiği tatlı, özlem dolu öpücükle aynı seviyede olabileceğini düşünmeyi reddetti. İçine bir şey girdi, şok edici bir şey.

"Bunu yapamazsın," diye ısrar etti ama yine de onu öpmeye devam etmekten kendini alamadı. "Nişanlılığımıza asla evet demedim. I kolunu çimdikledim. Bu açık bir *hayır* anlamına geliyordu."

"Ama yine de nişanlıyız." Adamın sıcak ve alaycı ağzı kızın boynuna sokuldu.

Çok öfkeliydi. Dudakları ona çirkin şeyler yapıyordu. Ve bir erkek gibi kokuyordu, odunsu, keten ve Ellerini gömleğine koyup aynı anda hem sağını hem solunu yırtmak istemesine neden olan tanımlanamaz bir şey.

Drummond güldü ve kızın buklelerinden birini parmağında döndürdü. "Yani... seni kurtarması için şoförümü çağırmayacak mısın?"

"Hayır, seni gülünç adam," dedi. "Seninle kendim başa çıkabilirim."

Gözleri parlıyordu. "Yapabileceğine inanıyorum," dedi ve boynunun sütununu öptü, nabız noktasında durdu. Sonra da kollarının ustaca bir hareketiyle onu kucağına çekti.

Garip bir şekilde, kendini rahat hissetti. Rahat. *Tahrık* olmuş. Şaşırt onu.

"Belki çığlık atarım," dedi. "Zahmet etme." Adam onun kulağını öptü.

Başını kaldırdı. "Kardeşine ne oldu? Yoksa amcana mı?"

Parmaklarından birini ağzına alıp emerek onu şaşkına çevirdi. Tanrım, bu inanılmaz derecede mest edici bir histi ve keskin, ani bir dürtü hissetti-

Bilmiyordu. Ama emmeyi bıraksa iyi olacaktı.

Şimdi.

Parmağını çekti, oldukça kaba bir şekilde, diye düşündü, ama umursamıyor gibiydi. Elinin düz kısmıyla kızın poposunu ovmaya devam etti.

Bu onun için şok ediciydi.

Ve onun durmasını istemedi.

Dük mırıldandı, "Kardeşim -kahrolası postu- hâlâ burada, Londra'da," dedi, "ama benim

Amcası ortadan kayboldu. Kaçtığında sadece on üç yaşındaydı. Denizci olduğunu ve denizde kaybolduğunu düşünüyoruz."

Onun kendisini tekrar öpmesine izin verdi. Belki de o, Cook'un masallarındaki kötü kalpli dük değildi. Belki de sevimli, nazik, sabırlı bir adamdı. Bir çocuk kadar zararsız-

Gözlerini kırıştırdı. O bunların hiçbiri değildi. Sepetin içinde saldırmak için bekleyen bir kobra gibiydi. İsteyen bir vampir boynundan kan emmek için. Bir Venüs sinek kapanı ve o da sinekti.

"Bir dakika bekle." Bir parça doğrulup oturdu. "Sana hâlâ güvenmiyorum. Seni sadece bir erkekten daha fazlası olduğumu kanıtlamak için öpüyorum. yeterli öpücükçü. Çok daha fazlası."

"Kaç kere pratik yaptın?" "Seni

ilgilendirmez."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Tekrar ona baktı ve okşadı başparmağıyla şakağını kaşıyor. "Sen tam bir evde kalmış kızsın. Eğlenmeye inanmıyor musun?"

"Alçaklarla olmaz," dedi, ona hakaret ederken bile kendini ilkel ve namuslu hissediyordu.

Ama umurunda değil gibiydi. Onu koltuğa yatırdı ve şimdi ağzı onunkinin üzerindeydi ve kadın ona doyamıyordu.

Öpüldüğünde *hiç* ama *hiç* böyle hissetmemişti. Açgözlü, doyumsuz hissediyordu.

Peki bu ne anlama geliyordu?

Adam bacağını kaldırıp elini bacağının arasına soktuğunda merak etmeyi unuttu.

elini elbisesinin altına soktu. Elini dizinde ve baldırında gezdirdi. Sonra elini neredeyse kalçasına kadar götürdü ve onu öperken orada kalmasına izin verdi, Diliyle onu en mahrem ve cüretkâr şekilde keşfedebilmek için ağzını açtırdı.

Lütfen yaptığın şeyi yapmaya devam et, diye düşündü ve sanki adam onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. Ağzını öpmeye ve kalçasını okşamaya devam etti, ama sonra diğer eliyle korsajının içinden göğüslerini yoğurdu, başparmağını sanki oynayacak düğmelermiş gibi meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Sonra ağzını göğüslerinin arasındaki yarığa götürdü. Ve sonra-

Ve sonra daha fazlasını yaptı.

Ağzıyla kadının korsajının bir kenarını dürttü, dudaklarını aşağı ve daha aşağı hareket ettirdi...

Ve onun göğsünü emdi.

Bunun nasıl bir his olduğunu anlatacak hiçbir kelimesi yoktu. Tek bildiği, adamın ağzı ve dili meme ucuna dokunduğu anda bacaklarının arasında keskin bir zevk sancısı hissettiği idi.

Ona böyle hissettirdiği için şeytanın ta kendisiydi.

Ama bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu, özellikle de kalçasındaki el giderek ona yaklaşmaya başladığında

en mahrem et.

Ama ona dokunmadı. Elbette dokunmazdı. Bu utanç verici, kötü ve tamamen-

Lütfen. Lütfen bana dokun, diye çılgınca bir düşünceye kapıldı.

Ona sarıldı ve inledi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi - ipeksi, yay gibi ve çok kalındı - ve diğer göğsünü emmesi için can atıyordu.

Ve çevik parmaklarıyla kalçasını geçti.

Dilek listesi uzadıkça uzuyordu ve tüm bunların nedeni onun şimdiye kadar karşılaştığı en çıldırtıcı, en baştan çıkarıcı adam olmasıydı.

Ama bunun yerine geri çekildi ve kadının korsajını nazikçe tekrar yerine kaldırdı.

"Şu anda bundan daha fazlasını yapamayız," dedi, sesi alçak ve göz bebekleri karanlıktı. "Bana çok kırgınsın."

"Ben mi?"

"Evet." Onu oturur pozisyona çekti. "Seni vuracak" - durakladı- "üç, iki, bir-"

"Beni küçümseme." O tatlı zevk
Göğüsleri hâlâ karıncalanıyor olsa da, sadece birkaç dakika önce yaşadığı deneyim buharlaşmıştı. Bacaklarının arasındaki hassas nokta da öyle.

"Gördün mü? Haklıyım."

Cevap vermeyi reddetti. İhtiyatlı bir şekilde omurgasını dikleştirerek göğsünü dışarı çıkardı ve adamın eğilip korsağını aşağı çekmesini ve onu tekrar bu şekilde öpmesini umdu.

Ya da en azından eliyle göğüslerinin uçlarını okşayabilirdi.

Ona tembel bir gülümseme verdi. "Ne düşündüğünü biliyorum." "Tabii ki bilmiyorsun."

"Evet biliyorum." Adamın gözlerinde, kadının nefesini kesen bir parıltı vardı. Ama sonra onu çenesinin altından itti. "İşte geldik. Aslında, beş dakikadan fazladır evinizin önünde oturuyoruz."

Kızardı. "Fark etmedim."

"Şimdi ev halkınız meraktan ölmeden önce içeri girin. Özellikle de Cook. Eminim benimle tanışmak için sabırsızlanıyordur. Kızıl saçlı mı?"

"Evet."

"Çilli yüzlü ve kalkık burunlu

mu?" "Evet."

"Sis düdüğü gibi bir ses

mi?" "Evet."

"Hikayeleri süsleme ... ve çorbalara çok fazla tuz ekleme eğilimi?"

"Evet, her iki açıdan da."

"Aşçımın ikiz kardeşi olmalı. Bana ikizinin Londra'da dul bir adam ve kızı için aşçılık yaptığını söyledi, ikisi de sinsi ve katil tiplermiş."

"Ah." Poppy sanki gerçekten birini öldürmüş gibi belli belirsiz bir suçluluk hissetti.

Dük ona sert bir bakış attı. "Bu gece değerli itibarınızı kurtardım."

Kadın ona baktı. "Bunu söyleyecek kadar centilmen değilsin."

Güldü. "Ben sadece seni kendin olman için cesaretlendiren ilk beyefendiyim - yaramaz olmayı arzulayan iyi bir kız. Bu yüzden taliplerine hayali hikâyeler anlatıyorsun. Yakında artık hiçbir şeyin sıkıcı olmadığını göreceksin. Hele benimleyken."

Arabanın kapısını açıp dışarı fırladı ve ona elini uzattı. Adam onu aşağı doğru savururken, kadın onu onaylamadığını belirtmek için gözlerini kıstı, bu da aslında ne yaptığına bakmadığı anlamına geliyordu ve adamın göğsüne çarptı.

"Eminim arabadaki davranışımın nedeni o saçma nişanın yarattığı şoktu," dedi en düzgün sesiyle.

"Gerçekten." Eğildi, gözlerinde alaycı bir eğlence parıltısı vardı.

Merdivenleri tırmandı, kapıyı açtı ve onun kendisini izlediğini hissetmesine rağmen ona dönüp bakmayı reddetti.

Onun sıkıldığı konusunda haklıydı. Ve biliyordu *ki* onun haklı olduğunu biliyordu.

Bu onu çok rahatsız ediyordu.

BÖLÜM 9

Nicholas hakkında az bilinen bir gerçek, cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığında hep okçuluk yapıyordu. Tabii bu nadiren yaptığı anlamına geliyordu. Genellikle spor saatlerini Gentleman Jackson'da boks yaparak ya da Angelo'da eskrim yaparak geçirmeyi tercih eden, cinsel açıdan doygun bir erkekti.

Ancak ona göre, bir savaşın neden olduğu gerilimi azaltmak söz konusu olduğunda hiçbir şey kum torbalarını okla delmekten daha iyi olamaz. bir kadın için can atıyordu. Aslında, bir sürü kadınla Leydi Poppy Smith-Barnes ile evlenip yatana kadar iyi bir okçuluk pratiği yapmıştı. Onun küçük çenesini ya da o sevimli kemikli dirseklerini düşünmek bile onu şehvetten deliye döndürüyordu.

Bu yüzden nişanının ertesi günü sabahın çok erken saatlerinde Hyde Park'taydı. Cheapside'daki kasvetli bir otelde kardeşini bulmayı ve onu da yanında götürmeyi bile başarmıştı.

"Buna inanamıyorum." Düşürdüğü oku almak için eğildiğinde Frank Nicholas'ın nefesini ensesinde hissediyordu (gerçek anlamda). "Hedefi yarım santim farkla ıskaladın."

Nicholas onun sportmenlik dışı davranışını görmezden geldi. "Bunun olduğu biliniyor. Bu kadar yakın durmak zorunda mısın?"

"Kardeşim olmak zorunda mısın?" Frank kaşlarını çatı, horoz gibi göğsü Nicholas'ın midesine dayanmıştı.

Nicholas gözlerini devirmekten kaçındı. "Sahneye çıkmalısın. Melodram yeteneğın başka hiçbir yerde yok." Fiyongu geri çekti ve bir kez daha kum torbası hedefi.

Frank alay etti. "Yapmak zorunda kalabilirim. Özellikle de son kuruşuma kadar düştüğümde beri."

"Bu benim hatam değil."

"Evet, öyle. Cüzdan ipleri senin elinde."

"Ve sana cömert bir harçlık verildi. Ama sen hepsini kumarda harcıyorsun."

"Boş zamanı olan bir beyefendi böyle yapar. *Aptalca*."

Nicholas ok ve yayı bir kenara fırlattı. Frank'in evde ona küfür etmesi hep yanına kâr kalmıştı. Annesi her seferinde müdahale etmiş, o öldükten sonra da üvey annesi Frank'in hakaretlerini teşvik etmişti. Ama ikisi de gitmişti.

Nicholas küçük kardeşini kravatından yakaladı ve yüzüne yaklaştırdı. "Büyü artık."

"Hayır." Frank'in gözleri kısıldı. "Koca *aptal*."

Nicholas kendini Frank'in basitçe bir eşek olduğunu hatırlamaya zorladı. Ailedeki son eşek Büyük-Hesperus amca, üç hizmetçiden altı çocuk babasıydı.

Nicholas ailenin artık bir eřek daha hak ettiđini dūřūnūyordu. Bu da ona kardeřini ōldūrmeden yere dūřūrme imkânı veriyordu. "Ve senin iki yařında bir ocuk gibi konuřman beni bir řekilde sana ek para vermeye ikna edecek ōyle mi?"

Frank ayağa kalktı ve poposunu sildi. "Ōyle olmalı. Eđer *iyi* bir kardeş olsaydın." Vurgu yapmak için dizinin ūzerinde bir ok kırdı.

Nicholas yanağını ısırdı ve yayı tekrar eline aldı. "Dinle. Kumar oynamayı bırakırsan, ki hiç de ōyle değilsin. iyi olduğunuzda, başka şeyleri daha iyi yapabildiğinizi fark

edebilirsiniz." "Ne gibi?"

Nicholas dūřūndū. "řey gibi-"

Biraz daha dūřūndū, oku dengeledi ve sonra dođrudan hedefe fırlattı.

"Gōrdūn mū?" Frank ellerini kalçalarına indirdi. "Sen yapıyorsun her řey dođru. Bu da yapamayacađım anlamına geliyor. Ōyleyse neden deneyeyim ki?"

Nicholas ona yayı ve oku verdi, arkasında durdu ve onu hedefe dođru çevirdi. "ūnkū sana bir beyin, sađlıklı bir vūcut ve deđerini kanıtlaman için birçok fırsat veren sadık ebeveynler bahředilmiřti. Tabii annem ōlene kadar, sonra da babam iře yaramaz."

Patlama. Son kısmı eklemek istememişti.

Bir süre sessizlik oldu.

Frank oku hedefin üç metre soluna fırlattı. "Eğer namluları blunderbuss ile vurmama izin verseydin, senden daha iyisini yapacağımı garanti ederim."

"Varilimiz yok-"

"Var. Bende onlardan bir

sürü var." "Blunderbuss

da yok." "Bir tane

alabilirsin."

Nicholas çenesini sıktı. "A açıkça görülüyor ki bugün yok. O yüzden tekrar yapalım ve bu sefer hedef benmişim gibi davranalım."

"Okçuluktan ve senden nefret ediyorum."

"Pekâlâ, Frank." Nicholas öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Birazcık dürüst olsaydın, iyi bir kardeş olmaya çalışacağın gerçeği üzerinde durmayacağım, çünkü yapılacak doğru şey bu. Ama harçlığının devam etmesini istiyorsan White's'tan ya da başka bir yerden kaşık çalmayı bırakacaksın ve başın derde girdiğinde beni uyaracaksın."

"Sen her zaman meraklı bir piçtin," dedi Frank.

"Evet, sanırım öyleyim. Drummond ismi tehlikede."

"Bence kıskanıyorsun. Neler yaptığımı bilmek istiyorsun çünkü benim hayatım seninkinden çok daha heyecanlı. Hepsi bu. Sen sıkıcı bir ağabey olduğun için benim eğlenmeme izin vermiyorsun."

Hep aynı hikaye.

Nicholas eşyalarını topladı. "Sonra görüşürüz." Yürümeye başladı, sonra döndü. "O otelde uzun süre kalacak mısın?"

Frank'in alt dudağı dışarı çıktı. "Seni hiç ilgilendirmez. Ama gördünüz, yatağım bir saman yığınınından daha iyi değil. Ve iki yeleğim kaldı."

Nicholas içinde bir savaşın başladığını hissetti, ama sonra elini cebine attı. "Al bakalım." Frank'e içi altın paralarla dolu deri bir kese fırlattı. "Bir sonraki ödenek."

Frank dudak büktü ama çantayı kaptı. "Sana teşekkür etmeyeceğim, seni yaşlı cimri."

"O zaman yapma." Nicholas arkasını döndü ve geriye bakmayı reddetti.

"Hey."

Nicholas isteksizce durdu. Arkasını döndü.

"Leydi Poppy Smith-Barnes ile evleneceğin doğru mu?" Frank asık suratla sordu.

Nicholas bir an tereddüt etti. "Evet." "O,
koparmak istediğim bir lokma."

"Hayır, yapmazsın Frank, çünkü yaparsan seni öldürürüm. Ve bir daha onun hakkında kaba bir şey söylersen seni sakat bırakırım."

Frank gözlerini kıstı, sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı. Deri keseyi havaya kaldırdı ve şöyle dedi: "Bununla yapacağım ilk şey bir fahişeyle yatmak olacak ve bunu yaparken onun Leydi Poppy Smith-Barnes olduğunu hayal edeceğim.
yap."

Nicholas durdu ve derin bir nefes aldı.

Öz kardeşini öldürmeyeceksin. Ailesinin sözleri kafasında yankılandı.

Ama Albany'ye geri döndüğünde öfkeliydi. Kardeşi gibi olgunlaşmamış bir aptala sahip olduğu için öfkeliydi. Frank'e yardım etmeye çalışmasını sağlayan tek şey, ağabeyi Tradd Amca hakkında her konuştuğunda babasının yüzünün aldığı şekli hatırlamasıydı.

Babası James'in kardeşine ihtiyacı vardı.

Dük hayatının sonlarına doğru Nicholas'tan o sabah kendisini kıyıya kadar taşımasını istemişti; tabii ki Nicholas da bunu yapmıştı.

"İnkâr etmeye çalışıyoruz," dedi James ona, dalgaların kuma vuruşunu izlerken, "ama kan her şeyden daha kalındır.

keder ya da ayrılık. Ne kadar geri döndürülemez olursa olsun - ya da sizin Frank'le olan durumunuzda, ne kadar mantıklı olursa olsun - ayrılık, varlığınızın özünde sessiz bir yastır. Benim için bu hiç geçmedi. Benim hikayemden ders al Nicholas, böylece bir nebze de olsa huzur bulabilirsin."

Bu yüzden Nicholas, Tradd Amca'nın kendi babasını terk ettiği gibi Frank'i terk edemeyeceğini ve etmeyeceğini biliyordu.

Frank'in ona ihtiyacı olursa diye.

Ama yılda bir kez Nicholas onu sırt üstü oturturdu. atı koşturmak -Frank ne zaman ve nerede olduğunu asla bilemeyecekti, ama Tanrım, kardeşinin o atın üzerinde çılgınca sallanışını görmek Nicholas'a öyle bir neşe, öyle dizginlenemez bir zevk veriyordu ki, Yardım için bağılıyor. Nicholas bunu hak etmişti, değil mi? Ne de olsa yılın diğer 364 günü Frank ona acıdan başka bir şey getirmemişti.

Arada bir de ona Farther Frank derdi. Ama bunun nedeni Frank'in ona Nick the Nutsack demesiydi.

Kardeşler böyle yapardı.

Nicholas yanından geçen bir buluta, "Çok daha kötüsünü yapabilirdim, baba," dedi.

Çok daha kötü.

Neredeyse bir azizdi.

BÖLÜM 10

Poppy yakalanmıştı. Resmi olarak nişanlanmıştı.
Dük ile olan nişanı
Drummond sabah gazetelerine çıkmıştı.
Varlığının her zerresi protesto etti çünkü bu çok açıktı-

Prens Sergei ile evlenmeliydim.

Şaşkınlıkla kâğıdı bir kenara fırlattı. *O her zaman*
bir nişandan kurtulmayı başardı.

Şimdiye kadar.

Dün gece o kadar kötü uyumuştı ki, ay hâlâ
gökyüzündeyken pes etmiş ve penceresinin önünde
oturmuştu,
Londra'nın seslerini dinliyor ve Charlotte Teyze'nin
kapısının önüne bıraktığı kokteylden bir yudum alıyordu.

Kimi kandırıyordu? Hiç yudum almamıştı. Yirmi dakika
içinde hepsini bitirmiş ve
sarhoş olmuş, pencerelerini açmış ve gecenin karanlığında,
"Lanet olsun sana Drummond! Cehenneme kadar yolun var!"
diye en az iki kez bağırdı.
ve pencereyi kilitledi.

Şimdi Lord Derby'nin misafir odasında, her ikisi de
gözlerinin içine bakmayan en iyi iki arkadaşıyla
oturuyordu.

Kendisi de bu durumdan oldukça rahatsızdı. Ne de olsa o
lanetli yumruk.

"Evlenme teklif ettiğinde *sırıttığınız* inanamıyorum." Poppy başının ağrısından dolayı hafifçe eğilerek şöyle dedi şöminenin önünde volta atmaya çalışıyordu. "Charlotte Teyze de öyle. Mide ağrılarını öne sürerek durumu açıkladı."

Eleanor başını öne eğerek, "Elimde değildi," diye cevap verdi. "İkiniz de *çok sevimli* görünüyordunuz. Işık yüzünden olmalı. Mumlar üzerinizde biraz büyülü bir parıltı yaratmış."

Beatrice başını salladı. "Bana ne olduğunu ben de bilmiyorum. O anda, seni öptüğünde, sanki tüm peri masalları gerçek oldu. Sonra tekrar mantıklı olmaya başladım. Anladım ki o... o seni mecazi bir ilişkiye zorlamıştı.
-ve gerçek köşe."

Beatrice detaylara çok önem verirdi.

"Mecazi köşeye gelince, onun varlığından haberin bile yoktu!" Eleanor ofladı pufladı. "Drummond Dükü'nün bir efsane olmadığını kim bilebilirdi ki?"

"Aynen öyle." Poppy ellerini havaya kaldırdı. "Büyük deniz canavarlarıyla savaşıyor. Çılgın, cani, kötü ve-"

Onu öpmüştü. Dikkati dağılana kadar öpmüştü.

Dudaklarını yaladı ve yanağının içini ısırdı. Bir kâbusun içindeydi. Ve tek istediği uyanmaktı.

"Merak etme," diye onu rahatlattı Beatrice. "Gazetedeki korkunç ilana rağmen, biz Spinsters Club üyeleri bir şekilde bu durumdan kurtulmana yardımcı olacağız."

Eleanor, "Evlenmek için birini seçersen, bu kişinin Sergei olacağını biliyoruz," diye ekledi.

"Ama nasıl?" Poppy dedi ki. "Kendimi nasıl

kurtarabilirim?" "Paris dışarıda." Charlotte Teyze odaya

girdi ve

Eleanor'a neşeyle oturmasını söyleyerek en iyi koltuğu kaptı.

"Baban farkına vardı. Bütün hizmetçilere, bavulların gelişigüzel paketlenildiğini kendisine bildirmeleri için ekstra ücret ödedi. Aslında, artık hiç bavulumuz yok. Onları hayır kurumlarına bağışladı. Pin paramıza da el koydu ve hatta tüm mücevherlerimizi kasasına koydu. Dışarı çıkarken onları kullanmak için rica etmemiz gerekiyor.

Drummond'la birlikte olmadığımız sürece, her zaman uşaklar tarafından."

"En kötüsü bu değil." Poppy teyzesinin yanındaki sandalyeye çöktü. "Drummond kaçarsam ve beni yakalarsa o gün evleneceğimizi ya da özel ruhsat gelene kadar günah içinde yaşayacağımızı söylüyor."

"Şimdi mi?" Charlotte Teyze mırıldandı. Ve sonra küçük bir kahkaha attı. Hinzırca bir kahkaha.

"*Teyze,* " diye çıkıştı Poppy ona.

Spinsters'ın akıl hocası ayağa kalktı. "Oh, evet, bu olabilir *korkunç.*"

Poppy başını salladı. "Bir sorun var. Her birinize bir şey oldu-"

"Seni temin ederim yeğenim," dedi Charlotte Teyze en sert ses tonuyla. "Sergei'nin, Spinsters Club kurallarından muaf tutulman için gereken şartları yerine getirmeye ~~yaklaş~~ tek erkek olduğunu unutmadım." Gözlerini kırptırdı. "Sadece Drummond her Kız Kurusu'nu temkinli kılması gereken kategoriye giriyor: o tehlikeli biri. Tehlikeli bir adam bir Kız Kurusu'na böyle bir şeyi unutturabilir." parmaklarını şıklattı- "Kız kurusu yaşam tarzının her ilkesi."

Tanrım, haklıydı. Poppy sadece dükün onu öptüğünü düşünmek zorunda kaldı ve Spinster dizlerinin bağı çözüldü. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden değil.

Eleanor çay fincanını kaldırdı. "Asla korkmayın, Leydi Charlotte.

Bu ilkeleri geriye ve ileriye doğru ezberden okuyabiliriz."

"Standartlarımız o kadar yüksek ki, sonsuza dek Spinster olmaya mahkumuz." Beatrice Eleanor'la neşeyle fincan tokuşturdu.

Poppy kendini suçlu hissetti, hem de çok suçlu. *Keşke gerçeği bilselerdi*, diye düşündü. Tehlikeli adamlar-

Tehlikeliydiler.

Charlotte Teyze kıkırdadı. "Kız kurusu tüzüğünün son baskısını hazırlarken çok zorlandığımı söylemekten gurur duyuyorum. Lord Bimington sürekli kulağıma üflüyordu. Ayakçı Sam de bana bakıp duruyordu. Hayır. Elbette dişlerimi takıyordum. Ve Milano'dan gelen o pervasız kırmızı ipek elbiseyi."

Poppy bunu çok iyi biliyordu. Gerçekten

pervasızcaydı.

Teyzesine sarıldı. "Sen bir kızın isteyebileceği en iyi refakatçisin," diye fısıldadı kulağına.

Ve bu doğruydu, ama Poppy'nin bir yanı, ona her şeyi anlatabilecek bir şaperon için oldukça özlem duyuyordu. Bir gece önce Drummond Dükü'yle yaptığı edepsiz şeyler geri dönüp başına bela olacak ve Sergei'yi kazanma planını tehlikeye atacaktı.

Hatırlatmaya ihtiyacı vardı ve küskün bir savaş baltası onu Sergei hakkında altı yıldır beslediği yüce hayallere geri döndürebilirdi.

"Dükün amcasını gerçekten öldürttüğünü mü düşünöyorsunuz?" Beatrice ona umutlu bir ses tonuyla sordu ve hayır içinde ara sıra ceset olan şok edici romanlar yazdı.

"Öyle olsa da olmasa da," dedi Eleanor, "Kraliyet Posta arabası kadar büyük bir ahtapotla savaşmış olma ihtimali kesinlikle yok." O bir sanatçıydı, bu yüzden orantı anlayışı kusursuzdu.

"Tanrım, tabii ki hayır, her iki açıdan da." Yine de Poppy'nin aptalca bir yanı hâlâ merak ediyordu.

Ama neyse ki hayal gücü uzun sürmedi.

Dışarıda büyük bir gürültü koptu ve ön kapı sertçe çalındı, ardından talepkâr egzotik bir ses ve bolca havlama duyuldu.

Kettle salona geldi. "Prenses Natasha ve köpekleri sizi görmek istiyor, Leydi Poppy," diye anons etti.

Teyzesi ve Spinsters ile şaşkın bir bakış paylaştı Kulüp kardeşleri. "Onları içeri al Kettle," dedi, ne düşüneceğinden emin değildi.

Natasha içeri girdi, soluk yeşil elbisesi içinde çarpıcı bir zarafetle
Uzun, ince boynunu çerçeveleyen yüksek, köpüklü bir yakası ve şeffaf bir kaplaması olan sabah elbisesi. Tek aksesuarı Taşıdığı, birinin bir gözü olmayan, nefes nefese kalmış iki corgis.

Poppy ayağa kalktı, dizleri biraz titriyordu. "Bu gerçekten de bir onur, Prenses."

Eleanor, "Evet, bu bir onur," diye yineledi.

Beatrice gizlice Eleanor'un kalçasına vurdu.

Poppy ikisinin önüne geçerken Natasha, Charlotte Teyze gözlerini dikmiş ona bakıyor olsa da sanki odada başka kimse yokmuş gibi etrafına bakındı.

Prenses bal gibi kalın Rus aksanıyla, "Özel bir görüşme yapmayı umuyordum," dedi.

Charlotte Teyze, "Oh, mecburuz," dedi, çay fincanını aldı ve gitti.

Beatrice ve Eleanor da fincanlarını aldılar ve onun hemen arkasından odadan çıktılar.

"Bekleyin!" Poppy onlara seslendi.

Ama salonun kapısını kapattılar ve prenses ve iki köpeğiyle yalnız kaldı.

Natasha da onlarla birlikte kanepeye oturdu. "Demek," dedi, "yine yapıyorsun."

"Ne?"

"Dün gece saçındaki papatyalarla yaptığın şey. Dikkatleri üzerine çekiyorsun, oysa ortama uyum sağlaman daha iyi olur."

"Ben mi?"

"Sadece çok azımız parlamak için yaratılmışızdır, Leydi Poppy, ve siz onlardan biri değilsiniz. Ama umutsuzluğa kapılma. Evet, Drummond Dükü'yle evleneceksin, ama hiç şüphe yok ki Seni kuzeydeki malikânesine götürecek ve orada uysal, neredeyse görünmez bir eş olacaksın, ki bu senin görevin."

Poppy'nin içi cız etti. Kimse için uysal, neredeyse görünmez bir eş olmak istemiyordu. Dük'le evlenmeyeceğini açıklamalıydı. Ama bunu nasıl yapabilirdi?

Hiçbir fikri yoktu.

"Evet," dedi belli belirsiz. "Biz, şey, nişanlıyız, ama bu işler nasıldır bilirsin. Geleceğe çok derinlemesine bakamayız. Çay ister misin?"

Natasha aniden, "Daha çok erken," diye karşılık verdi. Petersburg tablosuna baktı. "İngiliz bağlantılarım bana ülkeme karşı bir tutkunuz olduğunu söyledi ve şimdi bunu kendi gözlerimle görüyorum."

"Dünyanın *tüm* kültürlerini öğrenmek için elimden geleni yapıyorum," diyor Poppy, "ama evet, kalbimde Rusya için özel bir yer var."

Ve Sergei.

Natasha öne doğru eğildi. "Söylesene, Drummond'la aranızdaki bu flört ne zaman gerçekleşti?"

Konuyu değiştirmiş olması ne yazıktı. Drummond'a kur yapması Natasha'yı pek ilgilendirmiyordu ama Poppy bunu ona söylemeye cesaret edemedi. "Geçenlerde bir Rus ikonası satın aldım, ama henüz duvara asmadım," dedi onun yerine. "Görmek ister misin?"

Natasha sabırsız bir iç çekti. "Rusya'da her zaman ikonlar görüyorum."

"Elbette." Poppy sertçe yutkundu.

Natasha olduğu yerde oturmaktan oldukça memnun görünüyordu. Gerekirse sonsuza kadar, kendini koltuğa daha da yaslamasına bakılırsa. "Bana Drummond'la nasıl bir araya geldiğinizi anlatmak üzereydin."

Aman Tanrım, diye düşündü Poppy, ne yapacaktı? Cook'un yaptığı gibi büyük bir hikâye uydurmak zorunda kalacaktı. Keşke karıştırarak kaynayan bir tenceresi olsaydı.

"Kütüphanede tanışmıştık. Bunu asla unutmayacağım." Bir elini göğsüne koydu. "Kalbim-"

"Duygusal ayrıntılar istemedim." Natasha gözlerini devirdi. "Aşkın kur yapmakla bir ilgisi yok, ya da en azından yapmamalıyım." Oldukça sert bir şekilde ayağa kalktı. "Bugün buraya Drummond'la birlikte olmanızın talihsizlik olduğunu söylemeye geldim. Zavallı kardeşimle birlikte Revnik amcamın son şaheserinin açılışını yapacağımız Lievens'in balosunda bana eşlik etmen gerektiğini düşünmeye başlamıştım."

Poppy'nin yüzü alev alev yanıyordu. *Zavallı* güçlü bir kelimeydi. Ve Sergei onun sevgilisiydi. Ama onu pek iyi savunamazdı. Aile meseleleri aile meseleleriydi. Ve o henüz aileden biri değildi.

Yine de, belki bir tür arabulucu olarak hizmet edebilir, Nataşa'ya kardeşinin iyi özelliklerini hatırlatabilirdi. "Sen... sen ve Sergei birlikte ata biniyor musunuz?" diye sordu prenses. "Ya da kart oyunları oynar mısınız?"

"Kapa çeneni onun hakkında." Natasha dudağını büktü. "Beni hasta ediyor."

"Neden?"

Prensес kaşlarını çattı. "Belli değil mi?"

Poppy başını gergin bir şekilde salladı. "Hayır. Pek sayılmaz."

Natasha kısa bir kahkaha attı. "O bir kardeş. Kardeşler *çürür*."

"Ah." Poppy titreyen elini göğsüne götürdü. "Ben tek çocuğum. Hiçbir fikrim yoktu."

Drummond görünüşe göre kardeşinden de nefret ediyordu.

Dük'ün varlığını hatırlamak bile onun büyüleyici alaycılığını ve küçümseyici tavrını aklına getirdi. Her ikisi de avuçlarının onun boynunu sıkmak için kaşınmasına neden oldu.

Natasha çenesini ona doğru uzattı. "Cevabın ne?" Poppy

irkildi. "Korkarım soruyu unuttum."

Ne de olsa Drummond'u düşünüyordu ve ondan önce duyduğu tek şey *sefil* varlık kelimesiydi. Sergei'yi tarif etmek için kullanılırdı. Kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi.

"Hizmetçilerimden biri olarak hizmet etme onurunu kabul edip etmeyeceğinizi sordum. Benimle birlikte olma ayrıcalığına sahip olacaksın. ve Çar'ın hediyesi olan tacımı takacağım. Balo sezonun olayı olacak. Ama şimdi düğün hazırlıklarıyla çok meşgulsün. Ne utanç verici."

Natasha omuzlarını küçük bir parça kaldırdı ve düşmelerine izin verdi.

Poppy ona, "Evet, düğün hazırlıkları yapmakla çok meşgul olacağım," diye güvence verdi. Eğer mutlu gelin adayını oynamazsa, Prenses bunu tüm Kasaba'ya bildirecek ve sonra da tüm talipleri ona sahtekâr diyecekti. "Ve korkarım ki çok iyi bir hizmetçi olamazdım."

"Nedenmiş o?"

"Her ne kadar ihtiyaım olduğuna inansanız da uyum sağlamak istemiyorum." şimdi omuzlarının bir santim yükselip alçalmasına izin verdi. "Etkinliğe müstakbel eşimin yanında katılmayı planlıyorum. Kocası. Onunla vals yapacağım ve hatta belki de tüm topluluğun önünde onu öpeceğim."

Oh, Tanrım. Drummond'ı istemiyordu. Ve o bir hoyden değildi. Bütün bunları neden söylemişti?

Natasha ona ışıltılı bir gülümseme verdi. "Dükünüzle iyi şanslar, Leydi Poppy. Söylentilere göre kalbi yokmuş, ama bu ne burada ne de orada."

Poppy bu söz için minnettar olmaya çalıştı. İnsanlar hakkında en iyisini düşünecek şekilde yetiştirilmişti, bu yüzden dostça bir endişeyle söylenmiş olma ihtimali az da olsa vardı.

Ama bundan kuşkuluydu. Eğer prenses onun gibi hissediyorsa şimdi de Poppy'nin eteğine takılıp düşmesini umuyordu. Poppy de aynı şeyi Natasha için diliyordu.

Ama prenses ön kapıdan usulca çıktı, merdivenlerden indi - corgis'inin kulakları küçük bayraklar gibiydi - ve bir uşak tarafından arabasına bindirildi. İçinden çok fazla ciyaklayarak ve gereksiz yere yüksek bir hızla uzaklaşıyor.

Poppy salona dönüp koltuğuna gömüldüğünde, hüzünlü bir iç çekişten kendini alamadı. Bu sabah Rusya'dan bir kraliyet mensubu ziyarete gelmişti. Hem de sıradan bir kraliyet mensubu değil. Sergei'nin kız kardeşi.

Böyle bir olay bir gün önce bile ne kadar heyecan verici olurdu. Ama şimdi Natasha ile tanıştığına göre, Poppy Heyecanın tam tersi, ki bu talihsiz bir durumdu. İyi arkadaş olacaklarına dair büyük umutları vardı.

Daha da kötüsü, yanlış adamla nişanlanmış olması ve adamın bu akşam yemeğe gelecek olmasıydı. Bu düşünceyle şakakları nemlendi. Ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onun izni olmadan hayatına müdahale ettiği için kendinden geçmişti.

Ayağa kalktı ve aynada kendine baktı. "Eğer o adil oynamayacaksa, ben de oynamayacağım," dedi kendi kendine yüksek sesle.

Eğer o bir vampir ya da yılan gibi olabilseydi, o da ağdaki bir örümcek gibi olurdu ve ilk fırsatta onu küçük bir iplik yumağına sarardı. Belki de daha çok bir mürebbiye gibi olur ve uyuyakalması için ona sıkıcı derslerle işkence ederdi, bunun üzerine alnına kötü şeyler yazardı, DEFOL GİT, TERBİYESİZ ADAM gibi kelimeler.

Salondan çıkıp babasının kütüphanesine, oradan da yatak odasına geçti ve yorganının üzerine uzanıp tarım aletleriyle ilgili bir metni karıştırdı, mükemmel sıkıcı dersi bulacağına yemin etti.

Ancak saman kesiciler, dibberler ve flailler hakkında bir şeyler okurken uyuyakaldı.

BÖLÜM 11

Nicholas saat tam yedide Clifford Sokağı 17 numaranın kapısını çaldığında Bütün gün Groop'un Pembe Leydi Operasyonu'nun kendisine ait olduğunu söylemek için kendisiyle irtibata geçip geçmeyeceğini beklemişti.

Yapmamıştı. Ve değildi.

Kapı uşak tarafından açıldığında kaşlarını çatmasının nedeni de buydu.

"İyi akşamlar, Majesteleri. Ben Kettle, hizmetinizdeyim. İçeri gelin."

Çıkık kulakları ve yuvarlak yüzüyle kesinlikle ismine uyuyordu. Leydi Poppy'nin onu sık sık kaynamaya bıraktığına şüphe yok.

"Teşekkür ederim, Kettle." Nicholas pelerinini, eldivenlerini ve şapkasını uzattı, bir tomar nakit para siperliğin altına zevkle gizlenmişti. "Sanırım Lord Derby'nin beni beklediğini söylüyorsunuz. Güvenlik önlemleriyle ilgili notumu aldı mı?"

"Doğru tahmin ediyorsunuz, Majesteleri." Kettle banknotları ihtiyatla cebine koydu. "Leydi Poppy'nin yatak odasının penceresinin kilitli olduğundan emin oldu ve evden her çıkışı koruyan bir hizmetçimiz var. Ne yazık ki Kont, Lord Wyatt'la birlikte acil bir parlamento işi için çağrıldı ve hâlâ dönmedi. Akşam yemeğine biraz geç kalacağı için sabırlı olmanızı rica ediyor."

"Beklemekten mutluluk duyarım." Nicholas rüyasında Leydi Poppy'nin zümrüt gözlerini ve bakır yelesini görmüştü. Ve şimdi onu tekrar görecekti. Bu düşünce onu heyecanlandırmıştı, özellikle de onun kolay biri olmayacağını bildiği için.

Hiç de kolay değil.

İyi bir gece uykusunun ve kendisiyle bağlantı kurmanın avantajlarını düşünmek için neredeyse tam bir günün öfkesini yumuşatıp yumuşatmadığını merak etti.

Ve neredeyse öyle olmamasını umuyordum.

"Bu arada, Leydi Charlotte akşam için dışarıda," dedi Kettle. "Ama Leydi Poppy sizi salonda bekliyor." Nicholas'a anlamlı anlamlı baktı. "Lord Derby tarafından onaylandığınızı biliyorum ama Cook bize sizden ve skandallarla dolu maceralarınızdan bahsetti, Majesteleri. Ve sizi temin ederim ki, Leydi Poppy'nin adına ben de gözcülük yapacağım. Evet, kesinlikle."

"Yapacak mısın?"

"Kesinlikle yapacağım."

"Çok iyi o zaman." Nicholas uşağın omzunu sıvazladı ve rahat bir sessizlik içinde soldaki ilk kapıya doğru yürüdüler.

Kettle'ın kendisini anons etmesini bekledi ve Poppy'nin içeri girmesini söylediğini duydu. Kendini hazırladı ve odaya girdi.

Piyanofortun yanında poz vermiş, sırtı dimdik, ilk sudan çıkmış bir elmas gibi görünüyordu, göğüslerinin arasına büyük bir yakut kolye sıkıştırılmıştı.

Drummond kızın elini ağzına götürdü, ters çevirdi ve avucunu öptü.
tüyleri diken diken oldu.

"Teyzeni kaçırdığım için üzgünüm," dedi. "Çok canlı bir refakatçiye benziyor." Leydi Charlotte dün gece evlenme teklif ettikten sonra ona göz bile kırpmıştı.

Poppy omuzlarını kaldırdı ve bıraktı. "Evet, öyle çünkü o bir kız kurusu."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"İstedğini istediği *kişiyle* yapabilir
Ne zaman isterse," dedi Poppy. "Evli

olmayanlar kıskanılmalı o zaman."

Çenesini kaldırdı. "Nedense samimiyetinizden şüphe ediyorum."

"Belki de yapmalısın," diye kabul etti. "Sana iltifat ettiğim zamanlar hariç. Bu gece enfes görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Kızardı.

Evin önünde tıkırdayarak duran bir arabanın sesi duyuldu.

Drummond başını eğdi. "Bu senin baban mı?"

"Evet. Sık sık huysuzlanır. Korkmuyor musunuz?"

"Hayır, elbette değil," dedi. "Aynı fikirdeyiz. Size söyledim."

Kadın sinirlendi. "Hatırlatmayın. Bilmek istiyorum
O gelmeden önce bir şey. IF ne demek? Ya MR? Ve OPL?"

"Merak ediyorsun, değil mi?" Ona esrarengiz olduğunu
umduğu bir gülümseme verdi. "Ama sana söylemeyeceğim.
"Ama sana söylemeyeceğim.
bilmem gerek."

"Yani? Bilmem gerekmeyen pek çok şey biliyorum."

"Bu bir şey eksiltecek. Ve bilmen gerekse bile, sana
söylemeden önce iki kez düşünürdüm. Üzgünüm ama
içgüdülerim bana senin sır tutma konusunda iyi olmadığını
söylüyor."

"İçgüdülerin yanlış. Neden sırların olsun ki?"

"Çünkü çoğu zaman dünyadaki en heyecan verici, en zevkli
şeyler gizlice yapılır." Onu daha yakına çekti ve
boynunun dibindeki hassas çukuru öptü. Kokusu tatlı ve
baştan çıkarıcıydı.

Boynunu büktü, sonra kendini hatırlar gibi oldu. "Aman
Tanrım." Nefes nefese kaldı ve onu itti. "Sen bir alçaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." Kadın tekrar soluk soluğa kaldı ama adam onun öfkesinden ve şokundan hiç etkilenmemeye kararlıydı.

Kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Kimsenin sırları olmamalı. Ve hiç kimse görünmez olmamalı. Sakın beni kuzeye götürüp uysal ve itaatkâr bir eş yapacağınızı düşünmeyin."

Nicholas güldü. Niyeti tam da buydu. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu ona.

Ama Lord Derby cevap veremedi geldi.

Poppy'nin babası, "Hemen yemeğimizi yiyelim," diye ısrar etti. "Lord Wyatt çok talepkâr bir meslektaşımız. Başka bir toplantıya çağırdı." Şarabından aceleyle bir yudum aldı.

Nicholas Poppy'nin irkildiğini gördü.

"Yine mi baba?" diye sordu ince bir sesle.

"Whitehall'da görevlerim olduğunu biliyorsun canım, Wyatt da ülkenin çıkarlarını düşünüyor." Lord Derby gözlüklerinin üzerinden Nicholas'a baktı. "Peki, evlilik ne zaman gerçekleşecek? Er olması geç olmasından iyidir."

Nicholas tabağındaki biftek parçasını kesmeyi yavaşlattı. "Bir ay sonra evlilik ilanlarını okutmaya başlayabiliriz." Ses tonunu neşeli tuttu. "O zamana kadar sizi tanıma dönemimiz olacak."

Poppy öfkeli görünüyordu ama aynı fikirde değildi.

"Mükemmel bir fikir." Lord Derby bir patates mızrakladı.
"Poppy'nin size anlatacak çok şeyi olacak."

Drummond hemen, "Ben aslında ikinizi de tanımaktan bahsediyordum, efendim," dedi. "Politik inançlarınız hakkında çok az şey biliyorum. Üzülerek söylüyorum ki babam hiçbir zaman Parlamento'da yer almadı, bu yüzden eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsam, gerçekten daha iyi bilgi sahibi olmalıyım. Tabii çok fazla zahmete girmeyeceksem."

"Hiç de değil." Lord Derby'nin gözleri parladı. "Nereden başlayalım?"

"Ekonomi," diye yanıtladı Nicholas.

Poppy dirseğiyle onu dürttü ve gözlerini ona dikti.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Nicholas, Lord Derby'nin kalbinde -kızına olan sevgisi dışında elbette- İngiliz ekonomisinin durumundan daha büyük, daha yakın ve daha değerli bir konu olamayacağından emindi.

Çeyrek saat sonra Kettle, Lord Derby'nin şapkasıyla yemek odasının kapısında belirdiğinde, siyasi teorilerinden sıyrılıp şimdiki ana dönmüş gibiydi.

"Zaman akıp gitti," dedi Lord Derby.

Poppy onun bu hoş tavrı karşısında şaşırmış görünüyordu.

"Ama gitmeden önce," diye devam etti babası, "tatsız bir konudan bahsetmeliyim. Bugün kusursuz bir kaynaktan duyduğuma göre, soy ağacında kayıp bir amca varmış Drummond, dük olması gereken bir amca. Gizemleri onayladığımdan pek emin değilim. Özellikle de unvanlarla ilgili olanları."

"Demek Cook'la konuştun, baba?" Poppy araya girdi.

"Hayır." Ona sertçe baktı. "Bu sabah yumurtalarımı getirdiğinde benimle konuşmaya cüret etti. Anladığım kadarıyla ikizi sizin aşçınız, Dük."

"Öyle." Nicholas ciddiyetle başını salladı. "Söylemeliyim ki ikisi de biftekle harikalar yaratıyor. Ama amcamla ilgili gizeme gelince, haklısınız Lord Derby. Öyle bir şey var. Ama kırk yıldır kayıp olan bir amcayla ne yapılabilir ki? Gittiğini fark etmek ve devam etmek dışında."

Lord Derby ona on saniye kadar baktıktan sonra başını salladı. "Cesur ve zeki adamlara hayran olduğum için çok şanslısınız. Parlamento'da bu tiplere daha çok ihtiyacımız var." Masadan kalktı. Drummond da ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Kızım sizi birkaç dakika içinde uğurlayacak."

"Ama baba!" Poppy'nin yanakları pembeleşti. "Daha meyve ve peynir bile servis etmedik."

Nicholas o anın garipliğini hissetti. O endişesini anlıyordu. Muhtemelen bu tanışma yemeğinde oyalanmaları gerektiğini düşünüyordu. Yemekten sonra da Lord Derby onu kütüphaneye götürüp konyak ve cheroot içirmeli ve Leydi Poppy'yi yatağına göndermeliydi.

Çünkü o büyük kahverengi deri kulüp koltuklarında *saatlerce* otururlardı.

Drummond, Lord Derby'nin kızının nişanlanmasını hayatındaki bir dönüm noktasından ziyade Parlamento'dan geçmesi gereken bir yasa tasarısı gibi gördüğünü tahmin ediyordu - muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığı en büyük dönüm noktası.

Ne kadar talihsiz bir durum olsa da Nicholas'ın yapabileceği tek şey eğilip, "Bu aydınlatıcı akşam için teşekkür ederim efendim," demekti.

Lord Derby sadece homurdandı, sonra Poppy'ye döndü. "Bir çeyize ihtiyacın olacak."

"Evet, baba," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Nicholas çoğu genç kızın çeyiz düşüncesiyle kendinden geçeceğini sanırdı. Ama Leydi Poppy belli ki hiç sevinmemişti.

Evleneceği adam kendisi olduğu için aşağılanmış hissetmesi ya da endişelenmesi gerektiğini düşünüyordu, ama karşılıklı olarak ölmüşlerdi. Pişmanlıklar hiçbir işe yaramazdı.

* * *

Babası gittiğine ve hizmetçiler de açıkça oyalandıklarına göre, Poppy Drummond'un kendi başına gitmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Poppy oturduğu yerden kalktı ve Drummond onun elini tuttu. Üzerine eğilerek parmak eklemlerine uzun bir öpücük bıraktı.

Keşke vücudumun başka yerlerine de bir öpücük bıraksa, diye düşündü.

"Babanla tanışmak bir meydan okumaydı," dedi, "ve büyük bir zevkti. Yarın öğleden sonra seni arabama almak için geleceğim. Moda olan saatte Hyde Park'ta tur atacağız. Unutma, gerçek bir nişanlı olacaksın. Bir aylığına."

Cebini -içinde çorap olan cebini- yokladı ve sonra gülümsedi.

Sıçan. Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmenin bir yolunu bulacaktı. Yakında.

"Çok iyi," dedi.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. Bu raundu o kazanmıştı ve ikisi de bunu biliyordu.

Ağzı tehlikeli bir şekilde onunkine yakındı ama omzunun üzerinden Kettle'a baktı, o da ona pelerinini, eldivenlerini ve şapkasını uzattı.

"Yoldasınız majesteleri," diye uyardı uşak onu.

Drummond şapkayı kafasına geçirdi. "Endişelenmene gerek yok Kettle," dedi sırtarak, gözleri Poppy'nin üzerindeydi. "Bu akşam ona doğru dürüst bir iyi geceler öpücüğü verecek vaktim yok zaten. Gitmem gereken bir kart oyunu var ve on beş dakika geç kaldım."

"Bir kart oyunu mu?" Poppy şaşkınlıkla söylemeden edemedi.

Neyin bir kadın olduğu konusundaki merakı onu öfkeliyordu.

uygun bir öpücük *bir kart oyunu* yüzünden tatmin olmaz.

Çoktan merdivenlerin dibindeydi ve pelerinini ve eldivenlerini giydi. Adam ona baktığında kalbi hiç de kabul edilemez bir şekilde çarpmaya başladı. Bir hanımefendi onun hakkında çok kötü şeyler düşünmekten kendini alamazdı. Ne saçlarını bu kadar uzatmasına ne de bu kadar havalı olmasına gerek vardı. Ya da mükemmel fiziğini korumak için gösterdiği bariz özene.

"İyi geceler Drummond," dedi kibarca.

"İyi geceler, Poppy." Kıkırdadı. "Ne olduğunu biliyorum Tekrar düşünmeye." Ve sonra neşeyle caddede yürümeye başladı.

"Yapamazsın," diye bağırdı arkasından.

Etrafında döndü, pelerini kalçalarının etrafında dönüyordu. "Oh, ama ben biliyorum."

"Gerçekten mi?" Nefes alamadığını fark etti.

"*Gerçekten* mi?" dedi, kare çenesini indirmiş, kara kaşlarını çatmış ve gözleri-

Bilmiyordu ama bu onu özlemden deliye döndürüyordu.

"Kapıyı kapat," diye seslendi ona, sanki bir çocukmuş

gibi. "Bana ne yapacağımı söyleme." Kadın öfkeliydi,

ama yaptı
Kapıyı kapat. Yavaşça.

Adam bütün bu süre boyunca onu izledi. Kapı nihayet kapandığında alnını kapıya yasladı, hâlâ öfkeliydi ama dizlerinin bağı çözülmüştü.

Başını ahşap panele çarptı. Onun nesi vardı? Drummond Dükü'nden *hoşlanmıyordu*. Kendini beğenmiş, otoriter ve kabaydı.

Aslında ondan hoşlanıyorum.

"Leydim," diye Kettle onun düşüncelerini böldü.

Onun orada olduğunu unutmuştu. Alnını hafifçe çevirdi ve ona baktı. "Evet, Kettle?"

"Dük'e bastonunu vermeyi unuttum." Bastonu havaya kaldırdı.

"Ah." Dik durdu ve içini çekti. "Sanırım bir dahaki sefere alabilir." Saçlarını tararken onu öpmeyi düşünmek için üst kata çıkmak üzereydi ki aklına bir fikir geldi. "Dur bir dakika Kettle. Bastonla gelmedi. Geldiğinde misafir odasının kapısının arkasından bakıyordum. Onun olduğuna emin misin?"

Kettle çenesini içeri çekti. "Haklısınız hanımefendi. Hatırlayamadığım için üzgünüm. Ama onun olmalı. Burada, kapının yanındaki köşede duruyordu. Yan tarafına da adı kazınmış."

Elbette, *Nicholas Staunton* ismi uzunlamasına kazınmıştı. "Ne kadar tuhaf," dedi. "Acaba bunu oraya kim koydu?"

Kettle neredeyse utanmış görünüyordu. "Birkaç dakikalığına kapıdan uzaklaşmışım, mutfağa bir mesaj iletiyordum. Hiçbir fikrim yok."

Cook'a aşık olduğunu biliyordu Poppy, ama ona kur yapmak için görev yerini terk etmesini hiç umursamadı.

"Oldukça karmaşık bir oyma, değil mi?" Elini bastonun ince ahşabında gezdirdi. Muhteşem bir şeydi. "Böylesine büyüleyici bir baston neden evimde bırakılsın ki? Ve üzerinde Dük'ün adı mı yazıyor? Bu bir şaka olabilir mi?"

Kettle elindeki bastona bakarak, "Ama bu hiç eğlenceli değil," dedi.

"Hayır, değil," dedi Poppy. "Sadece kafa karıştırıcı." Bir nefes aldı. "Belki de uşağı kapıdan içeri sokmuştur. Dükün en sevdiği baston olabilir ve kazara evde bırakmış olabilir. Belki de uşak, ayrılırken sizin ona vermenizi bekliyordu."

"Evet. Birisi kapıyı açıp onun için bırakmış olabilir - ben yerime bakmıyorken." Kettle'ın yüzü yine kızardı.

Poppy uşağı, onun insan olmasına ve aşk için görevini terk etmesine aldırmadığına ikna edemedi bastonun dibi açıldı.

"Lanet olsun," dedi Kettle, sonra elini ağzına götürdü. "Alet bastonu! Özür dilerim leydim ama hiç böyle alttan açılan bir baston görmemiştim. Bu dükün alışılmadık türden bir dük olduğunu *biliyordum*. Tehlike saçıyor. Ve gizem."

"Her gözeneğinden mi?" Poppy aslında retorik bir soru olmasına rağmen sordu. İkisi de cevabı zaten biliyordu.

"Evet," dedi Kettle yine de. "Her gözeneğinden." Ve bastonu salladı.

Sıkıca sarılmış bir kağıt parçası düştü.

Kâhya ile göz göze geldiler, sonra ikisi de hevesle eğilip hurdayı aldılar.

İlk önce Poppy aldı. "Teşekkür ederim, sevgili Kettle," diye bağırdı merdivenleri hızla çıkarken. "Bu bastonu uşağın bıraktığını sanmıyorum. Sanırım başka biri bıraktı ve Dük'ün bu mesajı bulmasını bekliyordum. Belki bu bana neden bir eşe ihtiyacı olduğunu anlatır."

"Ve amcasını öldürüp öldürmediğini!" Kettle ona seslendi.

Evet, o da var.

BÖLÜM 12

Nicholas ertesi gün öğleden sonra Poppy'yi Hyde Park'taki Rotten Row'a götürürken aval aval bakılmasını normal karşıladı. Taliplerini geri çevirmesiyle ünlü güzel bir sosyetikti ve nişanlandıklarından beri kendisi, az bilinen Drummond soyu ve amcasının gizemli, uzun zaman önce kayboluşu hakkında dedikoduların hızla yayıldığını biliyordu. Birlikte Londra'da sansasyon yaratıyorlardı, özellikle de sarı tekerlekli parlak siyah faytonu ve bir çift uyumlu griler.

O daha ne olduğunu anlamadan Poppy dizginleri onun elinden almıştı. Diğer araçların arasında manevra yaparken bakışları kurnaz ve zekiydi. Gözlerini kısaca ona doğru baktı ve oldukça büyüleyici bir sırıtişla onu ödüllendirdi. "Araba kullanmayı severim."

"Bu ne sürpriz," dedi hafifçe.

Onu hemen o anda giysilerinden kurtarmak istiyordu ama bu onu pek de şaşırtmamıştı. Ne de olsa o bir erkekti, bir erkeğin her zamanki şehvet dolu düşüncelerine sahipti ve kadın da onun ilgisine son derece duyarlı güzel bir kadındı - ondan hoşlanmadığını unuttuğunda.

Arabayı bu kadar ustalıkla kullanması da onu cinsel olarak cezbetmek için bir başka nedendi. Çaresiz kadınlar onu çok sıkıyordu.

Daha yakına eğildi. "Herkesi kandırdığımızı mı sanıyorsun?" diye fısıldadı kulağına.

"Elbette," diye yanıtladı. "Şunlara bir bakın."

Her yerde, insanlar geçerken taşa dönmüş bir şekilde duruyordu.

Gözleri umut, yumuşaklık ve hoşgörüyle doluydu.

Bırakın bu sevgili çift eğlensin, der gibiydi bakışları. Hatta dizginleri onun almasına izin veriyor.

Sanki başka seçeneği varmış gibi.

Arkalarından birçok küçük köpeğin havlamasını duydu. Bir sonraki an, Prenses Natasha'nın faytonu onun faytonunun yanında belirdi ve Poppy dizginleri çekti.

Natasha boğucu ve muhteşemdi, modanın ilk bakışlarına göre giyinmişti ve köpekleri temiz, kabarık ve canlıydı -Tek gözlü, asık suratlı Boris'in dişlerini göstermesi dışında, Nicholas Rus güzelini görünce rahatsız olmaktan başka bir şey hissetmedi.

İlişkilerini geride bırakmış olmasını umuyordu. Ama Kızın ona bakma şekli, kızın öyle düşünmediği izlenimini veriyordu.

Prenses dikkat isteyen bir ses tonuyla onlara, "Leydi Poppy, Drummond," diye seslendi.

Başını eğdi. "İyi günler Prenses." "Harika bir öğleden

sonra. Yani"

kaşlarını çattı ve ona baktı-"şimdi öyle."

Eğer böyle bir şey varsa bile, diye düşündü ve Poppy'nin prensesin sesindeki tensel davetin alt tonunu hissetmemesi için dua etti.

Poppy önce parkın etrafına, sonra Natasha'ya baktı ve gülümsedi. "Evet, son birkaç dakikadır güneş açtığına göre, harika bir öğleden sonra Prenses. Gününüzün tadını çıkarmanıza sevindim."

Hmmm. Nicholas'ın nişanlısı ya gerçekten masumdu ya da Natasha kadar kurnazdı ve onu yanlış anlamış gibi davranıyordu. Her iki durumda da kendini Poppy'ye karşı korumacı hissediyordu. Hiç şüphesiz, Natasha'nınki de öyle olmasına rağmen, Poppy'nin nefis göğüslerinin neredeyse elbisesinin dışına taşıyor olması onu kısmen etkilemişti.

Yine de onun cazibesine karşı kayıtsızlıktan başka bir şey hissetmiyordu.

Prenses yanaklarını emdi ve Poppy'ye şöyle bir bakış attı hoşnutsuz bir bakış. "Sanırım eğleniyorum, gerçi bugün alışverişe gitme davetimi geri çevirdiğinde Boris büyük hayal kırıklığına uğradı ve sabah kekliğini yemeyi reddetti. Ancak ona, yeni nişanlanan çiftlerin mümkün olan en kısa sürede toplum önünde kendilerini göstermelerinin en iyisi olduğunu söyledim. uyumluluk."

Poppy'nin kaşları bir an için çatıldı. "Boris'i haberdar etmen ne büyük incelik."

Nicholas soğukkanlılıkla, "Evet, çok yerinde bir gözlemdi Prenses," diye ekledi. "Poppy gerçekten de çok meşgul olacak

Londra'da kaldığınız süre boyunca evlilik hazırlıkları ile uğraşacaksınız."

Uzak durun demek istemişti elbette.

Natasha belli ki anlamıştı. Kaşları burnunun üzerinde toplandı ve konuşmak için ağzını açtı, ama başka bir şey söyleyemedi Nicholas dizginleri Poppy'nin elinden aldı.

"İyi günler Prenses," dedi ve atları ileri doğru itti.

"Evet, hoşça kalın Prenses," diye seslendi Poppy ona. "Oh, ben de seninle alışverişe çıkmaya karar *verdim*. Toouch'ta olacağım!"

Onu ve köpek koleksiyonunu birkaç saniye içinde geçtiler. Nicholas atlarının en iyi yarışçılar olmasına minnettardı.

"Drummond," diye çıkıştı Poppy, havlamalar kesildiğinde. "Bunu nasıl ~~yaparsın~~?"

"İşte, onları geri götür," dedi ve dizginleri ona uzattı.

O da hemen kabul etti. "Ondan değil. Ben prenesten bahsediyorum. Tam konuşacakken sözünü kestin. konuş."

"Fark etmedim," diye yalan söyledi. "İstediğiniz yere manevra yapmakta özgürsünüz. Şurada hoşunuza gidebilecek gösterişli bir çiçek kümesi var. Bir sarhoşun gözleri kadar pembe."

Ama Poppy yığını görmezden geldi ve yoluna devam etti.
"Ona düğün ayrıntılarıyla fazla meşgul olacağım için onu göremeyeceğimi söylemişsin."

"Meşgul olacaksın." İçini çekti.

"*Onun* için çok meşgul değil. En azından artık değil."

"Yani, *onun* için çok meşgul olmayacaksınız." Dizginleri sormadan geri aldı, ani bir öfke hissetti. "İkimiz de Sergei'nin ilgisini arzuladığını biliyoruz."

"Yani? Sen de onun dikkatini çekmelisin. Natasha'nın da."

"Rus kraliyeti umurumda bile değil." Pembe Leydi Operasyonu'na seçilmediği için oldukça kırgındı.

"Ama Bay Groop onlara dikkat etmeniz *gerektiğini* söylüyor."

Poppy dedi ki. "Kettle ve benim bastonunda bulduğumuz notta öyle yazıyordu."

Nicholas atları hemen durdurdu. "*Ne dedin sen?*" Gerçekten de onu doğru duymuş olamazdı.

"Bay Groop" dedim. Ve çözmesi oldukça kolay bir şifreydi, özellikle de Hamlet'in ilk sahnesine aşinaysanız. soliloquy-"

"Başka bir kelime değil." Niyetinin ciddiyetini açıkça ortaya koymak için onun elini kavradı.

"Ama-"

"*Poppy*. Söylediklerimde ciddiym. Eğer bir daha konuşursan, solumuzdan yaklaşan Leydi Jersey'nin önünde seni öpeceğim."

"Devam et." Başını salladı.

İç çekti. "Seni *tehdit ediyordum*. Eğer seni Leydi Jersey'nin önünde anlamsızca öpersem, bir daha asla Almack's'a giremezsin."

"Limonata çok zayıf," diye iddia etti. "Bunu kaçırmamam gerektiğini düşünüyorum."

Derin bir nefes aldı. "Özel olarak konuşana kadar bana tek kelime daha etmeyeceksin."

Burnunun ucuyla ona baktı. "Pekâlâ. Ama insanların beni tehdit etmesine, bedenime bakmasına, paramın peşinde olduklarını açıkça itiraf etmelerine alışkın değilim ve sırları var. Bütün bu durumu oldukça kınanacak bir şey." Daha yakına eğildi. "Ve garip bir şekilde... canlandırıcı."

Ona bir bakış fırlattı. "Canlandırıcı mı dedin?"

Lanet şehvet içinde bir özsu gibi yükseliyordu.

Bu pislik onu çıldırtıyordu.

DeLi.

Ve sadece sinirli bir şekilde değil. Bahar mevsimiydi. Güneş parlıyordu. Kızarmıştı ve güzel kokuyordu.

Yakınlarda kimsenin uğramadığı sessiz, küçük, gölgeli bir yer vardı. Her zaman orayı kullanmak istemişti. nefis bir kızı öpmek.

Parlak bir zekâya sahip, nefis, yüzsüz bir kız daha da iyiydi. Bu şifreleri çözmesi bütün gece sürdü.

"Seni şimdi eve götürüyorum," dedi nötr bir tonda, içinde yanan imrenme hissini gizlemek için.

Ona sanki zincire vurulmuş bir kız gibi bakıyordu. Elleri bağlı ve prangalı, dudakları öpülesi bir mahkûmdu ama neyse ki tek kelime etmedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Nicholas da tehditleri ve sırları canlandırıcı buluyordu ve durumu doğru anladıysa, Pembe Leydi Operasyonu-OPL- artık onun olmuştu.

Onun.

Ve onunla birlikte gelen MR. Tanrı'ya şükür, yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bir varisle evleniyor olsa bile, önemli bir para ödülü kesinlikle zarar vermezdi.

Ama aynı zamanda telaşlanmıştı. Poppy Groop'u nasıl öğrenmişti? Ne kadarını biliyordu?

Peki onu işinden nasıl uzak tutacaktı?

Atları doğuya doğru çevirdi. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu, değil mi?

Ona bir bakış attı.

Görünüşe göre öyle değil.

"İşkence görmüş esir" bakışı gitmişti. Kendinden memnun bir "sırrım var" bakışı vardı. Para için asla kâğıt oyunu oynamamalı, diye düşündü. Ve kesinlikle Hizmet'te asla başarılı olamayacaktı. O çürük, şişirilmiş kolunda çok fazla duygu taşıyordu.

Parktan ayrılmalarına az bir süre kala, üzerinde kötü giyimli, lekeli bir palto olan iriyarı bir delikanlıyı taşıyan eski püskü bir küheylan yanaştı. Nicholas hayal kırıklığına uğramıştı. Frank olduğunu gördüm.

Sabır için dua etti. "Evet, küçük kardeşim?"

Frank onu görmezden geldi ve Poppy'ye doğru eğildi. "Senin yerinde olsam kardeşimle evlenmezdim. O sadece seninle evleniyor. Çünkü malikanenin paraya ihtiyacı var. Sen çok zenginsin, o yüzden sana uyar." Kıkırdadı. "Sana bir servete mal olacağımdan bahsetmiyorum bile. Ben iflah olmaz bir kumarbazım, biliyorsun."

Atının huzursuzlanmasına ve Frank'in alnında bir belirsizlik büzülmesine yetecek kadar uzun bir süre ona baktı.

"Beni bir dakika bile kandıramazsın," dedi ona. "Kardeşinle evlendiğim için çok heyecanlısın çünkü hiç sahip olmadığın ablan olacağımı umuyorsun. Pekala, haklısın. Kumar oynamana bir dakika bile tahammül etmeyeceğim. Eğer servetimi kötüye kullanırsan kulaklarını tıkarım."

"Hepsi bu mu?" Frank güldü.

"Belli ki hiç kız kardeşin olmamış." Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Daha fazlasını yapabiliriz. ~~Çok~~ daha fazlasını."

Frank atının üzerinde döndü ve Nicholas'a kaşlarını çatarak baktı. "Bu Leydi Poppy denen adamla aynı safta yer alarak beni alt ettiğini sanıyorsun, değil mi?" Gülmeye çalıştı ama kötü bir taklitti. "O zaman bir daha düşün."

Atına atlayıp gitti.

Onun bir grup piknikçinin arasına dalıp battaniyelerinin üzerinden dörtnala geçerek ortalığı kasıp kavurmasını izlediler.

"Aman Tanrım," dedi Poppy. "Ne kardeş ama."

"Sen ~~denere~~deyse *onun* kadar kışkırtıcısın." Nicholas başını salladı ve dizginleri eline aldı. Onunla biraz eğleniyordu ama bu eğlenme, kadının korse kısmına tekrar bakma arzusu kadar güçlü değildi.

Ona ters bir bakış attı. "Sen benim babam değilsin, işverenim de değilsin. İstedğim *zaman* ~~istediğimi~~ yaparım-"

"*Kiminle* istersen. Biliyorum. Siz evlenmemiş kadınlar ele avuca sığmazsınız."

Parktan çıkıp Londra'nın kalabalık caddelerine girdiklerinde, onu Groop'a nasıl açıklayacağını merak ediyordu.

BÖLÜM 13

"Beş yüz otuz adım." Poppy durdu, derin bir nefes aldı ve gri gözlü dükün buraya kaç tane daha casusa dönüşmüş genç kadın getirdiğini merak etti. "Biz sadece üç yüz on adımdayız."

Drummond, "Buna değer," dedi ve onun elini sıkıca tuttu.

Altın Galeri'ye doğru tırmanıyorlardı. St. Paul Katedrali'nin tepesinde - gece. "Orada kimse bizi duyamaz," dedi. "Ve bizim haberimiz olmadan kimse yaklaşamaz. Özgürce konuşabiliriz."

Eğer Cook, Kettle ya da hizmetçilerden biri kulak misafiri olmazsa, ki bu çok nadir olurdu, misafir odasında da rahatça konuşabileceklerini söylemekten kaçındı. Belki de gizli bir toplantının nerede yapılacağını en iyi onun bildiğini kabul etmelidir.

Yalan söyleyip babama Drury Lane'de bir oyun izlemeye gittiklerini söylemiş ve gitmesine izin verilmesi için yalvarmıştı.

Refakatsizdi, ileri yaşının ve bir dükle nişanlı olmasının dedikodulara karşı yeterli koruma sağladığını iddia ediyordu.

Ayrıca, söz konusu oyunun Charlotte Teyze'nin daha önce izlediği bir oyun olduğunu söylemişti.

Charlotte Teyze ona sadece göz kırpmıştı. O oyunu izlememişti ama Poppy'nin Spinsters Club üyeliğini sürdürmek için elinden geleni yaptığını biliyordu elbette ve bazen bu adanmışlık biraz yaratıcı olmayı gerektiriyordu.

Bir kız kurusunun taliplerine karşı kullandığı olağan kaçamak tekniklerin ötesine geçen bir düşünce.

Charlotte Teyze günün erken saatlerinde ona, "Nişan resmileştiğine göre, Drummond'la baş başa kalmalısın, korkarım," demiş ve sempatik bir şekilde elini okşamıştı. "Bu, onun yakışıklı kişiliğine sık sık yakın olman ve onunla mümkün olduğunca çok *baş başa* kalman gerektiği anlamına gelse bile."

Poppy aralarındaki bağı geçici olmasını umsa da, teyzesine göre bir kız kurusu olarak görevi, Dük'e karşı kendi çıkarlarını ve arzularını savunmaya devam etmektir.

"Tercihen yakın mesafeden," diye açıkladı Charlotte Teyze.

Poppy eski mürebbiyesinin kendisi hakkındaki değerlendirmelerinden, çoğu genç kızdan daha mantıklı ve zeki olduğunu biliyordu. Ama kalbinin arzusunun kitaplarla ya da akılcılıkla hiçbir ilgisi yoktu. Cook'un öyküleriyle büyümüş ve gençliğini bu öykülerle geçirmiş olan Poppy'nin asıl arzusu

Birbirini çok seven iki insanın kızı olarak macera ve romantizm dolu bir hayat yaşadı.

İngiltere'de ikisine de sahip olabileceğini fark etmemişti ama Sergei artık buradaydı, yani romantik kısmı o halledecekti ve Nicholas'la birlikte gizli şeyleri konuşabilecekleri gizli bir yere doğru tırmanıyordu, hem de geceleri, ki bu kesinlikle bir macera sayılırdı.

Yine de macera oldukça uzun sürüyordu. Adım adım tırmandı. Sonunda, birçok garip dönüşten sonra - terliğini düzeltmek için kısa bir mola verdi - ve daha birçok adımdan sonra, Aziz Paul'un tepesindeydiler.

Dışarı çıkıp parmaklıklara doğru yürüdüğünde neredeyse ağzı açık kalacaktı.

"*Burası* Londra mı?" Burayı hiç böyle görmemişti.

Şehrin bazı bölümlerinin üzerinde süzülen duman bile çok güzeldi.

Binlerce parlayan ışık, ağırbaşlı mimari siluetler, dar sokaklar ve dolambaçlı Thames nehrinden oluşan geniş bir panoramaya baktı, hepsi de yıldızlı bir gece gökyüzü ve ağaran bir ay tarafından çevrelenmişti.

"Büyülü bir şey," diye boğuk bir sesle konuştu.

Drummond onun arkasında durmuş, eliyle hafifçe beline dokunuyordu. "Öyle değil mi?" dedi kulağının dibinde.

Adamın kollarının arasında arkasına yaslanıp sadece muhteşem manzarayı seyretmek istiyordu... ama adam yeni keşfettiği şeyini serbest bırakırsa kendini pek de savunamazdı.

öpüşme iştahı. Öpüşüklerinde, ona karşı gelme düşünceleri pencereden dışarı çıktı.

Üstelik öpcüklerini Sergei için saklamaya

alışıyordu. "Sokaktan yıldızları böyle göremiyorum,"

dedi.

itiraf etti. "Ve şehir... nefes kesici." Daha önce hiç

olabileceğini biliyordu. Petersburg'la kıyaslanamazdı ama burada, görkemli bir manzaranın ortasında, tam da evindeydi.

Ona tekrar baktı. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Gözleri karanlık havuzlar gibiydi. "Bir şey değil."

Poppy nefes alamıyordu, o kadar yakışıklıydı ki. *Ama o Sergei değildi*, diye hatırlattı kendine. O, cebinde ipek çorabıyla kibirli bir İngiliz'di, her zaman hazırды. onu zorlamak için. Onu öptüğünde, soyunmak ve ellerini vücudunda gezdirmesini arzulaması kimin umurundaydı?

"Gazete lütfen," dedi.

"Ah, evet." Onu vücudundan çıkardı - orada saklamanın en iyi fikir olmayabileceğini biraz geç fark etti. Adamın onun kızardığını görmemesini umuyordu. "Kettle ve ben bu akıllı bastonla oynamaktan çok keyif aldık."

Drummond kâğıdı ondan aldı, bir kibrit çaktı ve okumadan yaktı.

Nefesi kesildi.

"Ne yazdığını zaten biliyorum," diye açıkladı.

"Bunu evde yakabilirdik."

"Evet, yapabilirdik ama bu kadar eğlenceli olmazdı." Onun yanındaki korkuluklara yaslandı, gözleri şehir manzarasındaydı. "Burada, söyleyeceklerimi dinleme olasılığın çok daha yüksek. Bu manzarada insana berraklık veren bir şey var. Hazır mısın?"

"Sanırım." Onun yanına, dirsek dirseğe yaslandı ve inanılmaz manzarayı hayranlıkla seyretti.

"Nişanlıyken benim işime burnunu sokmamalısın," dedi gözlerini dikip önüne bakarak. "Kendi iyiliğin için. Ben "Düzgün bir genç hanımın hiçbir şey bilmemesi gereken şeylere karışıyor."

"O zaman düzgün bir genç hanım olmak istemiyorum," diye ağzından kaçırdı.

"Elbette biliyorsun," dedi, bir bakışıyla onu kınayarak. "Düzgün genç hanımlar risk yaratmaz. Risk benim işimin bir parçası. Gereksiz tüm tehlikeleri ortadan kaldırmalıyım."

"*Benim* bir tehlike *olduğumu* mu söylüyorsun?" Ondan bir adım uzaklaştı.

Ne de olsa Drummond Dükü'ydü. Belki de onu buraya getirip galerinin kenarından aşağı atarak öldürmeyi planlıyordu.

"Seni *ortadan kaldırmayacağım*," dedi ona gülerek. "Yine de operasyonu mahvedebileceğinden korkuyorum."

"Ne operasyonu?"

"Pembe Kadın Operasyonu. Benim görevim. Benim *gizli* görevim. Bastonun içindeki kağıtta bahsedilen."

Tanrım.

Bir an için zar zor konuşabildi. "Demek OPL bu anlama geliyor."

"Aynen öyle."

"Yardım etmek istiyorum," dedi. "Ve bu arada, hileyle uğraşan tek kişi sen değilsin. Arkadaşlarım ve benim kendi gizli örgütümüz var."

"Öyle mi? Ne hakkında?"

"Seni ilgilendirmez. Bu bir *sır*."

"Bahse girerim erkeklerle ilgilidir. Kadınların erkekler hakkında her zaman sırları vardır. Onları nasıl yakalayacaklarını, nasıl boğacaklarını ve kalplerini nasıl kıracaklarını."

Alay etti. "Bu çok saçma. Bunu kadınlara yapanlar ~~erkeklerdir~~ ve evet, gizli örgütümüzün amacı da biraz budur, kadınların çıkarlarını korumak."

Kısa bir kahkaha attı. "Ve benden sana sırlarımı emanet etmemi mi istiyorsun? Bak kendininkini ne kadar kolay anlattın."

"Bir noktaya değiniyordum. Ve size hiçbir ayrıntıdan bahsetmedim."

"Yeterince detayım var." Kızın çenesini kaldırdı. "*Bana* yardım etmenin en iyi yolu hiçbir şey yapmamak. Hiçbir şey söylememek. Ve her iyi nişanlının yapacağı gibi davranmak."

Ama iyi bir nişanlı değildi. Kız kurusuydu.

"Hayır," dedi. "Artık çok şey biliyorum. İşvereniniz o bastonu evime bırakmamalıydı-"

"Burnunu sokmamalıydın."

"Eğer sessizliğimi istiyorsan, bana yapacak bir şey vereceksin."

"*Neden?*"

"Çünkü eğleniyorum. Ve eğer yapmazsan, yine de dahil olmanın bir yolunu bulacağım. Haklısın. Ben bir tehlikeyim. Ortalığı kasıp kavuracak kadar bilgim var. En iyisi beni yakın." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Tahmin etmediysen söyleyeyim, çorabımı çaldığın için sana borcumu bu şekilde ödüyorum."

Kendini ve arzularını ortaya koyuyordu, değil mi?

Bir süre ona baktı. "Acaba işbirliği yapacağını düşünerek seni buraya getirdiğim için deli değil miyim?"

"Sen deli değilsin," dedi ve sonra yanılıp yanılmadığını merak etti. Cook'un anlattığı tüm hikâyeler onu neredeyse deli gibi gösteriyordu. Ama kesinlikle öyle olmadığına karar verdi, her ne kadar amcasına ne olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da.

Kimse bilmiyordu. Hala bir gizemdi.

Ona yan gözle bir bakış attı.

"Pekâlâ," dedi Nicholas, gözleri onunkilere dikilmişti.
"Seni yakınımda tutacağım. Ama bana güvenmezsen bu iş yürümez."

Dudağını ısırıldı. "Pekala."

"Sana sırlarımı açmak üzereyim ve sözünden dönmeyeceğime dair bir işarete ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldı. "Bana serçe parmağını ver." Adam güldü. "Bu olmaz."

"Sonra ne olacak?"

Adamın ona attığı hararetli bakış ensesindeki tüyleri diken diken etti ve sıcaklık tüm uzuvlarına yayıldı. "Bunu önermiyorsun-"

"Öyleyim."

"Ne?" diye fısıldadı. "Bir öpücük mü?"

Başını iki yana salladı. "O kadar önemsiz bir şey değil."

Yutkundu. "Çorabım zaten sende."

"O, sadık nişanlı rolünüze uygun şekilde bağlı kalmanızı garanti etmek içindi. Bu ise başka türden sırları ifşa etmeyeceğinize dair söz almak için."

"Ne yapmalıyım?"

"Groop için çalışan tüm meslektaşlarımın ve benim yapmamız gereken şey. Soyunmak. Ve galerinin etrafında üç kez koşmalıyız."

Nefes nefese kaldı. Adam onun aklını mı okuyordu? Soyunmayı... ve ellerini vücudunun her yerinde gezdirmesini arzuluyordu.

"Merak etme," dedi. "Sana dokunmayacağım. Kimseye dokunulmaz. Bunu cesaretimizi kanıtlamak için yaparız."

Patlama.

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Eğlencen buraya kadarmış." Kapıya doğru yürümeye başladı. "Pekâlâ," diye bağırdı kadın.

Arkasını döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Pekâlâ o zaman."

Dürüst olmak gerekirse bu fikir hoşuna gitmişti. Kral ve ülkesi için soyunacaktı. Aziz Paul'de gömülü şehitler bile görevini yaptığı için onu suçlamayacaktı.

Yavaşça korsajının kurdelelerini çekti.

BÖLÜM 14

Tek çekiş.

İki.

Nicholas, Poppy'nin elbisesinin kumaşının gevşediğini gördü ve yüzünü soğukkanlı tuttu, ama vücudu ona ihanet etti. Isı bir uzvundan diğerine yayılıyordu. Onun önünde soyunduğunu düşündükçe zorlukla nefes alabiliyordu.

Yüce Tanrım, diye merak etti, bunu yapar mıydı? Sırf gizli maceralar yaşayabilmek için galerinin etrafında çıplak koşar mıydı?

"İngiltere'yi düşünün," dedi ona. "Meslektaşlarım ve ben böyle yaparız." Bu yeterince küstahça bir sözdü. havalı, deneyimli bir bekârdan tavsiye, değil mi? Kalbi küt küt atıyor olsa da.

"Ben zaten İngiltere'yi düşünmüştüm," dedi, yüzü amansızdı ve bir kolunu silkmeye başladı.

Tanrım, baskı altında çok soğukkanlıydı.

Nicholas elini yüzüne sürdü. Bu numarayı daha fazla sürdüremezdi. Onu giysilerinden soyundurmakla alçaklık etmiş olacaktı ve o da eğleniyormuş gibi görünmekle fingirdeklik ediyordu. Aldığı rahat zevk O koldan sıyrılmak, pantolonunun önünü utanç verici bir derecede sıkmaya yetti.

"Bu kadar yeter," dedi kararlı bir şekilde, şakanın kendisine yapıldığını hissederek
Onu.

"Öyle mi?"

"Ciddi olduğundan emin olmak istedim."

Nefesini içine çekti. "Yani siz ve meslektaşlarınız soyunup galerinin etrafında üç kez koşmuyor musunuz?"

"Hayır. Ama tebrikler. Testi geçtiniz."

"Aman Tanrım." Eli kolunda dondu kaldı. "Yalan söylüyordun." Elini yanına bıraktı. "Sen beyefendi."

"Belki de değilimdir." Cebinden bir cheroot çıkardı ve yaktı. Her zamanki gibi, iyi bir dikkat dağıtıcıydı ve o sadece
Keşke yanında biraz konyak olsaydı. "Ama bu sadece bir oyundu. Saniyelere isim koymaya değecek bir şey değil."

Çerağı bir kez üfledi, çıkardı ve dumanın geceye doğru kıvrılmasına izin verdi.

"Oyun mu?" Adamın pantolonuna ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Kimin için? Sana mı, bana mı? İmkânsız Bekâr olarak anılmak sana kaba davranışlarda bulunma izni vermemeli. Başka hiçbir kadın seni bu konuda uyarmadı mı? Seninle çalışmak için buradayım.
-Meslektaşınız olarak. Kadınlarınızdan biri gibi muamele görmemek için."

"Evet, şey, özür dilerim." Buna inanamıyordu, ama cheroot iyi bir tane olmasına rağmen, belli belirsiz bir utanç duygusunu engelleyemedi. Dumanlı şeyi altında ezdi

Sonra da galerinin taş zeminine yayıldı. "Otur." Yanındaki taşları okşadı. "Küçük tartışmalarla daha fazla vakit kaybetmeyeceğiz."

Deuce, en öfkeli kadınları bile sakinleştiren şehvetli Hint manevrasını onun üzerinde uygulayabilmeyi diledi ama kadın çıplak değildi ve manevranın düzgün çalışması için bu bir gereklilikti.

"Oturmayacağım." Kaşlarını kaldırdı. "Cezanı çekene kadar olmaz. Geçersiz özürler işe yaramaz."

Bir iç geçirdi. "Hadi ama. Üzgün olduğumu zaten söyledim."

Korsesinin hâlâ bağciksız olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı ama bunu ona söylemek de istemiyordu. Ona bakmak, dondurucu soğuk bir günde sıcak tereyağlı romdan bir yudum almak gibiydi.

Dudaklarını büzdü. "Olduğun yerde kal, Drummond. Senin gibi kendini beğenmiş bir haydut için mükemmel bir ceza biliyorum."

"Öyle mi?" Küçük bir kıkırdamaya karşı koyamadı.

Kadın.

Onu cezalandırıyorum.

Ha.

"Unutma," diye emretti ona. "Kımıldama." Yavaş parmaklarıyla bağcıklarını daha da gevşetti.

Öne doğru sıçradı. "Bir dakika bekle." O konyağı şimdi gerçekten kullanabilirdi. Ağzı tamamen kurumuştı. "Burada neler oluyor?"

Ona memnun bir bakış gönderdi, sonra arkasını döndü ve onu çok şaşırtacak şekilde elbisesinin üstünden sıyrılıp kaldı.

Çıplak omzunun üzerinden ona baktı. "Ben ne senin bıkkın metreslerinden biriyim, ne de aptal bir sosyeteye takdim edilen kızım. Ben bir kız kurusuyum. Hatırlasan iyi edersin."

Kadının çapkın duruşu, ellerini kalçalarına koyuşu ve incecik beline doğru sivrilen pürüzsüz sırtının görüntüsü onu büyülemişti. Göğüslerinin neye benzediğini sadece hayal edebiliyordu. Güzel ve güçlüydü ve onu istiyordu.

Çok kötü.

"Bu kesinlikle enfes bir ceza türü," diye mırıldandı. En hafif tabiriyle ondan tedirgindi ve sadece kıvrımlı formundan değil.

"Eh, bitti artık," dedi hafifçe. Ve hızlı, emin hareketlerle elbisesini ve kalçalarını geri çekti, bağcıklarını bağladı ve ona son bir onaylamayan bakış atarak geri döndü. "Şimdi, eşitler arasında bir tartışmaya devam etmek istiyorsanız, devam edebiliriz."

Ve bir sıçrayışla onun yanına oturdu.

Onu inceledi, uzun zamandır olmadığı kadar ilgisini çekmişti.

Onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. "Bundan kurtulabilmem mi gerekiyor?" İnançsızlıkla küçük bir kahkaha attı.

"Düzgün bir genç hanımın neredeyse yarı çıplak ihtişamıyla kendini gösterdiğini görmek?"

Omuz silkti ve korsesini düzeltti. "Yapmak zorundasın." Ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama sonra ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Onun bileğini yakaladı. "Bu işkencenin her zerresini hak ettim." Kadının küçük bir gülümsemeye izin verdiğini görmek onu memnun etmişti. "Bana bunu tekrar yaşatma, olur mu? Ya da belki yaşatmalısın. Ama diğer taraftan."

Elini tokatladı. "Kesinlikle olmaz," dedi ve parmağını ona doğru salladı. "Bana söylemeyeceğine söz vermelisin. içki içen arkadaşlarınızdan herhangi birine yaptığım şey. Bu sadece çok önemli bir noktayı kanıtlamak içindi. Ve eğer bunun ne olduğunu sormak zorundaysanız, hiçbir şey öğrenmemişsiniz demektir."

"İnanın bana, öğrendim." Onu en azından mecazi anlamda dize getirmişti. Bunu başarabilen son kişiyi hatırlayamıyordu. Arkadaşlarından herhangi birinin bilmesini istediğinden pek emin değildi.

"Şimdi," dedi, öfkesi tamamen yok olmuştu, "işimize geri dönebiliriz." Kadın ona sıcak bir gülümseme verdi ve adam yeniden onun gözüne girdiği için memnun hissetmemeye çalıştı.

"Pekala," dedi. "Mesele şu. İngiltere için bir tablo almam gerekiyor."

İşiyle ilgili ayrıntıları Groop'tan başka birine anlatmak iyi hissettirdi.

"Bana daha fazlasını anlat." Daha yakına eğildi, gözbebekleri keskinleşti ve dudakları iki pembe gül yaprağı gibi ayrıldı.

İki çok yumuşak, esnek gül yaprağı.

Kendi kendine, bunu görmezden geleceğini söyledi. Görev önce gelmeliydi. *Her zaman.*

Ve ayrıca, onun kendisine bir erkek gibi davranmasını istiyordu. Hayır, erkek gibi değıl. Ortağı gibi. İş arkadaşı olarak.

Bunu yapabilir.

"Biz bu portreye Pembe Leydi diyoruz," dedi. "Pembe elbisesi içinde sevgilisiyle dans eden muhteşem bir kadın olduğı söyleniyor."

"Kulağı çok hoş geliyor." Ek açıklamalar karşısında gözleri parladı.

"Olabilir. Ama yanlış ellerde." "Kimin elinde?"

"Natasha ve Sergei'nin, Rus ikizlerin."

Poppy'nin kaşları havaya kalktı. "Onlardan hiçbir şey alamazsın. Eminim tablo gerçekten onlarındır."

"Oh, ama onlar bilmiyor. Nereden bildiğimi söyleyemem ama biliyorum. Ve hükümetin bunu istemek için mükemmel nedenleri var.

Resmin arka planında bir yerlerde gizli bir mesaj var. Parlamento'daki bir köstebeği açığa çıkarıyor."

"Köstebek mi?"

"Bizim tarafımızdan biri başka bir ülke için casusluk yapıyor."

"Köstebeğin ne olduğunu biliyorum." Ona alaycı bir bakış attı. "Ben Lordlar Kamarası'nın çok aktif bir üyesinin kızıyım, unutma. Ama ne tür bir insan bir tablodaki köstebek kadar alçak biri hakkında bir mesaj saklar?"

"Servis için çalışan biri. Biz dramayı severiz. Ayrıca, mektuplar ele geçirilir. Haberciler öldürülür. Kim bir tabloya bakmayı düşünür ki? Bu zekice bir iletişim yöntemi."

Küçük bir nefes çekti. "Yani çalmak zorundasın."

"Çalmak değil. Geri almak. Büyük fark var."

"Elbette." Gerçek bir Hizmet profesyoneli gibi konuştu. O ona yaklaştı. "Devam et."

"İşin zor kısmı" -kızın omzu onunkine değerken düşünmek zordu- "Sergei ve Natasha'nın buranın kendilerine ait olduğuna inanmaları."

"Ama yapmıyorlar. Zavallı şeyler. Neden sadece teslim etmelerini istemiyorsunuz?"

"İki sebep var. Çok para ediyor ve onlara her türlü ilgiyi getiriyor. Ne de olsa resmi Revnik amcaları yaptı. Onun bizim için çalıştığını ve bu tabloyu İngiliz bağlantılarına ulaştırmak için her türlü niyeti olduğunu bilmiyorlar.

Servis'e. Ama çiçek hastalığından aniden ölmüştü ve Servis'in çiçek hastalığına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. resim."

"Ne dram ama!"

Haklıydı.

"Şimdi ikizler İngiltere'de," dedi, "onların Londra sosyetesini kasıp kavuruyor. Sıkılıyorlar, zenginler ve sürekli eğlenmek istiyorlar." Nicholas bir elini dizinin üstünde. "Tabloyu istediğimizi bilmelerine izin veremeyiz. Bu bir ulusal güvenlik meselesi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, kendi elini onunkinin üzerine koyup sertçe sıktı. "Ulusal güvenlik. Babam her zaman bununla uğraşır. Portreyi nasıl geri almayı planlıyorsun?"

"Rus Büyükelçisi'nin rezidansındaki baloda. Kimse görmeden o gece alacağız."

"Tüm Londra sosyetesini oradayken mi?"

"Bu en iyi zaman. Dikkat dağıtıcı şeyler bol olacak. Ve ne zaman

Sonunda portrenin kayıp olduğunu fark ettiklerinde, eleyecekleri uzun bir olası şüpheliler listesi olacak."

"Anlıyorum." Gözleri kurnaz bir anlayışla parlıyordu.

"Senin işin-"

Daha da yaklaştı. "Lütfen bunu bir günah haline getirme. İ önemli bir şey yapmak istiyorum. Bu babamı gururlandıracaktır."

"Pekâlâ." Nicholas onun coşkusunu, çekici sırıtışını ve etkileyici sözcük dağarcığını sevmiştı. Ve itiraf etmeliydi ki, kızın eli onunkini örtüyordu. "Şu deyiimi hiç duydun mu? 'Düşmanlarınızı yakın tutun' mu? "

Mutlu bir iç çekişle geri çekildi. "Tabii ki. Benim sırrım Kulüp bunu her zaman söyler. 'Düşmanını tanı' ki bence bu biraz ağır oldu çünkü taliplerimizin çoğu son derece hoş insanlar.

Sadece Lord Washburn gibi kaba saba olanlar bizi çıldırtıyor."

"Pekâlâ o zaman. Natasha'yı düşmanınız olarak görmesenez de -ki Sergei'nin öyle olduğuna inanmadığınızı biliyorum- farkında olsalar da olmasalar da şu anda rakibimiz olduklarını anlamalısınız. Senin görevin, ben tabloyu nasıl geri alacağımı düşünürken onları mutlu etmeye yardımcı olmak."

"Bu fikre tamamen bağlıyım," dedi nefes nefese, bu onu şaşırtmadı elbette. "Tabloya gelince, onu tek başına mı alacaksın?"

"Evet. Elimde Rus büyükelçisinin konutunun içinin haritası var. Bir kere girmiştım ama çok uzağa değil. -Ve her zamanki güvenlik seviyelerine aşınayım. Ben artırılacağını varsayıyorum. Benim görevim

balo salonuna getirmeden önce. Kont ve Kontes Lieven mükemmel ev sahipleridir ve hiç şüphesiz gerilim yaratmak isteyeceklerdir, bu nedenle açılışı balonun ortasına veya sonuna saklayacaklarından şüpheleniyorum."

"Tablonun çalınmasına da yardım edebilirim. Yani, *geri almaya*."

Gad, biraz *fazla* hevesli olmaya başlamıştı. "Hayır," dedi sertçe, "bu iyi bir fikir değil."

"Ama-"

"Aması yok. İkizlere Rusça bildiğinizi hatırlatın. Onlara Londra'yı gezdir. Burada olmaktan memnun olmaları için ne gerekiyorsa yap - Sergei ile açıkça flört etmek dışında. Herkes senin ve benim mutlu bir şekilde nişanlandı, elbette."

Yüzü düştü. "Nasıl olur da onunla flört etmem?"

"Bir yolunu bulmalısın." Kıkırdadı. "Onu kardeşin gibi düşün."

"Kardeşim?" Kollarını kavuşturdu. "Bu bana şunu hatırlattı. O ve Natasha birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Biliyorum. Onların kavgalarına katlanmak zorundayız- ve mümkünse bunu engellemek. İsteyeceğimiz son şey, balodan önce tabloyu da yanlarına alarak ülkeyi terk etmeleridir. Başlamadan önce şunu anlamalısınız ki, kişisel olarak nasıl etkilenirseniz etkilenin, ne olursa olsun işinizi yapmalısınız.

başkalarının sizin hakkınızda düşündükleri. Güçlü olmalısın ve

tereddütsüz. Bazen Groop için çalışmak kendinizi yalnız hissetmenize neden olabilir. En iyi arkadaşlarınıza veya ailenize ne yaptığınızı açıklayamazsınız. Bazen, hiçbir uyarı olmadan düpedüz bir yalan uydurmak zorunda kalabilir ve inandırıcı olacağından eminim. Bu göreve hazır olduğuna emin misin?"

"Elbette öyleyim," dedi alnında bir kırıışıkla. "Ne düşünüyorsun?" Drummond ona sordu.

"Sergei'nin. Onu huysuz bir çocuk gibi gösteriyorsun. On beş yaşındayken onunla bir hafta geçirmiştim," dedi hülyalı bir sesle, "hiç de öyle biri değildi. Çok romantikti."

Nicholas gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "On beş yaşındaki bir kız için 'romantik' olan tam olarak nedir? İffetli öpücükler mi? Yakıcı bakışlar mı?"

Öfkelendi. "Eğer Rus şairlerini okusaydın, bilirdin."

"Rus şairlerini okumadığımı kim söyledi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

Ona söylemese de hepsini okumuştu. Bunun yerine onun elini tuttu ve o kadar yaklaştırdı ki neredeyse burunları birbirine değecekti. "Ben korkunç Drummond Dükü'yüm, bu yüzden Rus şiirleri okuyan bir romantik olmam gerekmiyor, değil mi?"

Bir an birbirlerine baktılar, ağızları sadece birkaç santim açıktı. Aniden esen soğuk bir rüzgâr Galerinin etrafında ılık çalıyor, saçlarını kaldırıyor ve kıyafetlerini çekiştiriyorlardı.

Düşen sıcaklığa rağmen Nicholas sıcak, dizginlenemez bir şehvet hissediyordu.

"Haklısın," diye fısıltıyla onayladı, "hiç de öyle değil. Ancak, Sergei onları okudu - aslında, o O şiirlerden bazılarını ezberledi ve bana okudu - bu yüzden hiç şüphesiz o da *sevdiği* zengin bir gelin bulacaktır."

Nicholas elini bıraktı. Kız, Sergei'nin tanrısal niteliklere sahip olduğuna ikna olmuştu.

"Senin görevin var," dedi kuru bir sesle. "Ve bizim de korumamız gereken bir maskemiz var. Yarın saat 10:00'da düzenlenecek bir edebiyat gecesinde nişanlı bir çift olarak suları test edeceğiz.

Lady Gastly's. Howell'ların evine gittim ve Natasha'yı davet ettim. Sergei ise birkaç blok ötede kiraladığı kendi dairesinde. Natasha bugün parkta ona nasıl davrandığımız konusunda somurtmuş olsa da, sonunda her ikisi için de kabul etti."

Poppy eteğini kıvrımlar halinde topladı. "Biraz gerginim."

"Neden?"

"Drummond Dükü'yle nişanlı olduğuma dair hikâyeler uydurmakta iyi olabilirim ama genel olarak iyi bir yalancı değilimdir. Tökezlerim. Ağzımdan bir şeyler kaçıırım, mesela 'Biz

gerçekten meşgul değilim.' En azından bugün parkta, bizi süzen insanlarla aramıza bir tür mesafe koyduk."

Nicholas içini çekti. "Eğer dediğin gibi benimle eğlenmekte ısrar ediyorsan, kendine güvenmen gerekecek."

"Elbette." Gösterdiği gerginlikten dolayı oldukça utanmış görünüyordu.

Ayağa kalktı ve onu elinden tutup yukarı çekti. "Bu arada," dedi, "aşk için evlendiğimize dair uzun süredir devam eden bir hikaye oluşturdunuz. O yüzden rol yapmayı unutma."

"Ama-"

"Benimle evlenmemeye kararlı olduğumu biliyorum. Mesele bu değil. Yatağını yaptın ve içinde yatmak zorundasın. Hoşuna gitse de gitmese de bana aşıkmiş gibi davranmak zorundasın."

"Senin de onu taşımaya yardım etmen gerekecek," diye

ısrar etti. Her nasılsa, kambur ayın ve parlak yıldızların

altında,

Nicholas bunu yapabileceklerini hayal etmenin daha kolay olduğunu fark etti.

BÖLÜM 15

Poppy ertesi sabah yataktan kalktı ve
Şaşırtıcı bir düşünce: Servis için gizli bir iş yapıyordu.
Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Ve sevgili Sergei'si ve onun kaba kız kardeşi için üzölmeyi
tamamen bırakmıştı. Evet, bu talihsiz bir durumdu.
Resim gerçekten onların değildi. Ama Sergei *onunla*
evlenirse, tabloyu asla kaçırmayacağından emin olacaktı.

Yataktan çıktı ve aynadaki yansımasına baktı.

Aşk. Gördüğü şey buydu. Yüzünün her yerinde yazıyordu.
Gözleri parlıyordu. Ağzı ise sırtmadan duramıyordu.

Sergei'yi mutlu etmek onun

göreviydi. Kader daha nazik olabilir

miydi?

Tek yapması gereken onun da kendisine aşık olduğundan
emin olmaktı.

Onunla zaten olduğu gibi.

Doğru ya, o zaman dükle olan nişanını bozmak zorunda
kalacaktı. O kısmı sürekli unutuyordu. Ama Drummond'a
kapıyı gösterdikten sonra -tabii ki kibar bir şekilde- artık her
şey yolunda gidiyordu.

Aklında bu umut dolu senaryoyla, o öğleden sonra
Drummond, Sergei ve Natasha'ya Leydi Gastly'nin son
sosyal gösteri olan edebiyat salonuna kadar eşlik etti.

Leydi Gastly, *Ton ailesinin* üyeleriyle dolu geniş salona girer girmez Poppy'nin koluna girdi. "O dükle nişanlandığını duydum," diye fısıldadı Poppy'nin kulağına.

Drummond'la birlikte arabaya binmiş, kalçaları birbirine değmiş olmasına rağmen Poppy onu unutmak çok zordu. Özellikle de dün gece yine Aziz Paul'un dibine vardıklarında, onu sokağa sürüklemiş ve anlamsızca öpmüş olduğu için.

"Seni öpmemi istediğini biliyordum," demişti arsız karşılaşmanın yarısında, "ama bir kilisenin tepesinde değil." Ve kendini onun kalçalarını ve poposunu okşamak ve kendi ağzıyla acımasızca alay etmekle meşgul etmişti.

Onun böyle bir zihin okuyucu olmasından nefret ederdi.

"Şok ediciydi, kesinlikle şok ediciydi," diyordu Leydi Gastly şimdi. "Ayrıntıları anlatın."

"Ne demek istediğinden emin değilim," dedi Poppy beceriksizce, hâlâ St. Paul'ün dışında öpüşme ayrıntılarının içinde kaybolmuştu.

"Cinayet," diye açıkladı Leydi Gastly. "Dükalık entrikası. Drummond soyunu daha önce hiç duymamıştım ama aşçım sağ olsun, şimdi çok heyecanlıyım."

"Aşçınız mı?"

"Evet, kasabadaki başka bir aşçıyla arkadaş, ona bir amcasının kaybolduğunu söylemiş."

"Doğru," dedi Poppy zayıf bir sesle. "Bu sadece aptalca bir söylenti. Denize kaçtı, hepsi bu." Eve gidip Cook'a Drummond Dükü hakkında masallar yaymayı bırakmasını söyleyeceğine yemin etti. bazılarının doğru olabileceğinden şüpheleniyordu.

Öyle olup olmadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Natasha'yla sohbet eden adama bir göz attı, yüz ifadesi kibar ama soğuktu. Drummond gizemli bir adamdı. Çok ilginç bir arkadaş olmasına rağmen ona kesinlikle güvenemezdi. Dün akşam yatmaya gitmişti. Sergei'yi düşünüyordu, ama Sergei'yle geçirdiği o muhteşem gecede bunu pek de yapamamıştı. Paul'deki Drummond düşüncelerine hükmediyordu.

Bu sabaha kadar Sergei'yi düşünememişti, bütün gece rüyasında Dük'ü görerek şans eseri onu aklından çıkarmıştı.

Ama şimdi, Sergei hemen yanında oturmuş nefesini tutmuş mırıldanıyor olsa da (neden olduğundan emin değildi), o rüyalar aklına geliyordu. Ve bu rüyalarda Drummond onu öpüyor, ellerini tekrar vücudunda gezdiriyor ve-

"Umarım programa yakında başlarlar," diye fısıldadı Natasha'ya.

Natasha kaşlarını kaldırdı. "Hasta görünüyorsunuz, Leydi Poppy, ve ben Sergei'nin seni eve götürmesi gerektiğine inanıyorum. Tercümana ihtiyacım olursa Drummond'un benimle kalmasını istiyorum. Sen "Nar gibi kızardığımı bilmenizi isterim." "Öyle miyim?"

Nataşa başıyla onayladı. "Sergei, ne kadar aptal olsa da, Zoya adında bir cadaloz olan son metresinden öğrendiği, pislik terlemeleri için harika bir tedavisi var. Olabilecek en kötü zevke sahip kadınlar." Dudağını küçümseyici bir şekilde kıvrırarak Poppy'yi bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye mırıldandı Poppy, Natasha'nın Sergei hakkındaki kişisel ifşaatları ve onu aşağılama eğilimi karşısında dehşete düşmüştü. Eğildi ve prensesin sepetindeki corgis cinsi köpekleri okşadı. Köpeklerden biri ona hırladı, gözü kayıp olan.

Ben iyiyim, dedi kendi kendine, göz ucuyla Nicholas'ın kaslı baldırına baktı ve kalbinin çarpıntısını görmezden geldi. Nicholas'ın bacakları en hafif tabirle çekiciydi. Onları dün gece Altın Galeri'nin zeminine yayıldığında fark etmişti, kalçaları pantolonunun içinde sımsıkı duruyordu ve botları baldırlarına yapışmıştı.

Sergei mırıldanmaya devam etti.

Hmm. St.'de mırıldandığını hatırlamıyordu. Petersburg'a.

"Hangi şarkı bu?" Poppy ona, şarkıyı önemsemediğinden değil, biraz yüksek sesle mırıldandığının farkına varmasını sağlamak için sordu.

"Şarkı yok," dedi omuz silkerek. "Sadece mırıldanıyorum."

Poppy dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. Ne de olsa onun sevgilisiydi. Eğer bu onun yeni bir alışkanlığıysa, sevmeyi öğrenecekti.

Mırıldanmak ona onu hatırlatan imza şeylerden biri haline gelecekti. Kalbi yumuşayacak ve sonra farklı şarkılar için istekte bulunmaya bile başlayacaktı.

Ama kesinlikle bu değil.

"Belki de herkesin bildiği bir şarkıyı mırıldanmalısın," diye fısıldadı.

Sergei başını salladı. "Sana söyledim. Bu bir şarkı değil. Mırıldanıyorum, başka bir şey değil."

Ve ona geri döndüm.

Poppy gürültüyü bastırmak için kulağını dikkatle kıvırdı ve sonra kendinden utandı. Zavallı adam hiç kuşkusuz yeni bir ülkede olduğu için gergindi. Mırıldanmak ona bir tür rahatlık veriyor olmalıydı.

Neyse ki, Leydi Gastly nihayet ayağa kalkıp salonu dikkatle dinlemeye çağırdığında durdu. "Bugün son derece sarsıcı bir şairin eski hizmetçisiyle tanışacağız. adı John Keats," diye duyurdu.

Hizmetçi odanın önünde oturuyordu, burnu kızarmış, ağzı küçük ve büzülmüştü.

"Çalışmalarını çok az kişi biliyor," diye devam etti Leydi Gastly. "Ve muhtemelen bunun iyi bir nedeni var."

Şimdiden biraz sıkılmış olan Poppy bir esnemeyi bastırdı. Bu John Keats'i kimse duymamış olsaydı muhtemelen sıkıcı *olurdu*.

Ve sonra kendini bir esnemeyi daha bastırırken buldu. Şimdi

Düşündü de, Drummond rüyalarına girdiği için dün gece çok az uyumuştı.

Natasha'nın diğer tarafında oturan adama bir göz attı ve biraz sinirlendiğini hissetti.

Arkasına baktı.

"Evet?" diye sordu kuru bir sesle.

Rüyalarında kendisine yaptığı skandal şeyleri ona zorlukla *anlatabildi* ama ağzını onaylamaz bir şekilde kapatıp dikkatini odanın önüne geri verebildi.

O da öyle yaptı ve bir anda kendini üzgün ve yalnız hissetti. Gerçekten de eve gitmek istiyordu. Natasha haklıydı. Belki de hastaydı. Yüzünün hâlâ nar gibi kızarıp kızarmadığını merak etti ve sonra bunun bir önemi olmadığına karar verdi. Burada kalmalı ve Drummond'un yakışıklı profiline, Nataşa'nın böğrüne sapladığı keskin dirseğine ve Tanrı korusun, yeniden başlarsa Sergei'nin mırıldanmasına katlanmalıydı.

"Kim bu John Keats?" Leydi Gastly hizmetçiye sordu. "Ve siz kapımı çalana kadar neden onun adını hiç duymadım?"

Hizmetçi burnunun kenarını kaşıdı. "O bir şair," dedi kalın bir Cockney aksanıyla. "Çoğu insan onu hiç duymamıştır. Çünkü o biraz asidir."

Etraftan heyecanlı ama onaylamayan solumalar geliyordu. -Ama Poppy'den değil. O çok meşguldü.

Drummond'u tekrar görseydim ne olurdu diye merak ediyordum.

Altın Galeri'de elbisesini tamamen çıkarmış olsaydı ne olurdu? Bir an için *çok* yaklaşmıştı.

İyi ki yapmamış.

Evet, çok iyi bir şey. Çünkü o zaman muhtemelen kollarını onun boynuna doladı ve göğüslerini onun göğsüne bastırdı ve ...

Ve inledi.

St. Paul'un tepesinde kimse inlemezdi. Tabii cehenneme gitmek istemiyorsa. Bu yüzden çok mutluydu. Drummond bunun yerine onu sokakta öpmüştü. Orada inlediğinde sadece bir direğe bağlı iki at duymuştu.

Natasha eğilip, "Yalvarırım Leydi Poppy," dedi, "lütfen inatçı kardeşimin sizi eve götürmesine izin verin. I Yemin edebilirim ki az önce inledin ve küçük bir çocuk gibi kıvranıyorsun. Boris çılgına dönmeye başladı."

Poppy Natasha'ya kısık bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sadece yan tarafımda bir dikiş var."

Ama iyi değildi. Dün gece kendini çok *canlı* hissetmişti! O Bu duyguyu daha fazla yaşamak istiyordu ve bu havasız salonda oturmak hiçbir işe yaramıyordu.

Tek dileği Sergei'ye *ona* karşı hissettiği duygu yoğunluğunu gösterebilmektir.

Bir şekilde gözleriyle ona taptığını ifade ederdi.

Ama ona doğru bakmadı. Kokladı. Burun deliklerinin oldukça geniş olduğunu fark etti. Hatırladığından daha büyüktü.

Tekrar kokladı.

"Üşüttün mü?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedi ve uzun, yavaş bir koklama yaptı.

"Tabii ki bir tane var," diye tıpkı bir doktor gibi sakin bir tavırla ısrar ederken buldu kendini.

Ama içten içe sarsılıyordu. *Lütfen, Tanrım*, diye düşünüyordu. *Lütfen soğuk algınlığı olsun*. Petersburg'da hiç fark etmediği başka bir can sıkıcı alışkanlık olmasın.

Koltuğunda kıpırdandı ve kimsenin bu kadar yüksek sesle ve sık sık kokladığını düşünmemesini umarak saçlarına dokundu. Ve sonra kendini çok suçlu hissetti. Prens koklamasından utanmak yerine soğuk algınlığını atlatmasına yardımcı olacak özel bir kokteyl hazırlamayı düşünmeliydi.

Ne tür bir gerçek aşk soğuk algınlığına karşı

çıkar? Çünkü kesinlikle öyleydi.

Tekrar kokladı.

Neredeyse kıkırdıyordu, biraz da histerik bir şekilde. Natasha ona doğru bir kaş çatma hareketi daha yaptı ama Poppy onu görmezden geldi. Natasha'nın Hizmetçi cebinden bir kâğıt parçası çıkarmış ve Leydi Gastly'ye uzatıyordu.

"İşte Bay Keats'in şiiri," dedi hizmetçi. "Okumanız için size meydan okuyorum."

"Sanırım öyle yapacağım." Leydi Gastly yüzünü buruşturdu ve kâğıdı bir köşesinden tuttu. Boğazını temizledi ve tutsak dinleyicilerine baktı.

"Chapman'ın Homeros'una İlk Bakışta," diye mırıldandı. "Altın diyarlarında çok gezdim. Ve birçok iyi devletler ve krallıklar görüldü..."

Ev sahibesi ağır ağır şiiri okurken Poppy daha dik oturdu. Mucizevi bir şekilde, Aziz Paul ve Nicholas'ın öpücükleri ve Sergei'nin koklamasıyla ilgili sinir bozucu ısrarcı düşünceleri kayboldu. Şiir basitçe kontrolü ele aldı.

Şok olmuştu. Ve

sersemlemişti.

Keats'in şiiri muhteşemdi. İnanılmaz keşiflerden ve bunların hayatlarını nasıl değiştirdiğinden bahsediyordu. Altın Galeri'deki deneyiminin onu etkilediği gibi etkilemişti. Şiirde Pasifik'e bakan kaşifler gibi o da dün gece Londra'ya aynı "vahşi tahminle" bakmış, varlığından haberdar olmadığı olasılıkları görmüştü.

Leydi Gastly kâğıdı katladı ve hizmetçiye geri verdi. "Kimin bir yorumu var?"

Sergei taş suratlı oturuyordu. Poppy merak etti. Şiirdeki kelimeleri anladı, bu yüzden prenze sessiz bir Rusça ile sordu.

Esnedi. "Evet, buz pateni yapmayı severim. Neden sordunuz?" "Ah," diye yanıtladı Poppy, yüzü kızararak.

"Çok özür dilerim. "Çok özür dilerim. şiiri anlayıp anlamadığını sordu."

Umursamaz bir omuz silkti. "Sıkıcıydı."

Sıkıcı mı?

Poppy buna yürekten karşı çıktı, ama belki de Leydi Gastly prensin ana dilinde okumadığı için bunu takdir edememişti.

Nataşa ona sertçe dirsek attı. "Neden bir Rus şairi okumuyorlar?" diye sordu. "Biri onlara bunu söylemeli."

"Yapacağım." Sergei ayağa kalktı, heybetli ve buyurgan görünüyordu. Alnı sert, çenesi asildi ve göğsünde birçok madalya taşıyordu. "Bir Rusla görüşmeyi tercih ederim iş," diye yüksek sesle duyurdu. "Aleksandr Puşkin'den bir şeyler uygun olacaktır."

Poppy yutkundu ve koltuğunda biraz daha aşağı kaydı. Onu seviyordu ama onunla gerçekten konuşması gerekiyordu. Dışarıda sosyalleşirken "insanlardan biri" oluyordu.

Leydi Gastly elini onun yanağına koydu. "Ah, canım. Belki de Keats'i unutmaliyiz, Majesteleri. O *bir* şok edici bir adam."

Mırıldanmalar vardı. Ama sonra tanıdık bir ses konuştu.

"Tamamen katılmıyorum." Poppy arkasını döndü ve Nicholas'ın ayakta durduğunu gördü. Sesi alçak ama hararetiydi. "Bay Nicholas. Keats'in şiiri tartışmaya değer. Her ruhun özlemini çektiği, insanın doğasında var olan macera arzusuna dokunuyor."

Poppy ile göz teması kurdu ve Poppy bir bağ oluştuğunu hissetti. Onun da macera arzuladığını anlayabiliyordu, değil mi?

"Hepimiz bunu duyduğumuz için minnettar olabiliriz," diyerek sözlerini tamamladı ve yerine oturdu.

Bir iğne düşse duyulurdu.

Nataşa kendini yukarı çekti ve yanaklarını içine çekti. Sergei, Nicholas'a uzun ve soğuk bir bakış fırlattı. Leydi Gastly bile Dük'ün patlamasıyla sersemlemiş, sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Poppy ne düşüneceğini bilmiyordu. Az önce ayağa kalkıp Keats adına konuşan Nicholas, tanıdığı duygusuz hergele değil, tamamen farklı biriydi. Bir şiirden etkilenmiş biriydi.

Verdiği tepki onu sarstı. O, o olabilir miydi?
Hassas mı?

Kadın ona bakmaya cesaret etti ve adam göz
kırpı. Alçak herif.

Bir kütük kadar hassastı. Onun sadece kendini
eğlendirdiğini bilmeliydi. Şairler ve şiir hakkında ne biliyordu
ki? Ve Sergei'yi yabancılaştırarak ne yapıyordu?
Natasha bu şekilde mi? Rus ikizleri mutlu etmesi
gerekmiyor muydu?

Poppy onun bu özür dilemez tavrına o kadar sinirlenmişti
ki, yerine oturmuş olan prene yaklaştı. "Yapma!
Endişelenme," dedi ona, "Puşkin'i seninle tartışacağım."

Ülkesinin şairlerini bu kadar derinden önemseydiği için
suçlanmalı mıydı?

"Konuşacak çok *şeyimiz* var," dedi Sergei, gözleri *bir*
şeyle yanıyordu.

"Öyle mi?"

Ona doğru eğildi. "Hazır olun Leydi Poppy," diye fısıldadı
kulağına. "Büyük Rus ayısı gibi, yakında sana tutkuyla
kükreyeceğim. Puşkin'in tutkusuyla. Ve daha fazlası. *Çok*
daha fazlası."

Geri çekildi ve yavaşça gülümsedi.

"Ah," dedi ve o erimiş, ürpertici hissin kendisini ele geçirmesini ve kalbinin çalgınca çarpmasını bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey yok.

BÖLÜM 16

Nicholas'ın Hizmet görevinin buna değdiğinden emin olmadığı anlardan biriydi. Edebiyat salonunun ertesi günü, Prens Sergei Whitehall'daki işleriyle ilgilenirken, Nicholas kendini Poppy, Natasha ve köpekleriyle birlikte British Museum'un geniş bir kanadında yürürken buldu. Prenses tüylü havlayanları turlarına bebek arabasıyla getirmek için özel izin aldı.

Natasha şimdi bir Yunan tanrıçası heykelinin önünde durdu. "Şimdi senden corgis'i itmeni istemek zorundayım, Nicky," tembel bir esnemeyle ona anlattı. "Sadece çok yakın arkadaşların bunu yapmasına izin verilir." Poppy'ye sinsi bir bakış attı. Neyse ki Yunan tanrıçasının giysilerini incelemekle o kadar meşguldü ki bu hafifliği fark edemedi.

Daha şimdiden çocuk arabasını devasa merdivenlerden yukarı kaldırmıştı ki içinde beş köpek varken bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Şimdi de çocuk arabasını mı *itecekti*?

Cesedinin üzerinden.

Poppy'ye şöyle bir bakınca her şeyi duymuş olduğu anlaşılıyordu. Gözleri eğlenceyle parıldıyordu.

Natasha'ya sıkı bir gülümseme verdi. "Korkarım

yapamam." Çenesini içeri çekti. "Neden olmasın?"

Pişmanlık duymak için artık çok geçti, ama bilmem kaçınıcı kez, bu kadınla hiç yakınlaşmamış olmayı diledi.

Prenseler.

"*Köpekleri* itemem" -boğazına bir çift çorap tıkanmış gibi hissediyordu- "*çocuk arabasında*." Poppy'den hafif bir kısı kısı gülme geldi. "Hiç itmedim," diye devam etti, sesi yükseliyordu, "ve asla itmeyeceğim!"

Bebek arabasındaki lanet köpekler.

Dünya ne hale geliyordu?

Davranışlarındaki eksiklikten dolayı üzölmeyi reddetti -bir adam ancak bu kadar saçmalığa katlanabilirdi- ve Poppy'nin, Natasha nefesini toplarken çocuk arabasını itmesi için prensese yaptığı kibarca ısrarı görmezden gelerek iki hanımın önünde ilerledi.

Eğer Poppy onu suçlu hissettirmeye çalışıyorsa, bu işe yaramazdı.

Yine de, birkaç kişinin gözünün içine baktı. yağlı boya tablolarını görmeden kutladı ve her zamanki kendinden emin halinin olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Poppy onu etkilemeye başlamıştı. Natasha onun dikkatini çekmek için aptalca girişimlerde bulunuyordu.

Evet, Lord Derby'nin kızı çok konuşuyordu ve bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyordu ama bir şekilde tanıdığı diğer tüm kadınlardan farklıydı. Bunun, onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamamasıyla ilgili olabileceğini düşündü.

Bu kadar. Onun fikirlerine zerre kadar değer vermiyordu.

Ferahlatıcı bir değişiklikti.

Yine de alçaltıcı.

Pek çok insan bu zamana kadar kendi yolunu çizememişti. Nicholas'ın derisinin altında, özellikle de hiçbir kadının. Yine de Poppy'nin onun erkeksi çekiciliğine karşı kayıtsızlığı Kadın nüfusunun geri kalanından çok daha iyi olması, onu umduğundan daha fazla fark etmesine neden oluyordu.

İngiliz ressam William Hogarth'ın büyük bir tuvalinin önünde ona yetiştiklerinde Natasha yüzünü buruşturdu, Poppy ise gülümsedi. Belli ki prenses daha küçük bir ölümlünün corgis'lerini itip kakması ve Poppy'nin -kibar kız- kraliyetin rahatsızlığından zevk aldığı anlaşılıyordu.

"Birincil koltuğuna ne diyorsun Drummond?" Natasha öğrenmek istedi. "Ve nerede bulunuyor?"

Sessiz bir nefes aldı ve sabır için dua etti. O iki kez sorduğuna yemin edebilirdi. "Seaward Hall'da Kuzey Denizi," diye cevap verdi, hissetmediği bir soğukkanlılıkla.

Poppy çok yakındaydı. Saçlarının kokusunu alabiliyordu; menekşe kokusuyla karışmış güneş ışığı ve temiz hava kokusu vardı.

"Bir zamanlar orada Vikingler yok muydu?" diye sordu nişanlısı. Gözleri hâlâ tabloda, ince elleri çocuk arabasını kavrayarak konuşmaya (ne varsa) katkıda bulundu.

Onun bu ilgisinden, sanki bir kızıdan ilgi bekleyen aşık bir çocukmuş gibi, zevk duymaktan kendini alamadı. ulaşılabilir bir kadın. Ama ona sahipti, değil mi? Hoşuna gitsin ya da gitmesin, yakında onun karısı olacaktı.

"Efsaneye göre," dedi Natasha'yla konuştuğu kadar sade bir tonla, "kıyı boyunca gömülü Viking hazinesi zulaları varmış. Küçük bir çocukken sürekli onları arardım."

Natasha onun çocukluğuna bizzat tanıklık etmiş gibi, "Sen çok sevimli, yaramaz bir çocuktun," dedi. "Hadi yolumuza devam edelim." Ve çenesini havaya kaldırarak bir sonraki resme doğru yürüdü.

Poppy ona baktı ve kıkırdadı. "Evet, seni sevimli, yaramaz dük," diye fısıldadı ona, "devam edelim."

Gözlerini ona dikti. Pek çok insan onunla dalga geçmekten kurtulamazdı.

Bebek arabasını tekrar ileri itip "Hiç Viking hazinesi buldun mu?" diye sorduğunda dudaklarında hâlâ bir gülümseme kalıntısı vardı.

"Hayır, yapmadım." Kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Anı. "Kumu yüzlerce sopayla dürttüm, binlerce kayayı ters çevirdim. Ve bugün bile hangi değerli ganimeti kaçırmış olabileceğimi merak ediyorum."

Natasha koridorda daha da ilerledi, hiç şüphesiz yakışıklı bir çoban resminin altında hararetli bir şekilde konuşan üçlü genç bayanlar tarafından çekiliyordu.

Poppy, Toskana'daki güzel bir tarla sahnesinin önünde, kirpiklerinin altından Nicholas'a baktı. baştan çıkarıcı ama zeki bir şekilde. Bunun nasıl olabileceğini anlamakta güçlük çekiyordu ama yine de bir şekilde bunu başarmıştı.

"Natasha'nın senden etkilendiği çok açık." Nişanlısının konuşurken başını çevirmek gibi kadınsı bir huyu vardı.

"Bunların hepsi dük olmanın bir parçası," dedi, Poppy'nin hoşuna giden şeylerin zihninde bir listesini çıkarmakta olduğu gerçeğini görmezden gelerek. "Oldukça sıkıcı. Natasha'nın seni ve Sergei'yi bir araya getirmek için çevirdiği dolaplara ne demeli?"

Poppy omuz silkti. "Seninle yalnız kalmak istediğinden hiç şüphem yok."

"Katılıyorum," diye cevap verdi, "ama onun yönlendirmesine açık olacağınızı düşünüyor olmalı."

Poppy kızarma nezaketini gösterdi. "Sizinle birlikte hareket etmem sizin yararınıza, Majesteleri. Amacımız mutlu bir prens ve prenses, bu yüzden hizaya geldiğim için beni suçlamayın."

Kıkırdadı. "Hayır, beni eğlendiren bunu yapma isteğiniz. Sergei senin dengin sayılmaz, biliyorsun."

Bir şey söylemek için ağzını açtı - narin kaşlarının düz çizgisine bakılırsa, şüphesiz öfkeliydi. Ama Natasha onlara doğru yürüdü ve Toskana tarlalarının resmine üstünkörü bir bakış attı.

"İngiliz ressamlarınız iyi ve güzel." İç çekti. "Ama Ruslar nerede? Levitsky Argunov?"

"Koridorun ilerisinde," diye cevap verdi Nicholas. "O yöne doğru gidelim ve yol boyunca işimize geldiği gibi duralım mı?"

Önlerindeki üç şık genç kadından onlara doğru birkaç nefes geldi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sergei gelmişti, ıslıl ıslıl ve ihtişamlıydı, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Muhteşem bakışlarını sadece Poppy'nin üzerine dikti.

Prens elinin üzerine eğildiğinde yanakları pembeleşti ve dudağını ısırıldı. Sonra hızlıca bir bakış attı, Nicholas'a gergin bir bakış attı, sanki Natasha konusunda onunla alay ettiğine pişman olmuş gibiydi.

Kaşlarını kaldırdı. Belki de şimdi gülme sırası ondaydı.

* * *

Evet, Poppy Sergei'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Leydi Gastly'nin edebiyat salonunda bıraktığı olumsuz izlenimi silmek istiyordu ama son sınavının Drummond Dükü'nün önünde gerçekleşecek olmasından heyecan duyuyordu.

Rusya'da tanıdığı ve Grangerford balosunda büyüleyici bir bakış attığı eski prensi geri istiyordu.

Tanrı korusun, prens onu hayal kırıklığına uğratmasın. Drummond'un onun erkek zevkini küçümsemesi çok utanç verici olurdu. O

onun önünde aptal gibi görünmekten hoşlanmıyordu - zaten onu çok kızdırmıştı.

"Seni özlemedik kardeşim," dedi Natasha neşeyle. "Aslına bakarsanız, Leydi Poppy ile yürüyebilirsiniz. Dük ve ben corgislerle ilgileniyoruz."

Drummond prens ve prensesin arasına bakarak ciddi bir ifadeyle, "Ve bu çok *keyifliydi*," dedi.

Poppy neredeyse kıkırdıyordu. *Adamın hiç utanması yok muydu?*

Tabii ki tamamen yanlış bir bakış atarak -bağlayıcı da onun bu yorumundan en az onun kadar eğlenmişti- prenses ve nefes nefese kalmış köpeklerle dolu bebek arabasıyla birlikte uzaklaştı.

Poppy biraz rahatlayarak Sergei'ye döndü. "Majesteleri, Shakespeare'in büstünü gördünüz mü? Ben de görmek için can atıyorum. Birkaç oda aşağıda."

"Size eşlik etmek benim için bir zevk olacak," dedi Sergei, kolunu onun koluna doladı. "Elbette, Bard'ın tüm oyunları arasında en çok *On İkinci Gece*'yi seviyorsun. *Benim* favorim o, senin de öyle olacak."

"Hayır, olmayacak," dedi, biraz sinirlenerek. Onu değerlendirmek için henüz erken günlerdi. "*On İkinci Gece*'yi severim ama *Macbeth*'i tercih ederim."

"Ama aynı şeylerden hoşlanmak önemli, değil mi?" dedi sevimli bir sırıtışla. "Uyumlu olmak için."

Kızardı. Demek onun hakkında bu şekilde düşünüyordu. Sonra kendisiyle ne kadar farklı olduklarını hatırladı. Drummond öyleydi. Dudağını ısırıldı. "*Arkadaşlar* farklı şeylerden hoşlanabilir. Hayatı ilginç kılan da budur."

Drummond'un yanında hiç sıkılmazdı.

Sergei kısa bir kahkaha attı. "Arkadaş mı?" Daha yakına eğildi. "Biz arkadaştan daha fazlasıyız," diye fısıldadı. "Ben öyle karar verdim."

Dük'e gergin bir bakış attı. "Unutmayın, ben "Drummond Dükü'yle nişanlandım," diye fısıldadı.

Sonunda, bu iddiayı ortaya attığında doğruyu söylüyordu.

Sergei umursamaz bir el salladı. "O sadece bir dük. Ben bir Rus prensiyim. Prensler düklerden daha önceliklidir."

"Ama Sergei, Drummond Dükü-"

Kafasının içindeki küçük bir şeytan ona bir *Rus prensesiyle flört ettiğini* hatırlattı.

"Drummond Dükü kimin umurunda?" Sergei durdu ve ona yine o için için yanan, yarım gözlü bakışını attı. "Odana ne zaman gelebilirim?"

Onun odası mı?

Elinde değildi. Kıkırdadı. Tabii ki, onun misafir odasını kastetmişti. İngilizce onun ana dili değildi, o yüzden

arada sırada utanç verici hatalar yapması kaçınılmazdı.

"Her zaman." Onun kolunu okşadı, kendini belli belirsiz ona karşı korumacı hissediyordu. "Tercihen öğleden sonra erken saatlerde. Sadece söyle kelime."

Ona yavaşça sıırttı. "Gündüzü geceye mi tercih ediyorsun?"

"Evet. Gündüzleri oldukça sevdiğimi söylemeliyim."

Petersburg'da onunla bu kadar tuhaf konuşmalar yaptığını hatırlamıyordu. Belki de uzun zamandır İngilizce konuşmamıştı.

"Seni cesur kız. Ne giyeceksin?" Sesinde aniden sert bir ton belirdi.

"Bir yürüyüş elbisesi, sanırım."

"Muhteşem." Ona bir kez daha ateşli bir gülümseme verdi. "Acele etmemeyi severim."

"Bu çok ferahlatıcı." Adamın yorumları giderek kafa karıştırıcı hale gelse de kendini gülümsemeye zorladı. "Çoğu erkeğin acelesi vardır."

Her akşam yemekte babası vardı. Ve Stanbury Markisi ve Lord Tweed hariç, salonunda çaya gelen her erkek, çaydanlığı iki kez değiştirmek zorunda kalacak kadar uzun süre gevezelik eden çenesi düşük talipler.

Prens Drummond ve kız kardeşine doğru baktı, sanki kendisini duyacaklarından korkuyordu. "Şapkanı da tak," diye ısrar etti. "Tüylü bir şey olsun. Ve şemsiyeni. I şemsiyeyi kendi yararına kullanabilen bir kadını severim."

Ani bir korkuya kapıldı - adını koyamadığı, ama kesinlikle ona hiç yakışmayan mantıksız, iğrenç bir korku.

"Sergei" -durakladı- "benim misafir odamı kastettiniz, değil mi?"

Gözleri biraz soğudu. "Neden, başka bir yeri kastettiğimi mi düşündün?"

Gözlerini kırptırdı. Yapamazdı, cesaret edemezdi-

Hayır, tamamen uygunsuz bir yönde düşünüyordu. "Tabii ki hayır," dedi kibarca.

"*Prens, Leydi Poppy!*" Drummond onlara doğru yürüyordu. "Görmediniz mi? Boris kaçtı."

"Lanet dükün canımı sıkıyor," diye mırıldandı Sergei, "ve o köpekten nefret ediyorum. Umarım onu aramaya gider ve kendisi de kaybolur."

"Nereye gitti?" Poppy, Sergei'nin son derece kaba sözlerini duymazdan gelerek Drummond'a sordu.

"Emin değilim." Kızgınlık Drummond'un gri gözlerinin kısılmasına neden oldu. "Koridordan aşağı koştu. Natasha buhar nöbeti geçiriyor ve salonda bir sandalyenin üzerinde oturuyor."

ileride ve solda. Prens Sergei, lütfen onu eve götürün ve Leydi Poppy, siz de benimle gelin." Onun elini tuttu.

Büyük bir rahatlama hissetti. Ayrıca adamın sert, erkeksi tutuşunu hissettiğinde kalbinin yakınında bir sıcaklık hissetti.

Dük, prense, "Boris'i bulur bulmaz prensese geri vereceğiz," diye seslendi.

Poppy, Sergei ile yaptığı yapmacık konuşmanın bittiğine sevinmişti. Ve Drummond'la bir süre yalnız kalabilecekleri için beklenmedik bir zevk duydu.

Mızımız prensesin şirketi de.

Soluklanmak için ödemeleri gereken bedel huysuz bir köpek bulmak olsa bile.

BÖLÜM 17

Nicholas'ın prensesin emrine amade olmaktan duyduğu hafif kızgınlık tam anlamıyla bir öfkeye dönüştü. Poppy ile birlikte yarım saat boyunca müzenin çeşitli odalarını aramış olmalarına rağmen tek gözlü köpeği hiçbir yerde bulamadılar.

"Prenses onun insanları sevdiğini ve kalabalığa doğru koşacağını söylüyor," dedi.

"O zaman Elgin Mermerleri'nin yanında tekrar denemeliyiz," diye önerdi Poppy.

"Bunu zaten iki kez yaptık."

"Peki ya Rosetta Taşı?" "Pekâlâ.

Bir kez daha."

Sağ tarafa dönüp, kraliçenin bulunduğu odaya gittiler. Poppy tam ileriye gösterdiğinde ünlü taş. "İşte orada!"

Çömelmiş köpek uzun basamaklardan birinci kata inmek için elinden geleni yapıyordu. İkisi de ona doğru koştu, Nicholas da onu kucağına aldı. Boris'in dili ağzından dışarı sarktı ve tek gözüyle meydan okurcasına Poppy'ye baktı.

Nicholas, "Maceran sona erdi, köpek dostum," diye mırıldandı.

Poppy Boris'in başını okşadı. "Acaba nerede saklanıyordu?"

Canavarın başını okşayan ince parmakları, mırıldandığı tatlı sözler, Nicholas'ın dikkatini bir şekilde çekmiş ve onu elinde tutmuştu. Kışkandığını fark etti. Bir köpeği kışkanıyordu.

Tanrı aşkına, ne düşünüyordu? Önemli olan yerler dışında hiçbir yerde tatlı okşamalara ihtiyacı yoktu ve o zaman bile tatlı olması gerekmiyordu, değil mi?

Bir okşama yeterliydi.

Okşamak bile olmaz. Elinle hızlıca bir iki dokunuş yeterdi.

Boris'i çekti ve Poppy'nin elini havada asılı bıraktı.

Sırf bu yüzden.

"Köpeğin daha fazla dokunulmaya ihtiyacı yok." Nicholas üzerine korkunç bir ruh halinin çöktüğünü hissediyordu ve nedeninden emin değildi.

"Neden bana ters ters bakıyorsun?" diye sordu, elleri kalçalarında. "Ben ne yaptım ki?"

Geniş yüzlü, fırfırlı şapkalı, ellerini yumruk yapmış, onlara doğru yürüyen küçük bir kadının yaklaşmasıyla cevap vermekten kurtuldu.

"Kürklü postunu patlat, işte orada!" Onu uysal bir hizmetçi takip etti. "O kötü köpek yuttu yuvarlak kolyemden inci ve yakut kolye. Onu kucağıma aldım. 'Ah, seni sevgili şey' dedi ve bir de baktım ki ısırıp koparmış!"

Kırık bir altın zinciri havaya kaldırdı.

Poppy'nin gözleri kocaman açılmıştı. "Çok özür dilerim hanımefendi. Eminim kolyeyi de -öhöm- ondan geçtikten sonra alabileceğiz."

Kadın dudaklarını büzdü. "O kadar bekleyemem. Ben Surrey'den ziyarete geldim ve eve gitmeliyim. Benim adım Bayan Travers. Küçük bir hanım olabilirim ama köyümde oldukça önemli biriyim, bunu bilmenizi isterim."

Nicholas, "Lütfen bana adresinizi verin hanımefendi, kolyeyi geri getireceğimizden emin olabilirsiniz," dedi. "Umarım bir gün içinde. En fazla iki gün."

"Bilmiyorum," dedi Bayan Travers kuşkuyla. "Ya onu saklamaya karar verirsiniz? O köpeği bana ver, o zaman parçamı geri alacağımı bilirim. Aldığımda sana bir not gönderirim ve gelip onu alabilirsin."

"Bunu yapamayız. O bizim köpeğimiz bile değil," dedi Poppy. "Ve biz hırsız değiliz. Senin köpeğinle ilgilenmiyoruz. ...çalıntı kolye."

Bayan Travers'ın nefesi kesildi. "Öyle olmalısın. Köpeğiniz yedi onu!"

"Özür dilerim," dedi Poppy, yüzü pembeleşerek. "Sadece istemediğimizi kastetmiştim."

Kadın dudaklarını büzdü. "O köpeği bana ver, yoksa polis çağıracağım!"

Nicholas elini onun koluna koydu. "Madam, köpek bir Rus prensesine ait-"

"Köpeğin kime ait olduğu umurumda değil." Bayan Travers patladı.
gözyaşlarına boğuldu. "Bir köpeğin müzeye girmesine izin verildiğini kim duymuş? Bana saldırdı, vahşi hayvan! Bunun için de suç duyurusunda bulunacağım."

Poppy Nicholas'ın kolunu çekiştirdi. "Köpeği ona vermeliyiz," diye fısıldadı Bayan Travers'in kulak tırmalayan feryatlarının arasından.

"Hayır, yapamayız," dedi. "Natasha küplere biner." Ve

Bayan Travers'ı çığlık attığı için lanetledi.

"Biliyorum," dedi Poppy, "ama onu birkaç gün içinde geri alacağız, değil mi?"

Nicholas, sadece nefes nefese kalan ve tek gözünü deviren Boris'e baktı. "O şeytani biri. İlk fırsatta kaçıp gideceğini görebiliyorum." Bayan Travers'a döndü. "Sızlanmayı kesin, hanımefendi. Bir ya da iki gün kalırsanız sizi Londra'da iyi bir yere yerleştireceğim."

Feryatları aniden hıçkırığa dönüştü ve sonra tamamen kesildi, Tanrı'ya şükür.

"Kesinlikle olmaz," dedi kesin bir kararlılıkla. "Geri dönmeliyim. Hizmetçimi de. Ve eğer vücudunuzda iyi bir kemik varsa, o köpeği almama izin verirsiniz. Onu bir de kredi."

Nicholas ona, "Bize bir dakika izin ver," dedi, sonra Poppy'ye döndü. "Haklı," dedi alçak sesle, Boris hâlâ nefes nefese

Kollarında mutlu bir şekilde. "Bunların hiçbirisi onun suçu değil ve burada kalmak yerine evine dönmesine izin verilmeli.

Köpeği almasına izin vermeliyiz ama tek başına gidemez. Ben de gideceğim. Natasha o vahşinin yanında tanıdık bir yüz olduğunu bilirse, ona bir şey olmaz. Rus ikizleri üzemeyiz, unuttun mu?"

Poppy içini çekti. "Sanırım haklısın. Ama nasıl gidebilirim? Bir refakatçiye ihtiyacım

olacak." "Burada

kalacaksın."

"*Hayır*. Bu çok çirkin. Biz... biz bu işte birlikteyiz, hatırlıyor musun?"

İtiraf etmeli ki, onun böyle söylemesi tüm bu durumdan duyduğu aşırı kızgınlığın bir kısmını yatıştırdı.

Bayan Travers'a döndü. "Surrey'de Leydi Caldwell diye birini tanıyor musunuz?"

Kadın bir elini göğsüne götürdü. "Elbette. Lord ve Leydi Caldwell tüm Surrey'deki en iyi ailelerden biridir. Kilisemizdeki sunak loncası -biliyorsunuz, başkanlık görevlisiyim- bir keresinde keyifli bir tur için evine davet

edilmişti.

bahçeleri. Malikaneleri köyümden sadece  mil uzakta."

"O benim vaftiz annem ve babamın ilk kuzeni," dedi Nicholas. "Onunla kalacağız ve söz veriyorum kolyeyi mümkün olan en kısa sürede bozulmamış bir şekilde geri getireceğiz. Aslında Leydi Caldwell hiç şüphesiz siz ve hizmetinizin kolye yapıłana kadar bizimle kalmanızı memnuniyetle karşılayacaktır. tekrar kullanılabilir."

Kadın kızardı. "Bunu takdir ediyorum genç adam." Elini adamın koluna koydu. "Bu bibloyu bana rahmetli kocam verdi. Biraz kaba davrandıysam özür dilerim. Çok isterdim Leydi Caldwell ile kal."

"O zaman anlaştık," dedi huysuzca. "Ve lütfen özür dileme. Paniğinizi anlıyorum." Bayan Travers'in çenesi titrerken ve hizmetçisi onu yatıştırmaya çalışırken Nicholas bir kez daha Poppy'ye döndü. "Babanın hiçbir itirazı olmamalı. Tamamen uygun bir çözüm bulduk."

"Güzel." Sırıttı. "Boyumuzdan büyük işlere kalkıştığımızı düşünmeye başlamıştım."

Nicholas gözlerini devirdi. "nmzdeki bir ya da iki gün içinde ayaklarımızın etrafına bakmakla çok daha fazla meşgul olacağız."

"Boris'e teşekkürler." Bir kez daha küçük suçlunun kulağının arkasını kaşıdı.

Evet, lanet köpek sağ olsun, diye düşündü Nicholas, sonra düşüncesini düzeltti. Belki de minnettar olmalıydı. Son zamanlarda bir rutine girmişti, değil mi? Boris yüzünden

Poppy ile Londra'dan ayrılmak. Onunla birlikte olmak her zaman sürprizler vaat ederdi.

Ve Şu gerçekle y zleŐmeliydi: Nişanlısına karşı umutsuz bir Şehvet duyuyordu. Elbette nişanlısıyla birlikte olmak için bir fırsat yaratabilirdi.

Surrey'de onunla yalnız, vaftiz annesi evde olsun ya da olmasın.

* * *

Nicholas, Bayan Travers, hizmetçisi ve Boris ile birlikte onu eve bıraktığında Poppy oldukça heyecanlanmıştı.

Lord ve Leydi Caldwell'e geldiklerini bildirmek için haberci gönderdi.

Küçük bir köpeğin bu kadar yaygara koparması ve yeni ve farklı bir Şey yapmak için bir fırsat yaratması inanılmazdı. Evet, Poppy Drummond'la birlikte olacaktı ama

onunla daha fazla zaman geçirme fikrinin ilgisini çektiğini fark etti. Ona karşı bir *eğilimi* olduğu için değil. ama onu zekasını keskin tutmaya zorladığı için.

Ve belki de harika öpüŐtüėü için.

Lord ve Leydi Caldwell'lerde öpüşme fırsatı bulacaklarından değil.

Yaparlar mıydı?

İtiraf etmeli ki, küçük, kullanışlı bir çanta hazırlamak için üst kata koŐarken nefesini kesen Şey bu ihtimaldi.

Kettle'ın onun için bulduğu bavul (babam sayesinde kişisel bavulları atılmıştı).

Bayan Travers ve hizmetçisi, Poppy toparlanırken çay, lezzetli kekler ve boş dedikodular getiren Cook'un varlığıyla rahatlayarak misafir odasında sabırla beklediler. Boris mutfakta bekledi; Kettle'a göre, personel ona "her şeyi yoluna koyması" umuduyla bir kase sulu yemek yedirdi.

Poppy en iyi gece vardiyasını katlarken, durumu Charlotte Teyze'ye anlattı ve Lord Derby Whitehall'dan eve döndüğünde ona her şeyi açıklayacağına söz verdi.

"Sorun değil canım," dedi Charlotte Teyze. "Ama kız kurusu olduğun zaman uyman gereken kuralı unutma. misafir." "Neymiş

o?"

"Bir kız kurusu geceleri yatak odasının kapısını kilitler."

Poppy çenesini içeri çekti. "Bu oldukça açık görünüyor."

"Evet," dedi Charlotte Teyze, "ama bu kuralın sadece

yarısı." "Diğer yarısı ne?"

"Bir kız kurusu geceleri yatak odasının kapısını *ancak* keşi bittikten sonra kilitler."

"Keşfetmek mi?"

Charlotte Teyze kıkırdadı. "Tek başına olmanın güzelliği, insanların sürekli 'Nereye gidiyorsun Tanrı aşkına' diye bağırmadan koca bir evde dolaşabilmesidir. "

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi Poppy.

"Özgürlük, canım, maceranın anahtarıdır. Onu iyi koru. Ve macera ne kadar büyük olursa olsun ya da sizden ne kadar çok talepte bulunursa bulunsun, asla özgürlüğünüzden vazgeçmeyin Tamamen. İnsanı genç tutar. Ve ilginç. Ve canlı tutar."

"Bana birden fazla kural veriyorsun sevgili teyzeciğim." Poppy gülümsedi. "Ben en az beş tane sayıyorum."

Charlotte Teyze elini salladı. "Oh, o son kısım Benim uydurduğum bir şey. Ama oldukça hoşuma gitti. Sanırım bunu oluşturmakta olduğum yeni Spinsters el kitabına ekleyeceğim. Keşfe çıkarken yanınızda ağır bir şamdan ve sivri bir iğne taşımayı unutmayın."

"Pekala." Poppy onun yanağına bir öpücük kondurdu. "İki ya da en fazla üç gün sonra görüşürüz."

Gitmek üzere salona döndüğünde Bayan Travers onu gördüğüne çok sevinmiş, Nicholas'ın geldiğini görünce daha da mutlu olmuştu.

"Buyurun majesteleri." Kettle hemen Boris'i kollarına aldı.

Poppy, Drummond'un son derece suratsız görüldüğünü fark etti.

"Hanımlar," dedi, "haberlerim var. Hem Rus prensesi hem de prensi bize eşlik edecek. Israr ediyorlar. Boris'in mutlu olmak için metresine ihtiyacı olduğuna inanıyorlar."

Odaya bir sessizlik çöktü ama sonra Bayan Travers alkışlamaya başladı.

Poppy'nin kalbi sıkıştı. Birkaç günlüğüne Londra'dan ayrılmayı dört gözle bekliyordu. Ama şimdi Rus ikizler geliyordu ve onların ihtiyaç duyacağı tüm ilgiyi düşünmek bile onu yoruyordu.

Özellikle de Sergei ile daha fazla garip konuşmalar yapmak istemiyordu. Sergei'de olduğunu düşündüğü harika niteliklerden herhangi birine sahip olduğuna dair umudunu hızla kaybediyordu. St. Petersburg'da bolluk.

"Ne büyük bir zevk!" diye haykırdı Bayan Travers. "Daha da yüce bir toplulukta olacağız. Duyduğuma göre siz bir dükmüşsünüz, Majesteleri ve nişanlınız da bir kontun kızı, ki bu son derece etkileyici. Ama bir prens ve prensesle birlikte seyahat etmek? Vay canına. O canavarın kolyemi yutmasına neredeyse sevineceğim." Kadının yüzünde Gülümsemelerle kaplı, aniden sarktı. "Elbette geri alacağım, sence de öyle değil mi?"

Nicholas ona, "Hiç şüphesiz," diye güvence verdi, sesi oldukça gergindi. "Boris'i bizzat ben denetleyeceğim."

"Oh, seni harika adam!" Bayan Travers kendini onun kollarına attı. "Kim bir dükün tek gözlü bir köpeğin peşine düşüp de bir kolye yapıp yapmayacağını merak ettiğini duymuş ki? Nasıl olur da Kimse senin hakkında böyle kötü şeyler söyledi mi?"

Eliyle ağzını kapattı ve hizmetçisi kıpkırmızı oldu.

"Ah, canım," diye mırıldandı, "hizmetçim ve ben Lord Derby'nin aşçısıyla tartışıyorduk."

"Kayıp amcası hakkında mı?" Poppy sordu.

"Yoksa ahtapot mu?" Nicholas, Poppy'ye sanki hakkındaki tüm bu dedikoduların nedeni kendisiymiş gibi bir bakış fırlatarak sordu, oysa gerçekte-

Aman Tanrım. Öyleydi, değil mi? Elbette taliplerine ahtaptan hiç bahsetmemişti ama Cook'u masal anlatması için cesaretlendirmişti. Poppy de bunları teyzesine tekrarlamıştı.

Charlotte ve arkadaşları, ve şimdi-

Cook şimdi tüm Londra'ya ve Bayan Travers gibi bazı taşralılara da anlatıyordu. Görünüşe göre herkes Dük'ün sözde kötü ve cüretkâr maceraları yüzünden çılgına dönmüştü.

Bayan Travers dudağını ısırdı. "Hem ahtapotu hem de amcaı duyduk. Ama söz konusu olan annem."

Ağzında görünmez bir anahtarı çevirdi.

"Çok iyisiniz," dedi Nicholas ona. "Ama merak ediyorum. Cook kayıp amcam hakkında tam olarak ne söyledi?"

Bayan Travers hizmetçisine baktı. "Sen söyle ona."

Hizmetçi onun gözlerinin içine tam olarak bakamadı. "O bir Boncuk gözlü zayıf bir çocuk. Ama boncuk gözleri onu

Viking altını hakkı. Sizden önce kuma gömülmüştü. denize bakan bir mülk. Ama ailenizden biri onu bu yüzden öldürdü, zavallı çocuk."

Sanki söyledikleri şok edici bir şey değilmiş gibi burnunu ovuşturdu.

"Yani hepiniz lanetlisiniz," diye sözlerini tamamladı.

Drummond büyük bir neşeyle, "Öyle görünüyor," dedi. "Şimdi gidiyoruz, hanımlar. Ön tarafta bir araba sesi duyuyorum."

Boris Nicholas'ın yüzünü yaladı ve sızlanmaya başladı.

Poppy pencereden dışarı baktı. "Bunlar Rus ikizler."

Bayan Travers, "Köpekle birlikte gitmeliyim," dedi.

"Öyleyse prensesle birlikte ata bineceksin," dedi Nicholas. "Çünkü prenses ondan ayrılmayacak."

Bayan Travers elini tekrar kalbinin üzerine koydu. "Tanrım, bir gün bir anda nasıl da değişebiliyor! Lily Travers'ın bir Rus'la arabaya bineceği kimin aklına gelirdi? Prenses!"

Evet, Derby Kontu'nun kızı Leydi Poppy Smith-Barnes'ın tek gözlü bir köpeğin peşinden Surrey'e gideceği kimin aklına gelirdi?

BÖLÜM 18

Nicholas, Poppy'nin Bayan Travers, hizmetçisi ve Natasha'yla birlikte ata binmesine üzülmemeye çalıştı. Elbette mantıklıydı.

Sergei ile ata bindi.

Birkaç Rus hizmetçi, Poppy'nin hizmetçisi ve birkaç sandıkla birlikte başka bir araba da arkadan geliyordu.

Bu, Nicholas'ın Surrey'e yaptığı en uzun yolculuktu. Prens durmadan Rusya'daki bekârlık hayatından, kadınlardan, şaraptan, görkemli partilerden söz ediyordu; sanki Nicholas'ın kendi payına düşen çılgın bekârlık anları olmamış gibi. Sonra da Nicholas'ın hiç hoşlanmadığı bir spor olan horoz dövüşüne olan ilgisinden söz etti. Sergei vurduğu ayıların sayısıyla da övünüyordu -dokuz tane- ve bir ayının derisinin nasıl yüzüleceğini en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu.

Nicholas zorlukla bastırıldığı bir sıkıntıyla dinledi. Bildircin avlamayı tercih ederdi ama kendisini başka bir yerde istemesine neden olan şey ortak ilgi alanlarının olmaması değildi. Prensini kendini beğenmiş tavrını çok itici buluyordu.

Görünüşe göre dünya Sergei'nin etrafında dönüyordu.

Prens biraz sinirli bir şekilde, "Şu anda çok iyi bir kâğıt oyununu kaçıyorum," dedi ve hızla düzenli bir oyuncu haline geldiği köklü bir Londra kumar cehenneminden bahsetti. "Surrey'e gidiyor olmamız çok kötü."

Nicholas omuz silkti. "O an için en iyi çözüm bu gibi görünüyordu ve hanımlar da bu düşünce karşısında heyecanlanmış görünüyorlardı. birkaç günlüğüne Kasaba'dan uzakta vakit geçirmek. Geride kalabilirdin, biliyorsun."

"Evet, sanırım yapabilirdim." Prens omuzlarını silkti ve esnedi. "Ama Leydi Poppy ile vakit geçirmek güzel olacak."

Ya aptaldı ya da son derece kibirliydi.

Nicholas kısa bir kahkaha attı. "Nişanlısına söylenecek en iyi şey gerçekten bu muydu?"

Sergei sonunda onu fark etmiş gibiydi. "Leydi Poppy ve ben eski dostuz. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

Nicholas soğukkanlılıkla, "Evet, aslına bakarsanız biliyorum," dedi. "O Bana *eski* arkadaş olduğunuzu söyledi. Ama şu anda o benimle nişanlı. Yoksa unuttunuz mu?"

Prens kaşlarını kaldırdı. "Tavırlarından hoşlanmıyorum Drummond. Kendini beğenmişsin. Ses tonunuzda bir tehdit bile seziyorum. Bir Rus prensine karşı mı? Bu pek diplomatik bir davranış değil."

Nicholas omuz silkti. "Zararsız niyetleriniz varsa, herhangi bir tehditten korkmanıza gerek yok."

Sergei suratını astı. "Her şeyi çok ciddiye alıyorsunuz, Dük. Ben sadece ülkenizde eğlenmeye çalışan bir misafirim ve bunun yollarından biri de

zaten tanıdığım biri. Herhalde ziyarete gelen bir aristokrata bu kadarını layık görürsünüz."

"Keyfine bak, Sergei." Nicholas bilerek onun ilk adını kullanmıştı. "Sadece nerede olduğuna dikkat et." Arkasına yaslandı ve bir cheroot çıkardı. "Bir tane ister misin?"

Sergei şımarık bir çocuk gibi onu duymamış gibi davrandı. Pencereden dışarı baktı, yüzünde çelik gibi bir kayıtsızlık ifadesi vardı.

Ama Nicholas daha iyi biliyordu. Prens hiçbir şekilde karşısına çıkılmasına alışık değildi. Aslında Nicholas'ın onun hakkındaki olumsuz izlenimi bu son konuşmadan sonra daha da derinleşmişti. Sergei bencil biriydi, pek zeki ya da asil bir karakteri yoktu.

Nicholas, Poppy'nin ona karşı *bir eğilimi* olup olmadığını merak ediyordu, ama onunla St. Petersburg'da tanıştığında daha on beş yaşındaydı. Prens yakışıklıydı, hatta olmaya çalıştığında çekiciydi. Ama bundan daha derin bir şey değildi.

Belli ki ilk aşkın sancılarını çeken bir kız için bu kadarı yeterliydi.

* * *

Surrey'deki varış noktalarına vardıklarında, Poppy, Lord ve Leydi Caldwell'i güler yüz ve sıcak misafirperverlikten başka bir şey bulamadı. Misafir odasında güzel bir çay içtikten sonra odasına çekildi, yüzünü yıkadı ve hizmetçisinin saçını düzeltmesine izin verdi. Ama sonra

kızı eğlenmesi için gönderdi, bir kenara koydu

kendi kıyafetlerini giydi ve çantasını yatağının ayak ucuna koydu.

Charlotte Teyze'nin önerdiği şeyi yapmanın zamanı gelmişti. Keşfedin.

Malikane üç katlıydı ve Elizabeth dönemi tarzındaydı, bu yüzden dolaşmak için bolca kanadı vardı. amacı yeni yerler hakkındaki merakını gidermekten başka bir şey değildi.

Kız kurusu olmak harika bir şeydi.

Hizmetçiyle kısa bir sohbetten sonra kendini portre galerisinde buldu.

"İşte buradayım," diye fısıldadı biri omzunun üzerinden.

Sıçradı. "Drummond! Beni korkuttun!"

Yüksek sesle güldü, daha önce hiç gülmediği kadar içten bir kahkaha. daha önce duymuştum. "Özür dilerim. Karşı koyamadım. Birini aramaya o kadar dalmıştın ki. Kimi?"

"Bilmiyorum. Hizmetçi bana sol tarafta tanıdık bir yüz görebileceğimi söyledi."

"Beni kastediyor olmalı," dedi ve gözleri parıldayan ve yarım gülümseyen küçük bir çocuğun portresini işaret etti. Çocuksu ellerinden biri, ona tapan bir köpeğin başının üzerinde duruyordu. Diğeri ise yemyeşil, pembe bir gül tutuyordu.

"Bu sensin." Poppy çocuğun duruşundaki ve ifadesindeki ölçülü yaramazlığı hemen fark etti.

Çok sevimliydi. Ve tatlıydı.

Şimdi onun dönüştüğü adama ihtiyatlı bir bakış attı. Çocuk büyümüş, günahkâr bir yakışıklılığa sahip olmuştu ve çocuksu yaramazlık havasının yerini, kışkırtıldığında tehlikeli olabileceği duygusu almıştı.

"Evet," dedi. "O benim. Vaftiz annem bir yaz buraya geldiğimde bir portre için oturmam konusunda ısrar etti."

"Onun ödül çalisındaki tüm gülleri topladığın yaz." "Bu

doğru. Bu hikayeyi daha önce duydun mu?"

Poppy kıkırdadı. "İlk geldiğimizde hepimize söyledi Sen de Boris'in işleriyle ilgileniyordun."

"Bu da yetersiz kaldı, saatin bu kadar erken olmasına şaşırmadım." Kolunu uzattı. "Tura sizinle devam edebilir miyim? Ne de olsa mutlu bir nişanlı çift gibi görünmemiz gerekiyor. Ve sadece mutlu-aşık değil. Bir çift Üç yıl ayrı kaldıktan sonra birleştik." İçini çekti, çok

abartılı bir iç çekti.

Lanet olsun adama. Kız kurusu özgürlüğü gitti. Ve o, kızın cömert aşk hikayesini gündeme getirmeye devam ederek kabalık etti. taliplerine söylerdi.

"Pekâlâ," diye ısırdı, başıboş dolaşma planlarının değişmiş olmasından dolayı biraz dehşete düşmüştü. "Beni doğu kanadına, özellikle de ikinci kata, Kraliçe Elizabeth'in bir zamanlar kaldığı odaya yönlendirdiler."

Elini kolunun kıvrımına sardı. "Evet, önce durup onu göreceğiz."

Kraliçe Odası geniş ve gösterişliydi, hiçbir şey yerli yerinde değildi ve her şey tozluydu.

Drummond, "Oda o zamandan beri hiç kullanılmadı," dedi. "Daha çok bir tapınak gibi. Şurayı görüyor musunuz?" Güzel bir tuvalet masasını işaret etti. "Üstünde bir tarak var. Kraliçe onu ya unuttu ya da ziyaretinin bir hatırası olarak bıraktı."

Poppy yanına gitti ve tarağa baktı. "Bu onun saçı olamaz."

"Öyle," dedi Drummond. "Hâlâ orada olduğuna inanabiliyor musun?"

Bildiğimiz kadarıyla, hizmetçinin saçı olabilir ve onu değiştirip duruyorlar."

Poppy güldü ve odaya baktı. "İtiraf etmeliyim ki, bir kraliçenin uyuması için mükemmel bir yer."

"Ve bir erkeğin öpücük çalması için mükemmel bir yer," dedi Drummond. "Özellikle de kraliçenin yatağında."

Kalbi hızlanmasına rağmen kararlı bir şekilde "Hayır," dedi. "Yapamayız."

Ama yine de onu yatağa çekti, haydut. Kız onun altında sıkışmıştı ve ne kadar kızgın hissetse de onunla birlikte gülmekten kendini alamadı.

Bir anda durdular.

Onun zorlayıcı gri gözlerine baktığında ani bir telaş hissetti.

Eğildi ve kendi dudaklarıyla onun dudaklarını okşadı. Kadın bir iç çekti ve kollarını onun boynuna doladı. Ve sonra Onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptü, dili onunla oynuyordu, ağzı onunkinde sıcaktı.

Çenesi hoş bir şekilde sertti ve içinde sıcak ve şiddetli bir şeyi ateşlerken vücudundan yayılan kısıtlamayı hissedebiliyordu. Sırtını dikleştirdi, yukarı doğru bastırdı-

Ve sonra hatırladı. Onu sadece tatlı bir zevk için öpmüyordu, değil mi? Bu onun için bir oyundu. Onu uysal bir nişanlı, Dük'e deliler gibi aşık bir kadın olmaya ikna etmeye çalışıyordu. Drummond ve nihayetinde, sevmediği bir adam için kızlıktan vazgeçmesini sağlamak için tasarlanmış bir strateji. Adam onu kendi planlarına zorlamak için çorabını cebine koymuştu. Ve planları tamamen kendine hizmet ediyordu.

Bu o kadar kolay manipüle edilemeyen bir kadındı.

Onu itti.

Çekici bir sıcaklıkla yanan gözleri, esrarengiz gri havuzlara dönüştü.

"Şey," dedi kuru bir sesle, ayağa kalkarak. "Bu kesinlikle sona erdi
Bu."

Kendisi de ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti.
"Gerçekten de öyle." Kalbi küt küt atıyordu ama yine de Kraliçe Elizabeth'in sakin asaleti. "Şimdi, bana doğu kanadının geri kalanını gösterme nezaketinde bulunursanız."

O da öyle yaptı. Muhteşem odalar, paha biçilmez tablolar, müzelerde yer alabilecek heykeller ve devasa pencerelerden kırların güzel manzaralarını gördü zengin kadifeler ve damasklarla çerçevelenmiş.

Ama pek fark etmemişti. Kraliçenin yatağındaki o öpücüğü düşünmeden edemiyordu.

Drummond'a onu kızdırdığı için lanet olsun.

Geri döndüklerinde durdu ve ona anne babasının yeni evli bir çift olarak çekilmiş bir portresini gösterdi.

"Annenle baban birbirlerini seviyorlar mıydı?" Poppy ona sormaya cesaret etti, her ne kadar bu onu ilgilendirmese de biliyordu.

Başını salladı. "Hem de çok. Annem öldükten sonra On üç yaşındayken babam tamamen kaybolmuştu. Ama bir yıldan kısa bir süre sonra yeniden evlendi." Durakladı, ağzı inceldi. "Onun zayıflığından faydalanan bir komşusuyla. Kadın müsrif bir savurgan ve sadakatsizdi. Ayrıca nefret ediyordu

Ben ve kardeşim. Muhtemelen ondan nefret ettiğimizi açıkça belirttiğimiz içindir."

Profilinin çok güzel olduğunu düşündü. Ama onda kalbini sızlatan bir hüzün havası vardı.

"Ne kadar korkunç," diyebildi sadece.

Yüzünü ona döndü. "Peki ya ailen?"

Eski günleri düşünerek iç çekti. "Biz bir mutlu bir aile. Annem ve babam birbirlerine çok aşıklardı. Sonra on altıncı doğum günümde çiçek hastalığından öldü. Rusya'daki son günlerimizde yakalandığını düşünüyoruz."

Kızın çenesini kaldırdı. "Sen iyi misin? Senin için benim için olduğu kadar uzun sürmedi."

Titrek hissetmesine rağmen başını salladı. "Ben iyiyim. Ama babam değil. Sanki o da ölmüş gibi. Bu yüzden ben Tereddüt etti. "Mutlu değil."

Oh, Tanrım. Hala değildi, değil mi?

Evinden ve günlük hayatından uzakta olduğu için her şeyi net bir şekilde görmek çok daha kolaydı. Babası artık onunla yemek yemeyecek ve neredeyse hiç gülmeyecek kadar kederliken nasıl mutlu olabilirdi?

Drummond'un bakışları endişeliydi. "Özür dilerim. Hem de doğum gününde böyle bir şey olduğu için."

Poppy sertçe yutkundu. Kalbinin sabit ritmi arttı, düzensizleşti. "Ben de," diye fısıldadı.

Onu öne doğru çekti. "Gitme zamanı," dedi ve onu evin orta kanadına geri götürdü.

Elbette ona bugün doğum günü *olduğunu* söylemeyecekti.

Yirmi bir yaşındaydı.

BÖLÜM 19

Görev aşktan üstündür. Bu kadar basitti. Nicholas Lord ve Leydi Caldwell'lerde şarabını içip yemeğini yerken bu basit gerçeği aklının bir köşesinde tutuyordu. Bu, Poppy'yle çıkar uğruna evlendiği için duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmaya yardımcı oldu.

Lord ve Leydi Caldwell aşk için evlenmişlerdi. *Onun da* Ebeveynler.

Ama onlar hizmette değillerdi. O öyleydi. Farklı bir hayat seçmişti ve bununla birlikte farklı seçimler de yapmıştı.

Yine de... Leydi Caldwell'in Poppy'yi masada şu şekilde gözlemlediğini her gördüğünde hissettiği hastalıklı duyguyu inkar edemezdi

Ailelerin genellikle yeni gelenlere attıkları değerlendirici bakış. Leydi Caldwell, Poppy'yi müstakbel gelini, sevgili eşi olarak hayal ediyordu ve bu fikirden memnun görünüyordu.

Nicholas kendini suçlu hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Ama Lord ve Leydi Caldwell'in üç çocuklarını ve sayısız torunlarını herkese gururla anlatırken en belirgin hale gelen bu kadar sevgi ve sıcaklığın içindeyken doğru seçimi yaptığına inanmak zordu.

Onlarla akraba olduğunu bilse de kıskanıyordu; orijinal küçük aileleri bir bütündü, mutluydu ve her yıl daha da büyüyordu.

Tek yakın akrabası olan Frank'i düşündü. Ve sonra kendine onu düşünmemesini söyledi. Bu çok iç karartıcıydı.

Rus prensesin durumu da böyleydi. Yemeğin başında Nataşa Nicholas'a anlamlı bir bakış atmıştı. "Yer kartını değiştirdim, böylece benim yanıma oturacaksın," diye kulağına fısıldamıştı.

"Öyle mi?" Ses tonunu nötr ve yüzünü vurdumduymaz tutmaya çalışmıştı. Artık Pembe Leydi Operasyonu üzerinde çalıştığına göre, onu kızdırmayı ya da görmezden gelmeyi göze alamazdı.

Yemek boyunca her fırsatta ona yaklaşmaya, elini koluna koymaya, kalçasını onunkinin yanına bastırmaya çalışmasına rağmen, dizini gizlice onun gezinen elinden çekmişti.

Kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Tek umduğu, Natasha'nın yakınlaşmalarını başka kimsenin fark etmemiş olmasıydı. Oldukça görünüyordu imkansız.

Ama Sergei'nin Poppy'ye gösterdiği aşırı ilgi de aynı derecede utanç vericiydi. Nicholas, Prens'in Poppy'nin kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi. Kız boğuluyormuş gibi hafif bir kahkaha attı.

"Prens Sergei." Nicholas fazla nazik davranmaya zahmet etmedi. "Leydi Poppy'nin biraz eğlenmesine neden olan gözleminizi bizimle paylaşın."

Prens şarap kadehini masaya indirdi. "Doğum gününün tadını çıkarıp çıkarmadığınızı sordum."

Nicholas'ın içinden bir şok dalgası geçti. Daha yeni Poppy ile doğum günü hakkında konuşurken -Lady Derby o gün ölmüştü. O zaman bugünün doğum günü olduğunu bilmiyordu elbette.

Oh, Tanrım. Zavallı kız.

O da sanki hiçbir sorun yokmuş gibi davranarak onunla birlikte yürümeye devam etti. Ve üzgün.

"Doğum günü mü?" Bayan Travers sordu. "Kaç yaşındasın canım?" "Yirmi bir." Poppy gülümsedi, ama

Nicholas onun neşeli olmak için çok çalışıyordu.

Natasha kendini beğenmiş bir gülümsemeye, "Kız kurusu sayılırsın," dedi. "Drummond seni böyle bir kaderden kurtardığı için ne kadar şanslısın."

"Doğum gününü nereden biliyorsunuz Prens?" diye sordu Bayan Travers.

Sergei hançer gibi ona baktı.

Poppy boğazını temizledi. "Akşam yemeğinden önce teyzemin retikülüne bıraktığı güzel bir notu okuyordum. Prens de gördü."

Bayan Travers bir elini göğsüne koydu ve Sergei'ye baktı. "Omzunun üzerinden mi baktın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğinizi anlamadım, madam. Ben bir Rus prensiyim, biliyorsunuz."

Nicholas gözlerini devirmek istedi.

Leydi Caldwell, her zamanki ev sahibesi, ellerini birbirine kenetledi ve gülümsedi. "Bizim evde doğum günlerinde bir gelenek vardır," dedi. "Herkes dans etmeli."

Tanrı'ya şükür. Nicholas dans etmeyi pek sevmezdi ama masadaki gerginlikten uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Leydi Caldwell balo salonunu kullanmak yerine birkaç uşağın mobilyaları ve halıları geriye iterek bir oturma odası oluşturdukları oturma odasına geçmeleri daha iyi olacaktı.
Dans pisti.

Leydi Caldwell piyanoyu çalmak için oturdu, ama Mrs. Travers onun yerini almakta ısrar etti.

Leydi Caldwell büyük bir sevecenlikle, "O halde yeni nişanlı çiftimiz tarafından açılacak bir vals, Bayan Travers," dedi. Lord Caldwell kolunu Leydi'nin beline doladı ve onu kendine çekti.

Nicholas Poppy'yi yerde döndürürken onu tuttu. eli hafifçe. Ama elin ne kadar yumuşak ve narin olduğu, uzun, zarif parmaklarının nasıl birbirine dolandığı onu büyülemişti.
kendinden emin bir şekilde. Ve onun beline dokunmak, vaftiz annesi bakarken düşüncelerini gitmemesi gereken yerlere göndermek için yeterliydi.

Gel bakalım ifadesi olmayan, baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsemeyen ve kirpiklerini kırıştırmayan bir kızla dans etmek canlandırıcıydı. Poppy'nin bakışları doğrudan ve netti, hiç tereddüt etmeden tempoyu birlikte karşıladılar.

O saf bir zarafetti.

Bir valsi hiç bu kadar sevmemişti.

"Doğum gününü kutlarım," dedi kulağına. Kadın

gölümsedi. "Teşekkür ederim."

Onun elini sıktı. "Bu gün, olması gerektiği kadar mutlu sizin için zor olmalı."

Omuzlarını kaldırdı. "Her yıl biraz daha kolaylaşıyor."

"Keşke bana söyleseydin," dedi.

"Neden?" Alnı buruştu.

İç çekti. "Çünkü bunu tek başına yaşamamalısın."

Dudağını ısırdı. "Charlotte Teyze bile, ne kadar nazik bir not yazmış olsa da, annemin ölümü ile doğum günüm arasındaki bağlantıyı gündeme getirmiyor. Küçük bir şey ama evet." O

tekrar gülümsedi. "Buna tek başıma katlanmamak çok daha güzel. Teşekkür ederim."

"Annen doğum gününde dans etmeni istiyor." dedi. "Bundan sonra her yıl bunu yapmalısın. Bundan emin olacağım."

Güldü. "Bence bu harika bir fikir. Dans etmeyi çok severim. Gerçi-"

"Neye rağmen?" Onu kollarına almayı seviyordu ve kendini yine onun gözlerinde kaybolurken buldu.

Tek kaşını kaldırdı. "Bir sonraki doğum günümde birlikte olamayacak olsak da," diye hatırlattı ona muzip bir gülümsemeyle. "Ya da ondan sonra herhangi birinde."

Diğerlerine baktı ve sonra tekrar ona döndü. "*Sen* de öyle düşünüyorsun. Ama şimdi bunun için endişelenmeyelim." Dansa ara verdi ama kızın elini kendi elinin içinde tuttu. "Evde bir kemancı var mı?" diye sordu odadakilere ve göz kırptı
Leydi Caldwell.

İkisi de *bu* sorunun cevabını biliyordu.

Lord Caldwell'in yüzü aydınlandı. "Neden daha önce söylemediniz?"

Lord Caldwell, karısının onayıyla onu dans pistinde bırakıp bir dolaba gitti ve oradan bir keman çıkarıp dolabın kapağını bile kapatmadan canlı bir İskoç makarası çalmaya başladı. Leydi Caldwell iki uşağı da partiye katılmaya çağırarak sayıyı sekize çıkardı.

Nicholas'ın beyni Poppy'den başka kimseyi algılayamıyordu, hatta somurtarak dolgun dudaklarını büzen Natasha'yı, ona birden fazla kez dirsek atan Sergei'yi ya da nefes alamayacak kadar sersemlemiş olan Bayan Travers'ı bile.

Nicholas ve Poppy iki kez birlikte döndüler, elleri kenetlenmişti ve döndüklerinde, renkli, dönen bir sahneye yerleştirilmiş parlak ve mutlu yüzünden başka bir şey yoktu.

Bir noktada sekiz kişi el ele tutuşup daire şeklinde döndüler. Poppy onun karşısındaydı, çok uzaktaydı,

Ama bakışları kilitlendi ve kadın utangaç bir şekilde sırtıttı... minnetle.

Sanki ona herhangi bir şey için teşekkür etmesi gerekiyormuş gibi.

Tanrı'ya şükürler olsun, o anda aklından geçen buydu. İyi ki doğmuşsun.

Sonra kendi kendine bunun böyle neşeli bir akşam için fazla hüzünlü bir düşünce olduğunu söyledi. O mutluydu. Doğum gününde.

Bu kadarı
yeterliydi.

* * *

İki saat sonra odasında, Poppy yatağına oturdu ve okumakta olduğu bitmek bilmeyen *Clarissa* romanının sayfalarındaki kelimelere baktı, ama onları gerçekten görmüyordu. O gece hakkında düşünüyordu.
Dans.

Drummond

hakkında. Sergei

değil.

Drummond çok küstahça davranmış ve ona Bundan sonra doğum gününde dans etmesi için ısrar edecekti.

-sanki evleneceklermiş gibi- ama ona kızmak zordu. Sergei'nin olabileceğinden çok daha çekiciydi, yine de ...

Yine de onun için yanlış adamdı.

Aşk, diye hatırlattı kendine. Evliliğinde istediği şey sadece fiziksel çekim değil, aşktı.

Ve her iki yönde de işlemelidir.

İmkânsız bir bekârla ilişkiye girmek pek mantıklı değildi.

İçini çekti ve kitabını kapattı. Uykunun yakın zamanda gelmeyeceğini söyleyebilirdi. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı.

"Yeniden keşfetme zamanı," diye

mırıldandı. Neden kütüphane değil?

Tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Uzakta zamana ihtiyacı vardı.

Clarissa'nın sıkıntılarından. Belki bir atlas arardı. Diğer ülkelerin haritalarına bakmaya bayılırdı.

Sessizce kapısını açıp bir şamdanla koridora çıktı ve sessiz adımlarla geniş merdivenlerden birinci kata indi. Kütüphane onun sağında olacaktı.

Oraya vardığında, ocakta hâlâ kısık bir ateş titriyordu.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı, bir kitaplığa doğru ilerledi ve ciltleri incelemeye başladı.

"Demek," diye duydu arkasından bir adamın alçak sesi, "sen de uyuyamadın."

Etrafında döndü. Tavandan tabana pencerenin yanındaki sandalyede oturan Drummond'du. Çizmeli bir bacağı Diğerinin üzerine yayılmıştı ve çenesi yumruğunun üzerindeydi.

Elindeki mumu yan masanın üzerine koydu ve küçük bir kahkaha attı. "Neden, Drummond. Neyin var senin? Öyle görünüyorsun ki gerçi-"

"Sanki işimi çok kötü yapıyormuşum gibi mi?" Kendini sandalyeden dışarı itti ve ona doğru geldi. Gözleri meydan okumayla parlıyordu.

Ya da belki hayal kırıklığı.

Her neyse, ateş ışığı yüzünün düzlemlerine gölgeler ve ışıklar düşürüyor, onu hiç görmediği kadar yakışıklı ve gizemli yapıyordu.

Bir adım geri çekildi, kalbi hızlanmaya başlamıştı. "Bence harika gidiyorsun," diye onu temin etti. "Birlikte zaman geçirmemiz gereken kişilerle çok fazla zaman geçiriyoruz ve-"

"Ve diplomatik becerilerimin sınırı zorlanıyor." Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini ateşe dikti. "Kaç Servis üyesi köpekleri takip eder? Huysuz Rus prenseslerine katlanıyor? Her şeyi bilen Rus prenslerine boyun eğiyor?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bilmiyorum. Ama elbette katlanmanız gereken şeylere katlanıyorsunuz. Bu mesleğin bir parçası. sanırım."

Ona düz bir bakış attı. "Haklısın, elbette. Sadece..."

Tereddüt etti.

"Ne?" diye sordu ona.

Sert bir iç geçirdi. "İşime odaklanmak çok zor
-Sen yanımdayken hedeflerime ulaşamam. Lanet olsun,
sadece o ve ben olsaydık Sergei'ye katlanabilirdim, ama
Sana bakış şekli. Prensese gelince, belli ki seni kıskanıyor ve
elinden geldiğince sana haddini bildirmeye çalışıyor."

O zaman ona baktı ve ikisi de tek kelime etmedi.
Ateş dans edip patlıyor, mum titriyor ve diğer her şey
karanlık ve sessizlikle örtülüyordu.

Onun ne istediğini biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu.

Bir adım öne çıktı ve adamın ceketinin yakalarını
kendine doğru çekti. "Buraya gel," diye fısıldadı.

Parmak uçlarında ayağa kalktı ve onu öptü. Birbirlerine
mükemmel uyum sağladılar. Onun kendisini bedeniyle
tamamen sarmasına, dudaklarını kendi dudaklarıyla
yutmasına izin verdi. Geceliğin ince parmaklıklarının
arasından, adamın vücudunun her kıvrımını hissetmekten
zevk alıyordu, buna karnının alt kısmına doğru itilen
erkeksi sertliği de dahildi.

Ve sonra geri çekildi.

"Tanrım, Poppy," dedi

alçak sesle.

Çenesini kaldırdı. "Benim için endişelenmeniz çok nazikçe, Majesteleri, ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Benim Varlığımız sizi hiçbir şekilde hedeflerinizden alıkoymamalıdır."

Gözbebekleri karardı. "Yani her zaman yaptığım gibi, senin iyiliğini düşünmeden devam etmeliyim."

"Evet," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım yok, Drummond. Ve sen de benim *senin* yoluna çıktığımı kesinlikle anladın."

"Şeytan alsın," diye fısıldadı ona bakarak. "Seni merdivenlerden kovalamadan ve yatağında ırzına geçmeden önce odana git."

Mumunu aldı, sırtını dikleştirdi ve yanından geçip gitti.

Charlotte Teyze gibi o da bu gece kapısının güvenliğini sağlayacaktı. onu uyarmıştı. Tek dileği, içinde kabaran ve hepsi Drummond Dükü'ne odaklanan yeni, şaşırtıcı duyguları kilitleyebilmektir.

BÖLÜM 20

Atlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve açık alanlar. Ve bir erkek bir kadından hüsrana uğradığında yapılacak en iyi şeyin susmak, onunla birlikte sabahın erken saatlerinde ata binmek ve sonrasında ona güzel bir cheroot vermek olduğunu anlayan diğer erkekler.

"Aman Tanrım, Max ve Nicholas," diye yakındı Leydi Caldwell. "Onlar için sabahın çok erken saatleri."

"Dışarıdayız, aşkım." Lord Caldwell kayıtsızca çerağını üflledi ve onun elini okşadı.

Poppy, Nicholas'a onaylamaz bir tavır takındı. "Elbette önce sen yemelisin."

Büyük bir meşe ağacının altında Leydi Caldwell yumurta, et, sıcak ekmekler, Bath çöreği, pound kek, tost, çay ve kakaodan oluşan güzel bir kahvaltı pikniği hazırlamıştı. Liveried hizmetkârlar yakınlarda hazır bekliyordu.

"Özür dilerim," dedi Nicholas sandalyesinde arkasına yaslanarak ve bir duman üflüyor. "Söz veriyorum, bunun tadını çıkarmayı bitirir bitirmez katılacağım."

"Peki o zaman," dedi Leydi Caldwell. "Eğer siz ikiniz, daha iyi bilen kadınların sağduyusuna meydan okumaya kararlı koca oğlanlar olmakta ısrar ediyorsanız, bu fırsatı Poppy'yi romantizm ve kalp acısıyla dolu son derece anlamsız bir masalla eğlendirin."

"Anlat bakalım," dedi Poppy büyüleyici bir sırtışıla. Kekten bir parça kopardı ve afiyetle yedi.

Kız her şeyi zevkle yapıyordu, Nicholas'ın aklına istenmeyen bir düşünce geldi ve kızın görüntüsünü bastırdı

Dün gece onu kendine doğru çekmiş ve ağzına duygulu bir öpücük kondurmuştu.

Neyse ki Leydi Caldwell, bir süre önce muhteşem eşini kaybeden ve hâlâ yas tutan mutsuz, asil bir kazın hüznü hikâyesiyle onun dikkatini dağıttı.

"Onu her gün ziyaret ediyorum," dedi. "Gölette yaşayan sürüye katılmayı kesinlikle reddediyor. Ve neşelenmiyor. Kederi çok büyük."

Lord Caldwell, karısının duyabileceği kadar yüksek bir sesle Nicholas'a, "Kadınlar böyle şeyleri bilir," diye fısıldadı.

Leydi Caldwell elbette Nicholas'ı eğlendirmek için onu görmezden geldi.

"Zavallı yaşlı şey her gün aynı yoldan yürüyor," dedi Poppy'ye. "Onu en son gördüğü yer orasıydı."

"Ne kadar korkunç," dedi Poppy duygulanarak, hikayeyi dinlerken elindeki kek dilimini unutmuştu bile.

"Evet." Leydi Caldwell iç çekti. "Keşke mutlu bir son olsaydı. Keşke sevecek başka birini bulabilseydi."

Nicholas Poppy'nin gözüne takıldı. Çiğnemeyi bıraktı ve ona sevimli, trajik bir bakış gönderdi. Fingirdek. Kimmiş bu

Bu kız aptal, aşk acısı çeken bir gander hakkındaki bir hikayeye kanabilir ve yine de dün geceki gibi onunla dalga geçme cüretini gösterebilir mi?

Hiç düşünmeden eğildi ve onu dudaklarından öptü. Kek ve şeker tadındaydı.

Temas karşısında gözleri büyüdü ama adam üzgün değildi. Mutlu bir şekilde nişanlanmış olmaları gerekiyordu ve o da dünyaya öyle olduklarını gösterecekti.

Lord Caldwell ona değerlendirci bir gözle baktı -Nicholas'ın yolculuk sırasında neden keyifsiz olduğunu sormama nezaketini göstermişti- sonra da kıkırdadı.

"Gençlik aşkı," dedi. "Biz yaşlılara ilham vermeye devam ediyor." Sonra eğildi ve Leydi Caldwell'i de öptü. "Sana olan aşkım, şu yaşlı kazın eşine olan aşkı gibi beni de hasta ediyor.

Sakın baca temizleyicisiyle ya da dün gece seninle dans eden uşakla kaçmayı aklından geçirme."

"Ah, canım," dedi Leydi Caldwell, yanakları Poppy'ninkiler kadar pembeydi.

İki kadın birbirlerine baktı ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Bu kadar karşı konulmaz olduğumuzu kim bilebilirdi?" Leydi Caldwell Poppy'nin elini tuttu ve sıktı.

Nicholas bir önceki akşam hissettiği zevk ve suçluluk duygusunun karışımıyla, bunun Poppy'nin onaylandığının bir başka işareti olduğunu fark etti. Ama bugün suçluluk duygusu biraz daha kötüydü. Nicholas'ın

Poppy'e bunu asla söylemem ama dün geceki konuşması Ona, içinde bulundukları durumu sandığı kadar kontrol edemediğini kesinlikle hatırlattı. Bundan bir yıl sonra Lord ve Leydi Caldwell'e nişanlarının başından beri mahkûm olduğunu söylemek zorunda kalmayacağından o kadar emin değildi.

Bu alçaltıcı bir düşünceydi.

Lord Caldwell gözlerini kısarak eve doğru baktı. "Görüyorum ki prens sonunda uyanmış ve etrafta."

Bu gerçekten de Sergei'ydi, her santimiyle bir prense benziyordu ve onlara doğru geliyordu.

Poppy biraz daha dik oturdu. "Acaba kız kardeşi hâlâ uyuyor mu? Ve Bayan Travers."

Lord Caldwell kuru bir sesle, "Umarım öyledir," dedi.

"Max," diye karısı onu azarladı. "Misafirlerimiz hakkında kötü konuşma."

"Pekâlâ, aşkım," dedi Lord Caldwell. "Eğer ısrar ediyorsan, hangisini unutmanın daha iyi olacağını tartışmak için onlar gidene kadar bekleyeceğim. -Şımarık kraliyet ailesi ya da amansız mücevher avcısı, her ikisi de farklı nedenlerle de olsa aynı köpeğe takıntılı. Boris'in bile onların mahvolmasını dilediğini söyleyebilirim."

Nicholas sırtıtmaktan kendini alamadı. Başka bir adamın da kendisi gibi bazı şirketlerden bıkmış olduğunu bilmek onu memnun etmişti.

Prens içeri girdiğinde hem Leydi Caldwell'i hem de

Poppy'yi etkilemeye çalıştı.

Nicholas, Poppy'nin elini öptüğünde, çok uzun, diye düşündü.

Prens omzunun üzerinden, "Drummond," dedi, "orucumu açmadan önce müstakbel eşinizi gezintiye çıkarmamda bir sakınca görmezsiniz, değil mi? Güzel bir sabah ve kendi dilimde konuşmak istiyorum. Burada Rusça konuşabilen tek kişi o."

Doğru.

Nicholas kendini prene kendini sevdirmesi gerektiğini hatırlamaya zorladı, bu yüzden hafif bir ton denedi. "Bu iyi bir fikir," dedi. "Nereye yürüyelim?"

"Oh, sana ihtiyacımız olmayacak," dedi Sergei. "Ve sanırım mülkte yolumu bulabilirim."

"Evet, Drummond," dedi Poppy kararlılıkla. "Kendini karıştırmaya gerek yok."

Gözlerinde dün gece ona kendi başının çaresine bakabileceğini söylediği zamanki bakış vardı. Leydi Caldwell'e döndü. "Prens Sergei'yi görmeye götürebilirim. gander."

"Kazın Rusça anladığından şüpheliyim," dedi Lord Caldwell.

"Max." Leydi Caldwell yüzünü ona çevirdi. "Bugün sana ne oldu böyle?"

"Her zamankinden başka bir şey değil," dedi kolayca ve Nicholas'a göz kırptı.

Anladı, diye düşündü Nicholas. Sergei'den nefret ettiğimi ve Sergei'nin nişanlıma aşırı ilgi gösteren kaba, iğrenç bir hödük olduğunu biliyor.

Leydi Caldwell kocasını yine görmezden geldi ve Poppy'ye gülümsedi. "Prese yol boyunca kazın hikâyesini anlatabilirsin." Sonra da onları arazinin arka tarafındaki küçük bir gölete yönlendirdi.

"Fazla uzun kalmayın!" Nicholas geri çekilen çiftin arkasından hiddetle seslendi ve bir banyo topuzunu parçaladı.

Lord Caldwell kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?" Nicholas bir lokmada çöreğın yarısını çiğneyip yutarken ona hışımla sordu.

"Erasmus kadınlar hakkında ne demiş?" diye sordu Lord Caldwell. "Onlarla yaşayamam-"

"Ve onlarsız yaşayamam," diye yanıtladı Nicholas ve birden Erasmus'u umursamadığını düşündü. Hamam çöreğının geri kalanını cebine doldurdu. "Ben onların peşinden gidiyorum."

"Aferin sana," dedi Leydi Caldwell. "Prens çok sahiplenici davranıyor. Tavırlarından hoşlandığımdan emin değilim."

"Git, Nicholas," dedi Lord Caldwell. "Ona Poppy'nin gerçek aşkının kim olduğunu göster."

Nicholas yine kötü bir ruh hali içinde, "Doğru," dedi. O kesinlikle Poppy'nin gerçek aşkı değildi.

Ama hoşuna gitse de gitmese de kocası olacaktı.

* * *

Poppy önemli bir ikilem içindeydi ve bunu çözmek için Sergei'yle yalnız kalması gerekiyordu. Drummond'un olmadığı bu yürüyüş için ısrar etmesinin nedeni de buydu.

"Evet," dedi prens, sesi kadifemsi bir yumuşaklıktaydı. "Yalnızız. Meraklandınız, değil mi?"

"Neye göre?"

"Benim tarafımdan."

Güldü. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Benim kahramanlıklarım. Cazibem. Seni Grangerford balosunda gördüğüm anda benim olabileceğini anladım."

Tanrım, kendi karasevdası gözlerini öylesine kör etmişti ki, bariz olanı görememişti: Sergei kibirli bir aptaldı.

Şimdi bir nefes aldı. "Oh. Um, bizim hakkımızda. Haklısın. Baloda seni on beş yaşındaki gibi düşünmekten kendimi alamadım. Ama hissettiğim o kalıcı romantik duygular aslında sadece anılardı, belki yeniden yaşayabileceğimizi düşündüğüm anılar. Ama artık ikimiz de yaşılandık ve altı yılda çok şey oldu. Artık farklı insanlarız. Ve şimdi ben dükle nişanlıyım."

"Artık arkadaş değil miyiz?"

Adamın sesinin ne kadar kederli çıktığını görünce yüzünü buruşturdu. "Elbette arkadaşız," diye onu rahatlattı. "Ama daha fazlası değiliz. Sen uzakta yaşıyorum. Ben burada yaşıyorum. Uzun zaman önce güzel bir romantik ara vermiştik, ama yolumuza devam etmeliyiz."

Ona, Lord Washburn'le olan talihsiz etkileşimini hatırlatan bir yoğunlukla bakıyordu. Ama Washburn'ün aksine, en azından Sergei'ye bakmak bir zevkti. Muhteşem altın rengi saçları güneş ışığında parlıyordu ve erkeksi formu kesinlikle her erkeği kıskandırıyordu.

"Hayatıma devam edemiyorum," dedi gözlerinin içine bakarak. "Yeni bir iştahım olduğunu fark ettim ve bu iştah Spinsters için."

"*Ev kadınları mı?*" Kalbi daha sert atmaya

başladı. "Evet. Senin Spinsters Kulübü'nü

biliyorum Poppy." Bir nefes çekti. "Sen nasıl-"

"Hizmetkârlar konuşur." Kıkırdadı. "Evlenmek isteyen tüm o kadınlar? Onlar sıkıcı. Öte yandan sen yasak meyvesin. Sen bir kız kurususun. Sadece bu kelimeyi söylemek bile beni arzudan çıldırtıyor. Dük'le ya da başka bir adamla evlenmeyi unut. Sana harika mücevherler alabilirim. Sana hiç tatmadığın zevkleri tattırabilirim. Ve yıllarca sürmesini umduğum vahşi, tutkulu birlikteliğimiz boyunca bir Kız Kurusu olarak kalabilirsin."

Nefesi kesildi. "Yani odama gelmek istediğini söylediğinde gerçekten-"

Başını salladı, yüzünde şehvet dolu bir gülümseme vardı.

Yani Drummond haklıydı. Sergei onu istiyordu çünkü o müsait değildi.

"Peki ya şemsiye? Onu ne yapacaktım?" diye sordu.

Sadece kıkırdadı. "Şemsiyeler ve çıplak kadınlar... Bu kombinasyon çok lezzetli."

"İyi dinle, Sergei, ve iyi dinle." Ellerini yumruk yaptı.
"Senin metresin *olmayacağım*"

"Siz Spinster'larda ateş var," diye fısıldadı.

"Hayır, yok. En azından bizim gibi insanlar için-"

Aman Tanrım. Drummond onlara doğru geliyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Sergei'ye olan aşkı bittiğine göre, Dük'le nişanlanmasının önünde ne duruyordu ki? Onun öpücükleri üzerinde düşünmek için harcadığı zaman, Spinster's'ın ilkeleri üzerinde düşünmekten daha fazlaydı.
Kulüp... uzun zamandır ezbere bağlı olduğu kurallar.

Ama bunlar iyi kurallardı, diye hatırlattı kendine. Özellikle de en önemli olanı: *Sen onu sevmedikçe ve o da seni sevmedikçe evlenme.*

Çok basit bir gereklilik gibi görünüyordu. Ama değildi, değil mi?

Drummond'la olan ilişkisinin karmakarışık bir iplik yumağı gibi olduğunu öğrenmeye başlamıştı. Sürekli olarak

onu çözecek, düğümleri çözecek ve orada ne olduğunu anlayacaktı, ama ...

O kadar kolay değildi.

"Prens, Leydi Poppy." Poppy, Drummond'un çenesindeki, planlarına karışılmasına izin vermeyeceği anlamına gelen o inatçı eğimi fark etmişti bile.

Sergei iç çekti. "Size söyledim, Dük-"

"Mülkte kendiniz gezinebilirsiniz, biliyorum." Drummond, "Ama hanımefendiye kazları beslemesi için bir parça ekmek getirdim," dedi. Ve banyo çöreğinin diğer yarısını Poppy'ye uzattı.

"Teşekkür ederim." Poppy, her biri kendi yöntemleriyle başına bir sürü bela açan iki adamla birlikte ilerledi ve ağaçların arasında bir kaz buldu. Banyo çöreğini ona fırlattı ve çörek, eşini bulmak için duyduğu doymak bilmez ihtiyaçtan dolayı açtığı toprak yolun yakınındaki çimenlere düştü.

Ciyak ciyak bağırarak, paytak paytak hızla yanına gitti ve her yere kırıntılar saçarak onu parçaladı.

Sergei kuşa doğru yürüdü. Diz çöktü, bir görünmez tüfek ve ateşledi. "*Ka-pow!*" Poppy'ye sırtı ve başparmağıyla göğsünü işaret etti. "*Ben* bu alanın efendisiyim."

Gülümsemek için kendini zorladı. "Sanırım Lord Caldwell öyle, ama ne demek istediğinizi anlıyorum. Sanırım."

Drummond ona, "Şu kendini beğenmiş herifle konuşmayı bırak da beni dinle," diye fısıldadı.

"Onunla konuşmak zorundayım," diye tısladı. "Groop'un emirleri.

Ayrıca, hükümdar bir aileden geliyor ve gördüğü her şeyi fethetmek için doğduğunu düşünüyor."

Drummond kaşlarını kaldırdı. "Oh, kraliyet böyle mi yapar? Karşılaştığı her şeyi ezip geçer ve onun olduğunu mu söyler? Benim kitabıma göre, iyi bir hükümdar bilinmeyen bir şey hakkında bilgi sahibi olmak ister.

ve keşfettiği şey için saygılı bir takdir gösterir." Kadının bedenine baktı. "Keşfetmek için bir hevesim var-"

"Sus," diye fısıldadı ama adamın gözlerindeki bakışla damarlarında yavaş yavaş bir sıcaklık yayıldı.

Sergei görünmez silahını unutarak onlara doğru yürüdü, ve hemen arkasındaki gander. Kuş, muhtemelen daha fazla Bath çöreği almak için gagasını her birine doğru uzattı.

"Git buradan, aptal herif." Sergei bir eliyle onu salladı.

Ancak gander onun yanında kaldı ve piknik alanına geri döndüklerinde büyük, beyaz kuş Sergei'nin yanından ayrılmadı.

"Lanet olsun sana, su kuşu!" Sergei bağırdı, ayaklarını yere vurdu ve ellerini çıırttı ama kaz gitmedi.

"Asil bir çift oldunuz," dedi Drummond, yollarına devam ederlerken.

"Ne demek istiyorsunuz?" Prens Dük'e şüpheyle baktı.

Poppy Drummond'u sert bir dirsekle dürttü. "Sergei'ye, "Yanınızda büyük bir kuşla oldukça seçkin göründüğünüzü kastetti," dedi.

"Artık benim yanımda olmayacak." Sergei manevra yaptı Poppy'nin arkasında, kuşun tüm ilgisini üzerine çekmek için bariz bir çaba içindeydi.

Elbette gerçek bir beyefendi bunu yapmazdı.
ve Sergei'nin çocuksu yanını on beş yaşındayken neden fark etmediğini merak etti. Yine de on beş yaşındayken kendisi de sadece bir çocuktü.

Sergei'ye, "Kendini tutamıyor," dedi. "Sanırım sana aşık. Belki de seni karısı sanıyor."

Prens çenesini içeri çekerek, "Beni sevmiyor," dedi.
"Karısı olduğumu düşünmüyor."

"Eğer öyleyse, bu senin suçun değil," diye onu yatıştırdı Poppy. "İki yıldır ortada yok. Onu arıyordu."

Drummond, "Trajik bir hikâye," diye mırıldandı.

Poppy ona karanlık bir bakış fırlattı, ama o bunu görmezden geldi. Küçük çocuğun, Lord Caldwell'in Leydi Caldwell'e yaptığı gibi, ortalığı karıştırdığı her seferinde gözlerindeki eğlence parıltısını görebiliyordu.

Bütün erkekler böyle miydi?

Yoksa sadece belli bir kadının ilgisini çekmek isteyenler mi? Drummond gerçekten *kıskanç* olabilir miydi?

Buna inanamıyordu. Ve pikniğe geri döndüklerinde bu düşünceyi bir kenara itmek yeterince kolaydı. Sergei hizmetçilerden kazın zapt edilmesini istedi ve ardından ev sahiplerine hitap etmeden öfkeyle eve doğru yürüdü.

* * *

Nicholas, prensin hışımla uzaklaşmasını ve kazın ağlamaklı bir korna çalmaya başlamasını şaşkınlıkla izledi.

"Aman Tanrım," dedi Leydi Caldwell. "Sanırım kuş, prensin uzun zamandır kayıp olan karısı olduğunu düşünüyor. Daha önce hiç bir insana bu kadar düşkün davranmamıştı."

"Sergei'yi bu kadar çekici kılan ne acaba?" diye sordu Poppy. "Giysileri mi? Saçları mı?"

Lord Caldwell, "Hayır, çünkü o bir kaz, şimdiye kadar tanıdığım en aptal, en bencil Rus prensi," diye araya girdi.

Leydi Caldwell kıkırdayarak, "Tanıştığınız tek Rus prensi o," dedi.

"Ne olursa olsun," dedi Lord Caldwell. "O hâlâ bir kaz."

Nicholas da aynı fikirdeydi. "Bay Gander'a gölete kadar eşlik etmeliyiz," dedi. "Poppy? Gelmek ister misin?"

O sabah ilk kez ona karmaşık olmayan bir gülümseme verdi. "Elbette."

"Boris'in meşgul olması çok kötü," dedi Lord Caldwell.

Küçük köpek, iki uşak tarafından evin yakınındaki meşe ağacının devasa gövdesi etrafında takip ediliyordu.

Lord Caldwell, "Corgiler kazları gütmekte çok başarılı, biliyorsunuz," dedi. "Ama onun ilgilenmesi gereken daha önemli işler var ve eğer düzgün bir performans sergilemezse ya da üzerine yüklenen sorumluluk yükü altında ezilirse vay haline. Pekala uluslararası bir olaya yol açabilir."

Nicholas, "Sanırım kaz bunu çoktan yaptı," diye cevap verdi.

Leydi Caldwell kıkırdadı. "Hayvanların diplomatik ilişkilerde bu kadar önemli roller oynayabileceğini kim bilebilirdi?" Poppy'ye birkaç banyo çöreği uzattı. "İşte. Bunları da al ki gander'ı ikna edebilesin."

Nicholas, Poppy ile birlikte banyo çöreğinden parçalar koparıp -birlikte gülerek- kumruyu göletine geri çektiklerinde, kaygısız bir çocuk olduğu uzun zaman önceki anıları aklına geldi. Sonunda kuş, en sevdiği yere dönmüş olmaktan memnun, iki ağacın arasından paytak paytak uzaklaştı.

"Onunla tanışmak hoşuma gitti." Nicholas'a bakarken Poppy'nin ağzı ciddiydi. "Beni neşelendirdiğin için teşekkürler. Prens hışımla oradan ayrıldığında, ona bu kadar büyük bir saygı duyduğuma inanamadım."

Nicholas onun hakkında edinebildiği her izlenimi içine çekmek istiyordu - minik çilleri, kulakları, çok küçük ve kırpın. Ağzı, üst dudağını güzel bir yay şeklinde şekillendiren narin yarığıyla. Dallar halinde kıvrılan saçları Alnından omuzlarına doğru ateş rengi bir yuvarlanma.

"Seni rahatsız etmesine izin verme," dedi, kendini oldukça suçlu hissederek. İğrenç prensin kendini daha iyi hissetmesi için hiçbir şey yapmamıştı. Bir kez daha, kişisel duygularının görevine müdahale etmesine izin vermişti. Prensi ve onun Poppy'yle olan ilişkisini kıskanıyordu, hem de çok kıskanıyordu.

"Sanırım onu mutlu etmek için daha fazlasını yapabilirdik," dedi. "Ama bu kadar üzüleceğini kim bilebilirdi? Onun gözüne tekrar girebilmek için çok çalışmamız gerekecek. anlamına

gelir..."

"Ne?"

"Onu kötü mizacından vazgeçirmek için *sana* ihtiyacım olacak." Bunu söylemek içindeki her şeye ters düşüyordu. "Belli ki bana pek ihtiyacı yok."

Poppy içini çekti. "Çok şey istiyorsun, biliyorsun. Adam Spinster için deli oluyor. Benim de onlardan biri olduğumu öğrendi."

"Herkes senin evli bir kadın değil, genç bir kız olduğunu biliyor."

"Ben de sana söyleyebilirim. Bu benim gizli kulübümün adı, Spinsters Club. Ve şimdi Sergei olmam için ısrar ediyor" -bir an yere baktı, sonra tekrar yukarı baktı, yanaklarında hafif bir pembelik vardı
-"Metresi."

"Yüce Tanrım, orada teklif ettiği şey bu muydu?" Alçak herif! Nicholas birdenbire Poppy'ye karşı derin, katıksız bir sahiplenme duygusu hissetti.

Başını salladı. "Sana söylemek istemedim çünkü görevimizi yapmak zorundayız, hatırladın mı? Sen oldukça uygun bir şekilde
Gander fiyaskosunu unutarak. Aslına bakarsanız hiç yardımcı olmadınız."

Nicholas ellerini onun omuzlarına koydu. "Dün gece sana söyledim, sen işin içindeyken görevimi unutuyorum. İşte bu yüzden sizi bu işe bulaştırmamalıyız. Evine git ve bir iyi bir nişanlı ol ve bu operasyonu kendi başıma bitirmeme izin ver."

"Hayır," diye ısrar etti. "Bu adil değil. Bastondaki mesajı bulan bendim. Eğer yapmasaydım, asla öğrenemeyecektin. Ve Groop da ameliyatı
Başka biri. Sana St. Paul'de de söyledim, bu işe dahil olmak istiyorum. Tıpkı senin beni nişanlın olarak tutmaya niyetli olduğun gibi."

Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Peki." İçini çekti. "O zaman cesaretini kanıtla. Sergei'nin sana duyduğu çekimi kullan. Kız kurusu çekiciliğini kullan ve onun onuruna bir akşam yemeği partisi düzenle. Bu onun gururunu okşayacaktır."

"Ben mi?" Kaşları havaya kalktı. "Akşam yemeği partisi vermek mi? Bunu yapamam. Babam buna izin vermez."

"İşin içinde kalmak istediğini söylemiştin. Spinster'ların cesur olduklarını ve her şeyi yapabileceklerini söylemiştin."

Dudağını ısırdı.

Tanrım, heyecanlandığında ve kendinden emin olmadığında büyüleyici görünüyordu. Öte yandan, sessiz ve kendinden emin olduğunda da bir o kadar baştan çıkarıcıydı.

Nicholas onun yumuşak elini tuttu ve Leydi Caldwell'in düşündüğü aşıklar gibi görünmeye kararlı bir tavırla onu öne doğru çekti. "Kaz gibi olma, daireler çizip durma, hep aynı yerde takılıp kalma. eski rutinler ve beklentiler. Banyo çörekleri için gözlerinizi açık tutun. Olasılıklar için."

"Belki de yaparım," dedi sert bir sesle.

"Bu teoriyi hemen şimdi test edelim. Senin için bir çeşit banyo çöreğim var."

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece al. Söz mü?"

Başını salladı.

Elini tuttu ve onu küçük bir kulübenin arkasına çekti. ve onu öptü. Kadın da onu durdurmadı. Onun yerine

parmaklarını saçlarına geçirerek yüzünü yaklaştırdı ve onu öptü.

Etraflarında rüzgâr yapraklar arasında düzensiz bir ritim tutturuyordu; doğanın şarkısı.

Ona olan ihtiyacı çılgıncaydı. Talepkâr. Ve son derece mantıksız. Londra'da binlerce kız vardı. Ama tesadüfen Servis için çalışmaya başlayan, eskiden bir Rus prensini sevdiğine inanan, Nicholas'a ters yöne koşmak için her türlü neden var - bu kız kurusu -Gülmek, tartışmak istediği kızdı.

Kendininkini yapmak için.

BÖLÜM 21

Poppy'nin Caldwell'lere yaptığı olaylı ziyaretin üzerinden iki gün geçmişti. Bayan Travers malikânelerini terk etmişti. Gülümsemeler içindeydi, kolyesi iyileşmişti. Natasha mutlu bir şekilde Londra'ya dönmüştü. Boris'in üzerinde kendisinden başka kimse yoktu. Ve hatta Prens Sergei, muhtemelen tüm Londra gazeteleri birkaç günlüğüne nereye gittiğini merak eden makaleler yazdığı için, gururunun bir kısmını geri kazanmış olarak Kasabaya geri döndü.

Drummond, Poppy'yi belirsiz bir şekilde evine bırakmış ve Groop için yetiştirmesi gereken bazı işleri olduğunu söylemişti.

Öpüşmelerimiz buraya kadarmış, diye düşünmüştü o zaman. Ama adamın banyo çörekleri hakkında söylediklerini unutmamıştı.

Olasılıklar hakkında.

Ve sapmalar

hakkında.

Lord Derby içeri girip kalın, krem rengi bir kartı kaldırdığında, sabah güneşi Clifford Sokağı 17 numaradaki misafir odasına parlak sarı şeritler halinde vuruyordu.

"Kızım," diye sordu kuşkulu bir ses tonuyla, "bu ne?"

Poppy bu anı korku ve beklentinin karışımıyla bekliyordu. Kış Sarayı'nın devam eden oya çalışmasını bıraktı - az önce

bir tane çıkarmıştı

yanlış renkte yaptığı ipliğin tüm bölümünü- ve kartı aldı.

"Yarın akşam yemeğe gelmeniz için bir davetiye, Baba." Orada olmamak için bir bahane uydurmayacağını umuyordu. "Rus prens ve prensesiyle Kont ve Kontes Lieven'i de davet etmeye karar verdim."

Eğer Lieven'ler akşam yemeğinden hoşlandıysa, buna karşılık verebileceklerini ve ailesini samimi bir sosyal etkinlik için evlerine davet edebileceklerini düşünmüştü. Drummond da gelecek ve belki balodan önce Pembe Leydi'nin portresine bir göz atabileceklerdi.

"Okuyabiliyorum," dedi babası sertçe. "Ayrıca görüyorum ki Drummond'a ve diğer birkaç tanıdığıma da benzer bir davetiye gönderiyorum."

Charlotte Teyze nakışını bir kenara bıraktı. "Sanırım mükemmel bir karışım."

Babam ona ters ters baktı. "Bunun farkındayım Charlotte. Ama neden bir akşam yemeği partisi?"

"Neden küçük bir akşam yemeği partisi vermiyoruz?" diye sordu ablası.

"nk-" Dudaklarını birbirine bastırdı.

Poppy ayağa kalktı. "Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştık baba. Annem lmeden önce. Zamanının geldiğini hissettim."

Adam ona baktı, şüphesiz kaşlarını çatarak gözünü korkutmaya çalışıyordu ama kadın bunu görmezden gelmeye yemin etti.

"Yeni bir şeyler yapma zamanı," diye ekledi biraz zayıf bir sesle. Ama işte, söylemişti. "Umarım burada olursun."

"Önce bana sormalıydın."

Bunu biliyordu. Ama bilseydi, onun hayır diyeceğini de biliyordu.

"Aşçı'nın hoşuma gitmeyen bir şey yapmasına izin verme," dedi. Poppy gülümsedi. "Elimden geleni yapacağım."

Ve sonra ön kapıdan çıktı.

Sabahın geri kalanında Cook'la menüyü planladı ve partinin sorunsuz geçeceğine ve konuklarının mutlu olacağına emin olana kadar kahya ile istişarelerde bulundu. kendilerine sunulan ücretten memnun kaldılar.

Kettle elinde bir notla yemek odasına girdiğinde Charlotte Teyze'yle öğlen yemeklerinde oturma düzenini tartışıyordu.

Charlotte Teyze mektubu okurken başını kaldırdı. "Prenses Natasha davetimizi bir şartla kabul etti. Oxford Caddesi'nde yeni bir terziyi himaye etmemiz için bize yalvarıyor, eski leydi hizmetçilerinden biri. Görünüşe göre hazır-

Prensesin akşam yemeği partisi için mükemmel olacağına inandığı elbiseler yaptı. Bu kadın sadece yetenekli değil, aynı zamanda çok da değerli olduğu için onu arayıp bulmamızdan büyük mutluluk duyacaktır."

"Natasha ne kadar da düşünceli! Çok memnun oldum. Kendisinden ve köpeklerinden başka birini düşündüğünü görmek beni şaşırttı." Poppy kıkırdadı. "Harika bir öneride bulundu: parti için yeni elbiseler. Hazır olanları diktirmeye vaktimiz olmadığı için iyi olur."

"Çok iyi bir öneri." Charlotte Teyze memnun bir ifadeyle başını salladı. "Drummond'un senin üzerinde canlandırıcı bir etkisi olmasına sevindim."

"Öyle mi?" Poppy şaşkınlıkla kaşığını yere bıraktı.

"Sanırım öyle." Charlotte Teyze ona baktı değerlendirerek.

Poppy kızardığını hissetti. "Sanırım artık izninizi isteyeceğim." Birden kendini garip hissetti ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Yapacak çok işi vardı. Charlotte Teyze'yle dükü tartışmak partiden önce kalan zamanını iyi değerlendirmek için iyi bir fırsat değildi, değil mi? Özellikle de bu konuyu oldukça kafa karıştırıcı bulduğu için.

Şimdi ayrıntılara, planlara, elbiselere odaklanma zamanıydı.

Bir saat sonra terzi, Poppy'nin dükkânındaki boy aynasındaki yansımasına bakarak genişçe gülümsedi. "Rengi gözlerine uyuyor ve saçlarını tamamlıyor," dedi sesinde gerçek bir hayranlıkla.

Terzi ona Poppy'nin artık nişanlı bir kadın olduğunu, bu yüzden pastel renklerin ötesine geçmesi gerektiğini hatırlatmıştı. Sonuç olarak, koyu zümrüt yeşili saten bir kılıf seçmiş, üzerine de parıldayan zümrüt yeşili boncuklar dikmişti.

eteğine ve dar, üç çeyrek uzunlukta, şeffaf dantel kollarına kadar.

"Ve korse." Charlotte Teyze geri çekilerek ona hayranlıkla baktı. "Cazibeni mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor, canım."

Poppy gülümsedi. Bu muhteşem parlayan yeşil rengi ilk kez giyyordu ve buna bayılmıştı. Elbisenin vücuda oturuşu mükemmeldi; bedeni göğüslerini mükemmel bir şekilde sarıyor, eteği zarif çizgiler halinde düşüyordu. Kendini bir prenses gibi hissediyordu, çok yetişkin bir prenses. Ne kadar ironikti ki

Natasha'ya kendisini ve bu muhteşem giysiyi bir araya getirdiği için minnettar olmalıydı ama öyleydi. Partide prensese bunu söylemek için sabırsızlanıyordu.

Bir başka yanı da Drummond'u düşünmeden edemiyordu. Onun ne düşündüğünü umursamamalıydı. Hiç umursamamalıydı. Ama bir yanı, ne kadar zor olursa olsun

Bunu görmezden gelmeye çalıştı, onu bu elbiseyle gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu. Onun kendisini tepeden tırnağa süzdüğünü, bakışlarının sonunda elbisesinin üzerinde kaldığını hayal ederken nefesi kesildi.

Aşağı baktı ve dudağını ısırdı. Cüretkâr bir yakası *vardı*. Ama mükemmel.

Parti yeterince erken gelemezdi.

Bu arada Charlotte Teyze büyüleyici, donuk altın rengi bir elbise buldu. Her ne kadar giymeyi tercih ettiği tarzla alakası olmasa da, ki bu tarzın modası geçmişti ve beli

kıstırılmıştı, onu eve taşımaktan mutluluk duydu.

"Peruğumu bile takmayacağım," dedi Poppy'ye.
"Misafirlerimizin şerefine."

Ertesi akşam, Poppy büyük umutlarla elbisesini giydi ve saçları mükemmel bir şekilde toplanmış olarak merdivenlerden indi ve annesinin inci küpeleri kulaklarından sarkıyordu. Kendini güzel ve zarif hissediyordu, ilk denemesi için hazırды ev sahibesi olmak.

Yemek masasının üzerindeki porselenler ışıltı ışıltı. Ünlü bir Rus savaş sahnesini tasvir eden bir şamdanda fazladan mumlar yanıyor ve taze çiçekler baş döndürücü kokularıyla herkese hediye ediliyordu. Mutfaktan gelen nefis kokular, ne zaman bir hizmetçi yeni bir servis tabağı ya da bir şişe şarap getirmek için kapıyı açsa evin içine yayılıyordu.

İlk gelen konuklar Eleanor ve Beatrice oldu. Poppy onlarla birlikte oturup rahat bir yemeğin tadını çıkardı.

Eleanor zarif, soluk mavi saten bir elbise giymişti. Göğüslerinin altında geniş fildişi saten bir kuşak vardı. Saçları, buklelerine tutturulmuş küçük kristal kelebeklerle parıldıyordu. "Nişanınız Londra'da çok konuşuluyor," dedi Poppy'ye.

Beatrice altın süslemeli ve Grek örgülü beyaz elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı. "Ve sen de hüküm süren bir kraliçesin."

"Öyle miyim?" Poppy güldü. "Fark etmemiştim bile."

"Ama öylesin, o yüzden her anının tadını çıkar."

Eleanor
ona sarıldı.

Beatrice ona düşünceli düşünceli baktı. "Şimdiden eğleniyor gibi görünüyorsun. Gözlerindeki canlılık kıvılcımı oldukça ilgimi çekti. Bunu uzun zamandır görmemiştim."

"Haklısın," dedi Eleanor. "Acaba dükünüzden hoşlanmıyor musunuz?"

"Tabii ki hayır." Poppy ofladı.

"Onu öptün mü?" Beatrice hiç düşünmeden sordu.

Poppy'nin ağzı açık kaldı. "BEN-BEN-" Ama sanki boğazına bir parça ekmek takılmış gibiydi.

Eleanor ellerini çııptı. "Yaptın."

"Ve görünüşe göre harika öpüşüyor," dedi Beatrice muzip bir sırıtışla.

Poppy sonunda toparlandı. "Pekâlâ. Onu öptüm. Ama bu bir şey ifade etmiyor."

Eleanor, "Eğer ayak parmaklarınız karıncalanıyorsa öyle," dedi. "Bildığınız gibi bu, erken muafiyet maddesinin gerekliliklerinden biri."

"Karıncalanmalar... sıcak, baş döndürücü

duygular-" diye başladı Poppy. "Sıcak, baş

döndürücü duygular mı?" diye araya girdi

Beatrice.

"Bunlara ne dersiniz deyin," dedi Poppy küçümseyerek, "erken muafiyet maddesindeki diğer gereklilikler olmadan hiçbir anlam ifade etmezler."

"Doğru," dedi Eleanor. "Sana Sergei kadar saygı duyduğunu sanmıyorum."

"Ya da söyleyeceklerinle Sergei kadar ilgilendiğini," dedi Beatrice. "Prens Grangerford balosunda çok dikkatliydi."

"Hayır, her iki konuda da haklı olduğuna eminim." Poppy, Drummond'a bir centilmen gibi davranmadığı ve her sözüne kulak asmadığı için kızmak için çok çabaladı, ama aklından bir türlü çıkaramadığı Leydi Caldwell'in açık havada verdiği kahvaltıdan sonra onu öperken bacaklarının arasına bir dizini sokup onu kulübenin duvarına sıkıştırmasının cüretkâr ve zevkli yolu.

"Ama itiraf etmem gereken bir şey var," dedi en yakın iki arkadaşına. "Sergei ile büyük bir hata yaptım. Altı yıl önce düşündüğüm gibi biri değilmiş."

Beatrice ve Eleanor'un gözleri büyüdü.

"Değil mi?" diye sordu Eleanor, çilek sarısı bukleleri titreyerek.

Beatrice başını salladı. "Ne utanç verici!"

Poppy dudağını ısırdı. "Daha da kötüsü, kızlar. Metresi olmamı istiyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Eleanor, "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ben de öyle!" Beatrice'in kaşları, koyu badem gözlerinin üzerinde yarık izlerine dönüştü.

Eleanor çenesini içeri çekti. "Böyle bir alçak olduğu halde onu neden bu gece davet ettin?"

Poppy'nin ağzı açık kaldı. Aman Tanrım. Bunu açıklayamazdı, değil mi? Pembe Leydi Operasyonu hakkında hiçbir şey açıklayamazdı.

İki arkadaşına Sergei'nin gerçek doğasından bahsetmemesi gerektiğini düşünüyordu ama onlar onun en yakın arkadaşlarıydı. Bunu saklayamazdı. Onların desteğine ihtiyacı vardı.

Ama... bu geceki varlığını nasıl açıklayacağız?

Yalan söylemekten nefret ederek onlara zayıf bir gülümseme verdi. "Onu ve kız kardeşini eski günlerin hatırına davet ettim. Sanırım bu Rus misafirlerle Rus yemeği yemek babama büyük bir rahatlık getirecek, değil mi? Petersburg annemle birlikte eğlendiği son yerdı."

Beatrice başını salladı. "Bu mantıklı."

Eleanor, "Bu sizin için muazzam bir fedakârlık," dedi, "ama çok düşünceli bir davranış."

"Prensle başa çıkabileceğime inanıyorum," dedi Poppy, Suçluluk duygusunu arkadaşlarına duyduğu sevginin gerçek bir gülümsemesiyle yatıştırdı. "Özellikle de siz ikiniz benim yanımdayken."

"Aynen öyle," dedi Beatrice. "Biz Spinsters'ız. O sordu *yanlış* kızı metres olarak seçti."

"Lafı açılmışken" -Poppy ellerini tuttu- "Sizi masada onun iki yanına oturttum. Düşmanlarımızı yakın tutarız. Bu yüzden ona iyi bakın. Ama asla sizin bildiklerinizi tahmin etmesine izin vermeyin."

"Zavallı Sergei." Eleanor kıkırdadı.

Ve Poppy rahat bir nefes aldı. Sergei hakkında söylediği her şey doğruydu, değil mi? Sadece portreyle olan ilişkisine dair küçük bir parçayı atlamıştı. Drummond'a yardım etmeye çalışıyordu.

Neyse ki Charlotte Teyze tam o sırada altın rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı bir şekilde geldi ve hanımların ağlarına yerleştirmeleri için Kız Kurusu tüzüğünün yeni versiyonunu dağıtarak konuşmayı Sergei'den uzaklaştırdı; bilgeliğin tüm Kız Kurular için zorunlu olduğunu ve onu aramak için biraz çaba sarf etmeden yirmi bir yaşına kadar her zaman yeterli miktarda biriktirilemeyeceğini sıkı bir şekilde hatırlattı.

Bu da onu daha çok şey elde etmekle ilgili bir konuşmaya yöneltti.
mümkün olan en kısa sürede - seyahat etmekten ilginç erkeklerle flört etmek için çalışmak... bu flört ... içermediği sürece ...

Soyunuyorum.

Kulüp danışmanları, "Bu her türlü komplikasyona yol açar," diye ısrar etti. "Özellikle de söz konusu adam -nasıl desem- görene kadar gerçekten takdir edemeyeceğiniz niteliklere sahipse. Ya da görene kadar. Bu olabilir sadece *bir* kalite. Çok güzel bir nitelik."

Kızın kaşları çatıldı ve konuşması kesildi.

"Bize daha fazlasını anlat," diye ısrar

etti Beatrice. "Evet," diye kabul etti

Eleanor.

Poppy'nin de çok ilgisini çekmişti. Şimdi bu merak uyandırıcı özelliğin ne olabileceğine dair bir kuşkusu vardı - Drummond'a bu kadar yaklaştıktan sonra bunu fark etmemesi olanaksızdı. Aslında Drummond'daki bu özelliği düşününce dizlerinin bağı çözöldü.

Ancak şok edici, iç gıcıklayıcı konuşma, hanımlar grubunu içtenlikle karşılayan Lord Derby'nin salona gelişiyle kesildi. Sadece Poppy, babasının akşam yemeğinde misafir ağırlamaya alışık olmadığını söyleyebilirdi. Davranışlarında genelde olmayan, sevimli bir gariplik vardı.

Bir sonraki konuklar Lord Wyatt ve babamın Cambridge günlerinden birkaç eski arkadaşıydı. Lord Wyatt, Devon ve Cornwall'da yakın zamanda satın aldığı geniş araziler üzerindeki büyük şatoları hakkında anlattığı hikâyelerle sohbeti canlı tuttu. Babam eski dostlarıyla politika konuşmaktan başka ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu ki Poppy onun bunu uykusunda bile yapabileceğini biliyordu. Yine de onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydiler, o da onlarınkinden.

Charlotte Teyze bir ara ona, "İyi fikir," diye fısıldadı. Babamın arkadaşlarından biri dul kız kardeşini de getirmek istemişti. Kadın güzel ve canlıydı, kolayca gülmeye meyilliydi ve babam onun yanında oldukça rahat ve neşeli görünüyordu.

Ama Drummond neredeydi? Ve Sergei, Natasha ve Lieven'ler neredeydi? Poppy bu belirsizliğe zar zor dayanabiliyordu. Neşeli bir ev sahibesi olmak için elinden geleni yapıyordu ama midesi taklalar atıyordu.

Sonunda bir arabanın ön taraftan geldiği duyuldu.

Poppy çok heyecanlıydı. Ayağa kalktı, güzel elbisesini düzeltti ve bekledi.

Kettle salonun kapısında belirdi ve partiyi duyurdu.

Drummond ve Natasha birlikte.

Ne için?

Ama daha merak bile edemedi Natasha'nın elbisesini giydiğini gördü.

Poppy'nin yüzündeki tüm kan ayaklarına doğru aktı. Acısının derinliği karşısında yutkundu.

Nasıl yapabildi?

Natasha nasıl bu kadar zalim olabilir?

Ve sonra utanç Poppy'yi tepeden tırnağa sararak yüzünü kıpkırmızı yaptı. Bu kesinlikle Kaza. Aptal yerine konmuştu. En kötüsü de prensesin ondan çok daha çekici bir vücuda sahip olmasıydı. Natasha elbiseyi nemlendirilmiş bir şekilde son derece saygın bir akşam yemeği partisinde giydi. Muhteşem bir zümrüt

Kolye göğüslerinin arasından sarkıyor ve mum ışığında parlayarak odadaki her erkeğin dikkatini geniş göğüslerine çekiyordu.

"Geç kaldığımız için özür dilerim." Natasha zarif saçlarını savurdu. "Nicky beni kendisi götürmek için ısrar etti."

Poppy yutkundu. *Nicky mi?* Hem Eleanor hem de Beatrice'le ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulundu; her ikisi de durumun ne kadar korkunç olduğunu anladıklarını gözleriyle ona ifade ettiler.

Drummond boğazını temizledi. "Bir hanımefendi refakatçi talep ettiğinde her beyefendinin yapacağı şey budur, Majesteleri."

Natasha güldü. "Kendine daha fazla kredi vermelisin, Nicky. Beni mutlu etmek için her şeyi yaptın. rahat"-elini koluna götürdü ve nefes nefese bir iç çekti-"bunun için sana teşekkür ederim."

Bu çok fazlaydı. Poppy yavaş ve ihtiyatlı bir nefes aldı. Drummond Dükü *onun* nişanlısıydı - en azından bir süreliğine. Şu anda. Rus prensesi onun sevgilisiymiş gibi davranmaya nasıl cüret eder?

Ancak öfkelenmek için çok az zamanı vardı, çünkü Kettle Kayıp misafirlerin geri kalanını, Lieven'leri ve Sergei'yi anons etti. Kontes Lieven çok iyi bir ev sahibiydi ve hem kendisi hem de kocası Lord Lieven'i çok iyi tanıyorlardı. Derby. Tanışmaları kolay oldu ama Poppy'nin elbisesine biraz şaşkın ifadelerle baktılar.

En hafif tabiriyle aşılayıcıydı.

Sergei onunla kız kardeşı arasında bir ileri bir geri baktı. "Kız kardeşimin elbisesi kimin umurunda?" dedi neşeyle. tüm şirketin duyacağı şekilde. "Daha büyük bir göğsü olabilir, ama ona hayranlık duyacak sadece bir dükü var, sen ise bir prensiniz var, Leydi Poppy."

Tanrım, bu ona bir iltifat mıydı? Eğer öyleyse, bu şimdiye kadar aldığı en kaba iltifattı ve Drummond'a da açık bir hakaretti.

Garip bir sessizlik oldu.

Ev sahibesi olarak bunu örtbas etmek onun göreviydi, değil mi? "Um, akşam yemeğine çok kalmadı," dedi

ama
Ekleyecek parlak bir şey bulamıyorum.

Neyse ki Charlotte Teyze, Beatrice ve Eleanor devreye girdi. Orada burada küçük sohbetler etmeye başladılar, böylece birkaç dakika sonra sanki utancı hiç yaşanmamış gibi oldu.

"Benim küçük kız kurusu," diye mırıldandı Prens, salonun bir köşesinde sadece onun duyabileceği bir sesle, "gerçekten de nefis görünüyorsun. Teklifim hakkında daha fazla düşündünüz mü?"

"Hayır, yapmadım," diye fısıldadı. "Çünkü ilgilenmiyorum. Sana zaten söyledim. Biz sadece arkadaşız."

Poppy annesini en çok böyle anlarda özliyordu. Annesi

her zaman pırıl pırıl bir

Elbiseler hakkında yorum yaparak tüm misafirleri güldürdü ve rahatlattı. Teyzesinin ve arkadaşlarının yardımına ihtiyacı olmazdı. Annem ayrıca Sergei'ye onu utandıracak ve uslu durmasını sağlayacak uygun bir ayar verirdi.

Ve sonra, herkes gittikten sonra, o Poppy'ye sarıldı ve ona Natasha'nınkinden daha küçük bir göğse sahip olduğu için istediği kadar ağlayabileceğini söyledi - bir kızın yapmak zorunda olmadığı bazı şeyler vardı
Özür dilerim.

Ama annem burada değildi.

Poppy sağ elinin parmaklarını büktü, böylece annesinin yüzüklerinin avucuna sıkıştığını hissedebiliyordu. Partisine odaklanmaya, mükemmel bir ev sahibi olmaya karar verdi. Kötü bir başlangıç yapmış olmasına rağmen.

Bu yüzden Sergei'nin yanından geçip hemen Natasha'nın yanına gitti ve gerginliği azaltmayı umdu. "Ne kadar komik
Tasadüfe bakın ki aynı elbiseyi seçmişiz," dedi sıcak bir şekilde.

Natasha omuz silkti. "Benim için bir önemi yok. Ama belki de *senin* için olmalı."

Poppy'nin eli prensesin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak için kaşındı ve midesi yeni ve beklenmedik güven kriziyle çalkalandı. Ama her iyi ev sahibesinin yapacağı gibi bununla başa çıkacaktı.

"Tamamen haklısınız," dedi ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Ama o dirseğindeki bir el tarafından tırmanması engellendi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Drummond'dı.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bu gece bir akşam yemeği partisi vermeyi seçmesinde onun da payı vardı. Ve şimdi bunu başarabileceğinden emin değildi.

Yüz ifadesini soğuk bir gülümsemeye dönüştürdü ve döndü. "Elbisemi değiştiriyorum."

Drummond gözlerini devirdi. "Sadece kadınlar birbirinin aynısı elbiseler giymeyi felaket olarak nitelendirir ama öyle bile olsa zarar çoktan verildi. Neden zahmet edelim ki?"

Nefes aldı. "Çünkü bu herkesin hissettiği gerginliği dağıtacaktır. Ayrıca, kıyaslayamam-"

"Haklısın," diye sözünü kesti. "Yapamazsın. Prensesin seni bu kadar kıskanmasının bir nedeni de bu. durum."

"Pek kıskanç sayılmaz. O çok daha fazla görünüyor-"

"Yeni başlayanlar için, senden çok daha yorgun. Ama ondan bahsettiğimiz yeter. Ben de senin misafirininim. Peki *benim* rahatım ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Bir öpücük istiyorum. Ve eteğine bir göz atmak. O da olmazsa, poponu sıkmak."

"Kesinlikle hayır." Yüzünü ona doğru çevirdi. "Beni rahat bırak.
Ben *şimdi* yukarı çıkıyorum."

Öyle olsa iyi olur. Bir parçası umutsuzca onun kışını sıktığını fark etti. Etek ucunu kaldırdı ve merdivenlerden yukarı doğru hızla yürümeye başladı.

"Peki," diye seslendi alçak bir ses tonuyla. "Sadece şunu bil ki, eğer elbiseni değiştirirsen, Natasha'ya onun senden daha iyi olduğunu kabul ettiğini söylemiş olacaksın. Ve bunun için seni tüm şirketin önünde öperek cezalandıracağım. Ne de olsa nişanlıyız."

Tırmanmayı bıraktı. Natasha'nın kendisinden daha iyi olmadığını biliyordu. Ama iyi bir ev sahibesi misafirlerinin rahatsızlığını hafifletmez miydi?

"Ben sadece iyi bir ev sahibesi oluyorum," dedi ona bakmadan.

"Öyle mi? O zaman tüm iyi ev sahiplerinin yok olmasını dilerim. Bu dünyada yeterince korkak var zaten."

Dudağını ısırdı. Gerçek şu ki, kendini ikinci en iyi hissettiği için elbisesini değiştiriyordu. İyi bir ev sahibesi olmak istediği için *değil*.

Bu alçaltıcı bir düşünceydi.

Drummond, "Ben ciddiym," diye devam etti. "Elbiselerini değiştir, ben de seni kontesin önünde öpeyim. Almack's'a ne zaman gireceğini kim bilebilir?"

"Sana söyledim, Almack's umurumda değil." Poppy merdiven korkuluklarını kavradı ve gözlerini kapadı. Kafası çok karışmıştı. Annesi önlük fiyaskosu konusunda ne yapardı?

Resim çok çabuk geldi.

Başımı dik tutardım canım ve kaba bir prensesin beni küçük hissettirmesine izin vermezdim, göğsümde ya da karakterimde. Sen bir Derby'sin ve bunu asla unutma.

Rahatsız edici gerçekte yüzleşmek zorundaydı. Drummond, o kaba adam, haklıydı. Ve annem ona tamamen katılıyorum.

Poppy, Natasha'nın ona ulaşmasına izin vermemeli.

Dük kendi çapında akıllı biri olsa da Poppy onun öpücük çalmasını da kesinlikle istemiyordu. Leydi Caldwell ve Lord Caldwell'in birbirlerine aşık olduklarını düşünmelerini sağlamak iyi bir şeydi ama dünyanın geri kalanı için değil.

Arkasını döndü, merdivenlerden indi ve onun yanından geçti.

"Sen iflah olmazsın," diye mırıldandı ve masaya döndü. Yol boyunca onun alçak sesle ve eğlenerek güldüğünün farkındaydı.

BÖLÜM 22

Nicholas masanın ortasında Poppy'nin karşısına oturdu. Onu herkesin önünde öpme tehdidini yerine getiremeyeceği anlamına gelse bile, Poppy'nin elbiselerini değiştirmemiş olmasından memnundu.

Şarap kadehine bir bıçak vurdu ve masadaki sohbet kesildi. En yakın arkadaşlarının arasında oturan Sergei, ona sahiplenme ve zar zor gizlenen şehvet. Nicholas, Natasha'nın yer kartlarını değiştirip kardeşini Poppy'nin yanına yerleştirmeye çalıştığını görmüştü ama Beatrice ve Eleanor onun arkasından gelmiş ve büyüleyici bir ses tonuyla prensi aralarında tutmakta ısrar etmişlerdi.

Prenses, Poppy'nin aptal kardeşine olan ilgisini teşvik etme stratejisinin işe yaramayacağını, en azından artık yaramayacağını bilmiyordu. Poppy, Sergei'nin cazibesinden tamamen habersiz görünüyordu.

"Bu akşamki yemek," dedi, yanakları pembeleşmeye başlamıştı, "Rus yemeklerinden oluşuyor. misafirler." Bir an tereddüt etti, sonra ekledi, "Ve Petersburg'da babamla birlikte mutlu bir eş olarak son günlerini geçiren annemin anısına."

Lord Derby sarsılmış gibi doğruldu.

Poppy ona gülümsedi ama yüzü sertti. Amansız.

Nicholas'ın kalbi sıkıştı. Zavallı Poppy. Bu gece pek şansı yoktu, değil mi? Ama en azından diğer herkes

Natasha hariç, onun duyurusu üzerine uygun bir ilgi mırıltısı çıkardı. Natasha'nın Buna şaşırdım. Eğer bir kedi olsaydı, şu anda ev sahibesine tükürüyor olurdu.

Hizmetçiler ilk yemeği getirdiler, lahana çorbası ya da *Shchi*.

Tadına baktı, yeterince lezzetliydi.

"Rusya'da geleneksel bir ilk yemek," dedi Poppy. "Öyle değil mi Prenses?"

Nicholas bir hayranlık patlaması hissetti. Natasha'dan çekinmediği için aferin ona.

"Evet, öyle de denebilir," diye yanıtladı prenses. "Yine de" -kaşığından bir yudum aldı ve yere bıraktı- "Rus fırınında hazırlanmamışsa, gerçek *shchi* değildir."

Nicholas Poppy'ye belli belirsiz bir bakış attı. Yüzü pürüzsüzdü ama ağzı olduğu yerde donup kalmıştı. O da Natasha'yı bir kenara çekip ona biraz terbiye vermeyi, onu partiden kovmayı diledi. Yapabileceği pek çok şey olmasını diledi...

Ama görev onu kısıtlıyordu. Hizmete karşı görev. Ülkesine karşı. Ailesinin adına.

Hoşnutsuzluğunu unutmak için bir kadeh şarabı çabucak içti, bu da yeterince kolaydı, çünkü hepsi otantik Rus yemekleri olan kurslar birbirini izledi. Onları buldu

lezzetli ve sağlam, akıllıca hazırlanmış ve Poppy tarafından Rus kültürü ve mutfağı için dokunaklı bir şekilde samimi bir takdirle sunulmuştur.

"Kont, Kontes," dedi bir ara, "anladığım kadarıyla evinizde pek çok Rus hazinesi var."

"Evet, muhteşem hazinelerimiz var," dedi Kont Lieven. "Ve Prens Sergei bizimle paylaşmayı seçtiğinde, yakında Revnik'in portresini izliyor olacağız."

"Ne kadar hoş." Poppy gülümsedi. "Tüm Londra onu görmek için sabırsızlanıyor."

Kontes, "Balo gecesı portre tüm ihtişamıyla ortaya çıkacak," dedi. "Siz ve Londra'nın geri kalanı o zaman bunun tadını çıkarabilirsiniz."

"Bir dakika önce de değil," dedi Natasha, Poppy'ye sert bir bakış göndererek.

Nicholas, Poppy'nin gözlerinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı sezdi ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Harika bir yemek," dedi.

Lord Derby'den -Nicholas başka kimsenin fark etmemesini umuyordu- ya da hoşnutsuzluğunu açıkça belli eden Natasha'dan hiç ses çıkmamasına rağmen, aőçıya bir koro halinde onaylar ve iltifatlar yağdırıldı.

Prenses burnunu çekerek, "Elbette," dedi, "evde Fransız bir aşçı kullanmayı tercih ediyoruz. Onun Kiev tavuğu ve Orloff dana etiyle kıyaslanamaz bile."

"Ch-chicken Kiev? Dana Orloff?" Poppy eliyle boynundaki tespihi parmaklayarak konuştu.

"Fransız-Rus mutfağı," diye açıkladı Natasha. "Fransız mutfağı
Rus elitinin *tercih ettiği* mutfak."

Sergei bir kemiği emip sırtarak, "Rustik Rus yemeklerinin de bir cazibesi var," dedi.

Rustik.

Nicholas, Poppy'nin bu söz karşısında
irkilmemek için kendini zor tuttuğunu gördü.

Leydi Charlotte, "*Rustiklere* bayılırım," diye atıldı.

"Ben de öyle," dedi Beatrice.

Eleanor, Lord Derby'nin Cambridge'den arkadaşları Lord Wyatt ve Lievenler de aynı fikirdeydi.

Ama Nicholas Poppy'nin üzgün olduğunu anlayabiliyordu. İkizler -ve babası- onun eğlencesini elinden almıştı.

Onun adına öfkелendiğini hissetti. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu duygudan *nefret ediyordu*. Onu daha iyi hissettirecek bir şey yapmak için *yanıp* tutuşuyordu.

Belki de gerginliği dağıtmak için Leydi Charlotte şarap bardağının kenarına bir bıçakla vurdu ve masa sessizleşti.

"Ve şimdi," dedi, "yemeği şu soruyu sorarak bitirmek istiyorum

yeni nişanlı çift Nicholas ve Poppy, kendilerini seven aileleri ve dostları için bir öpücük paylaştılar."

Poppy teyzesine sanki bir uçurumdan atlaması istenmiş gibi baktı.

Leydi Charlotte sadece gülümsedi. Sonra Nicholas'la göz göze geldiler. *Yaşlı kız ~~ne~~inpeşindeydi?* diye merak etti. Elbette yeğeninin onunla evlenmek istemediğinin farkındaydı.

Poppy boğazını temizledi. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil." Gözlerini Kontes Lieven'e dikti.

Kontes tatlı bir gülümsemeye, "Oh, evet öyle," dedi, Poppy ile onun arasında bir ileri bir geri bakıyordu. "Devam et."

Nicholas onun bu yumuşak tepkisine şaşırdı, Almack'ın evinde ne kadar havasız olduğunu düşünürsek. Belki de Poppy'nin Rusya'ya olan yakınlığı kontesin adab-ı muaşeret konusundaki katı kurallarını yumuşatmıştı.

"Pekâlâ," dedi sırtarak ve ayağa kalktı. Ama masanın etrafında dolaşırken içinde hiç de neşeli olmayan bir his vardı. Leydi Charlotte onun önüne başarabileceğini düşünmediği bir görev koymuştu. Poppy ondan hiç huzur bulamıyordu. Onu yanlış yola sürüklemişti. Onu zorlamıştı. bir nişana dönüştü. Onu mutlu

edemezd.

Adam yaklaştığında neredeyse korkacaktı ama sonra daha iyi düşünebilirdi. Elini tuttu ve onu çekti.

sandalyesinden kalktı.

Havadaki gerginlik hissediliyordu.

Onun gözlerinin içine baktı; gözleri şaşkınlık ve kesin bir isteksizlikle doluydu ama ne yapabilirdi ki?

Onu öpecekti.

Ve öpüştüğünde, öpüşme koşulları garip olsa ve kız kendini kötü hissetse bile, elinden geldiğince onu mutlu ve rahat hissettirmeye çalışırdı.
her şey ama.

Onu kendine çekti ve dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Sadece benim, diye ifade etmeye çalıştı.

Nicholas.

Diğer her şeyi unut. Babanın sert yüzünü ve Natasha'nın kaba yorumlarını unut. Sergei'nin bakışlarını unut ve hatırla . . .

Güzel olduğunu unutma. Ve nazik. Ve eğlenceli. Ve . . .

Tanıdığım en ilginç kız.

Mucizevi bir şekilde yumuşadı ve rahatladı ve sonra ...

O da onu öpüyordu. Sanki ona bir şekilde ihtiyacı varmış gibi öpüyordu.

Onun da ona ihtiyacı

vardı. Tanrım, ona

ihtiyacı vardı!

Öpücük oldukça iffetliydi.
izledi. Bundan emindi. Ama onunla arasında hissettiği
bağın sarsıntısı gerçektir.

İkisi arasında samimi bir mesaj.

Tam olarak anlayamadığı bir şifrede olması çok
kötüydü. Sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi ayrıldılar.

Yüzü kızarmıştı. Elleri terliyordu.

Sandalyesine geri çöktü ve bir çift elin alkış sesi duyuldu.
Etrafına baktı ve alkışlayanın kulaktan kulağa sırtan Leydi
Charlotte olduğunu gördü. Sonra diğerleri de alkışladı.

Nicholas masanın etrafına bakındı. Sergei'nin coşkusu
belli ki yapmacıktı, Natasha'nınki de öyle, ama diğer
herkesinki gerçektir.

Kendini bir şekilde bitkin hissetti -şaşkındı- ve oturacağı
yeri bulduğuna sevindi.

O ve Poppy yemeğin geri kalanında birbirlerine bakmaktan
kaçındılar ama Poppy onun varlığının farkındaydı. Yemek
meyve, kuruyemiş ve peynirin yanı sıra lezzetli bir Rus tatlısı
ve en son haberler hakkında hararetli bir tartışmayla sona
erdi.

Drury Lane'deki oyunu Natasha hariç neredeyse herkesten
duydum.

"Sen ve Drummond o oyunu izlemediniz mi?" Lord Derby Poppy'ye sordu.

Tanrım, o gece St. Paul'un.

Poppy gülümsedi. "Evet, kesinlikle." Nicholas parmaklarını çapraz tuttu.

"Ne düşünüyorsunuz Leydi Poppy?" Lord Wyatt onun fikrini duymak için endişeli görünüyordu.

Poppy korsajının kenarına dokundu ve boğazını temizledi. "Çok zevkliydi."

Kont Lieven çenesini içeri çekti. "Bu üzücü sona rağmen mi? Peki ya cinayet mahalli?"

Poppy küçük bir kahkaha attı. "Ah, *şunlar*." Elini salladı. "Gerisi eğlenceliydi ve sonu da uygun oldu, bu yüzden eğer *işe yararsa* hüzünlü bir sonun hoş olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Nicholas sırtmasını engelledi. Eleanor'a baktı ve Beatrice ve Poppy'nin cevabı karşısında onların da kafası karışmış görünüyordu. Ama hemen ardından Beatrice şarap kadehini kaldırırken dirseğini savurdu ve Sergei'nin koluna çarparak dudaklarına götürdüğü elmayı dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Ah," diye bağırdı ona bakarak. Sonra diş etlerini ovuşturdu.

"Ah, canım," diye mırıldandı Beatrice. "Çok özür dilerim." Sergei kaşlarını çattı. "Pekâlâ."

Elmayı tekrar aldı ve sonra diğerinden Eleanor bir bardak şarabın tamamını onun kucağına devirdi.

"Bu da ne?" Kaşları düşmüş ve yüzü kızarmış bir halde ayağa kalktı. "Siz ikiniz tehlikelisiniz."

Bir uşak elinde servis beziyle koşarak geldi. Sergei şiddetle kendini sildi, bezi uşağa geri fırlattı ve büyük bir somurtkanlıkla tekrar yerine oturdu.

"Çok üzgünüm," dedi Eleanor, elini açık kalan ağzına götürerek.

Tuhaf, gözleri üzgün görünmüyordu. Nicholas önce Beatrice'e, sonra da Poppy'ye bir bakış attı. İkisi de üzgün görünmüyordu. Aslında Poppy şarap kadehini dudaklarına götürmüştü ama gözlerindeki pırıltıyı fark edebiliyordu.

O da bir şekilde bu işin

içindeydi. Minx.

Bu gerginliğin ortasında Kettle, Lord Derby ve Lord Wyatt'a bir mesaj getirmişti. Gece geç saatlerde önemli bir toplantıya çağırılmışlardı.

"Hepimiz yola çıkacağız," diye ilan etti Sergei. "Herkes ayağa kalsın. Islak pantolonla oturmak rahat değil ve eğer gitmem gerekiyorsa-"

Natasha başını iki yana sallayarak, "Diğer herkes de öyle," diye sözlerini tamamladı.

Sergei Eleanor ve Beatrice'e karanlık bir bakış yöneltti, ikisi de bir kez daha özürlerini mırıldandılar.

Kapıda Lord Wyatt, Poppy'ye bu keyifli akşam için teşekkür etti, zarif bir selam verdi ve toplantıya gideceğini ve Lord Derby'yi birazdan orada göreceğini söyledi. Lord Wyatt Cambridge birliği de teşekkürlerini son derece yerinde bir şekilde sundu.

Arkalarından Kont Lieven, "Umarım bunu tekrar yaparız" dedi.

Kontes, "Çok yakında sizi çaya da davet edeceğiz," diye Poppy'ye güvence verdi. "Gelebilir misiniz?"

Kont gülerek, "Dükünüz de," diye ekledi.

"Çok *heyecanlanırdım*," dedi Poppy, bir saatten beri ilk kez gerçek bir gülümsemeyle. Nicholas'a baktı. Gözlerinde gerçek bir memnuniyet parıltısı vardı.

Böyle bir davet aldığı için iyi, çok iyi iş çıkarmıştı.

Ama Lieven'lere nezaketle başını sallamakla yetindi. "Dört gözle bekliyorum. Çok teşekkür ederim."

Natasha, Poppy'yi öptüğünden beri her zamankinden daha da somurtkan olmuştu. Şimdi teşekkürlerini minimumda tutuyor ve Nicholas'ın yanından tek kelime etmeden geçip gidiyordu.

Güzel.

Artık onun flörtlerine katlanmak zorunda değildi. Lieven'lerin evine davet edilmişti ve ikizler, Lieven'lerin bu portreyi göstermeyi dört gözle beklediklerini bildikleri halde onu almaya cesaret edememişlerdi.

Sergei ise bir anlık kızgınlığını unutmuşa benziyordu ve Poppy'nin elini öpmek için hararetle ağzına götürdü. "Bir dahaki sefere daha önce burada olmakta ısrar ediyorum. "Herkes önce en lezzetli lokmaları tatmak için geliyor," dedi.

Nicholas çenesini sıkı.

Lezzetli lokmalar.

Sergei'nin hangi lezzetli lokmalardan bahsettiğini biliyordu. Gözlerini onlara dikmişti -Poppy'nin elbisesinin içinde mükemmel bir şekilde ortaya çıkan göğüslerine, bir erkeğin geri kalanını görmek istemesine yetecek kadar kremsi beyaz tenine.

Deuce alsın, prens dayağı hak etmişti ve Nicholas'ın etrafında hassas duyarlılıkları olan sevimli insanlar olmasaydı, onu hemen orada döverdi.

O hariç tüm konuklar gittikten sonra -ki o aslında bir konuk değildi, neredeyse ailenin bir üyesiydi, öyle değil mi?-Poppy ön kapıyı kapattı ve babasıyla Leydi Charlotte'a döndü.

"Umarım eğlenmişsinizdir," dedi, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Teyzesi ona sarıldı. "Elbette sarıldım. Muhteşem bir ev sahibesiydiniz. Prenses Natasha huysuz bir tip olmasına rağmen." Nicholas'a döndü. "Sana oldukça düşkün görünüyordu, Drummond."

Buna bir şekilde cevap vermesi mi gerekiyordu?

Kravatı aniden sıkıştı. "Öyle mi?" diye cevap verdi sadece. "Fark etmemiştim."

Verdiği cevap tatmin etmiş olacak ki kimse konunun peşini bırakmadı.

"Baba." Poppy küçük bir kız gibi Lord Derby'nin kolunu çekti. "Eğlendin mi?"

"Yemek idare ederdi," diye onayladı, belli belirsiz kolunu okşayarak, "yine de İngiliz yemeklerini tercih ettiğimi biliyorsun." Tereddüt etti. "Rusya'da geçirdiğimiz zamanı hatırlatmana gerek yok kızım. Bana acı veriyorlar."

Poppy gözle görülür bir şekilde söndü. "Çok özür dilerim. Seni incittiklerini bilmiyordum baba."

Boğazını temizledi. "Bu konuda endişelenerek zaman kaybetme.

Ben."

"Tabii ki senin için endişeleniyorum! Hoşuna gitmedi mi? Arkadaşlarını görmek mi?" diye kekeledi. "Ve o güzel dulla tanışmak?"

Dudakları inceldi. "Dul kadınlarla tanışmama gerek yok ama arkadaşlarıma gelince, evet, onları görmek güzeldi. Teşekkür ederim.

ayarladım. Belki bunu tekrar yapabiliriz. Bir gün."

"Gerçekten mi?" Nicholas, Poppy'nin gözlerinde küçük bir umut ışığı gördü.

"Evet, gerçekten," dedi babası, sesi biraz yumuşamıştı. "İyi niyetli olduğunu biliyorum, o yüzden bu gece için pişmanlık duyma."

Çenesiyle oynadı ve Poppy dudaklarında küçük, içten bir gülümsemeye başını salladı.

Lord Derby daha sonra Nicholas'a döndü. "Ben şuraya gidiyorum. Wyatt'la buluşacağım. Kettle sizi geçirecek, isterseniz birkaç dakika daha kalabilirsiniz. Büfede konyak var. kütüphane. Poppy sana yeni atlasımı

gösterebilir." Nicholas başını eğdi. "Teşekkür

ederim, efendim."

Nişanlının ayrıcalıkları. İyi durumda olmalı Lord Derby'nin yanında duruyordu. Geçen gece yaptıkları siyasi konuşma yüzünden olmalı. Belki de Lord Derby kızının öyle genç bir bayan olmadığını fark etmiştir. bir adamın hayatını kolaylaştırdı.

"Sanırım Charlotte Teyze'yle birlikte yukarı çıkacağım." Poppy elinin tersiyle esnedi. "Oldukça yorgunum. Kusura bakmayın, Drummond."

"Henüz değil kızım," diye onu azarladı Lord Derby. "Bu gece Rus misafirlerine üç saat ayırdın, bırak da İngiliz nişanlına beş dakika ayır."

Nicholas sırtıtmak istedi ama bunun sadece Poppy'yi kızdıracağını biliyordu.

Leydi Charlotte onun yanağından öptü. "Siz varken Rus prenslerine kimin ihtiyacı var ki?" diye fısıldadı kulağına.

Gad. Keşke Poppy *bunu* duysaydı. Hiç memnun olmazdı.

Elbette kendisi de öyleydi. Leydi Charlotte'un arkadaşlığından hoşlanıyordu ve onunla birlikte olduğu için neredeyse gurur duyuyordu. Kettle, Cook ve kendi nişanlısı hariç evin diğer üyeleri arasında kabul gördü.

Leydi Charlotte ve Lord Derby'nin söylediklerinden sonra iyi geceler, Kettle sakinleştirici bir bakışla Poppy'nin ihtiyacı olması halinde ona seslenme mesafesinde kalacağını açıkça belirtti.

Kettle çok zeki bir uşaktı.

Nicholas ve Poppy kütüphaneye girdiklerinde, Nicholas kendine bir brendi, Poppy'ye de küçük bir bardak ratafia doldurdu.

"Harika iş çıkardın," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona parlak bir gülümseme verdi. "Biz bazı açılardan başarılı oldu. Tamam, belki yemek konusunda değil -ve elbise bir felaketti-"

"Ve Sergei çok talihsiz bazı sorunlarla karşılaşmış gibi görünüyordu," diye onun sözünü kesti.

Kızarma nezaketini gösterdi.

"Ama Lieven'lerin evini göreceğiz," dedi. "Ve babam bile kendi tarzında iyi vakit geçirmeyi başardığını söyledi. Gerçi hâlâ çok alıngan, değil mi? Hakkında Anne." Bir sandalyeye çöktü ve ızgarada yanan küçük ateşe, elinden sarkan bardağa baktı. "Yine de genel olarak memnunum."

"Öyle olmalısın." Nicholas onun önünde diz çöktü ve elini tuttu. "Bu gece ne yemek, ne sohbet, ne de elbiseniz niyetiniz kadar önemliydi. Amacınız konuklarınızın kendilerini evlerinde hissetmelerini sağlamaktı ve bu asla eleştirilemez. Eminim annen bunu başardığın için seninle gurur duyardı."

Ona düşünceli bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim." Onun elini sıktı. "Ama sakıncası yoksa, gerçekten çok yorgunum. Yatağa gitmek istiyorum."

Sadece ona ayağa kalkması için yer açacak kadar geri çekildi. Kadın ayağa kalktığında bakışları kilitlendi.

"Leydi Charlotte'un bizden istediği öpücüğün bir felaket miydi yoksa bir başarı mı?" diye sordu.

Bir an için aşağı baktı, sonra tekrar yukarı. "Bilmiyorum," dedi sessizce. "Gecenin ikisinden birine benzetemediğim tek kısmı bu."

"Yukarı çıkmadan önce," dedi, "size karar vermenize yardımcı olabilecek bir şey göstermek istiyorum."

"Ne oldu?"

Yüzündeki bir tutam saçı çekti. "The real meaning of *heyecanlandım*."

BÖLÜM 23

Nicholas Poppy'yi kendine çekti. Ateş sırtındaydı ve baldırlarını ısıtıyordu. Ama içinde başka bir ateş daha vardı, onu yalnız yakalayana kadar bütün gece yanmış olan ve şimdi harıl harıl yanan bir ateş.

Bir an kıpırdamadan durdu ve yarı kapalı kütüphane kapısının diğer tarafındaki Kettle'ı dinledi. Uşak ön kapının yanındaki yerinde dişlerinin arasından ıslık çalıyordu.

Güzel.

Nicholas Kettle'ın nerede olduğunu bildiği sürece, yapmak istediği şeyi yapabilirdi. Eğildi ve Poppy'nin boynunu, kulağının hemen altından öptü.

İçini çekti.

Onu bir kez öptü, şakacı, ağzı açık bir öpücüktü bu, kız da ona eriyerek karşılık verdi. Geri çekildiğinde içten içe gülümsedi. Belli ki sandığı kadar yorgun değildi. Gözleri titriyor ve arzuyla ısınıyordu.

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi. "Güvenecek

misin?" Kadın iri gözlerle ona baktı ve başını

salladı.

Sessizce kalçalarının üzerine çömeldi ve onu yukarı çekti. mücevherli terliklerini ortaya çıkardı. Adam elbisenin kaygan, boncuklu pürüzsüzlüğünü yavaşça bacaklarından yukarı doğru itti. Bu sırada elleriyle onu sıkıca tuttu ve önce baldırlarına, sonra dizlerine, en sonunda da kalçalarına küçük öpücükler bıraktı.

Nefes alış veriş kesik kesikti, bu da onu memnun ediyordu. Başını kaldırdı, gözlerinin ona çok eğlendiğini söylediğini umdu ve işaret parmağını ağzına götürdü.

Yutkundu, başını salladı, sonra dudağını ısırdı.

Yavaşça bacaklarını birbirinden ayırdı, bu da -harikalar harikası- onu tamamen kendisine maruz bıraktı. Zaten arzuyla sertleşmiş olan ihtiyacı bir kademe daha arttı ama bunu görmezden gelecekti.

Bu gece sadece onun içindi.

Onun tatlı kokusunda ve teninin yumuşak mucizesinde kaybolan adam, en hassas noktasına ulaşana kadar yavaşça yukarı çıkarak uyluklarının iç kısımlarını öptü. Burun kıvırdı - kız sızlandı- ve sonra diliyle fiske vurdu.

Bir nefes verdi.

Hareket etmeyi

bıraktı.

Kettle hâlâ ılık çalışıyordu.

Nicholas geri çekildi ve Poppy'ye elini ağzına götürmesini işaret etti. Poppy titreyen eliyle bunu yaptı ve o da en büyük işi haline gelen şeye geri döndü
Onu memnun etmek.

Önce ona üfledi.

Yine inledi. Yumuşakça.

Ve sonra diliyle onu yokladı, daha derine gitti. Ve daha derine.

Bacakları bükölmeye başladı, bu yüzden durdu, dinledi Kettle, şimdi bir deniz şarkısını ıslıkla çalıyordu ve bu fırsattan yararlanarak ayağa kalktı ve Poppy'yi yavaşça sandalye. "Çok ama *çok* sessiz olman gerekecek," diye fısıldadı ona.

Kadın başını salladı ve adam kadının bacaklarını iki yana açtı.

Yanakları kızarmış ve gözleri parlarken elini ağzının üzerinde tutmaya devam etti.

Onun itaatkârlığı karşısında sırtıtmaktan kendini alamıyordu; onu nadiren dinliyordu. Ama kına yakmak için çok az zamanı vardı. Elinin arkasından kıkırdadı.

"Sssh." Adam ona sertçe baktı ve kız gözleri muziplikle dolu olmasına rağmen sessiz duruşunu sürdürdü.

Minx.

Sadece ateşin fısıltısı, şöminenin üzerindeki saatin tik takları ve Kettle'ın ara sıra çıkardığı ıslık sesleri fon oluştururken Nicholas bu şehvetli oyuna elinden geleni yaptı.

Birkaç saniye içinde Poppy boştaki elini onun saçlarına attı. Otuz saniye daha diliyle iyi zamanlanmış bir şekilde alay etti ve onu zevke getirdiğini ancak sırtını dikleştirip kendini askıda tutmasından anlayabildi, bu da en tatlı etini ağzına daha da yaklaştırdı.

Dilini kadının kadınsı derinliklerine son bir kez daldırdı, aynı anda kadın zirve yapıyordu ve tek dileği içinde uzun bir süre kalmasıydı.

Ama bu başka bir zaman olacaktı. Böyle olacağına kararlıydı.

Onunla evlendiğini düşünmüyor olabilirdi ama kahretsin, eğer işini kaybetmemek için evlenmesi gerekiyorsa, onu ilgilendiren tek bir kadın vardı.

Poppy.

Onu sevmiyor olabilirdi ama kız onu büyölüyordu. Ve onu bir yerde, ateşin önünde bir halının üzerinde çırılçıplak yatırıp birlikte tamamlayana kadar onu kazanmaya çalışmaktan vazgeçmeyecekti.

Şimdilik, tam katılımı olmadan ona aşk sanatını öğretmekle yetinmek zorundaydı.

Tekrar yere çöktü ve uzun, yavaş bir nefes verdi.

Yavaşça, dikkatlice eteğini indirdi ve ayağa kalktı. "*Bu,*

canım, çok *heyecan verici*," dedi. "Ne zaman söylesen Sergei'yi ya da kız kardeşini gördüğünüzde heyecanlanıyorsunuz, lütfen *heyecanın* gerçekte ne olduğunu hatırlayın ve bunu benimle birlikte yaşadığınızı unutmayın."

Adam konuşurken, kadın sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi ona baktı. Muhteşemdi, dudakları kıpkırmızıydı ve yanakları

pembe. Onu tatmin etmişti. Gözlerindeki o korkunç, kasvetli bakışı ve o sert, endişeli duruşu yok etmişti.

Bu konuda kendini iyi hissediyordu.

"Şimdi gidiyorum," dedi ve başının üstünü öptü. "İyi geceler."

"İyi geceler, Nicholas," dedi usulca.

Nicholas, diye düşündü, bunu duyduğuna sevinmişti.

Drummond değil. "Nicholas?" diye seslendi arkasından.

Aralarında hararetli bir sessizlik oldu.

"Bastonunu unutma," diye fısıldadı.

"Yapmayacağım," dedi, sesi hırçındı. Onu terk etmeye hiç niyeti yoktu.

Eğer Kettle onun iddia ettiği gibi meraklı bir adam olsaydı Nicholas'ın ona bastonun içinde bıraktığı beş poundluk notu ve mesajı çoktan bulmuş olmalıydı; Nicholas evin daimi bir üyesi olduğunda uşak olarak hizmet etmeyi planlıyorsa, bir daha onun dürüstlüğünü sorgulamaması konusunda kesin talimatlar almıştı. Her ne kadar canı ne zaman isterse bastonu kontrol ederdi, çünkü bu bir Ara sıra ödüller getirebilecek eğlenceli bir ayartma.

Ön kapıda Kettle ona şapkasını uzattı, Nicholas da taktı.

Kısa bir an için her ikisinin de elleri sopanın üzerindeydi. Gözleri karşılıklı anlayış içinde buluştu ve Kettle'inkilerde az da olsa saygı olduğunu fark etti.

"Teşekkür ederim, Kettle." Nicholas bastonunu kolunun altına astı.

"İyi geceler, Majesteleri."

"Elimden geleni yapacağım." Ancak bu kolay olmayacaktı. Bütün gece Poppy'nin güven dolu, savunmasız bakışlarını hayal edecekti.

BÖLÜM 24

Akşam yemeğinden sonraki gün Poppy uyandığında Nicholas'ı, onun ağzını düşündü. Ağzıyla ona ne yaptığını. Ve sonra onun gözlerini, gizemli gri derinliklerini, sıcak, sempatik ve bazen de *ateşli* derinliklerini düşündü.

Ona "İmkânsız Bekâr" denmesine şaşmamalı.

Almack's'taki patroniçelerin daha düşük ölümlüleri elemek için o saygın müessesenin kapısında tuttuklarını tahmin ettiği uygun, evlenmemiş beyefendiler listesi kadar yumuşak ve her şeyi kapsayan bir kategoriye atılamayacak kadar lezzetli bir adamdı.

Uygun ve uygun olmayan terimlerden çok daha ilginçti. *Evli olmayanlar* taşıyabilir.

Nicholas dün gece onu kendine inanması için cesaretlendirmişti. Gerçekten de, bütün akşam ona destek olmuş, güvensizliğinin altında bir ateş yakmış, böylece kendini güvende, gerçek bir ev sahibi gibi hissetmesini sağlamıştı. Daha sonra kütüphanede Ona, kendisini büyüleyen ve onu daha da çok istemesine neden olan şefkatli ve düşünceli bir taraf gösterdi.

Penceresine doğru ilerleyerek Londra sabahına baktı ve içini çekti. Birlikte yaptıklarını hatırlayınca bacakları yeniden titredi. Ağzını, göğüslerini ve karnını pencere camına bastırdı. Nicholas'ın ağzı ve elleriyle tam bir tezat oluşturacak şekilde soğuk ve sertti.

Artık onun ağızına karşı bir takıntısı vardı. Ve ellerine.

Tanrım, ve onunla ilgili diğer her şeye de.

Pencereden geri çekildi ve iki elini de göğüslerinin üzerinde gezdirdi, meme uçlarında oyalandı ve sonra ellerini karnından aşağı, bacaklarının arasında, onunla o kadar zevk aldığı noktaya doğru götürdü.

Ve diledi ...

Keşke.

Başını geriye attı ve hayal kırıklığıyla yumuşak bir inilti çıkardı. Nicholas içinde bir arzu başlatmıştı, *onun* tatmin etmesine ihtiyaç duyduğu bir arzu.

Bu gece onu görecekti. Merriweather'larda bir ayine katılacaklardı. Tüm mobilyalar kaldırılacak, pencereler açılacaktı. Londra sosyetesini kendini evin içinde eğlenmek için.

Etrafı yüzlerce insanla çevriliyken, onun yanında ezilmiş olacaktı, göğüsleri göğsüne sürtünecek, karnı karnına dayanacaktı. Adamın ağızı onunkine yakın olurdu. Adam eğilir, fısıldar ve belki bir noktada öpüşürler, öpüşürken de kalçasını, sırtını ve göğüslerini okşardı.

Onun sertliğini avuçlarının içine almak isterdi.

Yapsa bile kimse fark eder miydi?

Bu, onu nefessiz ve heyecanlı bırakan cüretkâr, tamamen yaramaz bir düşünceydi.

Büyük, sarılı bir paket taşıyan genç bir kurye çocuğun caddeyi geçip evinin ön kapısına yönelmesini merakla izledi.

Bir süre sonra bir hizmetçi yatak odasının kapısını çaldı.

"Prens Sergei'den bir şey var hanımefendi," dedi ve paketi dışarı çıkar.

"Gerçekten mi?" dedi, neredeyse almak istemeyerek.

Ama yaptı ve kapıyı arkasından kapattı. Masasına oturdu, hemen üstündeki notu yırtıp açtı ve okudu.

O zaman tekrar oku.

Kısa bir kahkaha attı ve notu göğsüne bastırdı, şimdi dünyayı ne kadar farklı gördüğüne şaşırmıştı. Petersburg'dan hatırladığı prens buydu... ama o artık aynı kız değildi.

Not büyüleyiciydi. Hatta romantikti. Kendisiyle yasadışı bir ilişkiye girmesi için ısrar ettiği için ondan af diliyor ve yeniden başlamak için bir şans istiyordu.

Ama aynı zamanda yanıltıcı. Oh, çok yanıltıcı.

Heyecanlanmak, duygulanmak ve ona yeniden aşık olmak istiyordu ama olmamıştı. Bir daha asla olamayacaktı. O

artık gençliğinin tomurcuklarında değildi ve kesinlikle aptal değildi.

Prens sadece konuşuyordu ama özü yoktu.

Ona güvenmiyordu.

Ama onun davetini kabul *edecekti*.

Kiraladığı dairelerdeki özel bir toplantıya katılmasını istiyordu. Özel bir maskeli akşam yemeği olacaktı. Sürpriz etkinlik, Revnik portresinin açılışıyla doruğa ulaşacak ve kendisi görmek istediği için onun onuruna açıklayacaktır.

"Lütfen gel," diye yazmıştı. "Centilmenlik dışı davranışlarımı telafi etmek için bildiğim tek yol bu."

Yüzünü buruşturdu. Onun tamamen saf olduğunu mu düşünüyordu?

Yine de gidecekti. Portreyi görmesi gerekiyordu. Bu gitmek için yeterli bir sebepti.

Ama Nicholas'a söyleyecek miydi?

Kutunun içindeki kâğıt mendile baktı. Henüz açmamıştı ama Sergei ondan iltifatlarıyla birlikte gönderdiği elbiseyi ve maskeyi giymesini istemişti. Bu Romantik bir jest olması gerekiyordu ama bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Bu, ona sahip olmaya hakkı olmadığını söylediği kız üzerinde bir sahiplik duygusu hissettiğini gösteriyordu.

Nicholas ona bir elbise gönderseydi, buna bayılırdı.

Neden?

Onun tarafından ele geçirilmek hoşuna gittiği için miydi?

Evet, dün gece öyleydi. Ama aynı zamanda Nicholas'ın ona saygı duyduğunu hissetti. sahip olmak için doğru zamandı; onun hazır olduğunu ve bunu istediğini hissedene kadar beklemişti.

Öte yandan Sergei onun duygularını hiç dikkate almamıştı.

Kâğıt mendili geri katladı ve elbiseye, onu diken terziye duyduğu hayranlığın ötesinde bir şey düşünmeden baktı. Elbise iyi dikilmişti, bedeni biraz düşüktü ama buna şaşırmadı. Ne de olsa bunu sipariş eden Sergei'ydi.

O kadar da zeki değildi. Elbise seçimi niyetini açıkça ortaya koyuyordu.

Onu hala istiyordu.

Bir şeyden memnundu; maskeyi yüzüne tuttuğunda kendini gizemli ve maceracı hissediyordu. Ve anonim olacaktı, ki bu iyi bir şeydi.

Ama bekle.

Notu tekrar okudu. Balo bu akşamdı, ve o pek iyi yapamazdı-

Dudağını ısırđı. *İki* etkinliğe *de* gitmesi gerekiyordu. Bunu yapabilirdi. İkisine de gidecekti ve Nicholas, sonunda görevine olan bağılılığına hayret edeceğini söyledi.

Ama ona şimdi, olaydan önce söylemeli miydi? O çok Pembe Leydi'ye bir bakış atacağını bilmek ilgisini çekmişti.

Buna karşı karar verdi. Sergei'den hoşlanmıyordu. Ne olacağını kim bilebilirdi ki? Ne de olsa onun müdahale etmesi ve portreyi görememesi riskini göze alamazdı.

Düşündüğünden çok daha heyecanlı bir akşam olacaktı ama önce yapması gereken bazı planlar vardı.

Yeni seyislerden birini bulmak için merdivenlerden aşağı uçtu. Merriweather'lar Sergei'nin dairesinden sadece iki blok ötede oturuyorlardı ama bir eskorta ihtiyacı olacaktı. Arabayla gidip gelmek pratik olmayacaktı. Bütün gece boyunca rutinin dışında onlardan bolca olacaktı.

Hayır, yapılacak en iyi şey, onu korumak için tabancalı bir seyisle birlikte iki yer arasında yürümek ve en iyisini ummak olurdu.

Yapılabilirdi. Bundan emindi. Ama bir şey yapmadan önce teyzesiyle konuşması şarttı.

* * *

On beş dakika sonra Poppy, babasının en sevdiği hamur işlerinden birini açıyordu.

uzun zamandır yapmamıştı, geleneksel İngiliz elmalı tartı. Ve teyzesini yardım etmesi için davet etmişti.

Poppy yuvarlanırken Charlotte Teyze hamurun üzerine un serpti.

"Sanırım dün gece her şey yolunda gitti," dedi Charlotte

Teyze. Poppy hamuru bir tepsiye koydu. "Genel olarak iyi

geçti, ama"-

teyzesine bakmak için döndü-"neden bu konuda ısrar ettin Dük ve benim aramda bir öpücük?"

Charlotte Teyze birkaç kez gözlerini

kırpıştırdı. Suçlu bakışı.

Poppy'nin kalbi daha sert atmaya başladı. "Ne oldu?"

Charlotte Teyze dudağını ısırdı. "Korkarım sana kötü bir tavsiye veriyor olabilirim, canım. Spinsters Club'a danışmanlık yapmalı mıyım bilmiyorum."

Poppy'nin elmaları keserken elleri nemlendi, bu yüzden parmaklarını önlüğüne sildi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Charlotte Teyze başını salladı. "Senin *benim gibi* olmanı istemediğim sonucuna varıyorum, anlıyor musun?"

Uzun, karanlık bir sessizlik oldu. Şık, tekir bir mutfak kedisi Poppy'nin ayak bileklerine girip çıkıyordu. Çenesi sallanıyordu. "Ama ben senin mutlu olduğunu sanıyordum. Bütün mesele bu.

Yalnız olmak, sevmediğin biriyle birlikte olmaktan daha iyidir."

"Mutluyum," dedi Charlotte Teyze. "Yine de yıllar önce, genç bir kadinken, romantik fırsatlar vardı. takip etmeyi ihmal ettim. Çok sıkışmıştım. Aşkın ne olduğuna dair belli bir görüşüm vardı ve Poppy"-başını salladı

- "Sanırım yanıldım. Kısa görüşlüydüm. Çok gururlu ve çok *Kendimi* bırakmak ve hayatın beni yönlendirmesine izin vermek yerine sahip olduğum bir plana bağlı kaldım. Olasılıklara açık değildim."

Olasılıklara açık olun!

Poppy yüzünün solduğunu hissetti. Altın Galeri'de ve Keats'in şiirini duyduğunda aklına gelen sözcükler bunlardı. Nicholas da Keats'in şiirini dinlediğinde Leydi Caldwell'in evindeki gösteriyi izlediler.

Ne diyeceğini bilemedi.

"Gerald Goodpenny adında bir adam vardı," dedi Teyze. Charlotte nazikçe devam etti. "Kulakları dışarı çıkıktı ve at yarışlarını sevmezdi - ki ben severdim - bu yüzden onu bir sevgili olarak düşünmezdim. Yine de komik ve tatlıydı ve oldukça parlak bir zekası vardı. Arkadaşım Dora ile evlendi ve şimdi on beş torunu var. Yaşlandıkça çok daha yakışıklı oldu." Kıkırdadı. "Yakışıklı olduğunu düşündüğüm için olabilir - çünkü şımarık bir ağzı olan iyi bir adam. Geçenlerde onu bir düğünde gördüm ve bana sorduğunda onu öpmeyecek kadar aptal olduğum için Dora'nın önünde kıcıma şaplak attı."

"Peki karısı itiraz etmedi mi?"

Charlotte Teyze gülümsedi. "Tabii ki yaptı, ama hepsi eğlenceliydi. Dora ve ben iyi arkadaşız. Gerald'ın omzunu yumrukladı, o da onu öptü ve onu Çin'deki tüm çaylardan daha çok sevdiğini söyledi."

"Onlar için ne kadar güzel," diye fısıldadı Poppy.

Charlotte Teyze küçük bir kahkaha attı. "Evet, öyle. O iyi bir adam ve Dora da bunu biliyor." Bir an durakladı ve bir elma daha kesmeye başladı. "Daha fazla bir şey yok İyi bir adamdan daha çekici," dedi, meyvenin etini dilimledi ve Poppy'nin pasta kabuğuna yerleştirmesi için bir sıra elma dilimi dizdi. "Kapalı kapılar ardında, iyi adamlar genellikle gerçekten kötü olanlardan daha yaramaz ve çileden çıkarıcıdır. Aradaki fark, ne kadar çok sorumluluk taşırlarsa taşısınlar ya da kaç yaşına gelirlerse gelsinler, özlerinde mutlu çocuklar oldukları için yaramaz olmalarıdır." Gözleri hıyalyıydı. "Gençken ve oldukça vahşiyken bunu görmemiştim."

Poppy başını salladı. "Ama teyze, nişanımı mümkün olan en kısa sürede bozmak niyetinde olduğumu biliyorsun.

Sen

Drummond'u öpmemi istediğinde beni tüm akşam yemeği partisinin önünde utandırdın."

"Biliyorum." Charlotte Teyze bir nefes verdi. "Mesele şu ki, Poppy, senin sahte bir hayat sürdüğünü görmeye dayanamıyorum."

"Sadece bir süreliğine."

"Öyle mi?" Charlotte Teyze bıçağını yere bıraktı ve yorgun bir iç çekiş. "Kız Kurusu tüzüğüne olan bağlılığınızın gözünüzün önündeki şeyi görmenizi engellemediğinden

emin misiniz?

Gözlerini mi? Dün gece aniden uyandığını görmek istedim. İçimde Dük'ün bunu yapabileceğine dair bir his vardı - tıpkı peri masalındaki prensin Uyuyan Güzel'i uyandırdığı gibi."

"Artık peri masallarına inanamıyorum," diye ısrar etti Poppy. "Altı yıl boyunca Sergei için hayaller kurduğumda neler olduğuna bir bak."

Çok uzun zamandır Sergei hakkındaki asılsız umutlarının mantığını yönetmesine izin vermişti, değil mi?

Bir daha asla. Fantezinin hayatına tekrar girmesine izin vermeyecekti. Cook'un hikayelerini dinlemeyi bıraktı. Sağduyulu davranacak ve "Pooh" diyecekti. herhangi bir şekilde hayal gücünü ateşlemeye çalıştı.

Hayallerle işi bitmişti. Hayallerle

iş bitmişti.

"Artık peri masallarına inanmadığına emin misin?" Charlotte Teyze bilerek gülümsedi. "Çünkü dün gece Drummond'un seni uyandırdığına yemin edebilirim."

Poppy kızardığını hissetti - *beni* hiç ~~uyandırdı mı!~~ diye haykırmak istedi ama elmaların üzerine şeker ve tarçın serpmeye devam etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Fikrini değiştirmene şaşırdım, hatta şok oldum. Bu kadar söylediğin her şey." "Kızgın

mısın?"

"Evet," dedi Poppy, görüşü aniden bulanıklaşmıştı. "Çünkü korkuyorum. Hayalperest olmaktan korkuyorum. Geri dönmekten hayal kuruyorum."

Hamur işine baktı.

Charlotte Teyze çenesini kaldırdı ve yüzündeki bir bukleyi çekti. "Korkmana gerek yok. Kız Kurusu kuralları mükemmel bir rehberdir. Ama sadece bir rehber... Cesaretinizi yüksek tutmak, kadınlığa giden yolda size destek vermek için. Gerçek rehber kalbinizdir. Her şeyden önce onun size yol göstermesine izin verin."

Poppy ağzını çekiştiren küçük gülümsemeye engel olamadı. "Bu aslında oldukça iyi bir tavsiye. Seni Spinsters Club'ın akıl hocası olarak tutmayı öneriyorum."

Charlotte Teyze de gülümsedi. "İstifamı geri çekiyorum."

Beş dakika daha çalıştılar, elmaları kaşıkla kabuğun içine doldurdular ve kenarlarını hoş bir tarak deseni oluşturacak şekilde sıkıştırdılar.

"Talepkâr biri," dedi Poppy sessizce, birdenbire, "ara sıra sinirleniyor ve Eversly'nin ya da onun takımının yarısı kadar bile cazibesi yok."

Charlotte Teyze başını salladı. "Ama o çok önemli bir varlık. Bugünlerde cazibeyi oldukça zayıf bir erdem gibi gösteriyor."

0.

Drummond Dükü'nden bahsediyorlardı tabii ki.

Ama aynı zamanda aşık olduğu adam hakkında da konuşuyorlardı, değil mi? Henüz o noktaya gelmemişti. Ama bu büyük bir olasılıktı.

Poppy elmalı ve kabuklu eserlerini inceledi ve sonra Cook'un zaten sıcak olan fırınına attı. Nicholas çok uzaktaydı.

Tipik kibar Londra beyefendisinden farklıydı ama kimin umurundaydı ki?

Önemli biriydi.

Bunun çok iyi bir kelime olduğuna karar verdi.

"Umarım babam beğenir," dedi turta

hakkında. "Eminim beğenir," diye cevap verdi

Charlotte Teyze.

El ele tutuştular ve Poppy uzun zamandan beri ilk kez kendini... mutlu hissetti.

BÖLÜM 25

Poppy'deki akşam yemeğinin ertesi sabahı Nicholas Groop'un ofisinden oldukça şaşkın bir halde çıktı.

Groop söylentiler duymuştu; birileri Nicholas'ın nişanına müdahale etmeye çalışıyordu ama casus şefi ona bundan daha fazla ayrıntı verememişti.

"Söylentilere göre birileri rahatsız olmuş," diye mırıldandı gözlüklerinin üzerinden. "Birileri ikinizi ayrı görmek istiyor. Ve ne kadar ileri gitmek istedikleri konusunda hiçbir fikrim yok."

Bu kişi, Nicholas'ın karakterini kötüleyen ve Londra'daki barlarda ona küfreden Frank'ten, onu ya da Poppy'yi öldürmeyi planlayan birine kadar herhangi biri olabilir.

Sorun da buydu. Poppy artık işin içindeydi.

Hizmet'te çalışırken insan düşman edinme eğiliminde oluyordu.

Nicholas düzenli olarak belirli bir tehlike unsuruyla yaşamaya alışkındı. Her zaman tehlikeyi göze alabilmişti.

Ama şimdi Poppy'nin güvenliği tehlikede olabilir.

Onunla nişanlandığında bu olasılığı daha fazla düşünmüş olmayı dilerdi. Ama işi bitirmeye çok odaklanmıştı. Ve geleceğe odaklanmıştı- onu Londra'dan Seaward Hall'a taşıdı. Ona dev bir satranç oyununda bir piyonmuş gibi davranmıştı ve bir bakıma hâlâ öyleydi ama artık o piyonun

Şahsen, ağzıyla onun vücuduna tapmış, onunla gülmüş ve onunla tartışmıştı ve-

Onu güvende tutmak istiyordu.

Merriweather'lara giden arabada, aralarında garip bir sessizlik vardı. Ne olduğunu düşününce Bir gece önce babasının kütüphanesinde birlikte yaptıkları şey ilginçti.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Cüretkâr dekoltesinin üzerine bir şal attı. "Evet," dedi. "Öyle mi?"

"Peki." Kendini biraz garip hissetti. Kızın son derece güzel görünmesi dışında nedeninden emin değildi.

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bu gece eğlenmeliyiz. Merriweather'ların yollarından hoşlanıyorum. Her yıl biri pencereden çalıların arasına düşüyor."

"Her seferinde farklı biri mi?" diye sordu bacağını

sallayarak. Sinirli bir okul çocuğu gibiydi. Dün geceki

öpücük, ardından kütüphanede yaptıklarını... itiraf etmeli onu kol mesafesinde tutmak giderek zorlaşıyordu.

Kıkırdadı. "Evet. Daha önce onların rotalarından birine gitmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Partileri pek sevmem. Çoğunu can sıkıcı bulurum."

"Oh." Bilgece başını salladı. "İşte bu yüzden Kasabadaki çoğu kişinin senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok."

"Aynen öyle. Sussex'te küçük bir arazim var, Seaward Hall'u kontrol etmek için sık sık kuzeye gidiyorum ve Londra'dayken Albany'deki bekâr evimde kalıyorum ya da Traemorelar gibi yakın arkadaşlarımı ziyaret ediyorum."

Birden öne doğru eğildi ve elini kızın dizine koydu. "Bir şey itiraf etmeliyim," dedi. "Dün gece çok eğlendim. Hem de çok."

Gözleri büyüdü. "Ben de öyle." Sırtışı geniş ve parlaktı. "Bahsettiğine sevindim."

Gülmekten kendini alamadı. "Sanırım şimdi daha iyi hissediyoruz, değil mi?"

"Sanırım öyle." Yere baktı ve tekrar ona döndü.

Ama bu doğru değildi. İtirafı işleri daha da kötüleştirmişti. İkisi de tek kelime etmedi. Aralarında çok fazla gerilim vardı ve şimdi Merriweather'lardaydılar. Adam arabadan inip onu aşağı indirdi ve ayakları kaldırıma değdiğinde dudakları o kadar yakındı ki onu öpebilirdi.

Ama yapmadı.

Eğer yaparsa, duramayacağından korkuyordu ve yapması gereken bir işi vardı - yüzlerce insanın olduğu bir yerde onu güvende tutmak ve dünyayı onunla evlenmek üzere olduğuna ikna etmek.

Onun elini tuttu -yine sessizleşmişti- ve onu partideki izdihamın içine soktu. Onun parmaklarının kendi parmaklarını kavradığını ve vücudunun kendisine sürtündüğünü hissetmeyi seviyordu. O onun nişanlısıydı ve gitmesine izin vermeyecekti. Ne bu gece, ona zarar vermeye niyetli haydutlara, ne de daha sonra, nişanı bozmaya çalıştığında.

Onun için savaşıacak, onu evlenmeleri gerektiğine ikna edecekti. Evlilik yatağı fikri artık korktuğu ama büyük bir zevkle dört gözle beklediği bir şey.

Ayrıca sık sık birlikte gülüyorlardı.

Bir erkek bir eşte ya da bir eş bir erkekte daha fazla ne isteyebilir ki?
ideal bir cinsel partnerden ve bol kahkahadan daha mı önemli?

Aralarındaki sınavın nasıl ve nerede olacağından henüz emin değildi ama olacaktı ve hazır olacağına yemin etti.

Yarım saat sonra, birkaç odayı santim santim geçmişlerdi. Gürültü sağır ediciydi. Birçok kişi durup onları yakaladı ve birkaç dakika konuşmak için yalvardı.

Nicholas, Poppy'nin dalgın görünmeye başladığını fark etti. "Sana içecek bir şeyler getireyim," diye önerdi.

Bu onun üçüncü limonatası olacaktı. İlk limonata rastgele bir yabancı tarafından elinden alındı. İkincisini çoktan içmişti.

"Aslında," dedi, "sanırım birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Oh? Sorun ne? Düşmüş bir etek ucu mu? Yerinden çıkmış bir kıvrım mı? Bence çok hoş görünüyorsun." Ve öyle de oldu, şeftali gibi teni ve nemli kaşlar.

Kızardı. "Bugün Eleanor ya da Beatrice ile konuşmadım ve konuşmak istiyorum. Sakıncası var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Sana göz kulak olacağım."

Groop'un uyarısı sayesinde gözünü dört açacağını ona söylemedi.

"Peki," dedi. "Kısa bir süre sonra görüşürüz."

Bir elini kızın beline koydu ve hafifçe sıktı. "Be iyi," dedi, her ne kadar onunla kötü olmayı arzulasa da, kollarını ona dolamak, onu çılgınca öpmek ve dolgun göğüslerini ve kıvrımlı poposunu okşamak için.

"Yapacağım," dedi.

Ve muhtemelen arkadaşlarının bulunduğu başka bir odaya gitmek için kalabalığın arasından geçmeye başladı.

Nicholas onun gidişini izledi, birden kendini yalnız hissetti. Yine de sorun değildi. Onu uzaktan görebilmek hoşuna gidiyordu. Onun ince ensesini, mum ışığını yansıtan gür ve parlak saçlarını görebiliyordu. Ve yan tarafa baktığında, onun narin profiline hayran oluyordu.

Onu uzaktan takip etti, sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Ve sonra Natasha onun önüne çıktı.

BÖLÜM 26

Poppy, Eleanor'u küçük bir kalabalığın içinde bir köşede, bir pandomimcinin merdivene tırmanıyormuş gibi yapmasını izlerken buldu. Nereden geldiğini kimse bilmiyordu ama bunun gibi tuhaf şeyler genellikle yollarda olurdu.

Poppy günün erken saatlerinde en yakın arkadaşlarını görmeye gitmiş ve onlara bu akşam ne yapacağını açıklamıştı. Onlara Pembe Kadın adlı tabloda bahsedememişti - bu bir Servis sırrıydı - ama Sergei'yle arasını düzeltmesi gerektiğini ve bunun için onların yardımına ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Poppy onlara, "Onunla ilgilenmediğimi anlamış gibi görünmüyor," dedi.

"Bu çok açık," demişti ikisi de.

Her zamanki gibi, Spinster'lar birbirlerine destek oldular. Beatrice ve Eleanor onun planını gönülden onayladılar. Poppy için uygun olan tek erkeğin artık uygun olmadığı - aslında onun bir çapkın olduğu- gerçeğinden yakınmayı bırakmışlardı. Planladığı özel etkinliğin ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorlardı ve ondan sadece dikkatli olmasını istiyorlardı.

Poppy şimdi Eleanor'un kolunu çekiştiriyordu. "Ben dönene kadar Beatrice'le ayrı odalarda ve ayrı katlarda kalacağınıza söz veriyor musun?"

Eleanor onun elini okşayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Nicholas beni bulursa, onunla olabildiğince uzun süre sohbet edeceğim ve meraklanıp seni sorduğunda, seni az

önce gördüğümü ama şimdi

Beatrice ile konuşuyor olmalısın. Ve sonra o gittiğinde *Onu* ararken, onu bırakıp bana geri döndüğünü söyleyecek. En az yarım saat işe yarar. Ve bizi arayacak kadar çaresiz hale gelmesi yarım saat daha sürer. Bu da sana Sergei'yi görmek için tam bir saat kazandırır. İyi şanslar."

Eleanor onun yanağından öptü.

"Teşekkür ederim!" Ve Poppy kaçtı ya da kaçmaya çalıştı. Ezilme gittikçe büyüyordu ve Nicholas'tan kaçması gerekiyordu.

çok fazla şans gerektiriyordu. Saçları bir fener gibiydi ve onun hangi odalardan geçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ancak kalabalık iyi bir siper görevi gördü ve her ne kadar Ayrılmak zordu, üç dakika sonra nihayet ön kapıdan çıkmış ve merdivenlerden inmişti.

Genç seyisi caddenin biraz aşağısında, Merriweather'lara yanaşan ya da kalkan uzun araba sırasının ötesinde bekliyordu.

Onu gördüğünde sırtıttı, yalnız olmadığı için rahatlamıştı. Londra'nın tehlikeleri vardı, özellikle de geceleri ve sadece aptal bir kız karanlıkta yalnız kalmasına izin verirdi.

Onu gördüğünde "Acele etmeliyiz," diye fısıldadı.

"Tamam anne," diye sırtarak karşılık verdi.

"Tabancanız yanınızda mı? Terliklerin ve masken de?"

"Evet." Adam ona sağlam ve rahat terlikleri uzattı ve o da hemen giydi.

"Çok iyi," dedi. "Gidiyoruz."

Birlikte Sergei'nin dairesine giden iki bloğu rekor bir sürede kat ettiler, yol boyunca gaz lambalarının altında, gölgelerin içinde ve dışında yarıştılar. Sergei'nin kapısına vardıklarında Seyise sağlam terliklerini ve şalını geri verdi ve onun verdiği narin terlikleri giydi. Yaptığı son şey, onun için tuttuğu maskeyi takmak oldu.

"Tamam," dedi gergin bir gülümsemeye. "Kırk dakika sonra görüşürüz."

"Burada bekliyor olacağım, bayan." Ona küçük bir selam verdi.

Kapıyı çaldı ve Rus muhafızın sert yüzünü gördüğünde utangaç ve endişeliydi.

"Akşam yemeği için tam zamanında geldiniz," dedi. "Herkes misafir odasında toplandı."

Onu uzun, kasvetli bir koridordan geçirdi, sadece birkaç aplikle aydınlatılmış, her birinde sadece bir sefil mum bulunan, en uçta ışık yayan bir odaya götürdü.

Cook'un hikayelerinden birinde olmak gibiydi...

Poppy'nin elleri terlemeye başladı. Salona döndüğünde renkli bir tablo gördü; parlak elbiseler ve tüyler içinde maskeli kadınlar birkaç kanepede oturmuş, ellerinde

Muhteşem yelekler ve karmaşık kravatlar giymiş maskeli adamlar aralarında uzanıyordu.

İçinde bir şey geri tepti. Maskelerden hoşlanmamıştı. Ortama belli belirsiz bir tehdit havası katıyorlardı. Ve tüm sahne... fazla gayri resmi görünüyordu.

Sergei adamlardan birinin üzerine eğilmiş, bardağını kehribar rengi bir sıvıyla dolduruyordu. Adamın yanındaki kadın yüksek sesle güldü, eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. O da güldü, kadının dizini tuttu ve eliyle okşadı.

Tanrım.

Bu ona çok tanıdık gelmişti. Evli olup olmadıklarından emin değildi ama karı kocalar bile uygun bir akşam yemeğinde birbirlerine bu kadar açık fiziksel yakınlık göstermezlerdi. Bu terbiyesizlikti. Bu tür dokunuşlar gizli tutulmalıydı.

Nicholas'la kütüphanede paylaştıkları o son derece özel anı güçlü bir şekilde hatırlıyordu.

"Merhaba, Prens." Gülümsemek için kendini zorladı.

Başını kaldırdı, kristal sürahi hâlâ elindeydi. Maskenin arkasından gözlerinin açıldığını görebiliyordu.

"*Sensin!*" dedi yüksek sesle ve kıkırdadı. "Leydi X!"

Adamlardan biri elindeki sorgu bardağını maskesine dayadı. "Bu senin Leydi X'in mi?"

"Evet," dedi Sergei, ona yaklaşıp elini öperek. "Çok güzel değil mi?"

"Harika gözleri var," diye kıkırdadı vahşi saçlı bir kadın. "Ondan çok güzel bir Kleopatra olur."

"Ben onun Antonius'u olurdum," dedi parlak bukleli bir adam. "Birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamlardık."

Hayır, kesinlikle yapmazsın, demek istiyordu ona.

"Hançerim nerede?" dedi bir başka adam.

Kadınlardan biri kıkırdadı. "Domuz kanı şişesinin yanında, seni aptal."

Sow'un kanı mı?

Poppy, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken bile olduğu yerde donup kaldığını hissetti. daha sert vurdu. Bu insanlar neden domuz kanı ve hançerlerden bahsediyordu ki? Sergei'nin anonimliğini korumak için ona Leydi X dediğini bilse de, insanların eylemlerinin isimleriyle bağlantılı olmadığı bir yerde olmak saygısız, kaba ve hatta korkutucu hissettiriyordu.

Sergei *kimdi*, gerçekten?

Ve neden on beş yaşındayken onunla bir hafta geçirmenin onu tanıdığı anlamına geldiğini düşünmüştü ki?

Prens bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı. "Endişelenmenize gerek yok. Bu gece saf bir boğuşma olacak. Maskenin ardında keyfinize bakın ve yarın kimse daha akıllı olmayacak."

"Ama Sergei-" Başını salladı. "Sen dedin ki-"

Notunda kaba davrandığı için üzgün olduğunu söylemişti. Ona güzel bir özür yazmıştı.

"Evet, Leydi X?"

Yumruklarını iki yanında sıktı. "Yapamam-"

O kalamazdı. Söylemeye çalıştığı şey buydu. Oda sessizleştı. Herkes ona bakıyordu. Sergei'nin kaşları çatıldı ve Poppy kendini yalnız hissetti.

Çok yalnız.

Arkasını dönüp yürüyebilmeyi diledi ama yapamadı, herkesin dikkati ona odaklanmışken yapamazdı. Prensın ya da korumalarının peşine düşeceğinden, onu burada kalmaya zorlayacağından korkuyordu.

Koridordaki kasvetli mumlar hiç yardımcı olmuyordu. Paniklemeye başlamıştı.

Yine de kendini toparladı ve küçük bir gülümseme verdi, huzursuz bir gülümseme. "Portreyi görmek için sabırsızlanıyorum. Ne zaman görecekğiz?"

Sergei rahatlamış görünüyordu. "Önce yemek yiyecekğiz," dedi. "Aşçıma sekiz çeşit yemek hazırlattım. Şarap içip yemek yiyecekğiz ve eğlenecekğiz, sonra da bir sürprizimiz olacak. Daha sonra, saat gece yarısını vurduğunda, portreyi görecekğiz."

Gece yarısı mı?

Poppy'nin kalbi sıkıştı. Sekiz çeşit yemeği bir saat içinde bitirmeleri mümkün değildi ve o da kesinlikle eğlenmek ve bir sürprizle karşılaşmak için -ne olduğunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu- ve sonra da gece yarısına kadar kalmak.

Ne yapmalıydı? Gidip tekrar geri gelebilir miydi? Bunu Sergei'ye nasıl açıklayabilirdi?

Çok kötü bir yalancıydı. Bir içki almak için eve gitmesi gerektiğini söylese ona asla inanmazdı. Başının ağrıdığını ve geri döneceğini söyledi.

Elbette gerçek, onun geri dönmeyeceğiydi.

"Yemek odasına," dedi ve kolunu ona uzattı.

Uyuşuk bir şekilde elini onun koluna koydu ve kendisini oraya, o kasvetli koridora tekrar götürmesine izin verdi.

Yemek odası sıkıştı. Asla yapamazdı Geride durup fark edilmemeyi umuyordu. Sergei onu masanın bir köşesine, sağındaki sandalyeye oturttuğunda, hançerini arayan adamla dirsek dirseğe oturuyordu. Karşısında da hançerini arayan vahşi saçlı kadın vardı. gözlerini yorumladı. Sergei de masanın tepesinde o kadar yakındı ki, dizi onunkine değiyordu.

Nicholas'a nereye gittiğini söylemiş olmayı diledi. En azından Eleanor ve Beatrice biliyordu. Ve seyis. Belki de kırk dakika sonra kapıyı çalacak ve onu kurtarmak için. Ama bundan şüpheliydi. Kapıyı çalmaktan çok korkardı. Gerekirse saatlerce onu beklerdi.

Poppy'nin göğsü gerildi ama sonra Eleanor ve Beatrice'in Nicholas'a nereye gittiğini er ya da geç söyleyeceklerini hatırladı. Onları tanıdığı halde, ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarından emindi - ironik bir şekilde, onun için Nicholas'ın onun nerede olduğundan mümkün olduğunca uzun süre haberdar olmaması için.

Sıkışmıştı. Ne olacağını görmek zorundaydı. ... ve bir daha asla çok az tanıdığı birine, son günlerde ona sandığı gibi biri olmadığını açıkça gösteren birine güvenecek kadar aptal olmayacağına yemin etti.

Sergei'nin ayağı bir kez terliğine değdi. Sonra ayak parmaklarına öyle sert bastı ki kız irkildi.

Onun dikkatini çekmeye mi çalışıyordu? Flört etmeye mi?

Leydi Caldwell'in evinde ona, "Yeni bir iştah buldum ve bu iştah Spinsters için," demişti.

Ve şemsiyeli çıplak kadınlara karşı bir şey.

Gelmekle aptallık etmişti. Ama artık çok geçti. Boğazını temizledi, gözleriyle karşılaşmaktan korkarak tabağına baktı ve bir anlık yoğun bir pişmanlık duydu. Acil durumlar için genellikle kolunda taşıdığı iğnesini unutmuştu. Daha iyi bir şey istemezdi. bir daha ayağıyla oynarsa o iğneyi eline batırmaktan daha iyi bir şey yapamazdı.

Ama yapamazdı. Onun ilgisinden kaçmak için daha acımasız taktikler kullanması gerekecekti. Ve bir bardak içkisini yudumlarken Ratafia, bu taktiklerin neler olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

* * *

"Hayır, Natasha." Nicholas onun ellerini göğsünden iterken kararlıydı. Odanın öbür ucunda Leydi Eleanor'un birkaç kadınla sohbet ettiğini gördü. Poppy yakınlarda değildi.

Belki de bu onun Beatrice'le birlikte olduğu anlamına geliyordu.

Natasha suratını astı. "Ama neden uzak duruyorsun? Evlenecek olman umurumda değil. Bana geri dön."

Başını iki yana salladı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bu bir hataydı. Bir sürü hayranın var, yani yalnız olmayacaksın."

Onu aniden terk etti. Tek yolu buydu. Kadın fazlasıyla sahipleniciydi ve onunla yatağa girmek şöyle dursun, onunla vakit geçirdiği için bile pişmanlık duyuyordu.

Bu bir ders olsun, dedi kendi kendine. Kaybetmeden önce sadece bu kadar sık kumar oynayabilirsin.

Kumar günleri sona ermişti, en azından kadınlar konusunda. Ve bundan memnundu. Poppy'yle evlenmenin hiç hesaba katmadığı, beklenmedik bir faydası olmuştu bu.

Ama nişanlısı neredeydi?

Onu görmeyeli yirmi dakika kadar olmuştu. Kalabalığın arasından Beatrice'i bulmak için mücadele etti ve yol boyunca Poppy'yi aradı. Şansı yaver gitmedi. On dakika sonra Beatrice'i buldu, gülüyor ve birkaç kişiyle konuşuyordu.

Bir sonraki kattaki hayran beyefendiler.

"Çok özür dilerim, Majesteleri," diye bağırdı kulağına. "Az önce Poppy'yi gördüm ve gitti. Sanırım sizi arıyordu. Ya da belki Eleanor."

"Leydi Eleanor'la birlikte değil," diye bağırdı. "Belki de şimdi öyledir." Beatrice ona sırttı ve omuzlarını silkti.

İkisi de nasıl gittiğini biliyordu. Bu bir bozgundu. Birini bıraktığınızda onu bulmanız ertesi günü bulabilirdi.

İç çekerek kalabalığın arasına geri döndü ve tekrar aramaya başladı.

Eleanor'u tekrar bulana ve o da Poppy'yi bir süredir görmediğini söyleyene kadar endişelenmemiştir.

"Bekle. Ne kadar sürecektir?" İçgüdülerini ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Eleanor'un gözleri hafifçe büyüdü. "Um, on dakika, daha fazla değil. Eminim buralarda bir yerdedir. Muhtemelen Beatrice ile birlikte."

Başını eğdi. "Leydi Eleanor, bana bir şey söylemiyor musunuz?"

Ağız açık kaldı, ama arkasından büyük bir gong sesi duyuldu ve daha fazla konuşma yapılması engellendi.

"Buyurun, buyurun!" diye bağırdı sarhoş bir adam odanın tepesinde. Nicholas onu eski bir okul arkadaşı olarak tanıdı.

"Kadeh kaldırma zamanı geldi ve ilk kadeh kaldırışımız iki muhteşem insanın onuruna olacak, Hanımefendinin taliplerini geri çevirme sicili düşünüldüğünde, evlenmek üzere nişanlanmıştı. Neredesin, Drummond?"

Oh, Yüce Tanrım.

Nicholas, farkında olmadan ilgi odağı haline gelmiş birinin tüm utancını hissetti. Elini havaya kaldırdı. "İşte," diye seslendi ölçülü bir ses tonuyla.

Sarhoş tost ustası başını salladı. "Çok iyi. Şimdi Leydi Poppy nerede?"

Patlama. Nicholas'ın hiçbir fikri yoktu.

"Drummond? Hanımefendi aşkınız mı?" diye seslendi

tost ustası. Nicholas, "O burada... bir yerlerde," dedi. Kulağa ne kadar acıklı geliyordu. Dünyaya yuva kurduğunu, sıkıcı bir evli adam olmaya hazırlandığını göstermek için rutine girmişti ve henüz müstakbel karısı yakınlarda bile değildi.

Sadece bu da değil, cilveli Rus prensesi bir şekilde ona tekrar ulaşmanın yolunu buldu. "Eğer yakında ortaya çıkmazsa, bazılarımız bunu onun *özgür* olduğu anlamına gelecek," diye kalabalığa seslendi.

Herkes kahkahalarla kükredi.

Tost ustası kaşlarını kaldırdı. "Leydi Poppy'nin senin hakkındaki fikrini değiştirmedikten emin misin Drummond?"

Kahretsin, Poppy'nin sesi hiçbir köşeden duyulmamıştı. Neredeydi o?

Kalabalık daha da çok güldü.

Ve birdenbire anladı. Poppy bozgunda bile değildi. Bunu içinde hissetti. Eleanor da biliyordu. Sözlerini tökezleyerek söyleyişinden ve telaşlanmasından... muhtemelen Beatrice de biliyordu.

Poppy nereye gitmişti?

"Ne diyorsunuz, Majesteleri? Hâlâ bir nişanlınız olduğuna emin misiniz?" diye seslendi tost ustası.

"Evet, eminim," diye cevap verdi Nicholas, ama kimse onu duyamıyordu.

Hâlâ gülüyorlardı.

BÖLÜM 27

Sergei'nin dairesindeki kırk dakikası dolmak üzereydi. Poppy *bir şeyler* yapmalıydı. Ama ne yapmalıydı?

Daha üçüncü yemeklerindeydiler, yılan balığı dolması, ki o yemekten nefret ediyordu ve görünürde bir sonu yoktu.

Bir bayanın masadan kalkmak için kabul edilebilir çok az nedeni vardı. Aklına gelen tek şey hastalığı.

"Aman Tanrım," dedi fısıltıyla ve elinin tersini alnına götürdü.

"Ne oldu?" Sergei ona sordu.

"Kendimi biraz baygın

hissediyorum."

Karşısındaki kadın şüpheci görünüyordu. "Öyle mi?"

Poppy kendini toparladı. "Evet, öyle!" dedi kızgınlıkla, sonra sesinin zayıf çıkması gerektiğini hatırladı ve içini çekti. "Sakıncası yoksa masadan kalkmam gerekiyor. Elbette sadece birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Sergei'nin kaşları çatıldı. "Uşağım size kendinize gelebileceğiniz bir odaya kadar eşlik edecek."

En azından buna izin verecek kadar nazik

davranıyordu. Ona aceleci bir gülümseme verdi

ve ayağa kalktı.

Sergei şirkete, "Leydi Poppy geri dönecek," dedi.

Çok sarhoş oluyorlardı.

Bir uşak onu koridora getirdi.
Özlemle ön kapıya baktı ve merdivenlerden bir üst kata çıkarak onu bir yatak odasına yerleştirdi.

"Kapının dışında bekleyeceğim," dedi huysuzca, sanki kız bir mahkûmmuş gibi.

Adam kapıyı kapattı ve kadın hemen pencereye gidip dışarı baktı. Balkon yoktu, olası bir çıkış yolu da yoktu. Uşağı atlatıp merdivenlerden geri inmesi ve ön kapıdan çıkması gerekiyordu.

Peki ya tablo ne olacak? Tanrı bilir, bu geceden sonra, muhtemelen Sergei'yi bir daha göremeyecekti. Mümkünse tabloyu görmeye çalışmalıydı.

Derin bir nefes alarak kapıyı tekrar açtı. "Affedersiniz."

Uşak çok sıkılmış görünüyordu. "Evet?"

Evet bile demediğini fark etti leydim.

"Portrenin hangi odada olduğunu sormayı unuttum. Olması gereken ortaya çıktı."

Uşak kaşlarını kaldırdı. "Bu sizi gece yarısına kadar ilgilendirmez."

Küçük bir kahkaha attı. "Biliyorum. Ama ben o meraklı tiplerden biriyim."

"Öyle misin?" Biraz daha ilgili görünüyordu.

"Ben sadece diğerlerinden önce bir göz atmak istiyorum," dedi. Başkalarının haberi olmadan bir şeyler yapmanın bana verdiği heyecanı seviyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Nicholas'la kütüphanede yaşadığı o şehvetli karşılaşmaya bir kez daha geri döndü. Aklını *kaçıracak* kadar korktuğunda beklenmedik *heyecan* kelimesini seçerdi. Nicholas ama onu düşünmek ona biraz cesaret vermişti.

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," dedi uşak ve yaklaştı, ağzı umutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri küstah bir tavırla onun üzerinde gezindi.

Aman Tanrım. *O* yöne gitmek istemedi.

Annesinin yüzüklerinden birini almamaya dikkat ederek parmağından hızla bir yüzük çıkardı. "Eğer bana portreyi gösterirsen, bunu sana veririm." Yüzüğü onun incelemesi için havaya kaldırdı.

Adam elini uzattı, kadın da geri çekti.

"Henüz değil," diye fısıldadı. "Acele et. Çabucak bakalım, sonra sana yüzüğü vereceğim."

"Yemin eder

misin?" "Evet,

yemin

ederim."

Ödenecek küçük bir bedel olurdu.

Böylece onu aynı koridordaki başka bir odaya götürdü.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sakın ses çıkarma. Birazdan Revnik'in son şaheserini göreceksin. Kendini hazırla. Gözlemin on saniye içinde sona erecek."

Kırmızı ipek örtüyü süpürdü.

Poppy nefesini içine çekti.

Tanrım.

Resim!

Neden, o-

Büyüleyiciydi.

Poppy, pembe bir elbise giymiş güzel bir kadının tam boy görüntüsüne bakarken aklını başına toplamaya çalıştı. Hayranlığa benzer bir şeyle ona bakıyordu. sırtı izleyiciye dönük olan dans partneri.

Bu Pembe Kadın'dı, Servis'in beklediği tabloydu. Tuvalin bir yerinde Parlamento'daki köstebeğin kimliğinin anahtarı vardı.

Poppy kendini nefes almaya zorladı. Sonra verdi.

Olağanüstü bir çalışmaydı. Revnik, hem bir çiftin kişisel hayatındaki hem de evliliklerindeki parlak bir ana saygı göstermeyi başarmıştı. ve Rusya'nın kültürel tarihini yansıtmaktadır. Ve daha derin bir düzeyde, resim her yerdeki aşıklara zamansız bir övgü niteliğindeydi.

Uşak, "Zaman doldu," dedi ve örtüyü yerine koydu.

"Bekle!" Poppy yutkundu. "Lütfen. Bir kez daha bak."

"Kesinlikle olmaz." Uşak daha sonra onu takip etmesi için işaret etti onu odadan çıkardı. "O yüzüğü şimdi istiyorum."

Titreyen parmaklarıyla ona uzattı. "Seni yemek odasına geri götürelim," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Onun yerine beni ön kapıya götür. Prense kalamayacak kadar hasta olduğumu söyleyin."

"Şu anda biraz keyifsiz görünüyorsun."

"İnanın bana, kendimi hasta hissediyorum. "

"Ama prens gitmene izin verdiğim için bana kızacak."

"Seni kovarsa tazminat için yüzüğün var. Ve işte bir tane daha." İkinci yüzüğü çevirdi ve ona verdi. Bu annesine aitti ama Leydi Derby'nin bunu vermesini anlayışla karşılayacağını biliyordu. "Onun işinden ayrılman gerçekten umurunda mı? Burası çok kasvetli."

"Her zaman böyle değildir-"

"Lütfen," diye onun sözünü kesti. "Gitmek için yardımınıza ihtiyacım var."

Omuz silkti. "Pekala, en iyi kısmı kaçırarak olsanız da."

"Tabloyu zaten gördüm." "Onu
değil. Özel etkinliği."

"Lütfen," dedi. "Özel bir etkinlik umurumda değil. I
sadece kimse bizi duymadan gitmek istiyoruz. Belki de arka
kapıdan çıkmalıyız."

"Tamam." Onu hizmetçi merdivenlerinden indirdi ve
arka kapıdan çıkardı.

Ara sokaktan aşağıya ve caddeye doğru koştu, kıl payı
kurtulmuş gibi hissediyordu. Ama tek kaçış yolu bu
değildi.
hissetti. Yaşadığı şok onu daha da etkiledi.

Seyis köşede bekliyordu. "Sadece biraz geciktiniz,
bayan!" Ona sağlam terlikleri uzatmaya çalıştı.

"Vakit yok," dedi ve koşar adımlarla caddeden aşağıya,
rutine geri döndüler.

Sakin kalmalıydı. Ne gördüğünü kimsenin bilmesine izin
vermemeliydi-

Kendi annesi o portrede babasıyla vals yapıyor.

* * *

"*Gitmesine* izin mi verdiniz?" Nicholas Eleanor ve
Beatrice'e söyledi.

Eleanor dudağını ısırdı ve başını salladı. "Bir seyisle birlikte.
Tabancası var."

Beatrice, "O tamamen güvende," dedi.

"Bundan pek emin değilim," dedi Nicholas, "ama konuşacak zamanım yok. Onu *hemen* bulmalıyım."

Kızlar hep birlikte, "Biz de geleceğiz," dediler.

Nicholas'ın önderliğinde üçü Merriweather malikânesinin ön merdivenlerinden hızla inip kaldırıma çıktı.

Nicholas, "Beni endişelendiren Londra sokakları değil, Prens Sergei ve onun planladıkları," dedi, Hızlı adımlarla.

Eleanor ve Beatrice önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"Poppy onun için doğru adam olmadığını biliyor." Eleanor ona yetişmek için koşuşturdu.

"Sadece veda etmeye gidiyor," dedi Beatrice. "Ve Kolunda her zaman bir iğne taşır. Sergei'nin hiçbir saçmalığına tahammül edemez."

Nicholas Groop'un kendisine söylediklerini paylaşmaya karar verdi. "Bugün evlenmemizi istemeyen ve bunu engellemeye çalışan insanlar olduğuna dair söylentiler duydum."

"Aman Tanrım!" dedi Eleanor.

"Şaşırmazdım." Beatrice kollarını onunkilerle aynı anda salladı. "Komplolar benim uzmanlık alanımdır. Bana daha fazlasını anlat.

arkasında kim var?"

"Başka bir şey bilmiyorum," diye iki kıza güvence verdi.
"Bu sadece bir söylenti olabilir. Ama onun güvenliği konusunda endişelerim var,
Yine de."

"Ona göz kulak olacağımızdan emin olabilirsiniz," dedi Beatrice, "bize anlattığın için teşekkür ederiz."

"Siz onun en yakın arkadaşlarısınız. Onun iyiliğini düşündüğünüzü biliyorum."

Beatrice ona yaklaştı. "Asıl soru şu Majesteleri, *siz istiyor* musunuz?"

"Ben de bilmek istiyorum," dedi Eleanor, sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Bu evlilik teklifiniz pek mantıklı gelmiyor."

"Peki taliplerini başından savmak için üç yıl boyunca benim adımı kullanmasının daha mantıklı olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordu onlara.

"Evet, onları uzak tuttu," dedi Eleanor.

Nicholas kuru bir sesle, "Sergei'yle ilgili bir fanteziye dalabilirsin diye," diye cevap verdi.

"Yani?" Beatrice kaşlarını kaldırarak, "Yani?" dedi.
"Sevmediğin bir adamın karısı olmaktansa, güzel hayaller kuran bir kız kurusu olmak daha iyidir."

"Anlaşıldı. Erkeklerin de aynı kaygıları var elbette.
Benim de dırdırcı, şımarık bir veletle evlenmek gibi bir niyetim yok,

ya da zayıf dizli bir bayıltıcı."

Eleanor kıkırdadı. "Poppy bunların hiçbirisi değil."

"Zaten farkındayım," dedi Nicholas sırtarak. "Emin olun, onunla evlenmek için son derece mantıklı nedenlerim var."

"Mantık yeterince iyi değil." Beatrice ona sert bir bakış fırlattı.

Eleanor, "Biz Spinster'lar aşk için kendilerini aptal yerine koymaya hazır erkekler isteriz," dedi.

Beatrice başıyla onayladı. "Bizi en kötü halimizle gören ve hâlâ bize sadık olan adamlar."

Nicholas gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Eleanor onun kolunu okşadı. "Sadece şunu bil ki Poppy'nin nişandan kurtulmasına yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız, eğer onun için doğru erkek olmadığını düşünüyorsak."

"Teşekkür ederim. Artık kendimi eğitimi sayıyorum ve uyardı." Her ikisinin de dirseklerinden tuttu ve onları caddenin karşısına geçirdi.

Beatrice ona doğru eğildi. "Söylemeyi unuttum, eğer Poppy için *doğru* adam olduğunu kanıtlarsan, anlaşmamız çok kolay olur."

"Ve eğer onun için doğru adam olduğunuzu henüz bilmiyorsa, size yardım edeceğiz. Sadece söylemen yeterli." Eleanor göz kırptı.

"Bunu bildiğim iyi oldu hanımlar. Müdahale eden kadınların yardımına ihtiyacım olduğundan değil."

Beatrice'in nefesi kesildi ve omzuna vurdu.

Kıkırdadı. "Siz ikiniz neredeyse Poppy kadar başa çıkılmazsınız."

"Evet, öyleyiz," dedi Eleanor. "Ve işte orada!"

Tam karşıda, Nicholas'ın Sergei'nin korumalarından biri olarak tanıdığı iri yarı bir Rus haydutuna tabancasını doğrultan Poppy duruyordu.

Koruma görevlisi seyisin ensesinden tuttu.

"Onu *hemen* yere bırak, " diyordu Poppy tehditkâr bir sesle. "Seni dizlerinden vurmadan önce."

Beatrice Nicholas'a, "Gördün mü? Sana kendi başının çaresine bakabileceğini söylemiştim," diye fısıldadı.

Büyük bir şirketle çatışmaya girmeyi Gece vakti haydutluk yapmak genç bir bayan için uygun bir durum değildi ama evet, Poppy'nin kendi başının çaresine bakıyor gibi görüldüğünü kabul ediyordu.

"Sen o silahı bırakana kadar onu tutacağım," diye bağırdı koruma. "Şimdiden iki kez erlerime tekme attı!"

Seyisin bacakları çırpındı ve havayı yumrukladı. "İndir beni, seni koca hödük!"

"Poppy!" diye bağırdı Eleanor.

Onlara kısa bir bakış fırlattı. "Burada ne işiniz var?"

"Seni arıyordum," dedi Nicholas yumuşak bir sesle. "Silahı bana ver."

"Hayır, çocuğu yere bırakana kadar olmaz." Silahın namlusunu hayduta doğru itti.

İçini çekti ve seyisi yere bıraktı, seyis de hemen arkasını dönüp dizine bir tekme attı.

Poppy silahı Nicholas'a verirken namluyu korumaya doğruIttu. "Bu adam," dedi öfkeli bir ses tonuyla, "Prens Sergei'nin yanından bizi takip ederek, hasta olduğum belli olmasına rağmen geri dönmemi istedi" -Nicholas onun bir at kadar sağlıklı göründüğünü düşün d - "ve eğer hemen geri dönmezsem beni geri taşıyacağını söyledi. Bunun üzerine beni sadece o tekmelerle savunan ve neyse ki haydut tabancayı almadan önce bana atmayı akıl eden sevgili seyisimi kucağına aldı."

Nicholas'ın içinde tuhaf bir his vardı. Bu koruma ona hiç de tehditk r görünmüyordu. Kafası karışmış gibiydi. Hatta korkmuş.

Nicholas tabancayı pantolonunun içine soktu ve sertçe ona baktı. "Eve git ve efendine söyle, hanımefendiye verdiğin aşırı sıkıntı için bir özür notu gönderse iyi olur.

ona ve hizmetçisine neden oldu. Adam kaırma ikinizi de sınır dışı ettirir."

"Efendim Leydi Poppy'yi kaırmamı istemedi," dedi haydut ağır bir Rus aksanıyla, "sadece onu düzgün bir arabayla evine bırakmamı istedi. Uşak onun çok hasta olduğunu söyledi. Prens Sergei kendini beğenmiş bir sersem olabilir ama kötü biri değil."

"O zaman neden bütün o... o korkunç insanları akşam yemeğine çağırđı?" Poppy sordu. Nicholas'a ve en iyi iki arkadaşına baktı. "Hançerler ve domuz kanı hakkında konuşuyorlardı. Bana ve birbirlerine fazlasıyla aşinaydılar; bir kadının saçları yüzüne dökölüyordu ve bir adam Kleopatra'mın Antonius'u olacağını söylüyordu! Koridor fena halde kasvetliydi, neredeyse hiç mum yoktu ve Prens Sergei sürekli ayak parmaklarıma basıyor ve diziyile beni dürtüyordu."

Vahşi adam çenesini içeri çekti. "Prens iri bir adamdır ve masa küçüktü. Seni ve diğerlerini sığdırmak konusunda endişeliydi. tüm tiyatro grubunu etrafında toplar."

"Tiyatro topluluğu mu?" Poppy'nin kaşları havaya kalktı.

"Evet," dedi koruma, "onları sizi eğlendirmeleri için tuttu. Sizin için *Macbeth*'ten bir skeç yapacaklardı. Sürpriz bu olacaktı. Uygun atmosferi yaratmak için koridoru kararttırdı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Poppy. "Sergei'ye *Macbeth*'in en sevdiğim Shakespeare oyunu olduğunu söyledim."

Eleanor ve Beatrice kıkırdadılar, ama Nicholas gülmemek için kendini zor tuttu. Poppy bu korkuyu hak etti, diye düşündü, gidip onu böyle korkuttuğu için.

"Her şey büyük bir yanlış anlaşılmaydı," dedi korumaya. "Sergei'ye Leydi Poppy'nin endişeleri hakkında hiçbir şey söyleme ve lütfen misafirperverliği için ona teşekkür et. Eve gittiğinden emin olacağım."

BÖLÜM 28

Annesi Pembe Leydi'ydi.

Poppy'nin resme bakmak için sadece on saniyesi vardı ama annesini bırakın on saniyeyi, bir saniye içinde bile tanıyabilirdi.

Leydi Derby, Revnik'in son portresinde ön plandaydı ve Poppy'nin babasıyla dans ediyordu. Kafasının arkasını tanıdı. Kol düğmelerini bile tanıyabileceğini düşündü.

Anne ve babasının romantik geçmişini sonsuza dek tuvale aktarılmış olarak görmek hayret vericiydi... ve memnuniyet vericiydi. Annesinin yüzünü tekrar görmek bile başlı başına bir şoktu.

Ve çok ama çok hoş bir sürpriz. Aslında o kadar tatlıydı ki, annesiyle bir an daha geçirmiş gibi hissetmişti, bu gerçeği sonsuza dek hatırlayacaktı.

Ama sonra tüm bu derin duyguların üzerine, zaten hayran olduğu tablonun bir şekilde Servis operasyonu.

En kötüsü de Eleanor ve Beatrice'le, babasıyla ya da Charlotte Teyze'yle hiçbir şey konuşamamasıydı. Çok istiyordu ama Nicholas ona Aziz Paul'un tepesinde arkadaşlarına ve ailesine Hizmet faaliyetlerinden bahsedemeyeceğini söylemişti.

Onlara anlatmayı ne kadar çok istiyordu!

Onların da tabloyu görmesini çok istiyordu ama Nicholas tabloyu Lieven'lerin balosundan alırsa, onu ne zaman görebileceklerdi? Ve tabloya ne olacaktı? Bitti kimin şömüne rafında duracaktı?

Rutine geri döndüklerinde Poppy en iyi iki arkadaşını orada bırakıp eve gitmesi gerektiğine karar verdi. Ahır çocuğu. Aksi takdirde, içinde yer kapmak için yarışan tüm duygu ve düşüncelerle patlayacak ve her şeyi itiraf edecekti. Bu ne Nicholas'ı ne Groop'u ne de Servis'i mutlu ederdi.

Nicholas ona, "Eve seyisle gitmiyorsun," dedi. "Nişanlınız" -kelimenin altını çizdi- "ikinize de arabamda eşlik edecek. Oğlan arabacıyla gidebilir, sen de bana akşamını anlatırsın - bu arada bana haber vermeyi uygun *görmediğin* bir akşam hakkında."

O kadar heyecanlıydı ki, yakalandığı için utanmadan adamın kınamasının geçip gitmesine izin verdi. "Doğru," dedi, "ama bu senin iyiliğin içindi." "Neden

benim iyiliğim içinmiş?"

"Çünkü bir Hizmet faaliyetine katılmıştım. Kimseye söylememem gerektiğini siz söylemiştiniz."

Nicholas onun arabaya binmesine yardım etti ve içeri kadar onu izledi. "*Bana* söylemeyin demek istemedim. Birlikte çalışıyoruz. Sergei'ye sana karşı olan romantik arzularını unutmasını söylemekten başka ne halt ediyordun?"

Poppy ne kadar çok şey yaptığını düşündü ve derin bir nefes aldı. "Sanırım kızlar sana onun beni maskeli bir yemeğe davet etti. Bana bu elbiseyi bile gönderdi."

Ayrıntılar şu anda oldukça önemsiz görünüyordu. "Evet, bana söylediler," dedi Nicholas, ağzı bir karış açık, tehlikeli bir çizgi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver... bir daha böyle ortadan kaybolamazsın. Artık benimle birlikte olduğuna göre, yalnız kalma konusunda daha dikkatli olmalısın." Onu aldı omuzlarından. "Groop bana birinin bizi ayırmak için. Ne kadar ileri gideceklerini kim bilebilir? Bir Hizmet çalışanı olduğunuzda düşmanlarınız çok olur ve bazen kim olduklarından emin olamazsınız."

Dudağını ısırdı. "Ah, canım. O halde sana söyleyeceklerim çok önemli ve gizli, seyisi bırakıp Aziz Paul'un tepesine geri dönmemiz gerekecek."

"Pekâlâ." Nicholas, kızın son derece çekici bulduğu o ciddi Hizmet ifadesini takınmıştı. "Ama gidebileceğimiz, çok daha yakın ve beş yüz otuz basamak çıkmak zorunda kalmayacağımız güvenli bir yer daha var."

Thames Nehri'ndeki bir rıhtıma bağlı küçük ama sade ve sağlam bir yelkenli tekneye bu şekilde ulaştılar.

"O benim," dedi Nicholas, "ama pek sık kullanamıyorum." Onun gemiye binmesine yardım etti. "Bu birkaç dakika sürecektir. Kokpitte sıkı sıkı oturun ve geceleyin Londra'yı nehirden görmenin keyfini çıkarın. Şanslıyız ki bu gece hafif bir rüzgâr ve büyük bir ay var, yelken açmak için mükemmel."

Bu yüzden oturup onun kendilerini rıhtıma bağlayan halatı çözmesini ve yelkeni açmasını izledi. Sonra sadece bir sessizlik içinde Arada sırada yelkenin orsa yapması ve arka plandaki Londra'nın sesleriyle tekneyi Thames'in ortasına yönlendirdi ve demirlemek için birkaç dakika daha harcadı.

"Hadi aşağıya inelim," dedi sonunda.

Kapağı açtı ve onu aşağı çağırdı. Kadın belindeki sıcak elinin farkında olarak merdivenden aşağı indi. Aşağıya indiğinde, geminin rahat iç kısmına baktı ve iç geçirdi. "Güvenli yerlere göre burası mükemmel."

"Teşekkürler. Ben de öyle düşünüyorum." Nicholas kapağı açık bıraktı, böylece ay ışığı içeri girebiliyordu. "Lütfen oturun ve bana neler olduğunu anlatın."

Kadın minderli bir ranzaya oturdu ve adam da ona katıldı.

Teknenin hafifçe sallanması, tedirgin sinirlerini yatıştırmak için tam da ihtiyacı olan şeydi. Nicholas tek kelime etmedi. Sabırla bekledi, kız da bunu takdir etti.

"Pembe Kadın tablosunu gördüm," dedi sonunda.

"Gördün mü?" Ses tonundaki heyecanı hissetti, hatta Yine de her zamanki gibi kontrollüydü. "Ben bunun Lievens'in."

"Henüz değil. Elbette, Sergei bu gece göstermek için dairesine geri getirmiş olabilir. Ben de bu yüzden gittim. Görmem için bana özel bir davetiye verdi."

"Eee? Ne keşfettiniz?"

Poppy doğrudan onun gecenin karanlığında siyah birer havuz olan gözlerine baktı. "Annem tablonun içindeydi," dedi. "O Pembe Kadın."

Nicholas kısa bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun." "Hayır." Derin bir nefes aldı.

"Resimdeki kişinin annen olduğuna emin misin?"

"Evet. İtiraf etmeliyim ki belki de bir şeyler gördüğümü sandım. Ama o annemdi. Ve giydiği o elbise... hala evdeki boş odada bir preste duruyor." Bir an için elini ağzına götürdü ve gözyaşlarını tutamadı. "Onu tekrar gördüğüm için çok mutluydum. Babamla birlikte."

Bu, hafızasına sonsuza dek kazınmış bir görüntüydü.

Nicholas onun elini sıktı. "Bu senin için de bir şok olmuş olmalı."

Başını salladı. "Evet, öyleydi. Ama aynı zamanda bir hediye idi. Hem de çok büyük bir hediye."

"Öyle olacağını görebiliyorum." Sesi nazikti.

Biraz burnunu çekti. "Şu anda ailemin neden Servis tarafından aranan bir tabloda olduğunu düşünmek istemiyorum. Bu çok üzücü." Doğrulup ayağa kalktı, sözcükler söylenmek için patlıyordu. "Şu anda *seni* istiyorum, Nicholas."

"Buraya gel," dedi.

Kendini onun kollarına attı ve adam da ona sıkıca sarıldı. Ama sarılma çabucak bir öpücüğe dönüştü. Adam tosttan daha sıcaktı, erkeksi formu herhangi bir safkan aygırından daha ince yontulmuştu. Ve şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden daha yakışıklıydı.

İtiraf etmeliydi ki Nicholas'ın kolları arasında kendini şaşkın ve üzgün hissetmiyordu. Kendini güvende ve mutlu hissediyordu.

Bir an için onu öpmeyi bıraktı ve çok endişeli görünüyordu.

"Neden durdun?" diye sordu ona, karnının alt kısmı ağır ve sıcaktı, göğüsleri dokunulmak için can atıyordu.

"Çünkü dikkatli olmamız gerekiyor. Bu çok cazip bir durum. İstedığımız her şeyi yapabiliriz. Bu da demek oluyor ki-"

"İstedığımız *zaman* istediğimiz *kişiyle* istediğimiz *şeyi* yapabiliriz.

İstiyoruz," dedi nefes nefese. "Soyunabiliriz..."

"*Aynen öyle.*" Başını iki yana salladı. "Dur bir dakika. Ne dedin sen?"

Tamam, bunu söylememeliydi ama Nicholas'tı ve o asla söylemezdi. "Yapabiliriz-"

"Boş ver," dedi, ağzı eğlenerek kıvrılmıştı. "Ben duydum."

Dudağını ısırdı ve ona baktı.

"Poppy." Onu omuzlarından tuttu. "Bunu yapamayız." "Ama itiraf etmelisin ki yapabiliriz."

İç çekti. "Anlamıyor musun, kadınlar nasıl Çocuklu musun?"

Tabii ki biliyordu. Sokakta çiftleşen köpekler görmüştü. Ve bir keresinde bir boğa ve bir inek görmüştü.

"Evet," dedi. "Ama *bunun* olmasından korkmuyoruz."

Kısa bir kahkaha attı. "Tam tersine. Bir erkek ve bir kadın birlikte çıplak olarak kolayca bebek yapabilirler."

"Şu garip pozisyonlardan birine girmezsek olmaz. Onlardan kaçınmak yeterince kolay olmalı, değil mi?" O zavallı ineği düşünerek güldü. "Kendimi çok aptal hissederdim."

Nicholas gözlerini ona dikti. "Babanın kütüphanesinde yaptıklarımıza rağmen, sevişme sanatında hâlâ bilgisizsin ve bunu hiç bu kadar belli etmemiştin."

"Sadece seni görmek istiyorum" - utangaçça gülümsedi - "doğal halinle. Ve belki seni çıplak öpmek de." Uzandı ve elini onun gömleğinin üzerinde gezdirdi. "Hayır demiştin kimse bizi yakalayamaz. Ve eğer yakalamazsanız söylemeyeceğime söz veriyorum."

Adam inledi ve onun elini tuttu. "Beni öldürüyorsun, Poppy." Onu daha yakına çekti. "Ve çok güzelsin, biliyorsun. Ben de senin bütün kıyafetlerini çıkarmak istiyorum. Ama sonra pişman olursun."

Sergei'yi düşündü. Ve diğer tüm taliplerini düşündü. Hiçbirini çıplak görmek istemiyordu. O gözlerini kapatabilirdi (Lord Washburn ona evlenme teklif ederken pantolonunu o çeşmede kaybettiğinde gerçekten de kapatmıştı), ama Nicholas ile

Onda bir kızın gözlerini açık tutmak istemesine neden olan bir şey vardı.

"*Lütfe*n Nicholas," diye yalvardı ona.

Sessizdi, düşünceliydi, onun gözlerinin içine bakıyordu.

Oradaki kararsızlığı görebiliyordu. "Bana artık seninle hiçbir şeyin sıkıcı olmayacağını söylemiştin. Hatırladın mı?"

Kısa bir kahkaha attı ve yüz ifadesi gevşedi. "Pekâlâ o zaman. Ama dikkatli olmalıyız. *Çok* dikkatli."

Elinde değildi. O kadar mutluydu ki, adamın göğsünü, tam kalbinin üzerinden öptü. Adam erkek gibi kokuyordu, güçlü bir kokuydu ve kadının başını döndürmüştü-

Arzu, artık biliyordu. Sadece bir başkasını öpmeyi ve ona dokunmayı düşünebildiğiniz için zar zor nefes alabildiğiniz ve mantıklı olabildiğiniz zaman oluyordu.

"Tek yaptığımız soyunmak." Bunu kararlılıkla söyledi ve Charlotte Teyze'nin bu konuda söylediklerini unutmaya yemin etti. "Endişelenecek bir şey yok, özellikle de sen ve ben olduğumuz için. Birlikte yaşadıklarımızı bir düşünsene."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken küçük bir kıkırdamaya engel olamadı. O da aynısını yaptı ve ceketini çıkardığında omuzlarının genişliğine hayret etti.

Bir kaşını kaldırdı. "Arkadaş olduğumuzu mu ima

ediyorsun?" "Evet." Bir an gözlerini kaçırdı. Adam o kadar

çok

yakışıklı, aniden utangaç hissetti. "Bu oldukça bir şey Drummond Dükü ile arkadaş olduğumu sanıyorsun, değil mi? Ama sadece bir süreliğine arkadaşız. Kıyafetlerimizi giyer giymez, her zamanki halimize geri döneceğiz. düzenleme."

"Bu da senin nişanlılığımızdan çıkmaya yemin etmen ve benim sana izin vermemem. Ve Pembe Leydi Operasyonu'na yardım etme konusundaki ısrarın, aksi takdirde meseleleri kendi ellerine alacaksın ki bu da benim ve Servis için felaket olur. "

"Aynen öyle," dedi. "Karşılıklı şantajla birbirimize bağlıyız."

Ve birbirimizin vücutlarını takdir etmek.

Charlotte Teyze'yle babamın elmalı turtası üzerine yaptıkları konuşmada sözünü ettikleri, onun önemli niteliklerini ne kadar takdir ettiğini düşünmezdi.

Soyunmak aslında oldukça basit bir şeydi, diye kendini ikna etti Poppy ve dikkatle yeleğinin bir düğmesini açtı.

BÖLÜM 29

"Özdenetimime duyduğun güvenin haklı olduğundan pek emin değilim," dedi Nicholas. Poppy'nin bağcıklarını çözerken, o da onun boyun örtüsünü düzeltmeye başladı.

Birkaç dakika önce endişelenmelerini gerektirecek bir şey olmadığını söylemişti.

Değil
mi?

Yanlış.

Elbisesinin bir fısıltı gibi ayaklarının dibine düştüğünü görmek ne kadar derinden yabancılaşmış olduğunu anladı. En azından onun için, bu aniden cinsel çekimden çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Sırada kalışları vardı ve onlardan kurtulduğunda, tamamen çıplak, güzelliğine, savunmasızlığına, kim *olduğuna* -daha önce başka hiçbir kadınla olmadığı şekilde- hayranlık duydu.

Bir parmağını göğüslerinin arasından geçirip çenesine kadar götürdü ve çenesini gururla kendisine doğru kaldırdı. Gözleri aynı anda hem heyecan hem de huzurla doluydu. Kadın parmağını tuttu ve usulca öptü.

Yavaşça.

Bu öpücük onun içinde derin bir yankı uyandırdı. Bir şekilde onun dudaklarını teninde hissetmek, kendisiyle yeniden bağlantı kurmak gibiydi. Evindeydi. Yıllar sonra ilk kez.

Onunla birlikte olmak için bir yer bulmuştu.

Sadece ol.

Tüm bu mucize karşısında nutku tutulmuştu.

Havva gibi çıplak olan Poppy özenle gömleğini çıkarmaya çalıştı. Tek kelime etmeden, kızarmış, güzel ve kararlı görüntüsünün tadını çıkararak başının üzerinden çekmesine yardım etti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kadının pantolonuyla uğraşmasına izin verdi. Her iki taraftan aşağı doğru çekerken biraz ofladı.

Kıkırdadı.

Gözlerinde parlak bir ışıltıyla başını kaldırdı ve güldü.
"Çok sıkılar."

"Gerçekten de öyle. Şimdi birkaç dakika öncesine göre

daha sıkılar." Çabalarına ara verdi ve kızardı. "Fark ettim."

Yaptığına memnun olmuştu. Bu onun içindeki derin bir arzuyu tatmin etti.

herhangi bir şekilde ona hayran olmasını.

"Bu kısmı dört gözle bekliyorum," diye fısıldadı. "Güzel.

Ben de öyle."

Yaklaşık on beş saniye içinde ikisi de çıplaktı, öpüşüyorlardı ve başları kesinlikle beladaydı. Ama Nicholas Poppy'nin nefis poposunu sıkmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki bunu umursamadı.

Kadın iç çekiyordu ve adama iyice yaklaşmıştı. Adam elini kızın böğründe gezdirdi ve kız geri çekilip adama baktı

kararlı bir bakışla ona baktı. "Şu andan itibaren, birlikte olduğumuz her an seni çıplak görmek ve sana çıplak dokunmak isteyeceğim."

Parmak uçlarıyla utangaç bir şekilde ona dokundu.

"Oh, Tanrım." İnledi ve alnını onunkine yasladı. "Bu imkânsız, ama bunu söylediğin için çok tatlısın."

Bir öpücük daha almak için uzandı ve iki elini de onun boynuna doladı. Tanrıya şükür o yumuşak, kadınsı eller tehlikeli bölgeden uzakta, diye düşündü ve ona derin, duygulu bir öpücük verdi.

"Güverteye çıkmak ister misin?" diye sordu ona hava almak için çıktıklarında. "Buranın tavanı biraz yakın. Ve dışarıda bir ay var."

"Ama ya biri görürse?" diye sordu, alnındaki bir bukleyi fırçalayarak.

"Kimse görmeyecek," dedi, bir şekilde bu jestten etkilenmişti. "Kıyıda bir gölge gibi görüneceğiz."

"Bence kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Sanki her gün merdivenleri çıplak tırmanıyormuş gibi onun önünde tırmandı ve bu onun iştahını daha da kabarttı.

Bir sürü çıplak kadın görmüştü. Neden özellikle bu kadın onu şehvetten çıldırtıyor ve onunla birlikte olmadığı zamanlarda düşüncelerini meşgul ediyordu?

Hiçbir fikri yoktu ve karşı cins hakkında derinlemesine düşünen biri değildi.

Kadınların bela olduğunu
biliyordu. İşleri basit tutmak en
iyisiydi.

Güvertede aceleyle katlanmış ve direk ambar kapağı arasına sıkıştırılmış flok yelkenini gördü. Üzerine yaydı kamaranın tepesine çıktılar ve birlikte uzanarak pergelin kenarlarını açıkta kalan bedenlerinin üzerine katladılar.

Rahat ama kışkırtıcı bir sığınaktı. Adam kolunu kızın başının arkasına koydu ve kız da kalçasını ona sıkıca bastırdı. Birlikte yukarıya, hafifçe sallanan yelkenli bumbanın ötesine, yıldızlara baktılar.

"Bu gece şimdiye kadar yaşadığım tüm gecelerden farklı," diye mırıldandı Poppy. "Annemi o resimde gördüğümde sanki bir rüyadan uyanmış gibiydim. Şimdi her şey daha net. Daha cesur."

Ona baktı ve gülümsedi.

Nefes almayı hatırlamak onun için çok zordu. Kadın muhteşemdi. Koyu, bakırımsı bir orman rengindeki saçları krem rengi omuzlarına ve göğüslerine dökülüyordu. Kalçası kaymaktaşıdan bir tepeydi ve uzun, ince bacaklara doğru eğimliydi.

Ona doğru eğildi ve onu öptü; bunu yaparken de parmaklarıyla onun en kadınsı etinin yumuşak derinliklerini keşfediyor, kadının çıkardığı zevk iç çekişlerinin tadını çıkarıyordu

kendi ağzına.

"*Nicholas*," diye mırıldandı ve parmaklarıyla oynamaya devam etti.

Sonraki birkaç saniye içinde pozisyon değiştirdi, küçük teknenin tepesinde bu hiç de küçük bir başarı değildi.

Tekrar

En sevdiği yerde, bacaklarının arasında, ağzı kadınlılığının tatlı çekirdeğinde.

"Oh, řükürler olsun," dedi nefes nefese, sırtını kamburlařtırarak. "Senden beri bunu dūřünmeden edemiyordum-"

Başını kaldırdı. "Bu sefer sessiz olmak zorunda değilsin," dedi kalçalarının arasındaki yumuşak buklelere doğru. Sonra diliyle onun etiyle oynamaya, yudumlamaya, öpmeye ve doyasıya almaya geri döndü.

"Mutluluk bu," diye fısıldadı ve ellerini Başının etrafında onu kavırıyor, daha yakına bastırıyordu. Hafifçe sallanan teknenin yankıladığı eski bir hareketle, kalçaları onun araştıran dilini karşılamak için kalktı.

"*Nicholas*," diye bağırdı ve doğru anda onu zevke getirdi, bir elinin iki parmağı içine doğru kayarken, diğer eli poposunu kavradı.

Kadınlık onun ağzına doğru çekilmişti. Parmakları adamın saçlarına dolanmıştı ve çenesi gökyüzüne, yıldızlara doğru bakıyordu. İnce boynu ve gergin göğüsleri ay ışılığını yansıtıyordu.

Çok güzeldi.

Çok güzel.

"Sen... çok güzelsin," dedi, bu kelimeyle oldukça sarhoş olduğunu hissederek.

Kadın tamamen tükendiğinde, adam onu yere yatırdı ve yanına uzanarak onu kollarının arasına aldı. Kadının vücudu titredi ve durgun bir iç çekti. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve birlikte tekrar gece gökyüzüne baktılar.

"Bak," dedi, işaret ederek.

"Anlıyorum," dedi ve ani bir bütünlük hissine kapıldı.

Çıplak kız.

Kayan yıldız.

Sallanan

tekne.

Bundan daha iyisi olamazdı, değil mi?

* * *

Birkaç dakika daha dinledikten sonra Tekne takımlarının gıcırdayan sesleri ve suyun gövdeye çarpmasıyla Poppy doğrulup oturdu.

"Nereye gidiyorsun?" Nicholas ona sordu. "Hiçbir

yerde." Kız onun boyuna baktı ve elini şaftının üzerine bastırdı. Anında sertleşti ve Tekrar rock.

Dokunuşu enfesti.

Dudağını ısırdı ve gülümsedi. Sonra yavaşça elini onun üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye başladı. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu utangaçça.

"Tanrım, evet." Başka ne diyebilirdi ki? O onundu. Hepsi onun.

Ona kalırsa, onun vücuduyla istediği her şeyi yapabilirdi.

Kendini daha güçlü bir şekilde uyguladı. "Ben de beğendim."

Kendini yukarı çekti, dirseklerinin üzerine yaslandı ve onu izledi. Onu bu şekilde, dizlerinin üzerinde görmek, Onu memnun etmeye yoğun bir şekilde odaklanmak, onu uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi. Ama bunun olmasını istemiyordu. Henüz tam olarak değil.

"Bom'a dikkat et," diye uyardı onu, her ikisinin de kafasına tehlikeli bir şekilde yaklaşırken.

Güldü.

"Ben ciddiylim," dedi.

Başını eğdi ama yine güldü. "Sen ve senin derslerin," dedi ona.

Misilleme olarak, onun poposunu okşadı. Kadın zevkle inledi. Ve sonra elini bacaklarının arasına koydu ve onu okşamaya başladı.

Başını eğdi ve saçları adamın gövdesinin üzerine düşerek onu kışkırttı.

"Çok kötüsün," diye fısıldadı ve geceleri peşini bırakmayacağını bildiği o zevk iniltilerini çıkardı.

"Sadece bir uyarı," dedi, doruk noktası yaklaşırken. "Oldukça dağınık olabilir."

"Umurumda değil." Daha kısa nefesler çekti.

"Ben de senin gelmeni istiyorum."

"Gelmek mi?"

"Zevk için," dedi. "Benimle. Daha önce yaptığın gibi."

Cevap verecek zamanı olmadı çünkü birkaç saniye sonra tam da bunu yaptılar.

Birlikte.

Daha sonra yan yana sırt üstü yattılar, kollarını ve bacaklarını uzattılar, tekne biraz daha güçlü bir şekilde sallanıyordu.

"Rüzgâr şiddetini artırıyor." Nicholas, Tabiat Ana'nın şu anda ona karşı çalışmamasını diledi. Ama o Eninde sonunda bu sevimli küçük tekneden ayrılmaları gerektiğini düşünüyordu - bunu nasıl bu kadar basit düşünebilirdi ki?

Poppy bir dirseğinin üzerinde yuvarlandı ve ona baktı. "Sanırım birlikte geçirdiğimiz bu zaman -çırılçıplak ve

öpüşmek... ve diğer tüm o harika şeyler- bitti o zaman."

O da yuvarlandı ve kızın saçlarını yüzünden çekti.
"Haklısın," dedi. "Ve umarım hoşuna gitmiştir.
Çünkü"-duraksadı-"bir daha olamaz, özellikle de benimle
evlenmeye niyetin yoksa."

Onu neden bu kadar uygunsuz bulduğunu ilk kez merak
etmiyordu.

Gözlerini yere indirdi. "Bunun bir daha olamayacağını
biliyorum."
diye fısıldadı ve tekrar ona baktı. "Tehlikeyi şimdi
görüyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Nasıl olduğunu
görüyorsun-"

"Şimdi başka bir şey düşünemiyorum," dedi tutkuyla,
neredeyse öfkeyle. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Üzülme," dedi. "Elbette başka şeyler de
düşünebileceksin. Ama iyileşmek zaman alır. Ve eğer
meşgul olursan, bu tür deneyimler olmadan da idare
edebilirsin. Evlenene kadar. Ve sonra bunu her zaman
yapabilirsin ve o zaman daha da iyi olur-"

Parladı. "Ne zaman?"

"Kadın ve erkek gerçek bir birliktelik yaşayabildiğinde."
Eğer istediği olursa, asla yapamayacaklarını umursamıyor
muydu?

Dalgalar küçük yelkenliyi sallıyordu ve her şey sessizdi.
Rahat. Onların samimi küçük dünyasında, ona
sorabileceğini hissetti

Merak ettiği ama şimdiye kadar sormaya cesaret edemediği bir şey.

"Poppy." Sesinde belli belirsiz bir güvensizlik duydu. "Bir eşte tam olarak ne arıyorsun?"

Kadınlar tarafından reddedilmeye alışık değildi ama Merakı bundan daha derindi. Onu anlamak istiyordu, ne düşündüğünü, onu kim ve ne yaptığını Mutlu. Ya da zgn. Ya da kızgın.

Yetişkin hayatında ilk kez, başka bir insanla bir bağlantı, bir köprü kurmakla ilgileniyordu.

"Beni anlayan biri," dedi hemen. "Ve ben anlamıyor muyum?" diye karşılık verdi, şimşek gibi hızlı.

"yle mi?" diye arsız bir sırtışla ona meydan okudu.

Yüzündeki bir tutam saçı çekti. "Birlikte kesinlikle çok eğleniyoruz," dedi ve derin derin düşündü. "Bence macerayı seviyorsun. Huzursuzsun, bir şeyler arıyorsun ama belki de ne olduğundan emin değilsin."

Dudağını ısırdı. "Haklısın aslında."

Kıkırdadı. "Ben de aynı şekildeyim. Evet, ben bir döküm, pek çok kişinin imrenebileceği bir pozisyon ama ben de macera istiyorum. Sanırım bu benim kanımda var. Tradd Amca da aynı huzursuzluğa sahip olmalı. Büyük bir parçam, her şeyi bırakıp ve dünyayı gezmek."

"O zaman sen neden yapmıyorsun?"

"Çoğunlukla Frank yüzünden. Ama aynı zamanda Drummond Dükü olarak sahip olduğum diğer sorumluluklar nedeniyle - Seaward Hall'u ve diğer mülklerimi korumak gibi. Bu yüzden Groop için çalışıyorum. En azından evden ayrılmadan biraz macera yaşayabiliyorum."

"Yani diyorsun ki... üzgünsün."

Omuz silkti. "Tam olarak üzgün değilim. Ama mutlu da değilim. Sahip olduğum hayat ile istediğim hayat arasında sıkışıp

kaldım." "Komik," dedi. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Yani nişanlanmamıza hiçbir itirazınız olamaz. Seni anlıyorum, değil mi?"

Gözlerini ona dikti. "Ama listede başka şeyler de var."

"Ne listesi?"

"Spinsters Club listesi. Potansiyel bir eş tüm nitelikleri karşılamadığı sürece bir kız üyeliğinden istifa edemez."

"Hangileri?"

"Size söyleyemem. Bunlar gizlidir."

Gözlerinde açgözlü, yırtıcı bir bakış belirdi. Hiç bu kadar tehlikeli görünmemiştii, diye düşündü Poppy.

bir sırrın peşindeydi.

"Hmmm," diye mırıldandı, "gerçek bir gizli ajan gibi söyledi. Gerçi arkadaşlarınız bana birkaç talebinizi iletiler. İkisi de aşkı içeriyor. Aradığınız şey bu mu?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Elbette." Bunu söylerken nefes nefese kaldığını hissetti. "İşte bu yüzden *seninle* evlenmeyeceğim. Ben kocamı sevmeliyim, o da beni sevmeli."

Nicholas teknenin güvertesine baktı ve yüreği ağzına geldi.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, bakışları örtülüydü. "Geri dönme vakti geldi."

Peri masalları yok, dedi kendi kendine ve kalbini sertleştirdi. "Aşk gibi anlamsız şeyleri tartışmak istemiyorsun," dedi soğukkanlılıkla. "Benim aptal olduğumu düşünüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Aptalca değil. Bence sen hayalperestsin, evet."

Öfkelendi. "Aşkın mümkün olmadığına inanıyorsun."

"Hayır." Ayağa kalktı ve bir çizgiyi çözmeye başladı. "Sana annemle babamın birbirini sevdiğini söylemiştim. Yani bu olabilir."

"O zaman neden bu fikre bu kadar karşısınız?"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

"Beni kandırabilirdin." Tereddüt etti. "Bundan korkuyorsun, değil mi? Çünkü anneni kaybettiğinde babana ne olduğunu gördün. Annen öldükten sonra nasıl değiştiğini gördün. Zayıftı. Kolayca yönlendirildi. Bunun senin başına gelmesini istemiyorsun."

Tek kelime etmedi.

İç çekti. "Ben de benzer bir durumdayım. Babamın kaybını atlattığını söyleyemem ama ne var biliyor musunuz? Onun annemle yaşadıklarını bir gün yaşamayı, hiç yaşamamaya tercih edeceğime karar verdim. Ve eğer sevmediğim bir adamla evlenirsem, tüm şansımı mahvederim. İşte bu yüzden riske girmeye hazırım. hayatımın geri kalanında bir kız kurusu olmak. Buna razı olmayı reddediyorum."

Nicholas bir an ona baktı. "Bence evlenmeliyiz. Harika bir takım oluruz. Ama seni zorlamak için yalan söyleyip aşkla ilgili romantik laflar etmeyeceğim. Birbirimizi anlıyoruz. Birbirimizi koruyacağız. Bu yeterli değil mi? Karışıma potansiyel incinmeyi de eklemek zorunda mıyız?"

Poppy başka bir şey söyleyemedi. Çok hayal kırıklığına uğramıştı. Ve kızgındı.

Nicholas'ın ana yelkeni açmasını ve yelken açmasını izledi. Küçük tekne kıyıya, genç hanımların ve beylerin dans edip flört ettikleri bir dünyaya geri döndü... ve sonra gizli tutkularını bir kenara bırakıp akıllıca evlendiler.

Kalbi sıkıştı.

Aşkın hiç mi önemi yoktu?

BÖLÜM 30

Nicholas sanki dün gece yelkenlide yaptıkları o zor konuşma hiç yaşanmamış gibi hissediyordu.

Sanki o konuşmadan önce yaşadıkları son derece şehvetli karşılaşma hiç olmamış gibi.

Sanki o samimi kahkahalar, birlikte rahat -hatta mutlu-oldukları hissi hiç yaşanmamış gibi.

Öğleden sonra Poppy'yi Lieven'lere götürmüş, orada çay içip hoş bir sohbet etmişlerdi. Rus Büyükelçisi, Pembe Leydi portresinin koridordaki bir oyukta saklanacağını istemeden de olsa açıklamıştı balo sırasında balo salonunun üstünde. Kontes Lieven ayrıca Revnik'in başyapıtının balonun bitimine yakın bir zamanda getirilip sergileneceğini söyledi.

Sahip olmak için iyi bir bilgi.

Daha sonra Nicholas, Poppy'yi öğleden sonra Hyde Park'ta gezintiye çıkardığında, yine hiçbir şey olmamışlardı Aynı Hizmet projesi üzerinde çalışan ikiden fazla kişi.

"Parlamentoda bir köstebeğin kötü bir şey olduğuna katılıyorum," dedi Poppy sertçe, "ama Revnik Groop'a bir mektup yazamaz mıydı?

Mektup mu? Ya da onu ziyarete mi gitti? Bunun yerine ailemin bir portresini çizmek ve bunu bir tür casus saçmalığıyla mahvetmek zorunda mı kaldı?"

"Ssshh." Nicholas etrafına bakındı ve yakınlarda kimseyi göremedi.

Ama işi şansa bırakamazlardı.

"Sana söyleyeyim," diye fısıldadı, "sanırım annem bunu babama sürpriz olarak aldı. Muhtemelen bunun için iyi para ödemiştir. Revnik'in onu kendi amaçları için kullanmaya hakkı yoktu. Beklenmedik bir şekilde öldü, muhtemelen annemle aynı çiçek hastalığı salgınından ve yıllar sonra Sergei portreyi buldu. O da kimse ortaya çıkmadığı için hak iddia etti. Hiç şaşırmadım. Annem, zavallı kadın, öldü ve gömüldü."

Bu senaryo kulağa çok olası geliyordu.

"Ama içinde İngiltere için değerli bir şey var," dedi Nicholas. "Annen bilseydi bunu onaylamaz mıydı sence?"

"Sanırım. Ama Revnik'in önce ondan izin istemesi iyi olurdu."

"Ulusal güvenlik söz konusu olduğunda, pek de izin isteyemezsiniz."

Poppy burnunun ucuyla ona baktı. "Koşullar ne olursa olsun, bu tablo aileme ait. Şimdi onu her zamankinden daha fazla geri almalıyız."

"Onu geri almak zorundayım. Ve bunu yapmak için her türlü niyetim var. Ailen için değil, bunu söylediğim için üzgünüm. Hizmet'in ihtiyaçları önce gelir. İşler böyle olmak zorunda."

"Ama bununla ne yapacaklar?"

"Hiçbir fikrim yok."

Poppy parıldayan zümrüt gözleriyle ona baktı. "Eğer İngiltere'ye ait olduğunu düşünüyorlarsa, Prinny alabilir. Ya da onun yandaşlarından biri. Bu doğru değil."

"Hayat adil değil." Nicholas onun elini sıktı. "Hayal kırıklığını anlıyorum."

"Güzel. Çünkü yardımına ihtiyacım olacak. Annemin o tabloyu satın aldığını kanıtlayacağım."

"Size söyledim, Servis görevlendirdi."

Poppy ofladı. "Annem kandırıldı. Bunu o yaptırdı. O portreyi geri alacağım ve babamın kütüphanesindeki şöminenin üzerine koyacağım. Bu gerçekleşene kadar babama ya da teyzeme tek kelime etmeyeceğim. Büyük bir sürpriz olacak."

"Onlarla Hizmetle ilgili hiçbir şey konuşmaman gerektiğinden bahsetmiyorum bile, unuttun mu?"

"Evet."

Bir dakika düşündü. "Sadece mülkiyet kanıtı aramanıza yardım edeceğim," dedi, "eğer görevime planladığım gibi devam edebileceksem. Lievens'in balosundan önce Sergei'ye karşı tablonun sana ait olduğunu iddia eden herhangi bir hamle yaparsan, OPL'yi tehlikeye atmış olursun. Eğer bu olursa, muhtemelen ikimiz de tabloyu bir daha göremeyiz. Ve eğer kanıtınızı bulursanız, iddianızı ortaya koymak için tabloyu yetkililere teslim etmemi beklemeniz gerekecek. Anlaştık mı?"

"Pekâlâ." Ona ters ters baktı. "İngiltere ilk bakışı yapabilir. Ama çabuk olsa iyi olur."

"Sen iyi bir vatandaşınsın," dedi. "Endişeli olduğunuzu biliyorum. Pembe Kadın tablosu hakkında gerçekten daha fazla bilgi edinmek istiyorsan, en iyi yol evden başlamak olacaktır. Eğer tabloyu annen yaptırdıysa, belki bir makbuz ya da

"Masasında iddianızı kanıtlayabilecek yazışmalar var."

"Bunu zaten düşünmüştüm." Poppy gülümsedi. "Dün gece senden ayrıldığımda uyuyamadım." Bir allık yayıldı yüzünü. "Babamın kütüphanesine girdim ve masasının çekmecelerine baktım. Annemin eski randevu defterleri, arkadaşlarından gelen bazı yazışmalar ve diğer şeylerle dolu büyük, kalın bir dosya vardı. Annemin masasını boşaltmış ve her şeyi saklamış olmalı, zavalıcık. Petersburg'daki randevu defterini buldum."

"İyi iş çıkardın. İlginç bir şey gördün mü?"

"Bilmiyorum. Yanımda getirdim. *Seninle* birlikte bakmak istedim. Biz ortağız, iyi günde kötü günde."

"Çok düşüncelisin," dedi adam, oldukça duygulanmıştı.

"Özel hayatlarımızda ne olursa olsun," dedi nötr tonlarda.

"Ah. Doğru."

Teknede verdikleri aranın sonunda yaptıkları o konuşma rahatsız ediciydi.

Poppy ince cildi karıştırırken Nicholas omzunun üzerinden onu izledi. Annesinin el yazısı

Sayfadan fırlamış gibiydi, çok enerjik ama zarıftı - Poppy gibi.

Yukarı baktı. "Annem birçok kez R ile oturduğundan bahsetti."

"Revnik."

"Sanırım öyle." Yüzü aydınlandı. "Belki bu ilginizi çekebilir. R'ye verilecek parasal bir meblağdan bahsediyor - oldukça önemli bir meblağ." Sırıttı. "O zaman portreyi satın almış. Babam için!"

"Öyle görünüyor," dedi Nicholas. "Ama hâlâ elimizde bir kanıt yok. Hepimizin randevu defterlerine düştüğü şifreli notlar, kaynağını belirlemek için yeterli değil."

"Ne yazık." Hayal kırıklığı gözlerini bulandırdı. "Bu bana kanıt gibi görünüyor."

"Herhangi bir yasal savaşta bir parça su tutmaz," dedi nazikçe.

İç çekti. "Resmimizin Sergei'de olması doğru görünmüyor."

"Kitabı bir kez daha gözden geçir," diye onu cesaretlendirdi. "Ama bu sefer arkadan öne doğru. Kaçırmış olabilirsin bir şey."

Gergin bir dakika geçti.

"Başka bir şey göremiyorum," diye fısıldadı Poppy. "Belki hariç" -bir sayfaya baktı- "burada bir satır var- bir adrese benziyor, 15 Vine Sokağı."

"Yanında isim yok

mu?" "Hayır."

"Ne de şehir?"

"Hayır, maalesef."

"O zaman Londra olduğunu varsayalım."

"Ama annemin St. Petersburg'da bu kitabı vardı."

"Evet, ama o adresi bir şey postalamak için yazmış olabilir. Petersburg adresi olsaydı, Rusça bir ismi olurdu."

"Ama 15 Vine Sokağı İngiltere'nin herhangi bir yerinde bir adres olabilir!"

"Biliyorum," dedi Nicholas. "Ama o burada, Londra'da yaşıyordu.

East End'de Spitalfields Pazarı yakınlarında bir Vine Sokağı biliyorum. Bazen sadece-"

"Sezgi." Kadın

gülümsedi. "Kesinlikle,"

diye yanıtladı.

BÖLÜM 31

Poppy Londra'nın Doğu Yakası'nın bu kısmına daha önce hiç gelmemiştii ve şimdi Nicholas'la birlikte plakasız bir arabanın içinde dar ve bilmediğı sokaklarda geziniyordu.

Sadece birkaç gün önce, kapris yapmayı bırakacağına söz vermişti, ama işte buradaydı, bir kadın gibi giyinmişti. sütçü kız. "Böyle şeylere sahip olduğunuza inanamıyorum," diye hayret etti.

Ona taşıması için küçük bir tahta kova bile vermişti.

Güldü. "Genelde kadınlar için kılık değiştirmem. Ama Aziz Paul'deki görüşmemizden sonra, senin de dahil olmanla daha iyi hazırlanabileceğime karar verdim."

Adamın çene çizgisinde ne kadar çabuk saat beş yönünde bir gölge oluşturduğuna hayran kaldı. "Yanmış mantar harikalar yaratabilir. Oldukça çapkın görünüyorsun."

"Benim niyetim."

Poppy onun Londra beyefendisinden kaba saba bir işçiye dönüşmesine hayret etmekten kendini alamadı. Çuha gömleğı kaslı göbeğine kadar açıktı. Pantolonu sağlam bir çift çizmenin içine sokulmuştu. Geniş bir ayakkabısı vardı. Sıkıca sarılmış ve yıpranmış bir iple bağlanmış bir branda parçası; sanki bunu bir uyku rulosu olarak kullanmış ve işten işe bununla seyahat etmiş gibi görünüyordu.

Aniden onun kucağına atlayıp ellerini geniş göğsünde gezdirme isteğı duydu. Ne olduğunu hatırladı

yelkenlinin üstünde çırılçıplak oldukları zamanki gibi görünüyordu.

Başını kaldırıp baktı ve onu bedeninin aşağısına bakarken yakaladı. Bu oldukça sıkıydı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi tehlikeli bir şekilde.

"Evet, ama tahmin et ne oldu? Senin etrafında yeterince uzun
Şimdi *senin* de ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Grangerford balosunda beni merdivenlerde gördüğünde en başından beri biliyordun."

"*En* başından değil."

"Emin misin?" Ona şeytani bir gülümseme verdi. "Bence iyi biliyordun."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir hanımefendiye ne söylenir ki?"

Ama o haklıydı. O biliyordu.

Araba Vine Caddesi'ne döndü. "İşte orada,"

dedi. "On beş numara."

Temiz pencereleri ve yeni boyanmış mavi ön kapısı olan sade, mütevazı bir sıra evdi. Evden duman yükselmiyordu. Baca. Ön taraftaki küçük bir ağaç sert esintide yapraklarını salladı.

Fırtına öncesi gelen o biberli kokuyu aldı.

Kiralanan sürücü atları yavaş bir yürüyüşle evin yanına götürdü.

"Görünüşe göre evde kimse yok." Görmek için boynunu bükte

Ama hareket halindeki bir aracın içinde bulunduğu yerden bu neredeyse imkânsızdı. "Yine de kapıyı çalalım mı?"

Nicholas başını salladı. "Şoföre sokağı yavaşça kontrol etmesini ve on beş dakika sonra tekrar gelmesini söyledim. Herhangi bir değişiklik olup olmadığına baksın."

"Etrafta hiç komşu görmüyorum."

"Umalım da bu şekilde kalsın," dedi. "Dikkat çekmek istemiyoruz."

"Yani komşularla konuşmak istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Elimizden gelirse olmaz. Burada yaşayan adama gidip birinin onun işine burnunu soktuğunu söylemelerini istemeyiz."

"Erkek olduğunu nereden

biliyorsun?" "Perde yok."

Aha. Poppy, Nicholas'ın yeteneklerine bir tutam hayranlık duydu.

Gözlem. "O halde saklayacak bir şeyi yok. Bu da iyi bir şey. Annemin randevu defterinde uğursuz bir adamın adresi olmazdı."

"Öyle düşünmüyorsun. Ama perdesiz olması da onun kamufle olabilir. Tabiri caizse açıkta saklanıyor."

"Annemde neden onun adresi olsun ki? Bu mahallede kimseyi tanımaz."

Nicholas ona, "Başka bir şehirden ya da köyden 15 Vine Sokağı olabilir," diye hatırlattı ve şoföre sokağın karşı ucuna gitmesini söyledi.

"Eve yürüyerek döneceğiz," dedi. "Ve endişelenme. Sadece benimle kal."

Gergin bir nefes verdi. "Tabii ki endişeliyim. Her gün bir kız başkasının evine zorla girmiyor."

"Doğruca ön kapıya gidiyoruz. Odun yığının yanımda, eğer biri cevap verirse satmayı teklif edeceğim. Eğer fark edilirse ne yapacaksın?"

"Pearl Caddesi'nde belirlenen buluşma yerine koş," dedi. "On beş dakika içinde ortaya çıkmazsan, şoföre beni eve bırakmasını söyleyeceğim."

"Güzel."

Vine Sokağı 15 numaraya doğru kaldırımında ilerlerken Poppy'nin göğsü sıkıştı.

Sonra beş çocuk gülerek ve birbirlerini kovalayarak sokaktan aşağıya doğru koşuşturmaya başladı. Dallarından sallanarak 15 Vine'in önündeki ağacın altında oyalandılar.

"Ne kötü şans," diye fısıldadı.

"Her zaman olur," dedi Nicholas. "Buradan dön."

Hedeflerinden tam on ev aşağıda sağa döndüler ve Nicholas'ın Vine Sokağı 15 numaranın arka kapısı olarak saydığı toprak bir sokağa girdiler. Arkasındaki kümesteki tavuklar onları gergin gıdıklamalarla karşıladı, tüyleri artan rüzgârla havalanmıştı.

Poppy, adam arka kapıyı çalarken saçları yüzünde uçuşarak gergin bir şekilde bekledi.

Evde kimse yoktu.

Nicholas küçük bir aletle kapıyı açmaya çalıştı ve tokmağı çevirmeyi başardı. Ama kapı kapalı kaldı.

"Sürgülenmiş," diye fısıldadı, güçlü rüzgârlar saçlarının bir kısmını da oynatıyordu.

Üstlerine baktı. Sonra da arkalarına. Çatıdan içeri girmenin bir yolu yoktu, Poppy görebiliyordu. Ve arkalarında gördüğü tek şey, içinde küçük bir kulübe olan kümesti. Oradan bir ses geldi, hafif bir gıcırta.

"Bu ses de ne?" diye sordu. "Gidip

bakalım."

Nicholas'la birlikte kümese girdi ve Nicholas içeriye baktı. Tavuklar ayaklarının dibinde dağılıyordu. "Burada sahte bir duvar var," dedi. "Tavukları geride tutun lütfen."

Oh, Tanrım. Biri tavukları nasıl geri tutar?

Elinden geleni yaptı, Nicholas duvarı incelerken tavukları ayaklarıyla ve hatta elleriyle kulübeden uzaklaştırdı. Ama kuşlar çok gürültü yapıyordu.

Çok fazla gürültü vardı ama ne yapabiliirdi ki?

Nicholas sonunda bir şeyler taşımayı bitirdiğinde -ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu- kümesten çıktı ve branda rulosunu ve kütükleri bazı boş varillerin arkasına attı. "Kovanı oraya sakla," dedi. "Ve arka kapının yanında bekle. Bir dakika sonra görüşürüz."

Adam tekrar kümese girip küçük kulübede kaybolduğunda Poppy dehşete düşmüştü. Kovalarını fıçılardan arkasına sakladı ve birkaç dakika sonra onun arka kapıda belirdiğini görünce çok rahatlardı.

Sürgüyü geri kaydardı ve onu içeri çekti.

Onun kollarına düştü. "Bir *tünel* miydi?"

"Evet. Sahte duvarın arkasında. Orada bir merdiven var. Duyduğun o ses, rüzgarın feneri yakalamasıydı. basamaklarından birinden sallanıyor. Birinin barakanın duvarlarını onarıp hava geçirmez hale getirmesi gerekiyor."

Ön taraftaki çocukların sesleri kaybolmuştu. Nicholas onun elini tuttu ve meşe bir masa, iki uyumsuz sandalye, düzgünce yapılmış bir yatak ve üzerinde büyük siyah bir saksının sallandığı bir şöminenin bulunduğu tertemiz bir odaya girdiler.

"Çabuk gel," dedi. "Sadece birkaç dakikamız var."

Onu asılı bir battaniyenin arkasına götürdü ve burada üzerinde düzgünce düzenlenmiş kâğıt yığınları olan kullanışlı bir masa, küçük bir mühür yüzüğü, bir tüy kalem ve hokka, bir dizi anahtar, bir fular ve yerde birkaç kasa kâğıt buldular. Mekânı süsleyen tek şey renkli, örgülü bir halıydı.

"Ah, canım," dedi. "Bütün bunlara birkaç dakika içinde bakamayız."

Nicholas çoktan yere inmişti. "Bir sistemi olacak." Kasalardan birindeki dosyaların üst kısımlarını tarıyordu.

Bir an için kamburunun üzerine oturdu, görünüşe göre bir şeye şaşırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Vaktim yok. Sana sonra anlatırım."

"*Nicholas.*"

"Söz veriyorum." Yine dosyaları karıştırıyordu. "Alfabetik sıraya ya da yıllara göre düzenlenmemişler."

Omzunun üzerinden sandığın içindekilere baktı. "Dosyaları dosyalamak için ne garip bir yol. Üstte bir numara

Sağ köşede. Sırayla dizilmişler ama aralarında büyük boşluklar var. Ve birkaçının numarası aynı. Hiçbir mantık ya da neden yok gibi görünüyor."

"Çünkü kimsenin onun dosyalama sistemini anlamasını istemiyor." Nicholas bir an durakladı, sonra Dosyaları hızla karıştırdı ve bir tanesini çıkardı. Geri koydu, biraz daha düşündü ve başka bir dosya çıkardı. Kitabı açarak ilk sayfada birkaç saniye oyalandı.

Gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Buldum," dedi. "Annen hangi yıl, hangi ay ve hangi gün doğdu?"

Poppy ona söyledi.

Bir süre sessizce oturdu. "Ben buraya bakarken sen de ikinci sandıkta otuz numarayı ara," dedi ve ilk kutuyu karıştırmaya başladı.

Bir dakika sonra ona "İkinci sandıkta bir şey yok," dedi.

"Benimkinde de yok."

Duyduklarında ikisi de üçüncü kutu üzerinde çalışıyorlardı. Birkaç adam yüksek sesle konuşuyor ve ara sıra ön tarafta kahkahalar atıyordu.

"Zor bir günün ardından bardan eve dönüyorlar," dedi Nicholas. "Yanlış bir şey fark etmeyeceklerdir."

"Emin misin?"

"Hayır, aslında," dedi. "Bu işte asla emin olamazsın."

"Bana bunu söyleme."

"Bu da eğlencenin bir parçası." Kıkırdadı.

"*Buna* eğlence mi diyorsun?" Parmakları dosyadan dosyaya geziniyordu. "Daha sonra iyi bir hikâye olur." Bir dosya çıkardı ve taradı. "Lanet olsun. Bulduğumu sanmıştım. Ama yanlış numara otuz."

On beş saniye daha aradılar.

"Otuz tane daha." Poppy bir dosya çıkardı ve ona doğru itti.

Kapıyı açtı. "Annenin adı Marianna mı?"

"*Evet,* " diye bağırdı, sesi çatlıyordu. Ama sonra kalbi neredeyse duracaktı; dışarıdan bağırışlar duydu.

"*Bay Harlow. Bu akşam nasılsınız?*"

"*Harlow, daha fazla dışarı çıkmalısın.*"

Sokaktaki diğer birkaç erkek sesi de bu gürültülü selamlamayı yankıladı.

Evin önünden Yorkshire aksanıyla seslendi: "Defolun çocuklar. Gidin başkasının ağacına işeyin. Burada içki içmenize izin vermeyeceğim."

Evin arkasından tavuklar gıdıklamaya başladı. Poppy, Nicholas'ın kolunu tuttu. Konuşamıyordu. Nicholas sakince kâğıtları aldı ve ona uzattı.

"Elinden geldiğince bunları sakla," diye fısıldadı.

Kendisine söyleneni yaptı ve kâğıtları elbisesinin içine soktu. Kalbi küt küt atıyordu ve nefesi boğazında düğümleniyordu.

Burada yaşayan adam ön kapıdan aşağı iniyordu. Adamın ayakkabıllarının kaldırımında çıtırdadığını duydu.

Nicholas ipek gibi, sessiz ve yumuşak bir şekilde hareket ederek dosyayı sandığa geri koydu ve her şeyi yerine yerleştirdi.

Başka bir şey söylemeden, küçük örgülü halıyı hareket ettirdi ve yerdeki bir halkayı kaldırdı.

"Yere yat," diye emretti.

Poppy bacağını karanlık deliğe soktu, ayağıyla bir merdiven aradı ve sonunda bir tane buldu.

"Devam et," diye tısladı.

Ön kapı tokmağının takırdadığını ve ardından ön kapının gıcırdayan menteşeler üzerinde sallanarak açıldığını duyduğunda, küçük bir çığılı bastırmak zorunda kaldı. Karanlıkta tökezleyerek ilerledi ve tünelin dibine ulaştı. Arkasında, kapak başının üzerinde sessizce kapanırken bir hava sesi hissetti.

Nicholas'ı görmek yerine onun varlığını hissetti.

Evet. İyi olacaktı.

Elini uzattı ve solunda havadan başka bir şey hissetmedi, bu yüzden körlemesine o tarafa doğru ilerledi. Tünel nemli toprak ve çürüme kokuyordu, tıpkı bir mezar gibi.

Her seferinde bir adım, dedi kendi kendine. İlerledi ve korkmadığını fark edince hayretler içinde kaldı. Gerçek şu ki, hayatında hiç bu kadar neşeli hissetmemiştir.

* * *

Merdivenden inerken Nicholas zihinsel olarak sarsılıyordu. Evin sakiniyle burun buruna geldikleri için değil. Daha önce de böyle kıl payı kurtulmuştu. Tünele ikinci kez giriyordu, bu yüzden çıkarken girdiğinden biraz daha kolay ilerledi. Poppy'ye yetiştiğinde onun elini tuttu.

"Biz iyiyiz," diye fısıldadı ve onu kendine yaklaştırdı.

Boğulan bir denizci gibi adamın boynuna sarıldı, korsajındaki kâğıtlar aralarında küçük, sert bir duvar oluşturdu.

"Çok cesursun," diye mırıldandı kulağına.

Hâlâ sarılıyordu, ama aynı zamanda onun kulağına da sokuluyordu. "Evlere girmeye *bayılıyorum*," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Bu da başka bir şoktu. Günaha teslim oldu ve onun arka tarafını okşadı.

"Mm-hmm."

Onu kendine doğru sertçe çekti ve zifiri karanlıkta öpüştüler - sanki ikisi de açlıktan ölüyormuş ve bu öpücük son yemekleriymiş gibi öpüştüler.

Sonunda, isteksizce, geri çekildi.

"Neden beni bu kadar ahlaksız hissettiriyorsunuz, Majesteleri?" diye fısıldadı. "Yeraltındayız. Başkasının *tünelindeyiz*. Ve sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın. I senden kaçıyor olmalıydım, ama onun yerine

ben-" "Sen ne?"

"Öpücüklerini arzuluyorum," dedi basitçe.

Nedense bu alçakgönüllü itiraf onu daha önce hiç söylemediği kadar etkiledi. Çok cesurdu. Ve duygularına sadıktı.

Bir kez daha öpmek için onu kendine çekti. "Ben de seni istiyorum. Aslında, senin için çaresizim. Sen tanıdığım en çıldırtıcı kadınsın ve başka türlü olmanı istemezdim."

"Gerçekten mi?" Çene çizgisi boyunca küçük öpücükler

kondurdu. "Gerçekten," dedi adam, belini okşayarak.

"Ama-"

"Ama işimize dönelim." Ses tonu sert ve Hizmetkâr'a benzer bir şekilde geri çekildi. "Emirlerim için hazırım."

Onu tünelin yukarı doğru çıkan kısmına götürdü. Yağmur şimdi sert yağıyordu ve soğuk su damlacıkları başlarından aşağı damlıyordu.

"Bu Bay Harlow arka penceresinden dışarıyı görebiliyor," dedi. "Bakmadığından emin olana kadar buradan ayrılamayız."

"Bunu nasıl yapabiliriz?" diye sordu.

"Tepede bir gözetleme deliği var. Yağmur yağdığı için şanslıyız. Hava karardı ve muhtemelen bir fener yakacak. Onu daha rahat görebileceğiz ve umarım battaniyenin arkasındaki ofisine çekilecek."

"Umarım öyledir." Fısıltısı inceydi.

"Merdivende birlikte duracağız çünkü birlikte ayrılmak zorundayız. Ve tabii ki hızlıca ayrılmak zorundayız. Sen de Önce sen git. Gitmeden önce fiçılara gidin ve sütçü kızınızın kovalasını alın."

Kadının homurdanmaya benzer bir ses çıkardığını duydu. "Etrafta dolaşmamız gereken tavuklarımız var," dedi. "Hepsi kulübede toplanmış durumda."

"Korkmuş olman gerekiyordu."

"Korkuyorum. Ama yine de

komik."

O da kıkırdadı. "Haklısın. Haklısın. Ama bu arada, ben gözcümüz olman gerekiyor. Ortalık sakinleşir sakinleşmez git. Sahte duvarı tekrar yerine yerleştirmem gerekiyor ve bunu hızlıca yapmalıyım."

Poppy'nin kımıldaması on dakika kadar sürdü. Ama hareket ettiğinde Nicholas hemen arkasındaydı. Tavukların etrafında onları rahatsız etmeden sessizce dolaşarak harika bir iş çıkardı. Sonra kümesin yanından tırmanıp fiçılara doğru koştu.

Yağmur tabakalar halinde yağıyor, çıkarabilecekleri sesleri gizliyordu. Nicholas'ın duvarı değiştirmesi üç saniye sürdü.

ve kümesin üzerinden fıçılara doğru koşarak kütükleri ve branda rulosunu aldı.

Çoktan kuzeye doğru ara sokakta hızla yürümeye başlamış olan suç ortağına yetişti. Köşeye vardıklarında hızlarını yavaşlattılar. Kadın Zor nefes alıyordu, yanaklarından ve burnundan su damlaları akıyordu ve saçları berbat bir haldeydi.

Ama onun hiç bu kadar güzel görünmediğini düşünüyordu.

BÖLÜM 32

Poppy, Nicholas'la birlikte eve döndüğünde Pearl Sokağı'nda taksiye bindiğinde, şoför ona bir bakış bile atmadı. Nicholas ona soru sormaması için adama iyi para ödediğini söylemişti. Titreyen bacakları üzerinde, küçük kovasıyla ilk o atladı, Nicholas da kütükleri ve branda rulosuyla çok geride kalmadı.

Ancak araç ileri doğru savrulduğunda kendini bıraktı... sadece birazcık. Nicholas'ın aynı derecede ıslak omzuna yaslandı ve gülmeye başladı.

"İnanamıyorum-" Kıkırdadı. "Yani, gerçekten inanamıyorum-" Dimdik oturdu ve ona baktı. "Az önce bunu mu *yaptık*?"

Artık eskisinden daha da sert görünen Nicholas kaşlarını kaldırdı. "Evet, yaptık ve korsenden çıkan kâğıtlar da bunun kanıtı."

Yüce Tanrım. Tüm o heyecan içinde kâğıtları unutmuştu. Onları çıkardı -şansına çoğu kuruydu- ve karşı koltuğa fırlattı.

"Henüz onlara bakabilir miyim bilmiyorum. İyileşmem gerekiyor."

"Benim de var," dedi. "Ve sadece o eve girdiğim için değil. *Senden* de. Islak bir sütçü kız kadar lezizsin."

Bir süre sessizlik oldu ve kadın soluk soluğa bir iç geçirdi. "İşçi kıyafetlerinin içinde korkunç derecede yakışıklısın."

kılık değiştirir. Özellikle de

ıslakken." "Öyle miyim?"

"Evet." Ellerini adamın göğsüne dayadı ve gözlerini dikti gözlerinin içine.

Kadının korsajının bağcıklarından birini çektişirdi ve dantel elinde gerilerek durdu.

Ona baktı. Ve nefes

almayı bıraktı.

Gözlerindeki bir şey kalbini eritti. Eğildi. İleriye doğru... Onunla karşılaştı. Ve öpüştüler. Öpüşmenin ortasında Poppy bunun o güne kadar yaşadığı en iyi öpüşme olduğunu fark etti. Çünkü bu öpücük ona kalbinin zaten bildiğı her şeyi anlatmıştı.

O açıktı.

Nicholas ile.

* * *

Nicholas, hayatında yaşadığı en sürükleyici öpüşmeden birkaç saniye sonra, Poppy ile Servis işi yapmanın tek başına çalışmaktan çok daha heyecan verici ve evet, daha riskli olduğunu kendi kendine itiraf etti.

Ama risk almaya değer görünüyordu.

Kadın bir bağımlılık haline gelmeye başlamıştı ve dikkatli olması gerekiyordu. Evlendikten sonra -ki o geleceğı reddediyordu

onu Seaward Hall'a bırakacaktı. Ama şimdiden kendine nasıl *onun* yatağında uyuduğunu, *onun* çocuklarını doğurduğunu, *onun* bahçesindeki çiçekleri düzenlediğini ve *onun* şatosunda maceralar yaşadığını bilerek Londra'daki işine geri dönebilirdi.

Çünkü öyle olacağından emindi. Seaward Malikânesi'ndeki hayat, o buradayken asla sıkıcı olmayacaktı.

"Hazırım," dedi, dudakları öpüşmelerinden dolayı kıpkırmızıydı. Tekrar diğer koltuğa geçti. "Bana o evde seni neyin şaşırttığını anlat. Bir şey şaşırttı."

"Söyleyeceğim." Nicholas hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. "Ev Bay Groop'a ait. Onun evini hemen tanıdım. el yazısını gördüm. Masasının üzerinde de ofisinde sık sık taktığı bir atkı gördüm."

Poppy elini ağzına götürdü. "Tanrım, kendi işverenin evini soyduğunu bilmek nasıl bir şeydi?"

"Prens Naibi'nin yatak odasına girmek gibi," dedi, "tamamen yasak bir şey ve açıkçası asla görmek istemeyeceğiniz bir yer."

"Elinizde sadece o şifreli numaralar varken annemin dosyasını nasıl buldunuz?"

Onun gözlerinin heyecanla parladığını görmek hoşuna gitmişti. "Kısmen şans," dedi. "Kısmen Groop'u ve tuhaflıklarını tanımak. Hobisi herkesin doğum gününü öğrenmektir ve

sayılarla oynamak. Ben de biraz zihinsel aritmetik yaptım.

kendi doğum günümde dosyamı bulup bulamayacağımı görmek için. Birkaç farklı kombinasyon denedim ve bir tanesi işe yaradı. Görünüşe göre yıl, ay ve günden oluşan rakamları toplayarak o gizemli sayıya ulaşıyor. Aynı formülü kullanarak annenin numarasını bulmak yeterince kolaydı."

Poppy ona doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Kendi dosyanı gördün mü?"

Tereddüt etti. "Evet. Ama okuyacak vaktim olmadı."

"Eminim okumak istemişsindir." Kadın kıkırdadı.

"O kadar emin değilim."

"Tamamen bana yardım etmeye odaklanmıştınız ve bunun için size teşekkür ederim."

Kadının ona attığı minnettar ve uzun bakış onu varlığının merkezine kadar ısıttı. "Rica ederim," dedi huysuzca.

Gülümsedi ve aralarında rahat bir sessizlik oldu. Bir kadınla birlikte olmaktan bu kadar keyif almaya alışık değildi. Hiç havası yoktu. Yine de onun için her zaman bir hanımefendiydi.

En ahlaksız zamanlarında bile.

"Görünüşe göre evde Bay Harlow adını kullanıyor," dedi.

"Ve geniş bir Yorkshire aksanı takınıyor."

Poppy'nin kaşları çatıldı. "Annemin Bay Groop'la ne işi olabilir ki?"

"Evraklara bakalım ve öğrenelim. Ama uyarmalıyım ki sen"-onu koltuğuna çekti ve zümrüt gözlerinin derinliklerine baktı-"görünüşe göre İngiliz hükümeti için çalışan tek kişi Revnik değilmiş."

Poppy'nin ağız açık kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Annende Groop'un adresi vardı. Pek fazla insan yaparım. Hiç yapmadım."

Poppy başını salladı. "Hadi şu kâğıtlara bakalım," diye fısıldadı.

Birlikte tam da bunu yaptılar.

Nicholas bir sayfayı tarayarak, "Hizmette yirmi yıl," dedi. "Pembe Leydi olarak bilinirdi."

Bir sayfa daha okurken Poppy'nin dudakları yuvarlak bir O harfi şeklindeydi. "Annem. İngilizler için çalışan bir casus." Kâğıtları yere bıraktı ve Nicholas'a baktı. "Ama asla bir casus gibi davranmadı. Casus. Bir anne gibi davrandı. Ve bir eş. Ve bir arkadaş." Gözleri biraz parladı. "Pembeyi casus ismi olarak seçecek kadar çok sevdiğini bile bilmiyordum."

"Seçmemiş olabilir. *Hiç* pembe giymediği için seçmiş olabilir. İsmi öğrenenleri başından savmak için."

Poppy burnunu çekti. "Haklısın aslında. Hiç pembe giymedi. Portresi hariç. O da muhtemelen casusunun şerefine Hizmet için yaptığı zekice bir şeydi. isim."

Nicholas'ın Servis'te sevdiği tek şey buydu. Servis için çalışan insanlar becerikliydi. Cesur. Ve zekiydiler.

"Unutma," diye Nicholas onu rahatlatmaya çalıştı, "Groop tarafından işe alınmış olsa da o hâlâ senin annendi. Ve bir eş. Ve bir arkadaş."

Poppy başını salladı. "Ama hâlâ incinmiş hissediyorum. Sanki... onu tanıımıyormuşum gibi."

Arabanın içindeki atmosfer de dışarıdaki hava gibi kasvetli bir hal almıştı.

"Elbette onu tanıyordun," diye ısrar etti Nicholas. "Beni tanıyorsun, değil mi? Ben de gizli şeyler yaparım. Bu benim kim olduğumu değiştirmez. Bana güvenebilirsin."

"Bu doğru." Poppy düşünceli bir şekilde

dudağını ısırıldı. Onunla aynı fikirde olması

gururunu okşamıştı.

"Peki ya sen?" Sırıttı. "Sen de şu anda gizli bir iş. Senin bir farkın var mı? Yoksa sen hala ... Poppy misin?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanırım öyleyim. Acaba babam biliyor muydu?"

"Bunu söylemek zor."

"Ama birini sevdiğinde... ona söylemen gerekmez mi? *her şey?*"

Howells'ların evinde Natasha'yla geçirdiği o gecenin tamamını anımsadı.

"Bazen," dedi dikkatle, "o kişiıyi zarardan korumak için ona her şeyi anlatmazsınız. Bu onları sevmediğiniz için değildir. *Sevdiğiniz* içindir."

Onu sevdiğinden değil ama onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. Ve sevdiklerine zarar gelmemesi için sırlarını saklayan pek çok Hizmet insanı tanıyordu.

"Annem sırrını mezara götürdüyse," dedi Poppy, "o zaman babama açıklamak bana düşmez sanırım."

"Aynı fikirdeyim. Ama hiçbir konuda asla asla dememeyi de öğrendim."

Gazeteleri incelemeye devam ettiler. Poppy acele etmiyor, her sayfayı özenle inceliyor gibiydi. Bir sayfayı incelemeyi bitirdiğinde, onu dikkatle Nicholas'a uzatıyordu.

"Ne de olsa bu benim annem." Gözleri sessiz bir gururla parlıyordu. "Her şeyi dikkatle okumak istiyorum. Görünüşe göre işinde uzman biriymiş."

Bir dakika sonra bir kâğıdı havaya kaldırdı ve sırtıttı. "*Ta-da!* Aradığımız makbuz."

Nicholas'a uzattı, o da dikkatle okudu. "Görünüşe göre resmi Leydi Derby yaptırmış," dedi. "Ama... size söylemekten nefret ediyorum-"

"Ne?" Poppy elini onun koluna koydu, gözleri irileşmişti.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde konuştu. "Annenin Servis için çalıştığını bildiğimize göre, bu makbuz St. Petersburg'da taşıdığı sahte bir belge olabilir. O zaman Faaliyetlerini sorgulayan herkese Revnik'in yasal bir müşterisi olduğunu doğrulayacaktı. Başka bir deyişle"-durakladı,
Onca uğraştan sonra onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederek: "Resim muhtemelen Servis'e aittir. Eğer durum buysa çok üzgünüm Poppy."

Makbuza bakakaldı. "Servis'ten nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sonra ona baktı, ağzı kararlıydı. "Bu makbuzun gerçek olduğunu biliyorum. Annem saklaması için Groop'a postaladı."

"Yapmadı demiyorum, ama-"

Poppy onu durdurmak için elini uzattı. "Revnik'i tanıyordu portreyi köstebek hakkında bir mesaj iletmek için kullanacaktı ama parasını annem ödedi. Ve onu babama vermek istedi."

Gözlerinde cesur, berrak bir ışık vardı. "Eğer haklıysan, Nicholas -ve annem bir şeyleri gizlice yaptığında da annemdi-böyle çalışırdı. Özverili bir şekilde hükümete biraz izin verirdi, ama o babamı daha çok düşünürdüm."

Makbuzu katladı ve korsesine geri koydu. "Aslında, köstebeğin kimliğini portreye resmetme fikrini ortaya atan dâhinin annem olduğuna eminim. Revnik'in çiçek hastalığından öleceğini ve kısa bir süre sonra da annemin öleceğini kim bilebilirdi?"

İki elini de kalçalarına dayamıştı, gözleri şimdi yeşil ateşle parlıyordu.

O neydi, diye merak etti Nicholas, Athena mı canlanmıştı? Onu her zamankinden daha çok istiyordu.

Ve ona her zamankinden daha fazla saygı duyuyordu.

"Böylesine inançlı bir insana karşı çıkmaya cesaret edemezdim," dedi usulca. "İçgüdülerinizin iyi olduğunu bana zaten kanıtladınız, bu yüzden hiç de Bu yeni açıklamalardan dolayı cesaretiniz kırıldı, değil mi?"

"Kesinlikle hayır." Omuzlarını geriye attı. "Bu sadece annemin portresini geri almadan önce yapmam gereken daha çok iş olduğu anlamına geliyor."

"Hâlâ geri almam gereken bir şey var, biliyorsun."

"Çalmak doğru kelime aslında." Ona soğuk bir bakış attı. "O benim. Hükümetin değil. Ama annemin isteklerine sadık kalacağım ve hükümetin ilk bakmasına izin vereceğim."

Kadının üst kollarından tutup kendine çekti, kalbi kadının tutkusuyla kavrandı. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

Güldü. "Annemin etkisi."

Aynı anda hem öpüşüp hem sırtlamak zordu ama başardılar. Ve bundan çok daha fazlasını başardılar. Araba tam 17 Clifford Sokağı'na geldiğinde

Ağzını kızın çıplak göğsünün üzerine koydu ve dilini büzülmüş meme ucunun etrafında gezdirdi.

"Çok fazla yüz­süz­le­şiyoruz," diye fısıldadı ve aceleyle korsesini yukarı çekti.

"Ve sen bunu seviyorsun," dedi.

"Aslında var." Ses tonu arsızcaydı.

Belki bir gün Sussex'e, oradaki küçük mülküne bir gezi yapabilirlerdi. Şaperonluk yapması için Charlotte Teyze'yi getirirler ve ona bol konyaklı büyük bir yemek yedirirlerdi- ve sonra Poppy'yi bir dere kenarında küçük bir pikniğe götürecekti, ama bu farklı türden bir ziyafet olacaktı ...

"Nicholas?" Elini arabanın kapısına dayamıştı.

İlk defa, onu bırakırken kendini savunmasız hissetti. Öyle ki-

Sadece onun gidişini görmekten nefret ediyordu.
Duygularını daha fazla düşmenin bir faydası yok.

"Bugün için size teşekkür etmek istiyorum," dedi neredeyse utangaç bir sesle. "Bunu asla unutmayacağım. Yelkenlide ikimizin de bazen yanlış bir hayat yaşadığını hissettiğini söylediğimizi hatırlıyor musun? Bugün... bugün doğru olanı yaşadığımı hissettim."

Tanrım, çok güzeldi.

Ve onun için fazla iyi.

Elini tekrar tuttu ve öptü. "En imkansız şeyleri söylüyorsun."

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, sen de İmkânsız Bekâr'sın. İkimizi bir araya getir ve biz..."

"Neyiz biz?" diye sordu ona.

"Neden, bu çok açık."

"Öyle mi?"

Aralarındaki havada bir şey parıldıyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Poppy neredeyse onun için üzülüyormuş gibi görünüyordu. "Hoşça kal Nicholas," dedi küçük, ölçülü bir gülümsemeyle.

Adam ona yardım edemedi arabanın kapısını açtı ve gitti.

BÖLÜM 33

Poppy'nin Nicholas'la öyle olduğunu düşünmesi *mümkündü*. Ama eğer bunu kendisi göremiyorsa, o zaman açıklama zahmetine girmeyecekti. Ne de onunla evlenir miydi? Bir kız kurusunun evleneceği tek erkek, onun kadar iyi tanıyan biriydi. Onlar birlikte olmak için yaratılmışlardı.

Bir erkeği onu sevmesi için ikna etmek zorunda kalmamalı, değil mi?

Aynı şey babamla olan ilişkisi için de geçerliydi. O da Ertesi öğleden sonra cesaretini topladı ve kapalı kütüphane kapısının önünde durdu. Charlotte Teyze o sabah Kent'teki evlerine, çok sevdiği eski bir arkadaşını ziyarete gitmişti. Bir haftalığına gitmişti ve babam da Poppy'ye göz kulak olmak için daha çok evde olacaktı. Ona yaklaşmak için her zamanki gibi iyi bir zamandı.

Elini kaldırdı, dudağını ısırды ve kütüphanenin kapısını çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi babam, her zamanki sertliğiyle.

Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı, gözlerinde ülkenin durumu ve Parlamento'daki rolüyle ilgili her zamanki endişeleri vardı.

"Bu hoş bir eğlence." Yazarken durakladı. "Öyle miyim, baba?"

İç çekti. "Tabii ki öylesin."

Dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Sadece-"

"Evet?"

Bir sandalyeye çöktü. "Her zaman yoksun. Ve ben seni hiç görmüyorum. Ve bazen annemin beni hiç doğurmamış olmasını dileyip dilemediğini merak ediyorum. Çoğu zaman bana baktığında kızgın görünüyorsun."

Lord Derby kalemini yere bıraktı. "Sana kızgın değilim. Yaptığım şeyi seni sevdiğim için yapıyorum. Sizi gururlandırmak için. Ve ben öldükten sonra bu ülkeyi size ve çocuklarınıza daha iyi bir şekilde bırakmak için."

Poppy onun sevgili, çizgili yüzünü inceledi. "Minnettarım. Ve

Seninle gurur duyuyorum. Ama bazen keşke burada benimle olsaydın, benimle gülseydin, benimle *konuşsaydın* diyorum. Bazen düşünüyorum da bana senin görevini yapmandan daha çok yardımcı olur. Siz burada olmazsanız çocuklarıma büyükbabalarıyla ilgili küçük komik hikayeleri nasıl anlatabilirim? Elbette Parlamento'da geçirdiğin zamanla ilgili büyük şeyler öğrenecekler. Ama ben *seni* tanımalarını istiyorum. Çayında üç topak şeker sevdiğini. Ve çok parlak siyah botlar. Ve şarkı söylemek. Annem öldüğünden beri bunu hiç yapmadın." Yutkundu. "Ama bunun gibi tatlı, özel şeyler."

Lord Derby tereddüt etti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendinizi dışlanmış hissetmenize üzüldüğümden başka."

Boğazı düğümlendi. "Elinden geleni yaptığını biliyorum. Ama keşke annem hakkında daha çok konuşsaydık. O

gittiğinden beri,

asla yapmayız."

Lord Derby kaşlarını çatdı. "Bu sabah çok şey soruyorsunuz. Neden şimdi?"

Kendini mahcup hissederek omuzlarını silkti. "Sadece Çünkü sanırım büyüyorum. Cesur olmaya ve geçmişten ziyade bugünde yaşamaya çalışıyorum. Ve şimdiki *zaman seni* de kapsıyor. Hayatının bir parçası olmak istiyorum baba. İstiyorum ki Senden kaşlarını çatman ve nutuk çekmenden daha fazlasını istiyorum. Eski babamı geri istiyorum. Geçmişten başlayıp şu ana gelmemiz gerekebilir ama lütfen. Denememizi istiyorum. Birlikte paylaşabileceğimiz o kadar çok şeyi kaçırdık ki."

Kaşları çatılmış, gözleri artık otorite ve sertlikten uzaklaşmış bir halde ona bakıyordu. Bakışları endişeliydi ve üzücü.

Hatta yalnız.

"Sözlerini çok dikkate alacağım canım," dedi. "Teşekkür ederim. Ve baba, şimdi senden bir iyilik daha isteyeceğim."

"O da ne?" diye sordu gözlüklerinin üzerinden, eski Lordlar Kamarası'ndaki haline dönmüştü.

Gülümsedi. "İlk iyilik kadar ağır bir şey değil. Alakalı olmasına rağmen. Sadece annemin eşyalarını karıştırmak için izin istiyorum. Özel şeyleri saklamanın zamanı geldi. ve diğerlerini temizledik."

Lord Derby'nin kaşları çatıldı. "Pekâlâ. Eşyalarını birlikte inceleyeceğiz. Bu gece. Akşam yemeğinden sonra. Saat tam sekizde."

Poppy ona küçük bir reverans yaptı. "Orada olacağım, baba." Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve teşekkür ederim. Biliyorum. Bu zor olacak ama eminim annem de bunu isterdi."

"Şimdi seninle. Tıpkı annen gibisin. Meraklı ve otoriter ve"-durakladı-"ve beni sardın küçük parmağının etrafında."

"Öyle mi?" Gözleri yaşlarla doldu.

"Elbette biliyorsun. Şimdi git. Yazmam gereken bir konuşma var."

Kapıdan ona baktı ve bir umut patlaması hissetti. Belki de babasıyla yeni bir ilişkiye başlayacaktı.

İkisi için de yeni bir başlangıç olacaktı.

BÖLÜM 34

Nicholas yatak odasının aynasında kravatını düzeltiyor, Harry, Lumley ve Arrow'la kâğıt oynayacağı geceye hazırlanıyordu -Poppy babasıyla kalıyordu- ki kapısına bir dizi kaba saba vuruş geldi.

Odasına adım atan Frank'e kapıyı açtı ve güldü. "Seni şimdi yakaladım, kardeşim."

Nicholas kapıyı arkasından kapattı. "Nasıl yani?"

"Sen ve Natasha'yı biliyorum. Onunla yatıyordun."

Nicholas en şakacı tavrıyla, "Korkuyorum," dedi ve aynasının karşısına geçti. Ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi,
Aslında. Belki de endişelenmeli.

Ama Frank'e asla göstermezdi.

Frank kıkırdadı. "Kaynağım kusursuzdur."

"Öyle mi? Kimmiş o?"

"Natasha."

"Neden sana söylesin ki?"

"Seninle evlenmek istiyor, eski dostum ve Staunton adında bir bebeği olacağı haberini yaymam için bana çok para ödüyor. Nick, eğer erkekse. Ya da kız olursa Nichola."

"Ne?"

"Şehirdeyken diplomatik ev sahibini görmem için beni gönderdi - adı neydi?"

"Lord Howell. İngiltere'den ayrılana kadar ona o bakacak."

"Pekala, o yaşlı moruğa, o ve eşi ülkedeyken Rus prensesle birlikte olduğunuzu söyledim. Ona Natasha'nın saçından bir tutam verdim. sözde dairende buldum ve bebek hakkında sessiz kalmak için ödeme talep ettim."

Eğlenerek homurdandı.

Nicholas boyun örtüsünü yere attı. "Natasha neden Lord ve Leydi Howell'a yalanlarını tek başına söyleyemedi?"

Frank güldü. "Çünkü o zaman işbirlikçi bir dul gibi görünür. Bu şekilde, İmkânsız Bekâr tarafından kötü davranışlara sürüklenen oldukça masum biri gibi görünüyor. Howell'ların prensesle benim bu işte birlikte olduğumuza inanmamalarını sağlamak için de bana Boris'i verdi. Onlara canavarı çaldığımı ve ancak bana iyi bir miktar para öderlerse onu geri vereceğimi söyledim. Hem Lord hem de Leydi Howell, Prenses'in değerli köpeğini bir kuruş için bile an."

"Böylece Howell'lar onunla konuşacak," dedi Nicholas. "Uygun bir şekilde telaşlanacak, en azından kısa vadede her şeyi inkâr edecek ve köpeğini geri almak için yalvaracak. Bu da demek oluyor ki

Senin gerçekten bir şantajcı olduğuna inanacaklar, kardeşim. Ayrıca çocuğunun babasının ben olduğuma da inanacaklar. Bu zekice bir numara."

"Ama doğru," dedi Frank, "en azından onunla yattığın kısmı."

"O bir dul, bakire değil ve ben onunla hiç yatmadım. arşafların arasında birkaç i gıcıklayıcı sevişme yaşadık, o kadar."

Frank kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kıkırdadı. "Laf kalabalığının bir önemi yok, bunu sen de biliyorsun. Bu bir diplomatik protokol meselesi. Lord Howell Natasha'ya bakmakla görevlendirildi ve onunla bir ilişki yaşadığın ortaya çıkarsa Whitehall'da başı büyük belaya girer, özellikle de çocuğu varsa. Öte yandan evlilik saygın bir şeydir. sonuç."

"Bak, Frank. Eminim Londra'da kendini prensesin yatağında bulan tek erkek ben değilimdir. Dul bir kadının sevgili edinmesi pek duyulmamış bir şey değil ve ben kesinlikle onun ocuk sahibi olmamasına dikkat ettim."

"Uyuşturulup uyuşturulmadığını nereden biliyorsun?"

Nicholas'ın küçük bir kısmı Frank'in bildiklerini ilişkisinin ayrıntılarını anlattı, ama hemen geçiştirdi. "Bir erkek bilir."

Ama itiraf etmeliydi ki, yüzde yüz bilmiyordu, değil mi? Hiç uyuşturulmamıştı. Peki ya-

Hayır. Olamaz.

Yine de huzursuzdu. "Hem kiminle evlendiğim neden umurunda olsun ki Frank? Senin için bir kız diğerinden farksız değil mi? Neden Leydi Poppy yerine prensesi tercih ediyorsun?"

"İntikam, tabii ki." Frank sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi kulağını kaşıdı. "Her zaman iyi kardeş olduğun, unvana ve tüm paraya sahip olduğun için."

"Natasha ile evlenmem intikam almanı nasıl sağlayacak?"

"O Poppy denen kadını arzuluyorsun ve onun seni devirmesini görmek için sabırsızlanıyorum. Sana alçak diyecek. Tam bir rezil. Ama daha da iyisi, hayatının geri kalanında Natasha ve köpekleriyle yaşamak zorunda kalacaksın. Sergei çoktan dışarı çıktı. Eğer onunla evlenmezsen seni öldürmek için uygun bir düello tabancası alıyor ve Natasha biz konuşurken Howell'lar tarafından teselli ediliyor."

Nicholas cevap vermeye tenezzül etmedi.

Frank morardı. "Her zaman kazanacağını sanıyorsun, değil mi? Ama bu sefer değil." Kapıyı arkasından çarptı.

Tekrar açıldı.

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Boris yürümeyi unutma!" Nicholas arkasından seslendi.

Elbette, sadece on dakika sonra Lord Howell, Nicholas'a evinde bulunmasını talep eden bir not gönderdi

Hemen.

Yüce Tanrım. Kart oyununu iptal etmeli ve Natasha'yla yaşadığı karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Ama bunu onu aptal yerine koymadan nasıl yapabilirdi?

Ve uyuşturulduğu sırada ondan bir çocuk yapmış olması mümkün müydü?

Korkutulmayı hak ettiğini şimdi fark etti. Çok uzun zamandır davranışlarını durduramadan başıboş dolaşıyordu.

Ama hayır. Natasha'nın çocuğunun babası o olamazdı. Kör paniğin mantık duygusunu yönetmesine izin veremezdi. Hangi erkek bebek yapmanın verdiği zevki unutabilirdi ki? Ve bir erkek nasıl *olur* da doğurgan bir cinsel
Ertesi gün güneş doğduktan sonra uyanmakta güçlük çekecek kadar uyuşturulmuş olsaydı ne olurdu?

Natasha'nın bebeğinin babasının başka biri olduğundan emindi, kesinlikle emindi. Ya öyleydi ya da hiç çocuğu olmamıştı.

İtiraf etmek zorunda kalacaktı, olan bu. Işığı görmesini sağlayacaktı.

Ama Howell'ların evine vardığında Natasha yerinden kıpırdamadı.

"Beni tehlikeye attınız," dedi Lord ve Leydi Howell'ın önünde hüngür hüngür ağlayarak. Corgis'leri kanepenin her koluna yayılmıştı ve birkaçı da halının üzerinde uyuyordu. "Bebeğinizi doğuracağım."

Nicholas derin bir nefes aldı ve anında pişman oldu. Genelde itiraz etmediği köpek kokusu bu kez oldukça baskındı.

"*Natasha*." Ses tonu ona bakmasını gerektiriyordu. Sonunda Natasha onun bakışlarıyla buluştu. "Howells'a bunu uydurduğunu söyle."

Tekrar sahte gözyaşlarına boğuldu ve bir şekilde iki evcil hayvanının arasında bir yer bularak kanepeye yığıldı.

"İşleri daha da kötüleştiriyorsunuz, Majesteleri," diye bağırdı Leydi Howell. "Zaten kendini kötü hissediyor, sen ve senin
."

Boncuk gözlerini adamın kasıklarına dikti.

"Bettina," diye azarladı Lord Howell onu.

Leydi Howell bir karahindiba gibi kabardı. "Yani? Kelimeleri küçümsemek mi? Bu sözde beyefendi Rus suçlumuzla yatmış. Ve şimdi de hamile. Derhal doğru olanı yapmalı ve onunla evlenmeli."

Lord Howell ayağa kalktı. "Elbette gelecektir. Kendinize gelmeyecek misiniz, Majesteleri? Eski ve gururlu bir soydan geliyorsunuz."

Leydi Howell çenesini içeri çekti. "Ama biz bunu hiç duymamıştık canım, ta ki-"

"Bu eski ve gururlu bir soy, Bettina." Lord Howell'ın kulaklarının ucu pembeleşmeye başlamıştı.

"*Duke?* Doğru olanı yapacak mısınız?" Leydi Howell'ın iddialı tavrı, geniş ve endişeli gözlerle ona bakarken tamamen unutulmuştu.

Nicholas soylu aile ağacının ağırlığını üzerinde hissediyordu. Drummond soyunu hiç duymamış *olabilirlerdi* ama eski ve gururluydular. Ve o bir alçak değildi. "Elbette doğru olanı yapardım *eğer-*"

"Gördün mü?" Lord Howell karısına doğru döndü.

"Yapacak." "Lord Howell-" Nicholas itiraz etti. "Ben asla-"

Lord Howell avucunu kaldırdı. "Doğru olanı yapacaksın. Ve Yarına kadar diğer nişanınızın iptal edilmesini bekliyoruz. Bu iş bitene kadar Natasha'yı içeride tutacağız. Sonra onu Gretna'ya götürürsünüz."

Lady Howell, "İkinizin karşı konulmaz bir şekilde aşık olduğunuzu ve birlikte kaçtığınızı söyleyeceğiz," dedi.

Nicholas'ın yumrukları iki yanında kıvrılmıştı. Timsah gözyaşları hiç bitmeyecekmiş gibi görünen işbirlikçi bayan.

"Natasha." Sesi buz gibiydi. "Daha net düşünebildiğin zaman, doğru olanı yapacak ve ev sahiplerine gerçek."

Titreyen elini göğsüne götürdü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Öz kardeşin, Howell'ların gittiği sabah seni buradan çıkarken görmüş. Eğer öz kardeşin seni ihbar ederse, nasıl *olur* da suçlu olmazsın?"

Sırf öfkelendiği için tabancasını çekip şöminenin üzerindeki vazoya ateş etmeyi çok istiyordu. Ama dramatizmin onu hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu. Bu aile Natasha ile evleneceğine ikna olmuştu.

Lord ve Leydi Howell'ın önünde eğildi. "Geri dönmeyeceğim. Prensesin size söyleyecek önemli bir şeyi olacak, lütfen onu itiraf etmeye teşvik edin."

Ama kimse bir şey söylemedi. Lord Howell gözlerini dikip ona baktı, Leydi Howell Natasha'nın başını okşadı ve Natasha'nın yüzü buruşup kıpkırmızı oldu.

"Seni seviyorum, *Niccckky*," diye haykırdı.

Köpekler ona havlamaya başladı. İçlerinden biri uludu. Arka ayağıyla kulağını yavaşça kaşıyan ve sonra halının üzerine çöküp gözlerini kapatan şişman bir corgi hariç, gerçek bir köpek korosuydu.

Muhtemelen o da Nicholas kadar bu işten bıkmıştı. İşin en kötü yanı da-

Bu onun kendi hatasıydı. Büyümesi gerekirken büyümeyi reddetmişti. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Bu acı notun üzerine, özellikle tiz bir şekilde havlayan bir corgi'nin üzerine bastı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

BÖLÜM 35

Aynı akşam, yatak odasının yanındaki küçük oturma odasında Lord Derby, Poppy'nin elini okşadı. Aralarında yeni bir başlangıcın çiçek açtığını hissedebiliyordu, tıpkı annesinin tablosundaki güzel papatyalar gibi hazine kutusu. Birlikte, son otuz dakikalarını bunların çoğunu ayıklayarak geçirmişlerdi.

Poppy annesinin değer verdiği eşyaları incelerken hem gülmüş hem de ağlamıştı.

Annesinin birçok eşyasını ilk kez görüyordu. Yıllardır ilk kez... En sevdiği fırça. Kobalt mavisi püsküllü kristal atomizörü. Kırmızı keçe iğne yastığı. Poppy'nin genç bir kızken yaptığı ve annesinin her fırsatta, özellikle de arkadaşları geldiğinde ortaya çıkardığı.

Ve annemin Poppy'yi bebekken kucağına aldığı bir minyatür. O ve babası en çok bunun için ağladılar. Ama tüm bu duygusallığa rağmen harika vakit geçiriyorlardı.

"Zorlu başlangıcına rağmen nişanlı seçiminden memnun musun?" Babam şimdi ona sordu. Sesinde bir yepyeni bir kalite - aslında yeni değil, eski. Annem ölmeden önce olduğu gibi ses çıkarıyordu.

Poppy, Drummond Dükü'nü geride bırakmayı planlamıyormuş gibi davranmak için kendini zorladı. Bunu söyleyemezdi. Planlarının babası, bu yeni yakınlıkla bile. Henüz değil. Bu aralarındaki her şeyi mahveder.

"Elbette," diye cevap verdi. "Yine de ben evlenip gittiğimde sana ne olacağı konusunda endişeliyim."

Ve öyleydi. Eğer evlenmek istediği bir adamla tanışırsa, babama ne *olacaktı*?

Lord Derby kıkırdadı. "Gururum okşandı ama bir hanımefendinin ilk sadakati kocasına olmalıdır. Babasına *değil*."

"Ah, canım." Yine biraz tıkanığını hissetti. "Bunu duymak hoşuma gitmiyor."

"Ama gerçek bu." Babamın sesi nazikti. "Bir kadın doğru erkeği bulduğunda ona bağlanmalı, evliliği ilk sıraya, diğer her şeyi ikinci sıraya koymalıdır."

"Ama-"

Ona sıkıca sarıldı ve Poppy mutlu oldu, ama babasının söylediği şeyi fark etmekten kendini alamadı.

Doğru *adamla* evlen.

İfadesini nitelendirdi.

Onu yanlış mı değerlendirmişti? Son üç yıldır tüm taliplerine yalan söylemişti ama belki de babasına kendisi için doğru erkeğin nasıl biri olduğunu açıklasaydı, bu kadar ileri gitmek zorunda kalmazdı.

Onun elini tuttu. "Baba, Lord Eversly'nin benim için doğru adam olduğuna *gerçekten* inandın mı?"

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Hiçbir fikrim yok. Ama bunun için biraz geç değil mi? Belki de sana sormalıyım."

Onun gözlerini aradı, endişeliydi.

"Sana söylemeliydim," dedi basitçe.

"Drummond'a uyar mı sence?"

Başıyla küçük bir selam verdi.

"Güzel." Babam onun elini okşadı. "Onu sevdim. Bence sen de çok yakışacaksın."

Boğazını bir duygu dalgasının kapladığını hissetti. Düşündü ki
... hayır, Nicholas'la da çok iyi anlaşacaklarını *biliyordu*.
Ne yazık ki bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.
Etrafında ona acı verecek kara bir bulutun oluşmakta
olduğu hissini savuşturmaya çalıştı.

Babam kulağını kaşdı, utandığında bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti. "Benim de küçük bir kutum var," dedi. "Sakıncası yoksa, hayattayken seninle birlikte gözden geçirmeyi tercih ederim. Keşke annenin de böyle bir şansı olsaydı."

"Bunu çok isterim." Poppy ona sırtıttı ve kalbi onun coşkusuyla hafifledi.

Büyükbabasına ait bir paket eski iskambil kâğıdı ve Poppy'nin doğduğu gün aldığı güzel bir cheroot vardı. "İki tane aldım," dedi, "ve birini içtim. Onu saklamak istedim, görüyorsunuz. Her zaman bir Adam hayatında iki güzel kadınla kutsanmıştır. Birincisi

Seni her gördüğümde bana annenin gözleriyle baktın ve aynı gül goncası ağzınla şehvetli bir çığlık attın."

"Ah, baba." Poppy yine bir damla gözyaşını sildi.

Hafifçe titreyen elleriyle son küçük mendil paketini de açtı.

Poppy keskin bir nefes aldı. İşte oradaydılar, portredeki kol düğmeleri. Mum ışığında siyah ve altın rengi parlıyorlardı.

"Bunlar benim özel kol düğmelerim," dedi. "Bunları annene evlenme teklif ettiğim gün takmıştım ve Düğün. Vaftiz töreninde giymiştim. Petersburg'da Kışlık Saray'da katıldığımız harika bir baloda giydim." Tereddüt etti. "Annen hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ve biz de hiç bu kadar aşık olmamıştık. Ondan sonra birlikte birkaç aydan az zaman geçirdik."

Poppy yutkundu. "Harikalar, baba."

"Ölümü çok ani oldu," dedi sessizce. "Sanırım bunun şokunu hiç atlatamadım. Üzgünüm, canım. Sana ulaşmalıydım."

"Kendimi yalnız hissettim," diye itiraf etti. "Ama eminim senin için daha da kötüydü."

Artık Nicholas'ı sevmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiğine göre, babasının kederinin derinliğini biraz daha anlayabilirdi.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "O akşam yemeği partisini verdiğinde annene çok benziyordun."

"Öyle miydin?" Bu onu mutlu etti. "Ama-" Durakladı. "Yemeği beğenmedin. Çok sessizdin."

Önce ellerine sonra da ona baktı. "Sorun yemek değildi. Surat asıyordum. İlerlemekten korkuyordum. Annenin ölümünden beri o Rus anılarına irkilmeden dokunamadım. Bir de sana bak. Yıllardır Kışlık Saray'ın o lanet oya işi üzerinde çalışıyorum." Kıkırdadı.

Buna da gülmek zorunda kaldı. "Yaptım, değil mi?"

"Aynı zamanda Rus yemekleri de yapabildiniz. "dedi babam," ve hala yüzünde bir gülümseme var. Bu gece bir şey öğrendim. Kendi kızımın benden daha cesur olduğunu öğrendim."

"Ah, baba!" Ona sarıldı. "Böyle söyleme. Benden İngiliz yemekleri yapmamı istedin ve ben seni görmezden geldim. Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Olma. O gece beni uyandırdın. Hayatıma devam etmem gerektiğini görmemi sağladı. Bunun bir parçası Geçmişî hatırlamak, ama üzücü zamanlara değil, iyi zamanlara odaklanmak."

"Ve çok güzel zamanlarımız oldu," diye hatırlattı Poppy ona. "Gerçekten de öyle." Lord Derby gülümsedi. "Hiç vakit kaybetmeyelim. suçlamaya ya da pişmanlığa daha fazla zaman ayırmayın."

Sadece şunu hatırla. Seviyorum
sen."

"Ve seni seviyorum."

Onun elini sıktı. Ancak mutlu anları, ön kapılarının acilen çalınmasıyla yarıda kesildi.

"Bu saatte kim olabilir?" Lord Derby durmuş dinliyordu.

"Hiçbir fikrim yok." Poppy de ayağa kalktı, belli belirsiz korkutucu. Ön kapının çalınması için çok geç bir saatti.

Koridorda birlikte yürüyerek merdivenlerin başına geldiler. Poppy aşağıda prens ve prensesi görünce şaşırdı. Kettle, Prens Sergei'nin şapkasını ve pelerinini almakla meşguldü. Natasha köpeksiz bir şekilde onun yanında duruyordu ve başını kaldırıp Poppy'yi gördüğünde yüzünde tuhaf bir ifade belirdi

Muzaffer.

BÖLÜM 36

Nicholas perişan haldeydi. Ve hepsi bir kadın yüzünden.

Natasha değil. O sadece bir baş belasıydı, onu hayatına fazlasıyla sokan çok kötü bir baş belası. Her nasılsa ondan kaçmak.

Ama yakında içinde debeleneceği kaçınılmaz depresyondan kaçmanın bir yolunu göremiyordu... çünkü otoriter, zümrüt gözlü bir hanımefendi haberi duyduğunda hiç şüphesiz onu hor görecekti.

Gazetelerdeki manşetleri şimdi görebiliyordu: "Dük, Rus Prenses'in Bebeğine Evlilik Dışı Baba Oldu."

Bu çok saçmaydı. Ama kendini içinde bulduğu durum tam olarak buydu.

Eğer Poppy'nin ona karşı bir saygısı varsa, bu duyulduktan sonra onu kaybedeceği kesindi. İçinde bir yerlerde bu düşünceye dayanamıyordu. Ama ne yapacağını biliyordu - istenmeyen duygular su yüzüne çıkmaya çalıştığında her zaman yaptığı şeyi: onları meşguliyet katmanlarının altına gömmek. Başarılar.

Görevinize dikkat edin.

Howells'lardaki fiyaskodan sonra doğruca Groop'a gitti, Groop neredeyse ofisinde yaşıyordu. Nicholas yaşlı adamın hâlâ orada olmasına, masasında mumlar yakmasına sevindiğini itiraf etmeliydi. Biraz baba tavsiyesi işine yarayabilirdi.

Groop yarı kapalı bir gülümseme takındı. "Yani bir çıkış yolu arıyorsun. Babası sen olsan bile."

"Babası ben *değilim*." Bundan neredeyse emindi. "Bildiğim kadarıyla her şeyi uyduruyor olabilir."

"Sadece onunla birlikte gitmek zorunda kalacaksın." "Yani onunla *evlenecek* misin?"

"St. Petersburg'da işimize yarayabilirsin. Bu şu anlama gelebilir. bir terfi."

Nicholas alay etti. "Mümkün değil."

"Ya onunla evleneceksin ya da tabloyu aldıktan *sonra* bu işten sıyrılmak için bir yol bulacaksın. İkiizleri bavullarını toplayıp balodan önce portreyle birlikte İngiltere'yi terk edecek kadar üzmeyi göze alamayız."

"Topu almak için daha erken gidemeyeceğimize emin misin?"

"Hayır. O gece bize en az riski veriyor. Büyük kalabalıklar ve birçok dikkat dağıtıcı unsur bu tür bir operasyona uygun. Aklıma gelmişken, üst düzey bir toplantı düzenleyip Derby o akşam uzak duracak. Halkı ayağa kaldırabilir ve planlarımıza engel olabilir. Ne de olsa kızını terk ettiniz."

Nicholas bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lord Derby ve Leydi Poppy'ye yeni nişanın sahte olduğunu söyleyemez miyiz? Daha fazla dayanamayacağını çünkü buna izin vermeyeceğimi?"

"Bilmelerine gerek yok. Prensesin kulağına bir şey gitmesine izin veremeyiz."

"Ama... ama Leydi Poppy benim bir alçak olduğumu düşünecek!" "Öyle değil mi?" Bu Groop'un şimdiye kadar eğlenmiş görünmeye geldim.

Nicholas irkildi. Ahlaksız bir aptal olmuştu. "Artık çok geç, değil mi? Serseri ünümden kurtulmak için."

Groop neredeyse alay ediyordu. "Bunun ne gerektirdiğini biliyorsun."

"Evet, ya öleceğim ya da pantolonumu çıkarmayacağım. Bir yıl önce hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemezdim. Ama şimdi-"

"Artık olgunlaştınız. Bu en iyilerimizin başına gelir, Majesteleri. Büyük bir ikilem içinde olduğunuza göre, evet derim. Artık çok geç."

Böylece karar verildi. Nicholas'ın Natasha ile nişanı *devam* ediyordu. Artık bundan kurtulmaya çalışmak yoktu, en azından tablo güvenli bir şekilde eline geçene kadar.

Ve o zamana kadar Poppy -en azından ona karşı olan hassas duyguları- çoktan gitmiş olacaktı.

"Henüz gitmeyin, Majesteleri."

Nicholas kapıda durakladı, Groop'un konuşmadan önce tereddüt etmesinden kötü bir haber olduğunu sezmişti.

"Çok yazık olacak," dedi casus şefi, "ama üst düzey yetkililer tabloyu inceledikten sonra imha etmeye karar verdiler. Üzerinde bir köstebek resmi olan bir portrenin dolaşımda kalmasına izin veremeyeceğimizi iddia ediyorlar. Çalışma tarzımız korunmalı."

Nicholas'ın kalbi sıkıştı. "Hayır," diye fısıldadı.

Onu asla affetmeyecekti.

Hiç.

Bu, onu karısı yapma planının tabutundaki son çivi idi. O bile kendisinden nefret eden biriyle evlenmek istemiyordu. Şimdiye kadar bir umudu vardı. Onunla ilerleme kaydetmişti -gerçek bir ilerleme, onu tamamen kabullenmemesinden arkadaş olmalarına kadar- ama şimdi... şimdi tüm bu çabalar hiç gerçekleşmemiş de olabilirdi.

"Elden bir şey gelmez." Groop acımasızdı. "Servis adına portreyi ele geçirmeli ve istifa etmelisin. bir daha görmemeye yemin ettin. Her şeyden önce görev, Majesteleri.

Ve Leydi Poppy'nin bilmesine gerek yok. Analizimiz bittikten sonra tabloyu yok etmekle görevlendirilen kişi sensin.

Tamamlandı. MR bu eyleme bağlı. Zamanında ve izi sürülemez bir şekilde tamamen imha edin ki-"

"Benden ya da Servis'ten kuşkulananmayın." Nicholas kalbini sertleştirdi. "Ne yapacağımı biliyorum."

Önce görev.

Önce *görev*.

İçindeki sayısız duyguyu bastırdı. Bazen Servis için çalışmanın bedeli beklenmedik şekillerde ödeniyordu.

Bazen de tam bir cehennemdi.

37. BÖLÜM

Poppy midesinde tuhaf kelebekler uçuştüğünü hissetti. Ne prens ne de prenses, babamın nazik karşılmasına karşılık olarak ona samimi bir selam vermediler. Sergei bu geç saatte onları rahatsız ettiği için özür diledi ve Poppy'nin elini öpmek için hiçbir çaba göstermedi.

Onun yerine başını eğdi. "Lord Derby ve Leydi Poppy, sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var."

"Lütfen içeri gelin." Lord Derby misafir odasına doğru işaret etti.

Misafirleri oturduktan sonra Sergei için konyak ve Natasha için ratafia ikram etti.

"Bana göre bir şey yok," dedi Natasha kısaca, kabalığı hiç de şaşırtıcı değildi.

"Teşekkür ederim, hayır," diye cevap verdi Sergei, gözleri dolmuştu.
hiçbir şey yok. Ama onu hiç görmediği kadar resmiydi.

Poppy sakin kalmaya çalıştı. Ama bir şeyler çok yanıltı ve bu portreyle ilgili olmalıydı. Resmin annesine ait olduğunu biliyorlar mıydı? Bu, planlarına bir şekilde müdahale eden bir komplikasyon muydu?

Yüz ifadesi oldukça endişeli olan babasına da baktı.

Sergei derin bir nefes aldı. "Sizi tatsız bulabileceğiniz bir konuşmaya dahil etmek zorundayım."

Natasha'nın gözleri parladı. "Ona

söyleyeceğim." "Hayır." Sergei sertti. "Ona

ben söyleyeceğim."

"Burada iki kişi olduğumuzu hatırlatmak isterim," dedi Lord Derby. "İkimize de anlatmak zorundasınız."

İkizler birbirlerine ters ters bakarken, ön kapı acilen bir kez daha çalındı.

"Açın kapıyı!" diye bağırdı erkeksi bir ses.

Poppy daha dik oturdu. Nicholas'ın sesine benziyordu. Ama tanıdığı Nicholas gibi değildi. Bu ses kabaydı. İğrençti.

Salonda küçük bir gürültü koptu -Kettle'ın aceleyle selam veren sesi duyuluyordu- ve birkaç saniye sonra Nicholas uşağın yanından iterek geçti. onu anons etti ve odaya girdi.

Onu hiç görmediği kadar vahşi görünüyordu.

"Leydi Poppy Smith-Barnes ve soylu babası," dedi başparmağını pantolonunun üst kısmına sokarak. "Çok iyi Rus arkadaşlarının yanı sıra."

Eğildi ve şirkete meydan okuyan bir gülümseme gönderdi. Sonra cebinden bir şişe çıkardı ve uzun bir yudum aldı.

Poppy mahcup olmuştu. Ve kafası karışmıştı. *Hem de çok.*

Lord Derby soru soran bardağını kaldırdı. "Bu *sen misin, Drummond? Fincanlarınızda mı?*"

Sergei ayağa kalktı. "Belki de başka bir zaman gelmelisin Drummond," dedi sertçe.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Nicholas ona kaba bir kaş kaldırdı. "Oturup sessiz olmanı öneririm. Ya da gitmeni. Hem sen hem de kız kardeşin. Saçma sapan tartışmalarınızdan bıktık artık, değil mi?"

Poppy ayağa fırladı. "Neyin var senin Drummond?"

Ona çaresiz bir bakış fırlattı. *Rus dostlarımızı mutlu etmen gerektiğini hatırlamıyor musun?*

Amcalarının tablosuyla ülkeyi terk edebilirler.

Unutmamalı.

Ama Nicholas onun ne demek istediğini anlamış gibi görünmüyordu. O

Sadece düşük kaşlarının altından ona baktı, gri gözleri hiç görmediği kadar fırtınalıydı.

"Evet, Drummond." Lord Derby öfkeyle ayağa kalktı. "Benim evimde konuklarımla bu şekilde konuşamazsın. Ya uslu dur, ya da git."

Natasha burnunu havaya kaldırdı. "Lord Derby'ye tamamen katılıyorum. Bu şekilde konuş-"

Sergei sessiz olmasını işaret etmek için bir elini onun koluna koydu.

Natasha kaşlarını çatı ama neyse ki çenesini kapattı.

"Biz kalacağız." Sergei tekrar yerine oturduğunda tüm tavırları kaskatı kesilmişti. "Ama unutmamalısınız ki ben bir Rus prensiyim."

"Ve *ben* bir prensesim," dedi Nataşa, çenesi havada.

Tanrı aşkına, diye düşündü Poppy. Herkese daha kaç kez hatırlatacaklardı?

"Ben bu evin efendisiyim," dedi Lord Derby, "ve her taraftan edep beklerim." Tüm ziyaretçilerine sakinleştirici bir bakış fırlattı, hiçbiri zerre kadar korkmuş görünmüyordu, özellikle de izin almadan küstahça piyanoya yaslanan Drummond.

Sergei yeniden başladı. "Leydi Poppy ve saygıdeğer babasına şunu söylemek üzereydim-"

Nicholas, "Onlara *ben* söylerim," diye araya girdi ve şirketin önünde kabaca çenesini kaşdı. "Kendinizi hazırlayın. Aslında siz ve tüm Londra. Prens ve ben evleneceğiz."

BÖLÜM 38

Dük'le tanıştığı ilk andan itibaren onunla evlenmeyeceği konusunda ısrar etmiş olmasına rağmen Poppy'nin bedeninde güçlü bir şok ve öfke duygusu dolaşıyordu. Aslında, nişanı bir haftadan kısa bir süre içinde bitirmeyi planlamıştı. Yine de, dünyanın gözünde onlar nişanlıydı ve görünüşe bakılırsa, az önce asil bir şekilde kovulmuştu.

"Ne demek istiyor olabilirsin Drummond?" diye sordu.
"*Biz* nişanlıyız."

"Evet, konu nedir majesteleri?" Yüzü kızaran Lord Derby tekrar ayağa kalktı.

"Üzülerek bildirmek isterim ki, ilk yükümlülüğüm Prenses," dedi dük soğukkanlılıkla. "Prenses hamile ve vasisi Lord Howell, babası olduğumu iddia ediyor" - şarabından bir yudum daha aldı- "babasının ben olduğumu iddia ediyor."

"Babası *sensin* ve bunu ödeyeceksin." Sergei tekrar ayağa fırladı, gözleri ateş saçıyordu.

Poppy'nin kalbi ayaklarına düştü.

Lord Derby'nin yüzü granit gibiydi. "Seni öldürebileceğimi bilsem çağırırdım, Drummond." Poppy onun bu kadar tehditkâr olduğunu hiç duymamıştı.

"Yapma baba." Bir elini onun koluna koydu. "*Lütfen.*"

Elini tuttu ve sıktı. "Yapmayacağım, kızım. Ama bunun tek nedeni onun bir tabancayla neler yapabileceğini biliyor olmam. Bu kadar gençken yetim kalmanı istemiyorum."

Poppy'nin düşünceleri karmakarışık ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyordu. Bayılmak istiyordu ama Görünüşe göre bayılmayacak kadar metanetliydi.

O bir aptaldı. Tam ve mutlak bir aptal. Ama öyle olduğunu dünyaya göstermeye cesaret edemezdi-

Kalbi kırık.

Oh, Tanrım.

Gerçekten öyle miydi? Kırık bir kalp böyle mi hissettiriyordu?

Nicholas'a bedenini emanet etmiş ve onun ruhunu görmesine izin vermişti.

Onunla arkadaş ol. Arkadaştan da öte.

Babasının elini bıraktı, ayağa kalktı, piyanoya doğru yürüdü ve Drummond Dükü'nün yanağına bir tokat attı.

"Ah," diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

"Senden nefret ediyorum, Nicholas Staunton," dedi dişlerini sıkarak. "Ve seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Natasha hiçbir şey söylemedi, ama Poppy onun gözlerinin eğlenceyle parladığını gördü.

Nicholas omuz silkti ve şirkette etrafına bakındı. "Olan oldu." Bakışlarını Poppy'ye çevirdi. "Ben şimdi git. Belli ki beni burada ağırlamaktan pek de *memnun* değilsiniz."

İçinde bir durgunluk hissetti. Bir an için bakışlarındaki perde kalktı. Netleşti. Sabitleşti. Hayal etti ki eski Nicholas'ı görebiliyordu. Gerçek Nicholas'ı. Önemsemeye başladığı Nicholas'ı.

"Demmed haklı, heyecanlanmadık!" Lord Derby kapıyı işaret etti. "Seninle dışarı, Drummond. Sanırım herkes Aslına bakarsanız, gitmeliyim." Natasha ve Sergei'ye dikkatle baktı.

Natasha Poppy'ye kendini beğenmiş bir bakış attıktan sonra Nicholas'ın yanına gitti ve koluna yapışmaya çalıştı. Ama Nicholas piyanoyu iterek ve matarasından bir yudum daha alarak bu manevrayı savuşturdu.

"Gel kardeşim," dedi Sergei. "Ve sen, Drummond, eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan."

Poppy gözyaşlarını geri kırptı. Ama kimse onun önünden ayrılamadan, topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Davetsiz misafirlerinden önce misafir odasından ayrılmak önemsiz bir açıklama gibi görünüyordu.

Yarın sabah, onun yerine kasabadan ayrılacaktı.

BÖLÜM 39

Nicholas en iyi üç arkadaşı olan Lord Harry Traemore, Kaptan Arrow ve Vikont Lumley'e kulüplerinde buluşmaları için haber gönderdi.

"Yani siz ve Leydi Poppy için hiç umut yok mu?" diye sordu, iki haftalık kıyı izni için Kasaba'da bulunan Kaptan Arrow.

"Nasıl olabilir ki?" Nicholas omuz silkti. "Artık beni istemediği kesin. Ben bir alçağım."

Kimsenin karşı çıkmadığını fark etti.

Ama Lumley onun sırtını sıvazladı. "En iyisini umuyorum, yaşlı Oğlum. Belki de bu Rus prensesi sana, Molly'nin Harry'ye uygun olduğu kadar uygun olacaktır. Sana ilaç vermiş olsa bile."

"Ve senin onu baştan çıkardığını iddia

ediyor," diye ekledi Arrow. "Ve çok fazla

köpeği var," diye mırıldandı Harry.

Nicholas konyak bardağına acınası bir ifadeyle baktı. "Kesinlikle melek değildim." Kadehini boşalttı ve arkadaşlarına baktı. "Ama o da değil. Bir an için bile inanmıyorum Çocuğunun babası olduğum dakika. Bir çocuk *olduğuna* bile inanmıyorum. O delirmiş. Ve bir sebepten dolayı, beni gözde talibi olarak seçti. Sanırım köpeklerine iyi davrandığım içindi. Ona, her ne olursa olsun hasta olabileceklerini söyledim.

"Beni uyuşturmak için kullandığı madde."

"O zaman seni onun en sevmediği talibi yapmalıyız," dedi. Lumley'nin gözleri parlıyordu. "Bu konuda bir sürü pratiğim var."

"İyi noktaya değindin." Arrow kıkırdadı. "Gerçi senin gibi yakışıklı bir şeytanın kadınlarla neden sorun yaşadığını hiç bilmiyorum Lumley.

Nicholas onun vazgeçmesi için ne yapmalı? Çünkü Bir kadına başka bir aşka ilgi duyduğunuzu söylemek bazen pençelerini daha sıkı geçirmesine neden olur."

"Bilmen gerekirdi," dedi Harry, "her limanda senin kadınların var."

Arrow ona pis bir bakış fırlattı. "Kıskandığını iddia ederdim ama edemem, değil mi? Molly'nle bir midye kadar mutlusun."

Harry göz kırpıp gülümseyerek, "Biliyorsun," dedi.

"Doğru." Lumley doğrulup oturdu. "Yapman gereken şu, Drummond. Dikkatli ol. Nazik. Prensese çiçek getir. Ona bastığı toprağa taptığını söyle. Ve sonra-" "Hızlı

çalışan bir şeye ihtiyacım var. Bu garanti."

"O halde" -Lumley başını salladı ve cebinden bir kâğıt çıkardı- "bunu ona gösterin." Kâğıdı Nicholas'a uzattı ve ne söylemesi gerektiğini anlattı.

Nicholas bir umut ışığı hissetti. "Teşekkürler." Kâğıdı paltosunun içine soktu. "Beni bu karmaşadan kurtarmayı İmkânsız Bekârlar'a bırakın. Umarım işe yarar."

Lumley ona, "İşe yarayacak, ihtiyar delikanlı," diye güvence verdi.

"Natasha'dan kurtulduktan sonra Leydi Poppy'yi ne yapacaksın?" diye sordu Arrow.

Nicholas omuz silkti. "Bir şey yok. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

Onlara portreden, işinin her şeyden önce görevini seçmesini gerektirdiğinden bahsedemezdi. Ve Poppy'nin, annesinin portresinin yok edilmesine izin verdiği için onu asla affetmeyeceğini.

"Onu sevmiyor musun?" Lumley sordu. "O muhteşem bir şey ve eğer sen istemezsen onu takip etmeyi düşünüyorum. Benim gibi düzgün bir adamı takdir edecek bir tipe benziyor."

Nicholas sefil bir tavırla, "Evet, yapardı," dedi, sonra Lumley'ye karanlık bir bakış fırlattı. "Ama bunu aklından bile geçirme."

Arrow kıkırdadı. "Oh-ho, demek ona karşı bir şeyler hissediyorsun? Papazın sözlerine boyun eğdiğini sanıyordum. Para için fare kapanı. Akıllı olan bir adamın evlenmesi için düşünebildiğim tek iyi neden bu." Harry'ye doğru bir sırıtış attı. "Affedersin, Harry. Sen bir istisnasın tabii. Senin çok zeki olduğunu ve Molly'yle aşk."

Harry kıkırdadı. "Bir gün siz de akıllanacaksınız, çocuklar, hiç korkmayın. Umarım Nicholas için çok geç olmaz. İnsan doğru kadın için savaşmalı. Yumuşak davranıp Kurnaz Rus prenseslerin yönetimi ele geçirmesine izin vermek."

Nicholas'a doğru umursamaz bir sırıtış yöneltti ama bakışları ciddiydi.

Nicholas dikenini hissetti.

"Benim doğru düzgün bir kadınıym yok," dedi sınıanırcasına. "Ve kesinlikle Natasha ile evlenmeyi planlamıyorum. Mümkün olduğunca uzun süre bekar kalmaya niyetliyim."

Bu ne kadar sürer?

Evlilik, Servis'teki işinin bir gereğiydi. Ve Prinny yakında onu bir başka İmkânsız Bekârlar bahsine katılmaya zorlamak için yine ensesinde soluyor olabilirdi.

Yakında evlenmek için süt ve su gibi bir bayan bulmak zorunda kalacaktı. Sıkıcı bir kız, mülayim bir ifade ve evlilik yatağında sevişirken yüz ifadesinde görevden başka bir şey yok.

Görev.

Birisi bu kavramı *onunla* birlikte hayata uyguladığında, kesinlikle bundan hoşlanmadı.

Evlilikte görev istemiyordu. Eğlence istiyordu. Ve kendiliğindenlik.

Poppy'yi istiyordu.

Ama artık çok

geçti.

Brendiden büyük bir yudum aldı. Yanma hissi midesinde hissettiği boşluğu maskeleydi.

"Yani olabildiğince uzun süre bekâr kalacaksın, öyle mi?"
Harry onu sertçe değerlendirdi. "Şanslısın."

Bir duraklama oldu, havada kısa bir gariplik vardı, sonra
Arrow güldü. Lumley de öyle.

Nicholas Harry'nin sözlerini olduğu gibi kabul etmeye
karar verdi. "Evet, ne şanslıyım," dedi ve herkes, hatta
Harry bile
Aralarındaki tek bacaklı adam, kadehlerini onun
geleceğine kaldırdı.

BÖLÜM 40

Poppy, Nicholas'a aşık olduğunu biliyordu. Sadece Londra'dan ayrılana kadar ne kadar aşık olduğunu bilmiyordu.

Nişanlarının bozulmasının hemen ertesi sabahı, üzgün babasına veda ederek, sadece hizmetçisi ve bir uşakla birlikte Charlotte Teyze'nin beklediği Kent kırsalına doğru yola çıktı.

Kent'te *yapacak* bir şey yok, diye düşündü Poppy. kilometrelerce otlak ve küçük köylerden geçiyordu. Okumak, oya yapmak ve papazın karısıyla çay içmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bunun iyi bir şey olacağını umuyordu. Bozulan nişanının utancını ve Sergei ile Natasha'nın önündeki küçük düşürücü sahneyi geride bırakmayı arzuluyordu.

Ama ne yazık ki, ona eşlik edecek sadece sessiz bir hizmetçi ve kasvetli bir uşak varken, düşünceleri Londra'daki günlerine, Nicholas'la geçirdiği tüm o harika anlara geri döndü. Ve dehşet verici bir netlik anında fark etti ki-

Kötü kalpli Drummond Dükü'nün üstesinden gelmenin hiç de kolay olmayacağını fark etti.

Kötü olana vurgu.

Heyecanla yaptığı yorum karşısında göz göze geldiklerinde vücudunun verdiği tepkiden ve her şey ters gitmiş olmasına rağmen aralarında bir anlık bir bağ oluşmasından dolayı bunu biliyordu.

Elbette çok şey vardı. Prensesle, Poppy'nin hakkında hiçbir şey bilmediği samimi bir geçmişi vardı. Onun bebeğinin babasıydı.

Ama Poppy'nin bu alçağı geride bırakıp yoluna devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu, her zamankinden daha kız kurusu olarak... çünkü artık kırık bir kalbi vardı.

Büyük bir araba yanından geçtiğinde Kent'teki köyden sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Etkileyici bir kalkanla boyanmıştı ve bu ona hemen içinde Sergei'nin olması gerektiğini söylüyordu.

Kendi arabası yuvarlanarak durdu ve kendini hazırladı.

Sergei ne istiyor olabilirdi?

İçini çekti ve onun çoktan gitmiş olmasını diledi.

Koşar adımlarla geldi ve arabanın kapısını açtı. "Leydi Poppy," dedi, "lütfen binin." Elini uzattı. "Size sormam gereken çok önemli bir şey var."

Başını iki yana salladı. "Majesteleri, size zaten söyledim-"

Kıkırdadı. "Düşündüğün gibi değil. Israr ediyorum. Lütfen inin."

Böylece hizmetçisine ve uşağına yalvaran bir bakış atarak (umarım ihtiyacı olduğunda yardımına koşarlardı) aşağı indi.

Sergei ona yakındaki bir ağaç kütüğüne kadar eşlik etti. "Lütfen," dedi. "Oturun."

Bunu da büyük bir korkuyla yaptı.

Elinin üzerine uzun bir öpücük kondurdu. "Her zamanki gibi güzelsin. Belki de seni son gördüğümde olduğundan daha güzelsin."

Tanrım. Kesinlikle çok sert davranıyordu. Ve evindeki garip buluşmalarının üzerinden bir gün bile geçmemişti. O zamanlar güzel görüldüğüne inanmakta zorlanıyordu. Gözlerinin yerinden fırladığını hayal etti. Başını bütün bu sefil olaylara çevirmişti ve yüzü de pancar gibi kızarmış olmalıydı.

Tek dizinin üzerine çöktü. "Leydi Poppy, gelinim olma şerefini size bahşetmeye geldim. Sana sahip olabilmemin tek yolunun bu olduğunu görüyorum."

Aman Tanrım.

Bir kıkırdamayı dizginlemek zorunda kaldı. Şimdiye kadar tanıştığı en kibirli adamdı. Bir kez daha, onun kendisini Spinsters Club üyeliğini bırakmaya ikna edebilecek tek erkek olduğunu nasıl düşündüğünü merak etti.

Bu onun umduğu, hayatını mükemmelleştireceğini düşündüğü andı.

O bir Rus prensiydi. Bazıları ona hemen evet demesi gerektiğini söyleyebilirdi. Ama o eski mazeret aklından geçip duruyordu.

Teşekkür ederim, ama reddetmek zorundayım. Drummond Dükü'nü seviyorum.

Ancak bu seferki açıklaması Cook'un tuhaf hikâyelerine dayanan uydurma bir hikâye değildi. Bu sefer, onun gerçektir. Sefalet içindeyken bile durumundaki ironiyi fark etmişti.

Onu istemediği pek çok nişandan kurtaran şey, şimdi gerçekliğiyle ona acı veriyordu.

Sergei burnunu çekti, uzun uzun kokladı. "Eksantrik kız kardeşimi ve kocasını çok az göreceğimize söz verebilirim. Onlar İngiltere'de kalacaklar. Biz Rusya'da evimizi kuracağız. Seninle bir sürü bebek yapmaktan zevk alacağım ama sen de her Cumartesi akşamı evde kalmış bir kız kurusu gibi davranacaksın, değil mi? Bu bizim oyun."

Ve sonra mükemmel yontulmuş ağız şehvet dolu bir sırtışıla gerildi.

Kütüğün üzerinden kaydı. "Majesteleri, teşekkür ederim, ama hayır, sağ olun. Gerçekten yola çıkmalıyım."

Onun kolunu tuttu. "Ama Leydi Poppy. Ben bir Rus prensiyim!"

"Evet." Kadın ona gülümsedi. "Ama sen kendini *beğenmiş* bir Rus prensisin. Sessiz olman gerekirken korkunç bir şekilde mırıldanıyorsun. Benden metresin olmamı istedin ve

Sonra beni korkunç bir partiye davet ettiniz, tüm misafirleriniz sarhoş oldu ve uşağınız bana esir muamelesi yaptı. Şimdi de sanki ayaklarınıza kapanacak ve ilginize minnettar olacaktım gibi yolda peşimden gelme cüretini gösteriyorsunuz. Beni bağışlayın. Onları istemiyorum."

Başını eğdi. "Bilmiyor musun?"

Bir nefes verdi. "Ben başka birine aşığım." "Kime?"

Çocuksu bir surat ifadesi takındı.

"Kız kardeşinle evlenen adam. Drummond Dükü, eski nişanlım."

Sergei alay etti. "O sadece bir dük."

"Biliyorum," dedi kolunu okşayarak. "Ama bencil ve kibirli olduğun için bu seni daha iyi hissettirmeli, ona sahip olamam. Bu yüzden evde kalmış bir kız kurusu olmaya devam edeceğim. Muhtemelen sonsuza kadar."

Prens onun elini öptü. "Eğer sana sahip olamayacaksam, sonsuza dek bir kız kurusu olarak kalacağını bilmek hoşuma gidiyor."

"Ohhhh!" diye bağırdı ve hızla uzaklaştı.

"Ama Poppy! Seni seviyorum!" diye seslendi arkasından.

"Senin kendini sevdiğin kadar değil!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve arabasına geri döndü.

"Lütfen hemen gidin," dedi şoföre, kalbi öfke ve memnuniyetle çarpıyordu.

Şoför tam da bunu yaptı, her ne kadar biraz uzmanlık gerektirse de Prensın arabasını ve dörtlüyü atlatmak için manevralar yapıyordu. Kulübeye bir saat daha vardı, Nicholas'la tanıştığından beri ne kadar değiştiğini düşünmeye yetecek kadar uzun bir süre. Daha cesurdu. Daha maceraperestti. Ve kesinlikle aptallara kolay kolay katlanmıyordu.

Ve şimdi hayatında hiç olmadığı kadar yalnızdı.

Charlotte Teyze onu gördüğüne şaşırmıştı elbette, ama Poppy Nicholas ve Natasha'yla ilgili tüm hikâyeyi anlatınca çok endişelendi. Ona Sergei'nin oldukça uygunsuz evlilik teklifinden de bahsetti.

Teyzesi onu dinledi ve acıklı hikâyenin sonunda elini okşadı. "Doğru yere geldin. Burada gözlerden uzak olacağız. Sana çay ve kek yapacağım ve-"

"Banyo çöreği olmasın lütfen." Poppy bu konuda çok kararlıydı.

Ona Nicholas'ı ve o yürüyüşü çok fazla hatırlatıyorlardı. kazları gölete geri çekmeye çalışırken çektikleri ve Nicholas'ın daha sonra ona verdiği doğaçlama "Banyo çöreği".

Ona onu hatırlatan çok fazla şey vardı.

O öğleden sonra, Poppy kendini *Clarissa*'ya kaptırmaya çalışırken Charlotte Teyze sessizce bir çanta hazırladı. O da

bu yüzden kapıları alındığında, dikkatini dağıttığı için mutlu oldu.

Biraz sonra bir uşak oturma odasına geldi. "Lord Eversly sizi görmek istiyor, hanımlar. Onu içeri alayım mı?"

"Elbette," dedi Charlotte Teyze.

Poppy biraz afallamıştı.

Lord Eversly, iki büyük çiçek buketi taşıyor,
neşeyle küçük oturma odalarına girdi.

Poppy kitabını alçak bir masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Lord Eversly. Bu bir sürpriz."

Adam sıcak bir şekilde gülümsedi, bu da onun üzgün kalbine merhem oldu. "Umarım güzel bir sürprizdir." Ona kırmızı güllerle dolu bir buket uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi, tamamen şaşkın bir halde.

"Benim için bir zevk," dedi ve papatyalar ve diğerk büyüleyici çiçeklerle dolu diğerk buketi Charlotte Teyze'ye uzattı.

Charlotte Teyze gülümsedi. "Seni gördüğümüze çok sevindik, Eversly. Kent'in kırsalına hoş geldiniz."

Heyecanlandırm.

Elbette Poppy o anda Nicholas'ı düşünmek zorundaydı.

Lord Eversly, Charlotte Teyze'nin elinin üzerine eğildi. "Sizi görmek ne büyük bir zevk, güzel leydim. Kardeşiniz selamlarını yolladı."

Poppy dondu kaldı. Lord Eversly babasını görmeye mi gitmişti? Garip bir sessizlik oldu.

"Çay?" diye sordu ona.

"Belki sonra," dedi kibarca, sonra Charlotte Teyze'ye döndü. "Yeğeniniz beni bahçede bir tura çıkarabilir mi?"

Charlotte Teyze Poppy'ye anlamlı bir bakış fırlattı ama Poppy bunu görmezden geldi. Kontun, Poppy'ye bir şey söylemesine kesinlikle imkân yoktu. Ona karşı romantik niyetleri vardı. Onu zaten reddetmişti. Elbette onu tekrar kazanmaya çalışmazdı.

"Leydi Poppy?" Lord Eversly ona umutla baktı. "Benimle gelmek ister misiniz?"

"Elbette," dedi, nedeninden emin olmasa da biraz tereddütle.

Dışarıda, sıra sıra dizilmiş gül ağaçlarının arasında dolaştılar.

Lord Eversly büyüleyici bir melek çeşmesinin yanında durdu. "Leydi Poppy, meselenin özüne ineceğim. Bu sabah babanızı ziyaret ettiğimde de ifade ettiğim gibi, sizi çok önemsiyorum. Duyduğumda Drummond Rus prensesiyle evlenecek, kalbim bana belki de benim için çok geç olmadığını söyledi..."

Ona anlamlı bir bakış attı.

Nefes aldı. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bir an için iyice düşündü.

"Lord Eversly," dedi sonunda, "teklifiniz gururumu okşadı. Ve cevabımı Lievens'in balosunda vermekten mutluluk duyacağım... eğer o kadar bekleyebilirsiniz."

Kısa bir an için şaşırmış gibi göründü ama sonra toparlandı. "Elbette," dedi içtenlikle. "İlk valsi beklemekten mutluluk duyacağım. Ama o zamana kadar, sizi etkileyeceğini umduğum bir anıyla baş başa bırakmak istiyorum."

Onu kollarına aldı ve öptü. Bu öpücük de pek iffetli değildi. Onu iyice ve güzelce öptü.

Geri çekildiğinde onun yüzünü inceledi. Ona

küçük bir gülümseme vermek için kendini

zorladı.

"Bunu bir düşün," dedi. "Seni iyi bir koca yapacağım. Birlikte mutlu olabiliriz."

"Evet," diye fısıldadı Poppy. "Bunu düşüneceğim."

Adam onu öptüğünde hiçbir şey hissetmemiştı, onun tatlı doğasının farkındalığından başka bir şey. Ama nazik bir kocaya sahip olmak iyi bir şeydi, değil mi?

Ziyaretinin geri kalanı yeterince hoş geçti. Akşam yemeğine kaldı ve onlara geceyi burada geçirmeyi planladığını söyledi.

köy hanında. Ertesi sabah erkenden Londra'daki bir toplantı için yola çıkacaktı.

Ak am yemeği ve sonrasındaki kısa sohbetleri boyunca, Poppy bahçede olanları Charlotte teyzesine anlatmak için sabırsızlanıyordu ve teyzesinin de sabırsızlandığını hissediyordu. Sonunda  n kapıyı Earl' n arkasından kapattıklarında Charlotte Teyze oturma odasına dönmek için beklemedi bile.

"Anlat," dedi rahat giriş yolunda. "Bana evlenme teklif etti. Yine."

"Aman Tanrım." Charlotte Teyze dudağını ısırdı. " ey, ikimiz de Onu sevmeyi ini zaten biliyorsun. Eğer onu sevmiyorsan, onunla evlenmeyeceksin, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Poppy i  çekti. "Spinsters Club'a göre. Ama artık o kurallardan pek emin değilim."

Kayıtsızca oturma odasına geri döndü ve bir kanepeye uzandı.

Charlotte Teyze onun yanına oturdu. "Neden canım?" "  nk  bak a k beni nereye getirdi."

"Drummond'u seviyorsun, değil mi?" Charlotte Teyze'nin ses tonu ağırba lıydı.

Poppy yavaşça ba ını salladı. Gerçeği kabul etmek acı veriyordu.

Charlotte Teyze iç çekti.

"Drummond Natasha'yla evlenecek." Poppy kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Ve Spinsters Club'a göre, ben Sevdiğim adama sahip olamadığım için kız kurusu olarak kalmalıyım. Ama tüm bu kurallar, gerçek evliliğin aşk evlenmek için tek sebeptir. Siz kendiniz bana olasılıklara açık olmamı söylediniz."

Nicholas da öyle, diye acı acı hatırladı Poppy.

"Yaptım, değil mi?" Charlotte Teyze, parlak mavi gözleri sıkıntılıydı.

Poppy tereddüt etti. "Açıkçası, hayatımın geri kalanında Drummond'u düşünerek tek başıma yaşayabilir miyim bilmiyorum. İyi bir koca, bir sürü çocuk ve yeni bir hayatla meşgul olmayı tercih ederim. Yeniden başlamak istiyorum. Yeniden başlayamayacağımı kim söyleyebilir? Lord Eversly ile aşk mı? Ve yapamasam bile, iyi arkadaş olabiliriz."

"Çok pratik davranıyorsun," dedi Charlotte Teyze. "İtiraf etmeliyim ki ben de teselliyi başka şeylerde buldum." O Poppy'nin elini kavradı. "Ama sen benim romantik olasılıklara açık olma konusundaki niyetimi yanlış anladın, canım. Eversly ile gerçek mutluluğun mümkün olduğuna inanmalısın. Sadece kaçmak için onunla evlenemezsin. Ya da acını örtmek için."

"Ne yapacağımdan henüz emin değilim," dedi Poppy, elini geri sıkarak. "Bu yüzden lütfen bu hafta düşünürken bana karşı sabırlı olun."

"Elbette. Huzurlu birkaç gün geçireceğiz."

Ancak ertesi sabah birkaç köylü kadın ziyarete geldi.

"Rus prensi köyümüze giden yolda görülmüş," dedi ağanın karısı, yanakları heyecandan pembeleşmişti.

"Birisi arabanızın önünü kestiğini, sizi arabadan indirdiğini ve diz çöküp evlenme teklif ettiğini söyledi. Dün de başka bir adam, bir kont, elinde kocaman bir buket gülle buraya geldi. Popüler bir genç bayansınız."

"Düğün ne zaman?" dedi başka bir kadın.

"Peki kimi seçeceksiniz?" diye sordu üçüncü bir kişi.

"Duyduk ki Diğer nişanlıyla ilgili kötü haberleri. Drummond. Rus prensesiyle evlenecek."

"Evet, öyle." Poppy garip bir şekilde gülümsedi. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama şu andan itibaren benim için bir düğün olmayacak."

Hanımların hepsinin yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu.

"Poppy hâlâ düşünüyor," dedi Charlotte Teyze.

"Demek Kont da dün evlenme teklif etti?" diye sordu yaverin karısı umutla.

Poppy içini çekti. "Bu özel bir mesele hanımlar. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Anlıyoruz." Bayanlar iyi günler dileyerek ayrıldılar. Ama öğleden sonrasının geri kalanında

Köylüler küçük kümeler halinde yakınlarda toplanmışlar ve eve bakıyorlardı.

O akşam yemekte, beyefendi bizzat kapıyı çaldı.

Poppy, "Bunu hemen şimdi durduracağım," dedi ve Charlotte Teyze yanında olduğu halde kapıyı açtı.

"Anladığım kadarıyla," dedi yaver, "Leydi Poppy Rus prensiyle evlendirilecek."

Charlotte Teyze bir şey söylemek için ağzını açtı ama Poppy onun sözünü kesti. "Üzgünüm efendim ama verdiğiniz bilgi yanlış. Leydi Charlotte ve ben sabah Londra'ya gitmek üzere yola çıkıyoruz."

Ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

Ama beyefendi eliyle onu durdurdu. "Elbette, büyük olaydan önce Londra'da katılmanız gereken birçok parti olacak. Ama evlilik şöleninin ne zaman olacağını bize bildirin. Eğer Kasaba'da olacaksa, eşim ve ben köyü temsil etmekten onur duyarız."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Poppy ve kapıyı kapatmayı başardı. "Yarın sabah," dedi acımasızca, kapıya yaslanarak, "buradan ayrılıyoruz ve biraz huzur bulmak için Londra'ya dönüyoruz."

"Sana daha önce de söyledim, köy hayatı da kasaba hayatı kadar yorucu, hatta daha fazla." Charlotte Teyze kıkırdadı.

Ama Poppy eğlenmiyordu. Bavullarını topladı ve o gece düşünecek çok şeyle yatağa gitti. Ancak *Clarissa*'nın maceraları onu çağırıyordu ve kendi sorunlarını unutmak için can atıyordu. Bu yüzden romanı açtı ve mumu sönene kadar Clarissa'ninkini okudu.

BÖLÜM 41

Nicholas mutlu değildi. Her gece rüyasında Lord Derby'nin evinde Poppy'nin onu bir daha görmek istemediğini söylediği o berbat sahneyi görüyordu. Ve her sabah uyandığında Harry'nin kulüplerinde yaptığı şifreli yorumun başına:

Şanslısın.

Gerçekten şanslı

miydı? Yoksa değil

miydi?

Masasının üzerindeki küçük yağlıboya tabloya baktı. Frank'le çocukluklarının salon sahnesini hatırladı ve bir karara vardı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Kesinlikle hiçbir şey.

Mülkleri ve unvanı çürümeye yüz tutmuştu, kardeşi bir serseriydi ve Poppy haklı olarak ondan nefret ediyordu. Çenesine attığı küçümseyici tokadın acısı Hayatındaki her iyi şeyin elinden kayıp gittiğini fark etti. Bu noktaya nasıl geldiğinden, değerli hiçbir şeyin kolay elde edilmediğine dair o eski atasözüne neden saygı göstermediğinden emin değildi.

Ama o gece Poppy'nin küçümseyen gözlerine bakarken Nişanlılıkları sona erdiğinde, iyi şeylerin bir bedeli olduğunu daha önce hiç olmadığı kadar anlamıştı, ödemek istemediği bir bedel-

Şimdiye kadar.

Her şeyi düzeltemezdi ama bir şeyi doğru yapabiliirdi.

Frank'le olan ilişkisi üzerinde çalışacaktı. Bunca yıldır kardeşine hep mesafeli durmuştu çünkü Frank bir kardeşten çok bir yüke dönüşmüştü. Yine de Nicholas'ın, ailesinin yokluğunda onu erkekliğe hazırlamakla görevlendirilmiş olması kesinlikle Frank'in suçu değildi.

Nicholas sorumluluğu kabul etmemeyi seçmişti. zarifçe. Kaba tavırlarıyla onu uzaklaştıran Frank'miş gibi davranarak soğuk davranmıştı.

Bu doğru değildi ve Nicholas'ın durumu derhal düzeltmesi gerekiyordu.

Frank'i de aynı ucuz otelde buldu. Odası küçük ve loştu ve duvarlar küçük yığınlarla kaplıydı, boş fıçılar. Geçen seferkinden birkaç tane daha vardı.

Frank'i kolundan dürtükledi ve kardeşi sarsılarak uyandı, gözleri kan çanağına dönmüştü, Nicholas'a küfrediyordu.

"Bunların hepsini gerçekten içmedin, değil mi?" Nicholas fıçıları işaret etti.

"Seni ilgilendirmez, seni kokuşmuş. Git başımdan." Frank'in yeleği lekeliydi ve bir ahıra aitmiş gibi kokuyordu.

Nicholas onu ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim. Konuşmamız gereken şeyler var."

Frank homurdandı elbette, ama birkaç dakika sonra, Nicholas onu dışarı çıkarmayı başardı. "Bir gezintiye çıkıyoruz. yürüyün," dedi. "Yiyecek ve içecek bir şeyler almak için. Ama konyak değil."

Frank ona bir kez daha sövdü ama o da onun yanında tökezledi.

Nicholas ona yan gözle baktı. "Kötü bir kardeş oldum," dedi alçak sesle. "Ve özür dilemeye geldim."

Frank olduğu yerde durdu. "Ne?"

"Seni ihmal ettim," dedi Nicholas basitçe. "Ve özür dilerim."

Frank gözlerini kırptırdı ve etrafına bakındı. "Rüya mı görüyorum?"

"Hey, Frankie!" diye kaba bir ses sokağın karşısından seslendi. "İşte bir tane daha!"

Nicholas döndü ve açık hava dükkânında elinde küçük bir fıçı tutan esmer bir tüccar gördü. "Çok güzel, değil mi?" Arkasında parlak bir ateş neşeyle yanıyordu.

Frank'in yüzü aydınlandı. "Kesinlikle öyle! Ne kadar?"

Cooper sıırttı. "Cebindeki birkaç şilin daha fazla, delikanlı. Zengin kardeşinden biraz daha para iste."

Nicholas gözlerini kısarak bakıra baktı, sonra tekrar Frank'e döndü. O fıçıda özel bir şey mi vardı? Kardeşi neden bu kadar heyecanlanmıştı?

Ve neden ona sahip olmak istesin ki?

"Neler olduğundan emin değilim," dedi Frank'e. Şimdi düşününce, Frank'in odasındaki küçük fıçılardan alkol dumanı çıkmadığını fark etti.

Frank çirkin bir yüz ifadesi takındı. "Bu seni ilgilendirmez."

Nicholas onun kolunu tuttu. "Beni dinle kardeşim. Seni incitmek istemiyorum. Seni *anlamak* istiyorum."

"Elbette biliyorsun. Aptal."

Nicholas daha sabırlı olması için dua etti. "Sen... varilleri bir sebepten dolayı mı saklıyorsun?"

Frank yere baktı ve dudağını ısırды. "Onlardan hoşlanıyorum, hepsi bu," diye mırıldandı. Nicholas'ın gözlerinin içine bakmadı.

"Fıçıları seviyorsun." Nicholas bunu bir açıklama olarak

yaptı. Frank'in alnı derin bir şekilde çatılmıştı ama

başını salladı.

Bir kere. Çabucak.

Nicholas bütün bunların çok tuhaf olduğunu düşündü.

Ama ilginçti. "Hadi birkaç etli börek alalım," dedi. "Ve

konusuruz

variller hakkında."

"Hey, vali!" diye seslendi Cooper. "Bu fıçı hakkında kararınız nedir?"

Nicholas ona, "Sana sonra dönerim," diye seslendi ve Frank'e ayak uydurması için çenesiyle bir işaret yaptı. "Önce variller hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Frank asık suratlı bir ses tonuyla ama en azından alnındaki büzüşme gitmişti. Kaşlarında da iki kesik izi yoktu.

İlerleme, diye düşündü Nicholas ve yıllar sonra ilk kez kalbinde kardeşine karşı bir parça şefkatin kabardığını hissetti. Ama sadece bir parça. Daha fazlası değil.

Ama yine de bir şeydi.

Bir saat sonra sessiz bir handa, ikisi biftek ve böbrek turtası, bira ve küçük bir pudingden oluşan basit bir yemeği paylaştıktan sonra Nicholas hiç tanımadığı bir insanla tanışmış gibi hissetti. Frank fıçılar hakkında mırıldanıp duruyordu. Farklı boyutları. Onları yapmak için kullanılan çeşitli ağaçlar. Bakırcı dükkânında her zaman yanan büyük ateş.

Hatta çıtaların etrafındaki metal çemberleri her sıkamak zorunda kaldığında bakırcının yanaklarının nasıl patladığını anlatırken bile kıkırdadı.

Tanrım, diye düşündü Nicholas. Adam bakırcı olmak istiyordu. Muhtemelen bakırcı olmak için doğmuştu!

Ama bunun bir dükün oğlu için olası bir gelecek olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Hiç kimse.

Frank özünde bir tüccardı.

"Kooperatifçilik mesleğini öğrenmeye ne dersin?"
Nicholas ona sordu.

Frank çenesini içeri çekti. "Ben
mi?" Nicholas başını salladı.

"Ama ben bir kooperatif olmayı
öğrenemem." "Neden
öğrenemezsin?"

"Bu zor bir iş. Nasıl zor iş *yapılacağı*nı bilmiyorum.
Nefret ediyorum
sıkı çalışma."

"İşte sırrı." Nicholas öne doğru eğildi. "Zevk aldığın zaman
zor bir iş değildir. O zaman buna eğlence denir. Uzun saatler
çalışabilir ve günün sonunda yorulabilirsiniz ama yatağa
mutlu girersiniz."

"Mutlu musun?" Frank kaşlarını çattı.

"Bu sizin de başınıza gelebilir," dedi Nicholas. "Mutlu
olabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Frank'in gözleri açıldı ve Nicholas
huysuz bir serseriden daha fazlasıydı. "Ama annemle babam
ne düşünür?"

"Neden, senin mutlu olmanı isterler. Ve üretken. Sen de
bunu istiyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Sadece bunu göremeyecek kadar kızgındın. Seni o kooperatife geri götüreceğim. Bir çıraklık ayarlayacağız. Eğer hayır derse, başka bir usta buluruz. *Sen*, Frank Staunton, varil yapana kadar pes etmeyeceğiz. Sende kas gücü var ve Beyinler. Bir gün herkes Staunton fiçileri satın alacak." Frank yüzünü buruşturdu.

Ama sonra Nicholas bunun aslında küçük, gerçek bir gülümseme olduğunu fark etti. Frank'in yüzünde en son ne zaman böyle bir gülümseme gördüğünü hatırlamıyordu.

"Ama bu kadar çok içmeyi ve White's'tan kaşık çalmayı bırakman gerekecek." dedi Nicholas.

"Oh, duracağım. Çıtalari şekillendirmekle meşgul olacağım," diye sözünü kesti Frank.

"Güzel." Nicholas sırtıttı, Frank'in birasına neredeyse hiç dokunmadığını görmekten mutluydu, fiçilerden bahsederken çok heyecanlanmıştı. "İlerlemeni görmek için sabırsızlanıyorum. Her hafta ziyaret edeceğim."

"Prenses de gelecek mi?"

"Hayır." Nicholas kararlıydı. "Onunla evlenmeyeceğim."

Frank'in yüzü düştü. "Ama yapmak zorundasın. Bana iyi para ödedi."

"Şimdi nerede?"

Frank omuz silkti. "İçip bitirdim. Ve güzel, uzun bir fıçı aldım."

"Odanda görmedim."

Frank'in gözleri yuvalarından fırladı. "Çünkü..."

"Ne? Çıkar ağzındaki baklayı kardeşim."

Frank sandalyesine çöktü. "Çünkü ben onu Prenses. Bana, Leydi Poppy'yi içine koyması için bir tane almamı ve sonra onu bir vagonla denize göndermemi söyledi.

Birisi onu Avustralya'ya giden bir gemiye yerleştirecek ve gemi yola çıktığında onu serbest bırakacaktı. Onu kimsenin bulamayacağı özel bir yerde, Lord Howell'ın evinin arkasındaki küçük bir kulübede saklıyorum."

"Şaka yapıyorsun."

Frank başını salladı.

"Leydi Poppy'yi *kaçırmaya* razı mıydınız?"

Frank sert bir nefes verdi. "Hayır." Utanmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "Sana bir ara söyleyecektim. Ama prenses korkutucu. Bir cadı gibi."

Nicholas onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Pekâlâ o zaman. Gerisini anlat."

Frank inledi. "Prenses dediğini yapmazsam bir daha benimle yatmayacağını söyledi."

"Seninle yatıyor mu?"

"Sadece bir kez, o da pek iyi değildi. Senin dairendeydik-
"

"Dairelerim mi?"

"Evet. Yazışmalarınızı okuyorum. Masanı karıştırıyorum."

"Lanet olsun." Nicholas ayağa kalktı. "Dairelerime mi girdin?"

"Kapıcıya kardeşin olduğumu söyledim, o da bir Rus prensesi olduğunu söyledi, sonra elini bacaklarının arasına soktu ve çığlık atana kadar büktü. kapıyı açtı."

"Yüce Tanrım. Neden oradaydın?"

"Yeni bir metresin olup olmadığını öğrenmek istedi ve bir işaret arıyordu. Bunun yanı sıra eşyalarınızı karıştırmak ve özellikle paltolarınızı koklamak istedi."

"Ve sen de tüm bunları kabul mü ettin?"

Frank omuz silkti. "Güzel bir kız. Sonra beni yere fırlattı ve fiçıyı getirmemi söyledi ve onunla ne yapacağımı söyledi, biraz yuvarlandık ve *sanırım* ben onun ırzına geçti."

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Sonra uyandığım da gitmişti." "Yani sana da ilaç verdi."

"Sanırım. Sonra bu yaşlı adam geldi ve beni gördü, ve ona neredeyse her şeyi anlattım. Fıçı hakkında değil. Sadece bir arkadaşımın arkadaşından, birilerinin Leydi Poppy ile nişanınızı bozmak istediğini duyduğumu ve prensesin bana bunu söylediğini anlattım."

"Yaşlı bir adam daireme mi girdi?" "Evet.

Çirkin herif. Uzun suratlı, boncuk gözlü."

Groop.

Öyle olmalıydı.

"Neden orada olduğunu açıkladı mı?"

"Hayır, sadece beni ve prensesi takip ettiğini ve prensesin kırmızı suratlı ve çılgın görünümlü bir şekilde dışarı çıktığında endişelendiğini söyledi. Seninle anlaşılmadığımızı bildiğini söyledi ama sonra bana anlaşılmamız gerektiğini söyledi. Biz Ne de olsa kardeşiz, dedi ve beni alıp sıcak bir yemek ısmarladı ve bana biraz para verdi."

Nicholas, Groop'un Frank'i neden önemseydiğini merak ediyordu. İyi bir Samaritan olmak ya da kendini hiç göstermezdi. İlgisini çeken kişileri gizlice takip etme işini genellikle astlarına bırakırdı.

Tuhaf.

Ama Nicholas  fkeden kudursa da, bütün bunlar onun dairesinde ger ekle mi ti ve Nicholas'ın bundan hiç haberi olmamıştı.

Prensesin Poppy'yi bir fıçıya koyup Avustralya'ya göndermeyi ve kirli i lerini yaptırmak için kardeşini kullanmayı planladığını düşünmek onu daha da   kelendirmi ti.

Karde i.

Bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu, yoksa şimdi prensese gider ve onu fıçıya koyup evine gönderirdi.

Bu, Servis'in ondan yapmasını istediği şeyin tam tersiydi.

BÖLÜM 42

Poppy'nin dehşete düşmesine neden olacak şekilde, Londra'ya döndüğünde dedikodular orada da uçuşuyordu. Hatta gazete Sergei'nin yoldaki çılgın teklifi hakkında küçük bir makale bile yayınladı ve ondan

Son zamanlarda Drummond Dükü ile nişanlıydı.

Poppy dışarı çıkmadı. Onun yerine *Clarissa*'yı okumaya devam etti.

Kendisine bir fikir verdiği için yazar Samuel Richardson'a son derece minnettardı ...

Tehlikeli, çirkin bir fikir. Clarissa yakışksız olaylara karışmıştı.

ve tüm bunlara rağmen erdemli kalmayı başarmıştı, değil mi?

Öte yandan Poppy'nin erdemi pamuk ipliğine bağlıydı - Drummond tarafından neredeyse ırzına geçilmesinden çok zevk almıştı - ama Clarissa gibi o da oturup dünyanın geçip gitmesini seyretmeyecekti. Kendini tehlikeye atacaktı.

Bir şeyler yapacaktı.

Cook'un hikayelerindeki kötü Drummond Dükü'nün bile yapabileceği bir şey. Gerçek Drummond Dükü'nün Drummond yapacağını düşündü (ama yapmadı çünkü öyleydi).

Ailesi için tabloyu geri alacaktı. Tek başına.

Açıkta saklanmak. Leydi Derby'nin o portreyi yaptırarak ve en başta Hizmet'te bulunarak yaptığı da bu değil miydi?

Poppy de açıkta saklanacaktı. Annesi ve Clarissa gibi yüz­süz olacak ve en iyisini umacaktı. Portreyi geri alacak ve eğer yakalanırsa, annesinin Revnik tarafından imzalanmış makbuzunu tüm dünyaya gösterecek ve doğruluğunu inkâr edecek herkese meydan okuyacaktı.

Bu bir kumardı. Ama Servis'in bir adım öne çıkıp hak talebinde bulunmayacağından emindi. Nicholas ona Gizli teşkilatın, küçük bir çocuğun hemşiresinin önlüğünden bir şeker çaldığını kabul etmesinden daha fazla hiçbir şeydeki rolünü kabul etmeyeceğini?

Zaten Servis'in tabloya ne ihtiyacı olabilirdi ki - onu gördükten ve değerli köstebeklerini ortaya çıkardıktan sonra? Kendisi tabloyu elinde tutarken bunu yapmalarına izin verecekti ve bunu sadece kendi evinin sığınağında yapacaktı.

Ama Spinsters'ın ona yardım etmesine ihtiyacı vardı.

Eleanor ve Beatrice'i en sevdikleri acil buluşma yerlerinden biri olan ve kimsenin kurdelelerden daha önemli bir şey konuştuklarını tahmin edemeyeceği Ribbon Emporium'a çağırdı.

Hepsi kocaman bir kucaklaşmayı paylaştılar.

Eleanor, "Kasabaya döndüğünüz için çok mutluyuz," dedi.

"Drummond için de çok üzgünüm," diye mırıldandı Beatrice.

"Prensesin anlattıklarına inanmıyorum," dedi Eleanor.

"Ben de öyle." Beatrice'in gözleri spekülasyonla parlıyordu. "Drummond'un peşinde ve onu her şekilde elde edecek yapabilirim."

Poppy ikisinin de ellerini kavradı. "İronik olan şu ki, son birkaç haftadır onu mutlu etmekle görevlendirildim."

Beatrice çenesini içeri çekti. "Kim tarafından?"

Poppy dudağını ısırdı. "Bunu söyleyemem. Ama muhtemelen bir mesele" -kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı
-"Ulusal güvenlik," diye fısıldadı.

Eleanor gergin bir şekilde kıkırdadı. "Sanki hükümet için gizli bir görevde çalışıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Poppy gözlerini kocaman açtı ve hiçbir şey söylemedi.

Beatrice küçük bir gıcırta çıkardı. "Öylesin, değil mi?"

"Bunu söyleyemem."

Eleanor ona, "*Evet* ise pembe, *hayır* ise yeşil kurdele seç," diye ısrar etti.

Poppy pembe bir kurdele aldı.

"Buna inanamıyorum," diye bağırdı Beatrice.

"Bu inanılmaz!" Eleanor ellerini çırpı.

"Size bu son olayı anlatmak için can atıyordum... pembe kurdele," dedi Poppy sırtarak, "ama gerçekten bilmeniz gerekmiyordu. Bu Dük'ün uyması gereken bir tür kural, bilmesi gereken prensibi."

"*Drummond?*" Eleanor telaşla sarı bir kurdele aldı ve inceliyormuş gibi yaptı. "Bunun üzerinde seninle birlikte mi çalışıyor?"

"Ah, canım," dedi Poppy, tamamen telaşlanmış bir halde. "Gerçekten söyleyemem ama-"

Pembe bir kurdele tuttu.

"O da işin içinde!" Beatrice bağırdı.

Eleanor'un kaşları havalandı. "Tanrım, Poppy, neler oluyor?"

Kızardı. "Kızlar, size söyleyebileceğim tek şey - *daha* önce söylemek için can attığım ve söyleyemediğim gibi- şu anda neyin peşinde olduğumu bilmeniz gerektiği. Çünkü bu basit bir ulusal güvenlik meselesinden çok daha fazlası. Bu bir Spinsters sorunu haline geldi ve bunu birlikte çözmeliyiz."

Üçü de ciddi bakışlarla birbirlerine baktılar.

Eleanor, "Bize ne yapmamız gerektiğini söyle," dedi.

Beatrice'in gözlerinde asil bir bakış vardı. "Biz bu göreve hazırız."

Poppy de onlara tabloyu ve onunla ilgili planlarını anlattı. Ama o bir düktü ve zeki bir adamdı, diye hatırlattı kendine ve Hizmet'te her zaman başka uzmanlar için fırsatlar vardı.

Ayaklarının üzerine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Annemin bunu yaptırdığına dair sağlam bir kanıtım yok," dedi, "Nicholas'la elimize geçen makbuz dışında -ki Nicholas onun sahte olabileceğini söylüyor."

"Neden sahte olsun ki?" Eleanor sordu.

Poppy derin bir nefes aldı. "Çünkü annem..." Başka bir pembe kurdele uzattı. "Tahmin edebilir misin?"

Beatrice elini boğazına götürdü. "Annen hükümet için mi çalışıyordu? Bu biraz fazla olmaya başladı. ezici."

"Şok edici değil mi?" Poppy de aynı fikirdeydi. "Ama annemi tanıyorum ve kendi sezgilerime güveniyorum. O ve Revnik'in her ikisi de Resme bir mesaj koymak için işbirliği yaptı, ama eğer benim tanıdığım anneyse, bu fikri Revnik'ten babama hediye olarak portreyi yapmasını istedikten sonra aldı."

Eleanor, "Sana inanıyoruz," dedi.

"Ve onu geri almana yardım edeceğiz," dedi Beatrice.

Poppy çok memnun oldu. "İşte sana söylemek istediğim şeyin diğer kısmı. Senin için mükemmel görünen bir adam buldum.

Ben."

Eleanor'un ağız geniş bir sırtışa dönüştü. "Öyle mi?"

"Kimi?" Beatrice'in gözleri büyüdü.

Poppy kim olduğunu söylemeye çalıştı ama adı boğazına takıldı. Kızgındı. Ve incinmişti. Kendini bir yordakçı gibi hissediyordu.

"Ah, canım." Beatrice içini çekti. "Drummond Dükü, değil mi?"

Poppy başını salladı. "Natasha'yla evlendiğini biliyorsun. Evlenmemiş olsaydı bile onu istemezdim. Ona güvenilmez."

"O bir İmkânsız Bekâr," dedi Eleanor. "Bunu en başından beri biliyordun."

"Ona aşık olmayı hiç istemedim," dedi Poppy. "Aslında, Sergei evlenme teklif etti."

En yakın iki arkadaşı da telaş içindeydi.

"İstediğin buydu," dedi Beatrice.

"Bu senin hayalinin gerçekleşmesiydi." Eleanor kıkırdadı.

"Evet, eskiden öyleydi." Poppy hızlıca omuz silkti. "Ama sonra Eversly evlenme teklif etti." Durakladı. "Ve onu kabul edebilirim."

Beatrice onun kolunu sıktı. "Ama onu *sevmiyorsun*. A

"Gerçek bir kız kurusu sevmediği bir adamla asla evlenmez."

"Biliyorum." Poppy kendini tutamadı. Boğazında bir yumru hissetti. "Bunun sadece bir ulusal güvenlik sorunu değil, aynı zamanda bir Spinsters sorunu olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Eleanor yatıştırıcı bir sesle, "Evet, aslına bakarsanız," dedi. "Ve bunun üzerinden hiç geçmedik."

Beatrice, "İçimizden biri bir tabloyu çalarken -yani geri *alırken*- bile Spinster'ların *bir* arada kaldığını kastettiğini sanmıştım," diye açıkladı.

"Bunu kastetmiştim," dedi Poppy. "Ama aynı zamanda temel tüzüğümüzü sorguladığımdan korktuğumu da kastettim. Charlotte Teyze'ye endişelerimi bildirdim."

"Bu endişeler tam olarak nedir?" Eleanor sordu.

Beatrice onları bekleyen arabalarından çok da uzak olmayan bir parktaki banka götürdü ve hepsi oturdu.

Poppy eteklerini düzeltti. "Aşık oldum yanlış kişi. Yine de üyeliğimden vazgeçmem için gereken her şarta uyuyor. Benim durumum tüzüğümüzdeki temel bir kusuru ortaya koyuyor."

Beatrice ve Eleanor ona baktılar.

Beatrice dudağını ısırdı. "Yani diyorsun ki, tüzüğümüze göre Drummond senin mükemmel eşin ama değil."

"Kesinlikle," dedi Poppy. "Nasıl olabilir ki, o ... kalbimi çoktan kırdın mı?" Sesi biraz çatallaştı. "Bir adam

Eversly'nin bunu yapmayacağı gibi. O çok nazik. Ve düşünceli. *Onun* için kız kurusu olmaktan vazgeçmem çok daha iyi olur."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Eleanor. "Eğer *çok daha iyi durumda* kalbinizin asla risk altında olmadığı anlamına gelir."

Beatrice içini çekti. "İşin özü bu. Eversly'nin yanında güvende olursun. Ama Drummond'la, zarar görme ihtimalin var."

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

Eleanor sonunda, "Ev kadınları cesurdur," dedi. "Korkuya teslim olmamamız gerekir."

Beatrice Poppy'nin saçlarını düzeltti. "Eğer birini seviyorsak, kendimizi riske atmaya hazır olmalıyız."

Eleanor, "Bence tüzük hâlâ geçerli," diye ısrar etti. "Şartları karşılamayan biriyle evlenmemelisin. Drummond'un var ve onun için her şeyi riske atmaya hazır olmalısınız."

Poppy gözlerini kapattı. "Artık çok geç."

"Natasha'yla mihraba gitmedi mi daha?" Beatrice kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedi Poppy, "ama bebeğin babası oydu."

Babasının kütüphanesinde ve Nicholas'ın yelkenlisindeki yakınlaşmalarını düşünmeye ve sonra da tüm bunları ve daha fazlasını o entrikacı cadıyla yaptığını hayal etmeye dayanamıyordu!

Eleanor alay etti. "Ve sen Natasha'ya inanıyorsun?"

"Sevdiğin adam için mi?" Beatrice ona inanmaz gözlerle baktı.

"Hiç inkâr etmedi," dedi Poppy biraz utanarak. "Ama hiç itiraf da etmedi. Aslında her zamanki gibi davranmıyordu."

"Sırları olan bir adam, değil mi?" Eleanor kaşlarını salladı.

"Evet," diye fısıldadı Poppy.

Sırları olan bir adamdı. Ve birden onun *heyecanlandığını* söylediği o anı hatırladı. O zaman sarhoş görünmüyordu. Belki de ona bir şey söylemeye çalışıyordu ama söyleyemiyordu.

Heyecan onların özel kelimesiydi.

Hatta bunun onların parolası olduğu bile söylenebilir.

Göğsünde küçük bir umut alevi yükseldi. Uzandı ve her iki arkadaşının da elini tuttu. "Sizi sevmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Beatrice sırtıttı. "Biz de seni seviyoruz."

Eleanor, "Spinsters Club ile artık bir krizimiz yok," diye açıkladı. "Bu konuda kurnaz davranacaksın ama Drummond'dan hemen vazgeçmeyeceksin. Bu konuda

Tabii ki hâlâ uğraşmamız gereken bir portre meselesi var."

"Kaybedecek vaktimiz yok." Beatrice ayağa kalktı ve şemsiyesini açtı. "Hanımlar?"

Poppy Eleanor'u elinden tutup yukarı çekti.

Ve ellerini birbirlerinin ellerinin üzerine koyarak küçük bir küme oluşturdular.

"Cehennem buz tutacak," diye fısıldayarak tekrarladılar, "biz-"

"Tutkularımızdan vazgeçelim," dedi Beatrice.

"Ve ailelerimize boyun eğmek," diye mırıldandı

Poppy. "Sevmediğimiz adamlarla evlenmek

için," diye ekledi Eleanor.

Ellerini bıraktılar ve hep bir ağızdan şöyle dediler:
"Spinsters

Kulüp mü? Hiç duymadım." Sonra Beatrice şemsiyesini döndürdü, Eleanor şapkasını düzeltti ve Poppy mutlu bir sırıtışı gizlemek için esnedi.

Vedalaştı ve arabasına doğru yürüdü,
Arkadaşlarıyla konuştuğu için kendini çok daha iyi hissediyordu.

Ama kapıyı açıp da içeride onu bekleyen solgun yüzlü, yüksek gömlekli, tuhaf, yaşlı bir adam görünce sırıtışı kayboldu.

"Merhaba Leydi Poppy," dedi ince, acımasız bir sesle. "İçeri girin. Ben Bay Groop ve size Drummond Dükü hakkında söyleyecek çok önemli bir şeyim var."

BÖLÜM 43

Nicholas, Lieven'lerin balosunda havyar kaseleriyle dolu bir masanın yanında durmuş, Natasha da dirseğine asılmıştı. Sonunda tabloyu alma zamanı gelmişti.

Günlerce sefalet içinde yaşamaya katlanmıştı. Natasha'nın sevgilisi rolü. Ayrıca birkaç sinir bozucu spekülasyon günü geçirmişti.

Groop ve onun tuhaf davranışları. Kardeşini bu şekilde takip ederek neyin peşinde olduğunu casusluk şefine sormaya cesaret edemedi. Daha fazla bilgi toplamak için zamana ihtiyacı vardı ve bu konuda ince davranmalıydı.

Denediği yollardan biri, Groop'a Frank'in adını rastgele anmaktı. Sadece bir kez. Yaşlı adamın tanıştıklarını hiç kabul etmemesi ilginçti.

Ama neden? Groop'un saklayacak neyi vardı?

"Çok açım," diye fısıldadı Natasha, onu kızdırmaktan başka bir işe yaramayan çekici bir gülümsemeyle. "İki kişilik yemek yediğim için bana bir tabak hazırlar mısınız?"

Nicholas o anda bunu duymayı gerçekten istemiyordu. Ama katlanmaktan başka ne yapabilirdi ki? Dişlerini sıktı ve ona bir tabak havyar ve tost uzattı.

"İşte buradasın" -derin bir nefes aldı- "benim biricik sevgilim."

Natasha bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi, gözleri hararetle parlıyordu. "Demek," dedi nefes nefese, "seviyorsun

Ben."

En iyi hayran bakışını takındı. "Üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyorum. Ve bana doğuracağın tüm çocukları dört gözle bekliyorum. On tane istiyorum."

"On mu?" Natasha yüzünü buruşturdu.

"Oh, evet," dedi. "Size mutlu yavrularımızla birlikte nerede yaşayacağımızı göstereyim."

Ve Lumley'nin yeni arazisinin haritasını çıkardı. "Orkney Adaları, İskoçya'nın yukarısında. En kuzeydeki adada olacağız. Eve çoktan 'Natasha Kalesi' adını verdim. Aslında bir kale değil, daha çok mütevazı bir mesken, ama hayatta kalmak için sevgiden başka bir şeye ihtiyacımız yok, değil mi? canım?"

Natasha nefesini içine çekti. "Cesedimi çiğnemedem oraya taşınmam."

Nicholas kıkırdadı. "Elbette alacaksın." Haritayı katladı ve cebine geri koydu. "Biraz soğuk olsa da burası yeryüzündeki cennet."

Burnunu çekti ve odaya baktı.

Natasha sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakıyordu. "Peki ya Seaward Hall?"

"Onu sattım," dedi. "Seni daha da uzağa, tamamen bana ait olabileceğin bir yere götürmek istiyorum. Oh, sana koyunlardan bahsetmiş miydim? Corgiler her gün onları güdecek."

"Benim corgilerim hiçbir şeyi gütmez," dedi. "Çok narinler ve çobanlık hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

"Bu onların kanında var," dedi Nicholas. "Dışarıda olacaklar, oyalanacaklar. Bebek arabasında yürümeye vakit yok."

"Sana söylüyorum-" Sesinin tehlikeli bir tonu vardı.

Nicholas bir parmağını onun ağzının üzerine koydu. "Köpeklerinizden bahsederken tek kelimeyle muhteşem oluyorsunuz," diye fısıldadı. "Aslında sana bir şiir yazdım. Okuyayım mı?"

Natasha dişlerini sıkarak, "Kapa çeneni," dedi. "Senin dalkavuk tavırlarından öğreniyorum. Sen Drummond Dükü'sün. Benim gibi soğuk ve kibirlisiniz."

Başını iki yana salladı. "Bu bir gösterişt, canım. Hepsi sahte. Her şey yerle bir oldu" -kızın düz, koyu renk gözlerinin derinliklerine baktı ve ilk oyunculuk sinirini hissetti- "seninle tanıştığımda."

Prensesin dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu büyük bir şaka," dedi. "Kendini benden kurtarmaya çalışıyorsun. Ama bu asla olmayacak. Sen benimsin. *Sonsuza dek*."

Ve kaçıp gitti.

Patlama.

Şimdi ne yapacaktı? Geleceğe dair bir imgelem gördü; bu imgelemde boğazına kadar corgis'e gömülmüştü.

Üzerine kasvetli bir yorgunluk çöktü.

"Merhaba Duke."

Arkasını döndü.

Poppy.

Sanki gün ışığı ortaya çıkmış ve tüm gri bulutları dağıtmış gibiydi. Bu gece, onu av tanrıçası Artemis'e benzeten Grek tarzı elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı. Ayrıca onu hiç görmediği kadar güzel ve korkutucuydu.

Selam verdi. "İyi akşamlar, Leydi Poppy." Ses tonunun soğuk olduğunun farkındaydı, ama dünyada onu bu konuda iki kez düşünmeye iten tek kadının yanında başka nasıl davranabilirdi ki? Tehlikeli, soğuk bir bekar olarak kalmak mı?

"Nişanınız için sizi tebrik ederim," dedi. "Prenses ve köpekleriyle birlikte uzun yıllar mutlu olmanızı dilerim."

Nicholas sadece kaşlarını çattı. Onun kulaklarına uygun bir cevap düşünemiyordu.

Poppy çenesini kaldırıp onun yanından geçti ve Poppy onun tanıdık, sarhoş edici kokusunu içine çekti.

Şu anda onu düşünemezdi. Planına odaklanmak zorundaydı.

Görevinin başında.

Dans başladı ve Natasha onun yanına dönerek katılmaları için ısrar etti. Hiç bu kadar asık suratlı olmamıştı. Görev

bu olamazdı. Size ters ters bakan ve ayaklarınıza basan bir Rus prensesiyle dans etmek olamazdı. Olamaz mı?

Eğer öyleyse, neden omuzlarında bu kadar ağır bir yük vardı?

Neden her zaman olduğu gibi onu kucaklayamıyordu?

Bir noktada, Leydi Beatrice ile bir quadrille'de eşleştirildi.

Kadın ona gülümsedi. "Ne dediğimi hatırlıyor musun Drummond? Eğer Poppy'ye layıksan, sana yardım edeceğiz. Bunu yapabilmemizin en iyi yolu, senin Natasha'nın oyuncağı değil, sert biri olduğunu ona kanıtlaman. Bizi haklı çıkar."

Ve sonra götürüldü.

Natasha'nın

oyuncağı. Ha.

Natasha'nın oyuncağı olmadığını tüm dünyaya kanıtlayacaktı.

Bir sonraki an, dansa Leydi Eleanor da katıldı.

"Poppy aklını kullanan bir kadın," dedi. "O sadık, kararlı ve cesurdur. Senin de ona aynı olduğunu göstereceğine inanıyorum."

Ve sonra başka bir adamın kollarına doğru döndürüldü.

Nicholas mutlu değildi. Dürüstlüğünün sorgulanmasından hoşlanmıyordu. Ama Eleanor ve Beatrice'in haklı olduklarını kabul etmek zorundaydı. Bu gece, Nicholas'ın kaderini Natasha ya da Groop'un ellerine bırakmamalıydı.

Daha sonra hain nişanlısıyla dans etti.

Nicholas boğazını temizledi. "Beni tuzağa düşürmek için kardeşimi çok kötü kullandın."

Gözleri büyüdü. "Frank'in söylediği her şeye nasıl inanabiliyorsun?"

"Ve sen de Leydi Poppy için bir tehditsin. Onu o fıçıya koyduktan sonra ne yapacaktın? Öldürecek miydin?"

"Bu çok çirkin," diye mırıldandı.

"Fark etmez. Bu gece senin oyununu oynayacağım, ama daha fazla değil. Biz nişanlı değiliz ve asla da olmayacağız."

Daha fazla bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sonra adam onu kollarının arasından çekip aldı.

Ve eğer bununla bir ilgisi varsa, hayatından çıksın.

Poppy'nin şimdi balo salonunun diğer tarafında biriyle konuştuğunu gördü. Poppy'nin balo salonundan Bu gece ayin için resim yapacak. Yine de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Her zaman ona yardım etmek istemişti, hatta ona yalvarmıştı.

Onun bu kayıtsızlığının nedenini bulmalıdır.

Yaşlı bir dul kadınla konuşmasını keserek, "Leydi Poppy, bir şey söyleyebilir miyim?" dedi.

Yaşlı dul kadının çenesi düştü. "Ama birbirinizle *konuşmuyor* musunuz?"

"Haklısın," dedi Poppy, "ama risk almaktan söz etmekle yetinen bazı tanıdıklarımın aksine, ben gerçekten risk almaya inanırım" -ona meydan okuyan bir bakış fırlattı- "bu yüzden onunla konuşacağım."

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu onu sürükleyerek. "Ben risk alırım. Her zaman."

"Öyle mi?" dedi soğukkanlılıkla ve ona bakmadı. Adam sinirlendiğini hissetti. "Evet, öyle."

Omuz silkti. "Beni kandırabilirdin."

"Bu akşam büyük bir risk alıyorum," dedi, "ve sen artık umursamıyor musun?"

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü onu almama yardım etmek istedin."

Narin bir elini kalçasına koydu. "Benim ne düşündüğüm seni neden ilgilendirsin ki? Beni başından attın, bu yüzden artık senin nişanlın değilim. Benim hayatım seni ilgilendirmez. iş."

"Natasha konusunda kızgın olmakta haklısın. Ama tüm bunlar ben seninle tanışmadan önce oldu."

Zümrüt gözleri parladı. "Sana güvenmemi söylemiştin. Güvendim de. Sana kalbimle güvendim. Sana bir kız kurusu olduğumu söyledim. Saygıyı hak ettiğimi. Aşktan daha azına razı olmayacağımı söyledim. Ama aşk seni ilgilendirmiyor, değil mi Drummond? Beni kullandın, tıpkı Natasha'yı kullandığın gibi."

Ve çekip gitti.

"Bir dakika bekle," diye seslendi arkasından. "Ben seni atmadım. Seninle evleneceğimi söyledim. *Seninle evlenecek olan sendin.* Ne olursa olsun anlaşılmamızdan çıkacağını söylemiştin."

Ama onu görmezden

geldi. Haylaz.

O elbisenin içinde çok güzel görünüyordu. Ona kızgındı. ve aynı zamanda onun tarafından büyülenmişti. Onu istiyordu.

Kahretsin, onu sadece istemiyordu. Leydi Poppy Smith-Barnes'ı *seviyordu*; onun her bir sinir bozucu, çekici, lezzetli parçasını.

Bunu anlaması neden bu kadar uzun sürmüştü?

Onu tekrar yakaladı. Kadın kolunu geri çekip uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Bunun yerine ona tepeden tırnağa baktı, güzelliğini ve daha da önemlisi güçlü ruhunu içine çekti. "Natasha'yla evlenmeyeceğim. I

çocuğunun babası olması mümkün değil. Bu gece ne duyarsanız duyun, sakın inanmayın."

"Bu sizi ilgilendirir, beni değil," dedi sert bir sesle.

Küçük ateş. Onun iyi fikirlerini tekrar nasıl da arzuluyordu!

İşaret parmağını adamın göğsüne bastırdı. "Lord Eversly bana evlenme teklif etti." Sesi meydan okur gibiydi. "Ve ben de ona cevabımı ilk valsden önce vereceğim."

Her şey durmuş gibiydi.

"Onunla evlenme," dedi Nicholas hemen. "Kız kurusu olarak kal -tatlı, ateşli bir kız kurusu- ve sana layık bir adam bekle. Ne kadar sürerse sürsün."

O değildi. Henüz

değildi. Ama

olacaktı.

Buna layık olduğunu kanıtlayacaktı.

Beklemesi için ona güvenmekten ve onun için tek erkeğin kendisi olduğuna inanmaktan başka çaresi yoktu. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi, ama döndü ve tekrar uzaklaştı ve tüm Görevini değil, onu düşünüyordu.

Onu düşünmeliydi. Onu hemen şimdi düşünecekti. Aslında, hayatlarının geri kalanı boyunca onu düşünmeye - ve onunla yemek yemeye, onunla uyumaya ve onunla eğlenmeye- niyetliydi.

Çünkü birlikte olacaktı.

Mutlu bir evliliğim var.

Hizmet'e karşı görevi ve Pembe Leydi Operasyonu'na karşı yükümlülüğü önemliydi, evet. Her şeyin büyük düzeni içinde onların da yeri vardı. Ama yaşaması gereken hayatı yaşamak için daha yüksek bir görevi vardı. Ve kalbine karşı daha da büyük bir görevi vardı. Hâlâ tabloyu almaya gidiyordu ama şimdi Poppy için yapardı. MR'ı unut ve Groop'un emirlerinin canı cehenneme.

Haşhaşı Geri Getirme Operasyonu resmen başlamıştı.

BÖLÜM 44

"Nicholas!" Poppy arkasından seslendi. Zorlukla nefes alabiliyordu.

Bir an için arkasını döndü ve göz göze geldiler. "Bir

zamanlar bana söylediğin bir şeyi sana hatırlatmak

istiyorum."

Elleri titriyordu, bu yüzden elbisesinin demetlerini tuttu.

"Risk almanın eğlencenin bir parçası olduğunu, hayatı heyecanlı kılan şeyin bu olduğunu söylemiştin. Sürprizleri seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Ağzı yukarı kıvrıldı. "İnsanı tetikte tutuyorlar."

"Bunu sakın unutma," diye öğüt verdi ona.

"*Sen* de unutma." Ona sahte bir selam verdi ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Oh, yapmayacağım!" diye bağırdı ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ona son bir kez baktı. rehavet.

Çünkü büyük bir sürprizle karşılaşacaktı. Ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama çok büyüktü.

Çok büyük!

Ona her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu ama bu gece ilk kısmı anlatıp gerisini sonraya bırakmaya karar vermişti - tabii sonra diye bir şey varsa.

Özellikle de soyunmayı içeren bir sonraki.

Daha sonra olmasını umuyordu ama nasıl olabilirdi ki?

Eversly'nin teklifinden söz ettiğinde ona evlenme teklif etmemişti.

Ona sadece beklemesini

söylemişti. Neyi beklemesini?

Onun için mi?

Eğer öyleyse, neden ondan kendisini beklemesini istememişti?

Parmağının ucunu ısırды. Belki de satır aralarını okuması gerekiyordu. Ne de olsa o bir gizli ajandı ve o da çok iyi bir şifre çözücüydü.

Ya da aşırı aktif, hayalperest hayal gücü ona var olmayan her türlü güzel düşünceyi atfediyor *olabilir* miydi?

Artık peri masalı yok, demişti kendine. Ve işte yine onlara kendini kaptırıyordu.

Natasha yanına geldi ve onu küçümseyen bir bakışla süzdü. "Bana uzun zaman önce müstakbel kocanla burada olacağını söylemiştin. Ve onu herkesin önünde öpeceğini. şirket. Ama bana kesinlikle yalnız ve görünmez görünüyorsunuz."

"Sanmıyorum," dedi Poppy, "yoksa bana haddimi bildirmek için bu kadar endişelenmezdin."

Prensesin nefesi kesildi. "Senin sözde müstakbel kocan elimde. O *benim* ve kardeşim resmi duyuruyu yapmak üzere. Gitmek isteyebilirsin."

Küçük, yapmacık bir kahkaha attı.

Poppy başını iki yana sallayarak, "Sana bu zevki tattırmayı reddediyorum," diye cevap verdi. "Aslında, bu duyuru yapıldığında en önde ve merkezde olmayı planlıyorum."

Prenses arkasını döndüğünde Lord Eversly'nin gözlerinde umutlu bir ışıkla yaklaştığını gördü. "Leydi Poppy! Sizi görmek ne güzel."

Gülümsemek için kendini zorladı. "Merhaba, Eversly."

Dirseğinden tuttu ve mümkün olan en nazik, en kibar şekilde onu bir köşeye götürdü. "Cevabını *şimdi öğrenmeliyim*. İlk valsi yapmak üzereyiz ve tabii ki seninle dans etmek istiyorum. Ve sonra yakında nişanımızı ilan etmek için kendi balomuzu yapacağız."

Ona baktı, kalbi hızla çarpıyordu ve başını salladı. "Çok üzgünüm," dedi. "Cevabım hayır olmak zorunda. Sen harika bir adamsın ve umarım seni takdir edecek bir kadın bulursun. Ama üzgünüm, o kişi ben olamam."

Yüzündeki tatlı ifade, kalbini parçalayan bir hayal kırıklığına dönüştü.

"Hâlâ Drummond Dükü'nü seviyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Bunun imkansız olduğunu biliyorum."

"Her şey yolunda." Yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de gerçek aşka inanıyorum."

Onun elini tuttu ve sıktı. "Çok nazıksınız." Ve adam onu terk etti.

Gözleriyle onu takip etti ve birkaç genç sosyeteye yeni giren kızın, sanki çok çekici biriymiş gibi ona baktığını gördü. Sonra bir başhemşire durdu ve onunla konuştu, güzel bir bayana öne gelmesini işaret etti. Kız da aynen öyle yaptı ve ona tatlı bir reverans yaptı. Adam kolunu uzattı ve kız kolunu tuttu, yüzü ıslı ıslıldı. Ve bu kadar hızlı bir şekilde, Eversly sosyal girdabın içine geri çekildi.

Natasha haklıydı. Poppy yalnızdı, yanında Eleanor ve Beatrice bile yoktu. Balodan ayrılmışlardı ve Arka bahçelere açılan terasın altındaki çalıların arasına saklanmış, topa tekrar girmek için doğru anı bekliyordu.

Bunların hepsi tabloyu babam ve kendisi için geri çalma planının bir parçasıydı.

"Vakit geldi," dedi Sergei müzisyenlerin yakınındaki küçük bir sahneden. "İlk valsın zamanı geldi ve resmi duyuru." Gözleri odanın içinde dolaştı ve daha soğuk ve korkutucu görünen Nicholas'ın üzerine eğildi.

Onu hiç görmediği kadar. Natasha onun dirseğine yapışmış, karanlık, entrikacı gözleri zaferle parlıyordu. "Siz ikiniz öne çıkın."

Nicholas, giyotine gitmek üzereymiş gibi görünen Natasha'yla birlikte ilerledi. İkisi de sahneye çıktı.

Poppy kalabalığın önüne doğru ilerledi.

Nicholas ona bakmayı reddetti. Ama Natasha baktı ve ağzını memnun bir gülümsemeyle büzdü.

Poppy sakın kalmak için elinden geleni yaptı ve giderek daha sıkışan nefeslerini görmezden geldi.

"Yapabilirsin," dedi biri kulağına. İrkildi, arkasına baktı ve uzun yüzlü, boncuk gözlü bir uşağın iki matmazelin arasında kaybolduğunu gördü.

Bay Groop haklıydı. Yapabilirdi. Ve yapacaktı da.

Nicholas'a baktı, yüreği ağzına gelmişti.

Sergei kalabalığa gülümsedi. "Kız kardeşim Rus Prensesi Nataşa'nın nişanlandığını duyurmaktan büyük memnuniyet duyuyorum-"

"Dur!" Poppy onun sözünü kesti.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve Nicholas'ı işaret etti. "Bu adam Drummond Dükü değil. Herkesin öldüğünü düşündüğü kayıp amcasının

öldürüldü, hâlâ hayatta. *O* Drummond Dükü, Nicholas değil."

"Yalan söylüyor." Natasha hançer gibi ona baktı.

Sergei kaşlarını çattı. "Konu nedir, Leydi Poppy? Dük mü?" Nicholas alçak sesle, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Burada amcasının mühür yüzüğü var." Poppy onu havaya kaldırdı. "Bu Hatta baş harfleri bile var. Bana Tradd Staunton'ın kendisi tarafından verildi. Kimliğini bunca yıl saklamış. çünkü Servis için çalışıyor."

"*Servis mi?*" diye haykıran birkaç sosyetik genç kız ve Servis'in yıllar önce lağvedildiği konusunda ısrar eden yaşlı bir beyefendi dışında genel tepki "*O* da ne?" şeklindeydi.

"Bay Groop kod adını kullanıyor," diye devam etti Poppy, Nicholas'ın yüzünün kızardığını gördü. "Ama bizzat Prinny tarafından imzalanmış bir belge Groop'un iddiasını ve Drummond unvanı ve mülkleri. Korkarım Nicholas Staunton, Lord Maxwell olmaya geri döndün. Bir gün miras sana kalacak ama amcan Hizmet ile o kadar meşgul ki Drummond unvanı, mülkleri ve kasası onun en son önceliği."

Herkesin nefesi kesildi.

Nicholas, "Bana o yüzüğü göster," dedi ve ona deliymiş gibi baktı. "Peki o belge nerede?"

"İşte yüzüğün!" Yüzüğü havaya fırlattı. Kalabalığın içine düştüğünde toplu bir nefes alma sesi duyuldu. "Groop bir dakika önce buradaydı, cüppe giymişti ama onu asla keşfedemezsiniz. O bir kılık değiştirme ustasıdır. Hizmetçilerden biri belgeyi bir tepsiye koydu. Onu ve belgeyi bulurken iyi eğlenceler, yüzük."

İnsanlar konuşmaya başladı ve birçoğu yüzüğün nereye gitmiş olabileceğini, bu belgenin nerede olabileceğini ve Groop'un hala civarda bir yerlerde gizlenip gizlenmediğini görmek için sorgulama gözlüklerini kaldırdı.

"Senden nefret ediyorum, Nicholas Staunton!" diye bağırdı Natasha. "Ben düklerden daha azıyla evlenmem."

"Peki ya bebek ne olacak?" diye seslendi kalabalıktan biri.

Lord Howell'dı.

"Ne bebeği?" Natasha kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı.

"Yani... *yalan* mı söylediniz?" Lord Howell'ın yüzü mosmordu.

"Ben bir Rus prensesiyim," diye cevap verdi Nataşa ve görevlilerini çağırarak uzaklaştı.

Kötü davranışları için gösterebileceği en iyi mazeret bu muydu?
davranışı? Poppy ofladı ama Kontes Lieven dışında kimse fark etmedi.

"Portre olsun olmasın," dedi Poppy'nin kulağına, "o kız ülkemizi hiç de iyi temsil etmiyor. Sabah onu St. Petersburg'a geri göndereceğim. Annesi bu sefer onu kesin manastıra kapatacak. Hareketli bir melodi!" diye seslendi küçük yaylı orkestrasına ve Natasha'ya doğru yürüdü.

Bando itaatkâr bir şekilde Viyana valsine başladı. Aynı anda odanın arka tarafından, bahçeye açılan kapıların yanından garip bir korna sesi yükseldi.

Ve bir sürü gevezelik.

Bunu birkaç tiz çığlık izledi.

Poppy'nin ağzı açık kaldı. *Nicholas Staunton*, diye düşündü, *tabloyu geri almak için yarattığın dikkat dağıtıcı şey bu mu?*

Şoktaydı ama değildi. Adam arsızdı. İpekler, satenler

ormanının ortasında düz ayak yollarını buluyorlardı, muslinler ve gevrek pamuklular, paytak paytak yürüyen bir kaz sürüsüydü, ısıyor, korna çalıyor, ilgi istiyorlardı. Ama gürültüleri corgislerin havlamaları kadar kötü değildi.

Poppy, Boris'i gördüğünde nefesini tuttu. O ve diğer köpekler, içlerinden biri çok tanıdık gelen kazları hevesle gütmeye çalışıyorlardı.

"Sevgili köpeklerim!" Natasha'nın çığlık attığı duyulabiliyordu. "Kurtarın onları!"

Yüksek sesle bağışışlar ve birkaç çarpma sesi duyuldu. Muhtemelen değerli porselenler ve kristaller. Müzisyenler bir vals boyunca tökezlemeye devam etti. Kont Lieven yanlarında durmuş, umutsuzca düzen çağrısı yaparken yüzü terliyordu.

"Ben bir Rus prensiyim!" Poppy, Sergei'nin bağırdığını duydu. "Çekin şu lanet olası gander'ı benden!"

Sanki bir rüyadaymış gibi hissediyordu.

Ayrıca bildiğı bir şey vardı: Nicholas'ı seviyordu. Ama annesinin tablosunun nereye gideceğine *ondan* başka ne o ne de bir başkası karar verecekti.

Elleri terlemeye başladı. Gitmesi gerekiyordu. *şimdi* gitmeliydi. Ve Nicholas'tan önce tabloyu aldım. Sorun değildi. Nasıl olsa M.R.'a ihtiyacı olmayacaktı. Hayır, gerçekten.

Nicholas nedenini öğrendiğinde orada olmayı diledi.

Eleanor ve Beatrice'e hızlıca bir göz attığında işlerini yaptıklarından emin oldu. Koşuşturuyorlardı, cüppeler ve pudralı peruklar giymiş, üzerlerine yapıştırılmış belgelerle tepsilerini havada tutarken (gerçek olan evde güvendeydi), konuklar onları kovalıyordu. Groop uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu. Büyük bir kalabalık Beatrice'i kapıdan bahçeye kadar takip etti.

Eleanor balo salonunun etrafında büyük daireler çizdi ya da çizmeye çalıştı. Kazlar ve corgisler onun ve herkesin yoluna çıktı.

Charlotte Teyze elini göğsüne götürerek Poppy'ye yetiştirdi. "Neler oluyor, canım?"

"Tabloyu almam gerekiyor," dedi sakince ve merdivenlere doğru ilerledi.

"*Hayır,*" diye nefes nefese kaldı Charlotte Teyze.

"Sorun değil teyze. Bu *benim* resmim ve ben-" "Hayır, canım. O değil. Büyük bir kaz Prens'i takip ediyor. Sergei sanki ona aşık olmuş gibi. Oldukça büyüleyici bir manzara."

Ve onu terk etti.

Nicholas tam bir yaramazdı. Ama Poppy'nin ne onunla ne de Leydi Caldwell'in kazının varlığıyla eğlenmeye tahammülü vardı, henüz değil. Neredeyse merdivenlere varmak üzereydi, merdivenlerin tepesinde bir koridor, bir oyuk ve tablo vardı. Eğer Bu insan, kaz ve köpek kalabalığını atlatabilirse, evine dönebilirdi.

Göz ucuyla Nicholas'ın ellerinde tepsilerle hizmetçileri görmezden gelip merdivenlere doğru yöneldiğini gördü.

Onu yenmeli.

Yürümeye devam etti, daha hızlı.

Ya şimdi ya hiç, dedi kendi kendine en alt merdivene ulaştığında ve hızla yukarı çıktı. Sessizce, hızla aşağı indi.

koridorda. Uşaklar yerlerini terk etmiş ve balo salonunda düzeni sağlamaya çalışıyorlardı.

Tıpkı Kont Lieven'in çay içerken söylediği gibi, tablo bir pencerenin altındaki oyuğa yerleştirilmişti. Bir şövale üzerinde duruyordu ve kırmızı ipek bir kumaşla örtülmüştü.

Hizmetçilerin merdivenlerinden inip arka kapıdan çıkması gerekecekti.

Çerçeveyi eline aldığında Poppy hiç bu kadar gergin ya da heyecanlı olmamıştı. Tanrım, çok ağırdı! Düşündüğünden daha ağırdı. Ve lanet olası örtü kayıyor ve ayaklarının altına takılıyordu.

"Dur orada," dedi arkasından alçak ve tehditkâr bir ses.

Ama bu onu korkutmadı. Nasıl korkutabilirdi ki? O sadece Nicholas'tı.

Ona hızlı bir bakış fırlattı. "Hayır," diye ısrar etti. "Vaktim yok, sen en iyisi git ve o belgeyi ara. Groop'un amcan olması umurunda değil mi?"

Ama yapmadı, sınırlayıcı. En azından şu anda.

Onun yerine tabloyu kadının kollarından kaptı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Elinden çekip almaya çalıştı ama adam onun için çok güçlüydü. Ve sonra büyük dikdörtgeni başının üzerinde tuttu.

"Onu çalışıyorum," diye fısıldadı yüksek sesle ve almak için sıçradı

0.

Daha yüksekte tuttu. "Bunu alamazsın."

"Kesinlikle alabilirim. O *benim*."

"Onu alıyorum," dedi ve merdivenlere doğru ilerledi.
"Senin için, seni sürtük, Hizmet için değil, bu yüzden lütfen
yolumdan ekil."

"Oh, hayır, değilsin." Bir kez daha güçlü bir sıçrayış yaptı
ve yine de tablonun kenarından kısa düştü. "Bekle. Ne
yaptın sen?
ne diyorsun?"

"Servis'ten ayrıldım. Bunu *senin* için

alıyorum." "yle mi? *yle* mi?"

"Evet. Ve şu anda umurumda bile değil.
Groop benim amcam, gerçi beni bu şekilde atlatmaya
alışman çok zekiceydi. Benim için önemli olan tek şey
sensin.
"Seni arsız kız kurusu."

"Gerçekten mi?" Sanki tüm dünyası aydınlanmış gibi
hissetti.

İkisi de merdivenlerde bir hareket duydular ve
bakışlarını kilitlediler.

"Acele et," dedi. "Perdelere doğru."

abucak tabloyu şövalenin üzerine geri koydu. Poppy
Portrenin zerindeki kırmızı ipek örtüyü düzelitti ve perdelere
doğru koştular.

Nicholas'ın bedenine yaslandı ve gözlerini kapattı, korktuğu için değil, yeniden onun yanında olmaktan, erkek kokusunu içine çekmekten, ona yakın olmaktan çok memnun olduğu için
Onun güçlü göğsüne yaslanarak.

"Sence ne yapmalıyız?" diye mızızlandı bir uşak merdivenlerden çıkarken.

"Bilmiyorum," dedi bir diğeri. "Ortalık toz duman. Eğer şimdi ortaya çıkarırsak, düşürebiliriz."

"Yoksa lanet olası bir kaz onu ısıtır."

Poppy başını kaldırıp Nicholas'ın gözlerinin içine baktı. Neşe doluydular. Eliyle bir kıkırdamayı bastırdı.

Ama aynı anda, hayranlık duymaya başladığı gizemli gri gözleri yumuşadı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

İki uşak ileri geri gidip gelerek, portreyi balo salonuna şimdi götürmekle, ortalık sakinleştikten sonra götürmenin yararlarını tartıştılar.

Poppy bakışlarıyla Nicholas'a umut aşılamaaya çalıştı. Uşakların gideceğini umuyordu. Nicholas'la birlikte tabloyu alıp gidebileceklerini umuyordu.

Umuyordu ki...

Mutlu bir sonları olabilir.

Bunu istemek çok mu fazla?

Eğildi ve onu öptü. Hızlı bir öpücüktü ama çok şey anlatıyordu. Onu tanıyordu. Onu herkesten daha iyi tanıyordu ve o da onu öptüğünde, onu herkesten daha iyi tanıdığını söylüyordu.

Ve birlikte olmaları gerekiyordu. Sonsuza kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye sessizce mırıldandı.

Nicholas onu kendine yakın tuttu ve başının üstüne uzun bir öpücük kondurdu. Onun kalbinin atışıyla rahatladı.

* * *

Uşakları şimdilik tabloyu bırakıp balo salonundaki kargaşaya dönmeye karar verdiler.

Tanrıya şükür, diye düşündü Nicholas.

Ayak sesleri kaybolunca Poppy'nin dirseğini sıktı.
"Çabuk olalım," diye fısıldadı.

"Doğru," dedi Poppy.

Tabloyu birlikte çalacaklardı. İkisi de bunu yüksek sesle söylemedi, ama perdelerin arkasındaki o an açıkça mühürlendi
İnkâr ettiği bağı.

Nicholas, aşkın o anda gerçekleşmesi için pek de uygun bir şey olmadığını fark etti. Ama oradaydı, büyük, sıcak,

ve yeni - ama varlığının bir gerçeği, nefes almak kadar doğal bir parçası.

Şu anda aşk hakkında düşünebileceğinden değil. Ya da Groop'la ilgili şok edici haberler. Ya da kendi beklenmedik unvanı Lord Maxwell'e indirildi (ki bu onu zerre kadar rahatsız etmedi).

Çalınacak bir tablo vardı.

İyleşti, diye düzeltti.

Poppy hizmetçilerin merdivenlerine koştu. "Buraya," diye seslendi usulca.

İnmeye başladılar ve sadece beş adım atmışlardı ki aşağıdan iki ses duydular - histeri krizi geçiren hizmetçiler, birileri tarafından süpürge getirmeleri için bağırlıyordu ve yukarı çıkıyorlardı.

Amaçlarının doğruluğu Nicholas'a ekstra bir azim verdi. "Onu ön kapıdan çıkaracağız."

Poppy'nin gözleri büyüdü. "Başka seçeneğimiz yok, değil mi?" "Kim fark eder ki?"

Örtülü portreyi yan çevirdi ve üst ön köşeyi tuttu. Poppy alt arka köşeyi aldı.

Ve onunla ön merdivenlerden aşağı indiler.

Kimse umursamıyor gibiydi. Ya da fark etmedi. Kazlar ve köpekler çok fazla kargaşaya neden oluyordu. Sergei ve Natasha'nın yüzleri kızarmış ve üzgündü. Eleanor ve Beatrice ortalıkta görünmüyordu ama büyük bir kalabalık hâlâ yüzüğü arıyor, başlarını eğmiş balo salonunun zeminini tarıyordu.

Orkestra bir vals daha çaldı. Eversly ve Poppy'nin onu daha önce birlikte gördüğü tatlı kız dans etti.

Nicholas ve Poppy'nin çıkışını görmek için balo salonunun ön kapısında kimse durmadı. Kapı açıldı ve yaşlı bir adam Çift, kazların korna sesleri arasında yüksek sesle konuşarak ayrılıyorlardı. Nicholas önce onların gitmesine izin verdi ve o ve Nicholas tablonun üzerinde bir sarsıntı hissettiğinde Poppy hemen arkalarındaydı.

"Tanrım," dedi Poppy arkasından. "Elbisemi bırak, Boris!"

Ve sonra Boris Nicholas'ı gördü. Havlayarak ve sıçrayarak ona yaklaştı, bacağına sarıldı ve bırakmayı reddetti.

Nicholas ön kapıdan üç adım ötede, "Bu köpek şeytan," dedi.

"O sana aşık." Poppy kıkırdamadan edemedi. "Tıpkı Sergei'ye olduğu gibi."

Nicholas kuru bir sesle, "Çok

komik," dedi. Tam bir sessizliğe

gömüldü.

Arkasına baktı. Poppy'nin solgun, ince boynu da döndü.

Balo salonundaki herkes onlara bakıyordu.

"Resmimizle nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Kontes Lieven sessizliğin içinde.

"Şey, eve götürüyordum," dedi Poppy.

Kalabalıkta bir kıpırdanma oldu. Ama sonra aralarında Lord Derby ve Lord Wyatt'ın da bulunduğu bir grup beyefendi ön kapıdan içeri girdi.

Poppy'nin ifadesindeki gerginlik bir parça azaldı. Belli ki babasını gördüğü için rahatlamıştı.

Lord Derby büyük bir endişeyle etrafına bakındı. "Gereksiz bir toplantıdan boncuk gözlü, uzun yüzlü bir adam tarafından çağrıldık. burada küçük bir isyan çıktığını söyledi. Nasıl yardımcı olabiliriz, Kont? Kontes?"

Kont ona ters ters baktı ve sonra parmağıyla Poppy'yi işaret etti. "Kendi kızın burnumuzun dibinden çok değerli bir Rus tablosunu çalıyor. Bizi *aptal* mı sanıyor?"

Lord Derby bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Leydi Poppy sizin aptal olduğunuzu düşünmüyor," diye araya girdi Nicholas. "Resim aslında ona ait Kont, Kontes. Kaynağı doğrulanabilir.

izin almadan geri alabileceğimizi ve onu gerçek sahiplerine, Lord Derby'nin ailesine iade edebileceğimizi anlayın."

Kontun kaşları çatıldı. "Uygunsuz bir şekilde işlenmiş kaynak mı? Bu büyük Rus eserinin şaheser Revnik'in yeğenine ait değil ve bu gece burada, bu baloda Rus kültürünün büyük bir parçası olarak kutlamak bize ait değil mi?"

Nicholas kibarca gülümsedi. "Evet, Kont, Kontes. Bunu tüm saygımla söylüyorum."

"Ama yanıliyorsun Drummond." Sergei bir adım öne çıktı. "Bu portreyi amcam Revnik yaptı ve biz de onu yatağının altında. O bizim. Kız kardeşim ve bana amcamızın mirası kaldı."

Lord Derby sesini bulmuştu ve şimdi büyük bir endişeyle kızına bakıyordu. "Burada herhangi bir hata yapmak istemeyiz, Poppy. Bu iki ülke arasındaki ilişkileri etkileyebilir. Şimdiye kadar, bu konuda hiçbir fikrim yoktu. resim vardı."

Kontun yüzü kıpkırmızı oldu. "Lord Derby tabloda haberi bile olmadığını mı söylüyor? Neler oluyor burada?"

Kontes elini kaldırdı. "Tablonun size ait olduğunu kanıtlamalısınız, Leydi Poppy."

"Aynı fikirdeyim," dedi Lord Derby.

Parlamenter meslektaşlarından biri, "Herkes kabul etti, evet deyin," diye seslendi.

Balo salonundaki çok sayıda kişi ellerini kaldırdı.

Poppy'nin yanakları pembeleşti. "Kanıtım var baba. İşte makbuz." Korsesinden bir kâğıt daha çıkardı. "Annemin bu resmi Revnik'e yaptırdığını ve parasını ödediğini kanıtlıyor."

Babasına uzattı. O ve meslektaşları ona baktılar.

Lord Wyatt boğazını temizledi. "Bu sahte," dedi. sakince şirkete seslendi. "Daha fazlasını söylemeye yetkim yok ama bu portre İngiltere'ye aittir ve Majestelerinin hükümeti adına bu portreye el koyuyorum."

BÖLÜM 45

"Onu alamazsın!" Sergei ağladı.

"Katılıyorum. Bu çok çirkin!" Kont Lieven kollarını kavuşturdu ve çenesini uzattı.

Kalabalık çılgınca konuşmaya başladı.

Lütfen, diye yalvardı Poppy evrene, *lütfen annemin tablosunu ailemize geri getirin. O bize ait.*

Kontes elini kaldırdı. "Her şeyi durdurun," dedi. "Önce şirkete tabloyu gösterelim. Baloyu bu yüzden düzenledik."

Nicholas portreyi açtı ve balo salonundaki kalabalıktan toplu bir hayranlık sesi yükseldi.

Poppy mecbur kalırsa bütün gün resme bakabilirdi. O kadar harikaydı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi kontes. "Revnik bir ustaydı."

"Gerçekten de öyleydi," dedi Poppy, balo salonundan gelen onay mırıltılarını yankılayarak. Bu portreyi babasının kütüphanesindeki şöminenin üzerine koymayı çok istiyordu, böylece konuşmalarından birini yazarken başını her kaldırdığında onu görebilecekti.

Nicholas ve Lord Derby gözlerini dikmiş tuvale bakıyorlardı.

"O benim karım," dedi Lord Derby.

"Öyle, baba." Poppy'nin gözleri yaşarmıştı. "Ve bu da sensin, ona bakan. Özel kol düğmelerini görüyor musun?"

Daha yakından baktı. "Biliyorum."

Nicholas Poppy'nin gözleriyle karşılaştı. Onunkiler sevinçli ve kararlı bir ifadeyle doluydu.

Köstebeğin kimliğini ortaya çıkarmış olabilir miydi? Öyle umuyordu ama görebildiği kadarıyla bu sadece bir resim ... olağanüstü bir gecede ailesinin.

Babam boğazını temizledi ve topluluğa hitap etti. "Karım bu tabloyu biz St. Petersburg'da yaşarken yaptırmış olmalı. Kışlık Saray'da muhteşem bir baloya gitmiştik."

Poppy elini onun koluna koydu. "Annem o geceyi seninle birlikte hatırlamak istedi."

Lord Wyatt bir adım öne çıktı. "Yine de, portre şu anda Naip Prens'in hükümetinin gözetiminde ve ben onu alacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," diye araya girdi Nicholas, sesi sert ve ifadesi korkutucuydu. "Sen kim oluyorsun da Leydi Poppy'nin makbuzunun sahte olduğunu söylüyorsun?"

Lord Wyatt'ın ağzı açık kaldı. Verecek cevabı yoktu.

Nicholas makbuzu kaldırdı. "Tamamen uygun. Revnik'in bu imzasını başka bir gerçek imzayla karşılaştırabileceğimizden ve açık bir eşleşme olacağından hiç şüphem yok. Şimdi yolumuzdan çekilin. Tablo özel bir şahsa ait. İngiltere'nin buraya erişim için Lord Derby ve kızı Poppy ile pazarlık yapması gerekecek."

"Sen delisin!" Sergei, Nicholas'ın önünde durdu. "Tablonun bana ve kız kardeşime ait olduğunu hatırlatabilir miyim? Ve şu anda onu alıp gitmemiz gerektiğine kararlıyım."

"Hayır, Sergei," diye bağırdı Poppy. "Sezgilerim çok iyidir, tıpkı anneminki gibi. Ve bu resmi onun yaptırdığına eminim."

"Sevgili Leydi Poppy," dedi Kont Lieven nazikçe, "hem siz hem de İngiliz hükümeti hâlâ tablonun ikinize de ait olduğuna dair gerçek bir kanıt sunmadınız. Hükümet makbuzunuzun sahte olduğunu söylüyor. Siz inkar ediyorsunuz. Kime inanmamız gerekiyor? En azından bu tablonun kaynağı konusunda bir araştırma yapılması gerekecek."

Lord Derby elini Poppy'nin omzuna koydu. "Canım, o haklı. Tartışmalı olan makbuzunuz dışında elimizde hiçbir kanıt yok. Tablonun Poppy'nin mülkiyetinde kalmasını öneriyorum. Lieven'ler, mesele adil bir şekilde çözülene kadar onu koruyacaklar."

Poppy tablodan ayrılmaya dayanamadı.

Ama ellerinden kayıp gidiyordu. Bunu biliyordu! Lord Wyatt'ın gözlerinde neredeyse fanatik bir bakış vardı. Onu almaya kararlıydı. Sergei de öyle. Ellerini sanki ilk fırsatta onu kapıp kaçacaktı.

Nicholas'a baktı.

Gözleri sıcak, sevgi dolu ve... ve-

Portreye baktı. Onu istiyordu, evet. Babası ve kendisi için.

Ama...

Buna ihtiyacı yoktu. Hayatında hâlâ sahip olduğu insanlara tutunması gerekiyordu. Onları sevmeli ve onların da kendisini sevmesine izin vermeliydi. Kendini hayatın içine bırakmalıydı.

Nicholas ile.

Onu *alamayacağız*, değil *mi*? dedi gözleriyle.

Elini tuttu ve sıktı. *Umudunu kaybetme*, dedi bakışları ona.

Ama sonra Charlotte Teyze kalabalığın kenarında belirdi. "Sanırım portrenin kime ait olduğunu kanıtlayabilirim," dedi, sesi odanın içinde çınlıyordu.

Charlotte teyze mi?

Herkes sevgili şaperonuna döndü.

Kontes, "*Bunu söyleme* hakkını size kim veriyor?" diye sordu.

Poppy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Teyzesi, başındaki beyaz peruğu hafifçe yamulmuş halde odaya bakarken çok ciddi, çok korkmuş ama bir o kadar da kararlı görünüyordu.

"Bir kız kurusu," diye başladı Charlotte Teyze en kendinden emin sesiyle, "eğer yapabiliyorsa özel hayatının ayrıntılarını *asla* açıklamaz. yardımcı olur. Gördüğünüz gibi" -bilerek gülümsedi- "genellikle diğer insanlarınkinden çok daha ilginçtir, bu da bir miktar kıskançlığa yol açabilir. Ama bu gece -şanslısın ki- bu kuralın bir istisnası olmalı."

Charlotte Teyze'nin yanına gidip elini tutan Lord Derby, "Devam et o zaman, kardeşim," dedi.

Charlotte Teyze derin bir nefes aldı. "Geçtiğimiz haftalarda -sanatıyla ilgili onca şamatanın arasında- Revnik'in varlığını unutmaya çalışsam da, onun en büyük aşklarımdan biri olduğunu itiraf etmeliyim." Başını kaldırıp küçük kardeşine baktı. "Onunla St. Petersburg'da tanıştım Archie, seninle bir ay kalmaya geldiğimde. Aslında, resmi yaptırdığı gün Marianna'yla birlikteyken tanışmıştım onunla. Marianna ona *sizin* için boyanmasını istedi. Revnik'in atölyesinde ona birçok kez eşlik ettim ve ilişkimiz bu şekilde gelişti. Ama aşk ilişkilerinin alışkanlık haline getirdiği gibi aniden bitti."

Poppy babasının yanına gitti ve elini sıkıca tuttu.

Charlotte Teyze ikisine de hüzünlü bir gülümseme verdi. "O gece Kışlık Saray'daki baloda sizi birlikte görmüş. Bana Marianna'nın size baktığı ve gözlerinden aşkın parladığı o anı yakalamak istediğini söyledi. Tam olarak bunları söyledi."

Babam sessizdi, güçlü duyguların ağırlığı altında eziliyordu. Poppy onun elini daha sıkı sıkı.

Charlotte Teyze canlandı. "Londra'ya geri döndüm. Hayatım oradaydı ve Revnik'i geride bırakmaya kararlıyım. Marianna bana yazdı ve onun portresini yapmayı neredeyse bitirdiğini söyledi - *senin* için Archie, demişti bana bir keresinde Ama ben hiç görmedim. Hiç bitirmediğini ve bizim için kayıp olduğunu düşündüm."

Poppy'nin kalbi daha fazla umutla doldu. "Mektupları sende mi teyze?"

Charlotte Teyze başını salladı, gözleri yaşlıydı. "Kesinlikle istiyorum canım. Ve Derby'nin bu topraklar üzerindeki hak iddiasını kanıtlamaya yardımcı olacaksa, onları kimin görmesi gerekiyorsa onunla paylaşacağım. resim."

Kalabalık tekrar yüksek sesle tablonun kime ait olduğu hakkında konuşmaya başladı.

Charlotte Teyze elini kaldırdı.

"Konuşabilirsiniz," dedi Lord Derby'nin Parlamentodaki arkadaşlarından biri ve başıyla ona doğru işaret etti.

Kontes Lieven, "*Ben* insanlara ne zaman konuşabileceklerini söylerim," dedi.

"Sadece peruğumu düzeltiyordum," dedi Charlotte Teyze. "*Kimse* bana ne zaman konuşabileceğimi söyleyemez."

Ve hem Lord Derby'nin Parlamento kalabalığına hem de kontese ters ters baktı.

Poppy onunla çok gurur duyuyordu.

"Marianna'dan gelen mektupların yeterli olduğuna inanıyorum," dedi Teyze.

Charlotte sanki birkaç saniye önce Çok Önemli İnsanları öldürmemiş gibi umursamaz bir tavırla devam etti: "Ama bir olasılık daha var." Durakladı. "Revnik'le sevgiliyken bana başka kimseye söylemediğini iddia ettiği bir şey anlattı: Bazen resimlerinin bir yerine, genellikle de aynaya bir mesaj bırakmış."

Herkesin nefesi kesildi. Portrenin arka planında küçük bir ayna vardı.

Poppy Nicholas'a baktı. Onun içgüdüğü de kendisinininkiyle aynı şeyi mi söylüyordu?

Boyalı aynanın önemli bir mesaj içerdiğinden emindi.

BÖLÜM 46

Nicholas'ın ilgisini çekmişti. Lord Wyatt'ın onların köstebeği olduğunu zaten biliyordu. Resmin arka planındaki küçük figür, bir Rus elçisiyle belge alışverişi yapan kişi, tam da onun suretiydi.

Wyatt'ın hükümet adına tabloyu almak için çırpınmasına şaşmamalı.

Daha sonra Nicholas, Lord Wyatt'ın Cornwall ve Devon'daki büyük yeni mülklerinin parayla satın alınıp alınmadığını merak edecekti sırları satarak elde etmişti. Ayrıca Lord Derby'nin rahatsız edici haberi öğrendiğinde ona destek olmak için orada olacaktı. Hayran olduğu ve saygı duyduğu biri İngiltere'ye karşı çalışıyordu.

Ama Nicholas şu anda sadece Poppy'yi ve annesinin portresini düşünebiliyordu. Leydi Charlotte'a tüm dikkatini verdi.

"Revnik bana aynada gölge ve yansıma gibi görünen şeylerin tersten yazılmış kelimeler olduğunu söyledi," diye açıkladı. "Ama ne yazdığını görmek için görüntüye bir ayna tutmak gerekir."

Poppy'nin çilek rengi dudakları aralanmıştı. Nicholas onun gözlerindeki soruları görebiliyordu. Revnik, Poppy'ye bir Mesaj mı? Ve kime gönderilecekti?

Nicholas ayrıca Lord Derby'nin yüzünde, Revnik'in başyapıtı aracılığıyla uzun zaman önce kaybettiği karısıyla

herhangi bir şekilde bağlantı kurmak için bir şans daha elde etmeye yönelik umutsuz bir arzu da görebiliyordu.

Kontes uşāā, "Çabuk ol," diye seslendi. "Bize bir aynalı cam getir."

Bir dakika sonra kontesin elinde bir tane vardı. Tabloya dikkatle yaklaştı ve aynayı küçük, boyalı aynaya tuttu.

"Kontes yavaşça ve dikkatle okudu: "Kocasını onurlandıran sadık bir anne ve eş olan Marianna'ya bir hediye. Archibald'a sonsuz bağlılığı ve sevgisiyle... Revnik'ten."

Tanrı'ya şükür.

Poppy babasına baktı. İkisinin de gözlerinde yaşlar vardı. "Bu kesinlikle bizim resmimiz, değil mi?" Derby ona şöyle dedi.

Poppy başını salladı ve bu sefer Kaptan Arrow bir mendille yanına geldi ve onun için gözlerini sildi.

Nereden gelmişti?

Poppy kendi gözyaşlarını silemiyordu çünkü babasının elinin yanı sıra yine tabloya tutunmuştu ve Nicholas da onun arkasındaydı, hâlâ omzunu sıkıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Arrow'a.

"Benim için zevkti." Adam gülümsedi ve Nicholas odadaki kadınların yarısının yüksek sesle iç geçirdiğine yemin etti.

"Sizi daha sık göreceğime *inanıyorum*, Leydi Poppy," dedi Arrow ona ve Nicholas'a büyük bir kararlılıkla.

"Oh, yapacaksın," dedi Lord Harry, aniden yakınında beliren.
Nicholas'a anlamlı bir bakış attı.

Harry onunla gurur duyuyordu, Nicholas bunu anlayabiliyordu.

"Ben de sizi tanımak için sabırsızlanıyorum Leydi Poppy," dedi Lumley, her zamanki neşesiyle. "Aslına bakarsanız, birkaç dakika önce tam da bunu yapmak için geldik. Sen ve Nicholas tabloyla birlikte merdivenlerden iniyordunuz ve ben de Harry'ye, 'İşte bu o,' dedim. Drummond kadar tehlikeli ama çok daha güzel' dedim. "

"Teşekkürler." Nicholas arkadaşını hırpalamaya hazırды. Elbette hepsi eğlence içindi.

Poppy kızardı ve Lumley'ye Nicholas'ın kalbinin daha hızlı atmasına neden olan hoş bir gülümseme hediye etti.

Lord Derby boğazını temizledi ve bakışlarını ona dikti. "Bunu hallettiğimize sevindim Drummond, ama tam olarak neden kızıma Lieven'lerin evinin ön kapısından çıkarken eşlik ediyorsun?"

Nicholas dik durdu. "Çünkü onu seviyorum, efendim." Herkesin nefesi kesildi.

Lord Derby ona sanki bir deliymiş gibi baktı. "Onunla girdiğiniz nişanı bozduktan sonra buna inanmam mı gerekiyor?"

"Benimle evlenmesine izin vermedim, baba," diye ağızından kaçırdı Poppy. "Onu reddettim. Ona ne yaparsa yapsın bir çıkış yolu bulacağımı söyledim. Hatta beni evime götürmekle tehdit ettiğinde bile. Gretna."

Daha fazla soluk sesi duyuldu.

Poppy Nicholas'a yaklaştı, Nicholas da resmi bırakıp onu sıkıca kavradı.

Kız tamamen cesur ve dürüst davranıyordu. Hangisi? Düşündüm de, muhtemelen bu yüzden başı hep belaya giriyor gibiydi. Ama Nicholas onu başka türlü istemezdi.

"Neden, Poppy," diye sordu babası ona, "üç uzun yıl boyunca evlenmekten kaçtın?"

Derin bir nefes aldı ve Nicholas'a baktı. "Çünkü doğru adamla hiç tanışmadım baba. Kız kurusu olmaktan memnundum, mutluydum. Sadece ve sadece aşk için evlenmek istedim. Ya da hiç evlenmemek."

Nicholas onun Beatrice, Eleanor ve Leydi Charlotte'a bakışını izledi. Hepsi gizli bir gülümsemeyi paylaşıyor gibiydi.

Kalabalık neredeyse hiç ses çıkarmadan yer değiştirdi. İki kadın yere oturmuş, sanki bu muhteşem bir Yunan oyunuymuş ve seyirciler de onlarmış gibi ağızlarına üzüm atıyorlardı.

Nicholas gerçek aşkına sıkıca sarıldı. "Poppy'ye benimle evlenmesini teklif etmek istiyorum, Lord Derby. İzninizle."

Lord Derby düşünceli bir ifadeyle ona baktı.

"*Lütfen* baba. Onu seviyorum."

Nicholas, Lord Derby'nin sıkıntılı olduğunu hissedebiliyordu.
Bir süre sonra

Kont önce kızıyla, sonra da Nicholas'la uzun ve sessiz bir an geçirdikten sonra ağzı yukarı doğru kıvrıldı.

"İznimi aldın, genç adam," dedi. Nicholas sırttı.

"Teşekkür ederim, efendim."

Poppy kollarını babasının boynuna doladı ve onu öptü.
"Sana da anneme de teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yemin ederim sanki resimden çıkıp gelmiş ve şu anda yanımda duruyor gibi hissediyorum."

Sonra Nicholas'a gitti.

Gözleri kilitlendi ve tam olarak olması gereken yerde olduğunu anladı. Kız onu daha önce hiç görmediği kadar güzeldi, çünkü yüz ifadesi daha önce hiç görmediği kadar şefkatli, sert ve sevgi doluydu.

Her iki elini de sıkıca tuttu.

"Poppy?" Babasının sesi inceydi. "Drummond'la evlenmenin istediğin şey olduğuna emin misin?"

"Her şeyden çok," dedi, sesi odanın içinde güçlü ve doğru bir şekilde yankılanıyordu.

Nicholas, Lord Derby'ye, "Hayat kızınızla birlikte büyük bir macera olacak, efendim," dedi.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum evlat." Lord Derby kıkırdadı, sonra çocuğuna baktı. "Doğru adamı seçtiğine inanıyorum canım ve aslında" - Parlamento'daki arkadaşlarına baktı - "benim için emekli olma zamanı geldi. Tanımam gereken torunlarım olacak."

"Peki ya Prinny'nin bir sonraki gafı ne olacak?" diye bağırdı meslektaşlarından biri.

"Ve mısır yasalarında reform," diye bağırdı bir başkası. Lord Derby gözlerini Poppy'ye dikerek, "Kapa çeneni," diye cevap verdi.

Ona gülümsedi, sonra Nicholas'a baktı. Ve

Nicholas onun gözlerinde bütün dünyayı gördü.

EPILOG

"Evlendiğimize inanamıyorum," dedi Poppy, Nicholas'a bakarak. Ona duyduğu aşkla dolup taşıyordu.

Ve onu arzuluyorum. ~~Her~~ zaman. Bu da kıyafetlerini giymeyi hatırlamasını çok zorlaştırıyordu.

Adam ona doğru güldü. "Evli *o lduğumuza* memnun olsan iyi edersin. Minx." Adam onun kollarını okşayarak içinden ılık bir mutluluk dalgası geçirdi. "Evlilik yatağının tadını çıkarıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki." Ona sahip olmanın yeni hissini sevdi onun içinde. Ve özellikle de onu zevkten inletmeyi seviyordu. O bir mucizeydi, onun erkeği ve o da kesinlikle ona bağımlıydım.

Ellerini başının üzerine uzattı ve kendini bir kase krema içmiş kedi gibi hissetti. "Bunu onlarca kez yaptık."

"Evet, *bu*," dedi sevimli bir şekilde çarpık bir gülümsemeyle.
"Bayılıyorum
Bu. Ve biz sadece evlendik-" "Yedi gün

ve-"

"Sekiz saat," diye bitirdi Nicholas onun yerine. "Bu daha da fazla
O günlerden ikisini bir posta arabasıyla kuzeye doğru yol
olarak geçirdiğimizi düşünürseniz, bu dikkate değer."

"Ve her dakikasını sevdim," diye onu temin etti.

"Sevdin mi?" Gözleri bir çocuğunki gibi parlıyordu.

"Elbette." Gülümsedi ve parmağını adamın çenesinde gezdirdi, adamın blunderbuss'ı tutmak için ne kadar hevesli olduğunu ve tutmasına gerek kalmadığında ne kadar hayal kırıklığına uğradığını hatırladı herhangi bir haydutu savuşturmak.

Artık Hizmet'te olmadığına göre, bir yerlerde macera bulması gerekiyordu ve her zaman posta arabasına binmek istemişti.

"Ama sevgilim" - bu sözcük onun için yeni ve görkemliydi - "Yatakta çok uzun süre kalmak mümkün mü? Yani, hasta olabilir miyiz?"

"Karınızı tekrar tekrar sevmenizden kaynaklandığını düşünebildiğim tek etki - ve bu bir hastalık değil - hanımefendinin çocuk sahibi olmak."

Poppy'nin gözleri büyüdü. "Tanrı'ya şükür hepsi *bu kadar*."

Gerçekten de endişelenmişti. Londra'daki St Paul's'de evlendikten üç gün sonra Seaward Hall'a geldiklerinden beri, her gün sahile yaptıkları yürüyüş dışında yataktan pek çıkmamışlardı. Babam, Charlotte Teyze -ve Poppy ile Nicholas'ın tüm arkadaşları- onları el sallayarak uğurlamışlardı.

Şato onlara kalmıştı. Hizmetçiler Poppy'yi sanki düşesleriymiş gibi karşıladılar, her ne kadar yıllarca düşes olmayacak olsa da. Ama bu süre zarfında evin hanımı olacaktı -Lady Maxwell, Drummond Dükü'nün varisi Lord Maxwell'in karısı.

Groop hala Groop'tu. Aynı zamanda Tradd Amca, yani gerçek bir dük olmasına rağmen. Hizmet onun hayatıydı

ve o

Londra'da, her zamanki gibi perde arkasında kalacaktı.

Poppy pencereden kayalıklara, Nicholas'ın eskiden oyun oynadığı, içinden devasa bir kayanın çıktığı uzun kıyı şeridine ve geniş, sürekli kıpır kıpır denize baktı. "Kesinlikle çok güzel bir manzara," diye mırıldandı.

"Evet?"

"Ve kale görkemli." Bir tutam saçını adamın gözlerinden kaçırdı ve gülümsedi. "Biraz bakımsız olsa da."

Sırıttı. "Ah, pekala. Bana getirdiğin devasa çeyiz onu restore etmeme yardımcı olacak. Gerçi"-bir koltuğa oturdu "Babana beklemesini söyledim. Burası için planlarım var. Ve burayı kendi başıma sınırlı bir şekilde restore edebilecek kadar da zekiyim. Groop-"

"Tradd Amca'yı mı kastediyorsun-"

Nicholas iç çekti. "Ona asla Tradd Amca demeyeceğim." "Evet, diyeceksin."

"Yapmayacağım."

"Oh, ama olacaksın. Gelecek ay iki hafta kalmaya geliyor."

"Ne?"

"Artık Hizmet'te değilsin, bu yüzden o artık Tradd Amca."

Adamın kendisine attığı karanlık bakışı görmezden geldi.

"Konumuza geri dönelim," dedi kuru bir sesle. "Groop'un, ya da seni mutlu etmek için ona *Tradd Amca* diyeceğim, bana bunca yıllık hizmetim için M.R. verdiğini söylüyordum. Yeni çiftlik ekipmanlarına yatırım yapacağım. ve koyunlar. Lumley'de başlangıç için bir sürü var."

"Harika bir fikir," dedi. "Babamın parasına ihtiyacın olmayacağına eminim. Özellikle de kendimize ait diyebileceğimiz bir Viking hazinemiz varken."

Nicholas yüzünü buruşturdu. "Çok komik."

Ellerini çırptı. "Sana söylemek için ölüyordum! Doğru anı bekliyordum. Çıplak olmayacağımız ve ciddi düşünebileceğimiz bir an. Ama şu ana kadar bu gerçekleşmedi, o yüzden *şimdi* seçebilirim."

Dirsekleri arkasında kilitli, gözbebekleri iri ve karanlık bir şekilde doğrulup oturdu. "Nedir bu? Şakalarından biri mi?"

Bazen o kadar yakışıklıydı ki, onu öpmek istemeden ona bakamıyordu. O da öyle yaptı.

"Kesinlikle hayır," dedi bir an sonra.

"Söyle bana. *Şimdi*." Bir an önce, öpüşmelerinin ortasında, o kadar... tatlıydı ki. Ama şimdi onu hiç görmediği kadar sert görünüyordu.

"Pekâlâ." Kendini beğenmiş bir gülümsemeye engel olamadı. "Sevgili Tradd Amca - eskiden Groop diye bahsettiğin adam -

Bir gün arabama bindi ve kendisi gerçek Drummond Dükü iken sizin dük gibi davranmanızın doğru olmadığını söyledi. Ve bulduğu Viking hazinesini sana vermenin adil bir takas olacağını düşündü, karşılığında sen de onun varisi olacaktın ve tüm mal varlığına o sahipken bakacaktın. Servis'teki eğlence."

"Şeytan aldı, ne Viking hazinesi?"

Poppy dudağını ısırды ve hikâyeyi aynen Tradd Amca'nın anlattığı gibi anlatacağını umdu.

"On üç yaşındayken sahilde bir kayanın altına gömülü bir zula bulmuş. Güvendiği bir uşağa, görünüşe göre arkadaş olarak gördüğü birine sırrını açmış ve uşak da yerini söylemesi için onu kaçırmış. Tradd yerini söylemeyince, haydut onu Londra'nın en kötü yerine atmış ve bir daha asla geri dönemeyeceğini düşünmüş."

"Demek olan buydu." Nicholas'ın alını sanki dünyanın yükü omuzlarından düşmüş gibi yumuşadı.

"Aile gizemi. Çözüldü." Durakladı. "Sanırım uşağın onu öldürmediği için minnettar olmalıyız."

"Gerçekten de öyle," dedi Poppy. "Tradd hayatta kalmak için bir hırsız olarak büyüdü ve Hizmet'e de bu şekilde girdi. Hazineyi ya da unvanını geri almak için asla geri dönmedi. Çok meşgul olduğunu söyledi.

Hayatta kalmaya çalışıyordu ve Londra'dan çıkabilecek kadar büyüdüğünde çok utanmıştı. Ölmek için her türlü kötü şeyi yapmıştı ve eve dönmekten korkuyordu. Fakat

bana hazinenin nerede olduğunu söyledi. Cook'un yardımıyla onu çıkardım."

"Cook değil! Muhtemelen şimdiye kadar herkese söylemiştir!" Poppy elini salladı. "Asla söylemeyeceğine yemin etti." Nicholas gözlerini devirdi.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Poppy, "hazine bu evin içinde bir yerde. Ve sana söyleyeyim, bu hazine on tane daha muhteşem, büyük Seaward Salonu inşa edeceğiz. O kadar zengin olacağız ki, birlikte dünyayı da gezebileceğiz."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyordu.

"Evet," dedi sırtarak, "Frank'i buraya, Seaward Hall'a getireceğiz ve kendi bakır dükkanını kurmasını sağlayacağız!"

Nicholas bir nefes verdi. "Poppy, aşkım, *hazine nerede?*"

Güldü ve elini onun göğsünde gezdirdi. "Sana söylemeyeceğim. Sen bana IF'nin ne olduğunu söyleyene kadar olmaz."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır, değilim." Yavaşça bir kez göz kırptı.

İlk başta ağzı ince bir çizgiye dönüştü ve gözleri - ah, ama onlar şimdiye kadar gördüğü en fırtınalı griydi.

"Gözümü korkutmayı reddediyorum," dedi. "Senden

korkmuyorum. Kaç ahtapotla g reştiğin umurumda değil."

Ağız yukarı kıvrıldı. "Neyin peşinde olduğunu anlıyorum," dedi sıcak bir sesle.

"Öyle mi?" Onu yine nefessiz bırakıyordu.

"Evet, istiyorum. *Seni* o Viking hazinesini istediğimden daha çok istememi istiyorsun!"

Sırıttı. "Bunu hiç düşünmemiştim ama belki de haklısındır."

Adam onun boynuna sokuldu ve onu altına çekti. "Evet, biliyorum Leydi Maxwell. Aslında, bana hazinenin nerede olduğunu söyleme."

Başını kaldırdı. "Ah, canım."

Yüksek sesle güldü. "Sır saklayamıyorsun, değil mi? Bu seni öldürüyor!"

Bir an için öfkelendiğini hissetti. "Evet, bu beni öldürüyor, bu yüzden bana söylemeni talep ediyorum - IF nedir? Böylece hazinenin yerini açıklayabilirim. *Lütfen*."

Onun ağızını öptü, güzel, yavaş bir öpücük, sonra geri çekti. "Bir IF," dedi usulca, "senin kaçınılmaz kaderin. Seni Grangerford balosunda görür görmez benim olduğunu anladım, sanki baltalı bir katılmışım gibi bana bakıyor."

Kıkırdadı. "Ve o kibirli tavırla, 'Sizi istediğiniz yere götürmekten memnuniyet duyarım, Leydi Poppy' dediğinizde benim IF'im olduğunuzu anladım. "

"Oh, gerçekten mi?" Onun burnunun ucunu öptü.

"Bunu Şimdi yap," diye fısıldadı. "Beni gitmek istediğim yere götür, Nicholas. Sana hazineyi göstermeden önce."

"Sen benim hazinemsin," dedi onu kollarıyla sararak.
"Gerisi bekleyebilir."

St. Martin's Paperbacks Başlıkları

KIERAN KRAMER

Harry Molly ile Tanışınca

Solumdaki Dükler, Sağmdaki Prensler

Övgü için
HARRY MOLLY İLE TANIŞTIĞINDA

"Nefis bir ilk kitap... Tek kelimeyle bayıldım!"

-Julia Quinn,
New York Times'ın en çok satan yazarı
Londra'da Neler Oluyor

"*Harry Molly* ile *Tanışınca*, hem köpüklü hem de içten.
tatmin ediyor! Bu kitap tatlıdan daha iyi!"

-Celeste Bradley,
New York Times'ın en çok satan yazarı
Kollarımdaki Haydut

"Kieran Kramer nefis bir regency şekerlemesi kaleme
alıyor... harika ve parlak bir başlangıç."

-Julia London,
New York Times'ın en çok satan yazarı
*Bir Fahişenin
Skandalı*

"Sizi gülmekten kırıp geçirecek lezzetli bir boğuşma.
Eğlenceli bir kadın kahraman ve seksi bir kahraman bu
kitabı keyifli bir okuma haline getiriyor."

-Sabrina Jeffries,
The Truth About Lord Stoneville
kitabının *New York Times* çoksatan
yazarı

"Elimden bırakamadım... büyüleyici bir zevk!"

-Lynsay Sands,
The Hellion and the Highlander'ın
New York Times çoksatan yazarı

"Hınzırca esprili bir muamele... enfes bir çıkış!"

-Kathryn Caskie,
The Most Wicked of Sins
kitabının *USA Today* çoksatan
yazarı

"*Harry Molly* ile *Tanışınca* çok keyifli, sürükleyici bir

kitap!

Yeni yazar Kieran Kramer hem sizin hem de

hayal gücünüz ve kalbiniz."

-Cathy Maxwell,
New York Times'ın en çok satan
yazarı

Evlilik Yüzüğü

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

DÜKLER SOLUMDA, PRENSLER SAĞIMDA.

Telif hakkı © 2010 Kieran Kramer'e aittir.

Çiftin kapak fotoğrafı © Shirley Green Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-37402-0

Martin's Paperbacks baskısı / Aralık 2010

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 978-1-4299-2687-4

İlk St Martin's Press e-Kitap Baskısı: Kasım 2010

Çok yakında ...

Kieran Kramer'in İmkansız Bekarlar serisinin bir
sonraki romanını kaçırmayın

BULUTLU VE EVLENME İHTİMALİ VAR

ISBN: 978-0-312-37403-7

**Mayıs 2011'de St. Martin's Paperbacks'ten temin
edilebilir**

"Nefis."

-Julia Quinn, *New York Times* çok satan yazarı

Tamamlayıcı bloga göz attığınızdan emin olun

HARRY MOLLY İLE TANIŞTIĞINDA

www.musingsofthemistresse

s.blogspot.com adresinde

Molly ile arkadaş olan dört metres Athena, Bunny, Hildur ve Joan'ın düşünceleri gerçekten çok eğlenceli. Şimdi onları ziyaret edin!

... ve Poppy'nin Teyzesine ait blogu kaçırmayın

Charlotte of

DÜKLER SOLUMDA, PRENSLER SAĞIMDA.

www.thespinstersclub.blogspot.com

Görkemli Spinster'ında vakit geçirmeye bayılacaksınız
Dünya!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.